

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

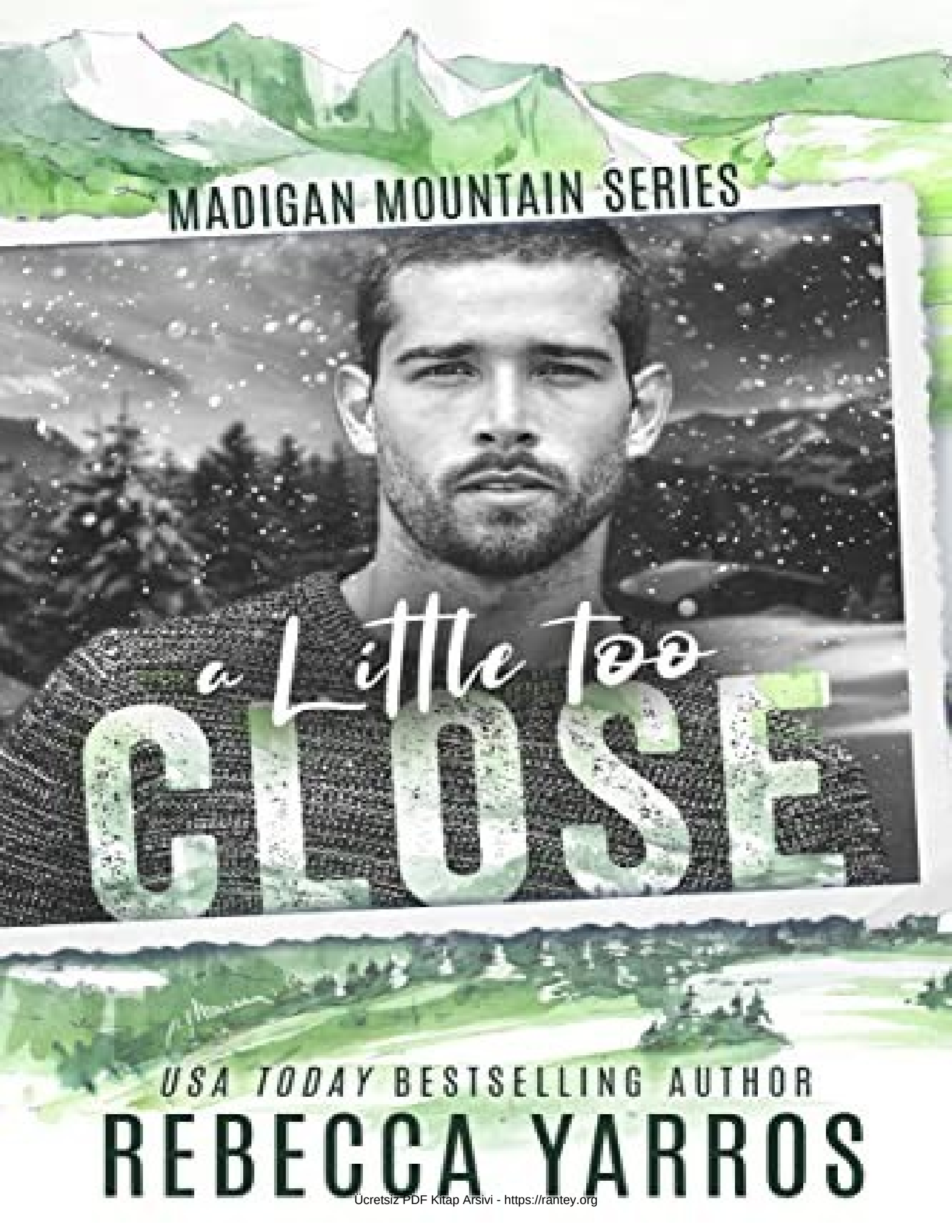
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MADIGAN MOUNTAIN SERIES

a Little Too
CLOSE

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
REBECCA YARROS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

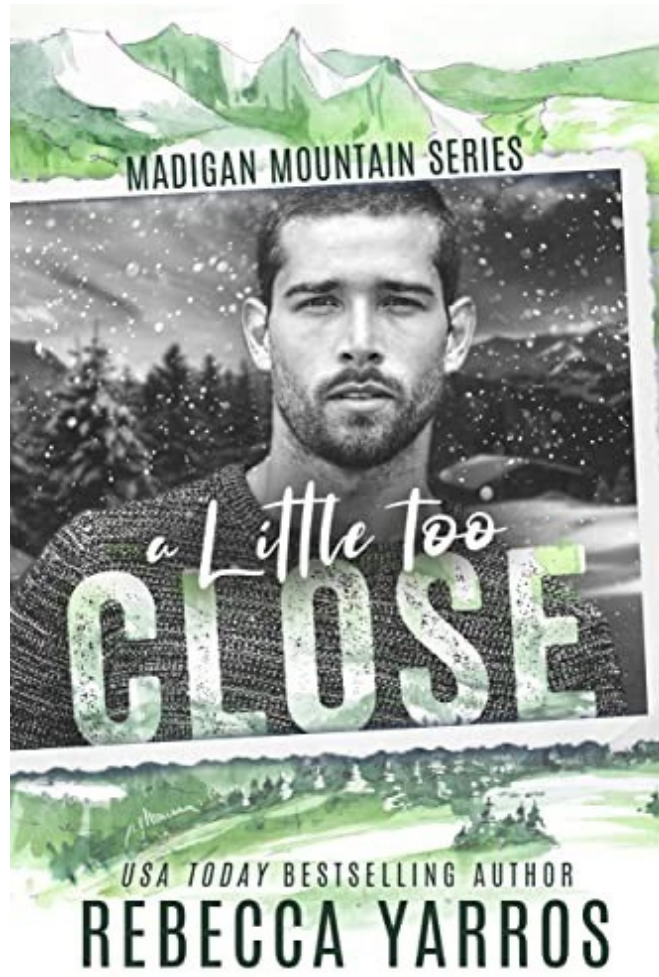
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

a Little too **CLOSE**

ABD için GÜN BESTSELLING YAZAR

REBECCA YARROS

BIRAZ FAZLA YAKIN

Copyright © 2022 by Yarros Ink, LLC

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-0-9973831-6-4

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılar yapılması durumu hariç, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Karen Grove tarafından düzenlendi

www.karengrove.com

Metin Düzenleme: Jenn Wood

Kapak Sarah Hansen Okay Creations İlk

Baskı Ekim 2022

www.rebeccayarros.com

*Kardeşim Matt'e.
Çünkü sen hep geldin.*

İÇİNDEKİLER

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22 Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Madigan Dağı Serisi Biraz Çok](#)

[Geç](#)

[Biraz Fazla Vahşi](#)

[Ayrıca Rebecca Yarros](#)

[Yazar Hakkında](#)

PROLOGUE

W eston

NEW YORK'UN ÜST BÖLGELERİNDE OCAK ayı kar demekti, hem de bolca. Dün gece yaklaşık bir metre yağmıştı ama bu sabah gökyüzü kristal mavisiydi ve Fort Drum üzerinde uçmak için mükemmeldi. Uçuş hattına gitmeden önce küremek için harcadığım zamana aldırmadım bile, bu yılın çoğunu kum havuzunda rotasyonda geçirmişken değil. Karı her zaman kuma tercih ederim.

Yine de sıfırın altındaki sıcaklıklar olmadan da yaşayabileceğim bir şeydi.

Kask çantamı omuzladım ve 1-10 hangarına girdim, çıkmakta olan birkaç kişiye el salladım.

Merdivenlerden soyunma odasına doğru çıkarken ekip şeflerinden biri "Hey, Madigan," dedi. "Harris seni arıyor."

"Teşekkürler." Onu başımla onayladım ve ikinci kata yöneldim, dün fırtınadan önce avladığımız kuşlara baktım.

Kapıyı iterek soyunma odasına girdim ve bir başka pilot olan Carlson'ı kapı koluna uzanırken kıl payı kaçırdım. "Kahretsin, benim hatam."

"Sorun değil." Kapıyı kapattı. "Harris'in seni aradığına eminim."

"Bu konuda bir şeyler duymuştum. Teşekkürler." Dolabıma doğru yöneldim.

"Sanırım terfi listesi çıkmış olabilir." Kaşlarını bana doğru kaldırdı ve kapının kapanmasına izin vererek geri geri gitti.

Eşyalarımı yerleştirip güne hazırlanırken midem düğüm düğüm . Eğer terfi listesi çıktıysa...

Sakin oraya gitme.

Henüz terfi edebilecek durumda bile değildim ama terfi edebilecek seviyenin altına düşmek kesinlikle akıllara durgunluk verecekti. Bu aynı zamanda yeni rütbeyi taktıktan sonra iki yıl daha Sam Amca'nın noktalı çizgisini imzalamam gerektiği anlamına geliyordu.

Ama eğer Harris beni arıyorsa-

Cebimdeki cep telefonum çaldı ve arayanın kimliğine bakmadan önce cevaplamak için kaydıldım.

"Alo?" Ceketimi metal kancaya asarken telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırdım.

"Batı mı?" Reed'in sesi beni kısa sürede ayağa kaldırdı.

Ekrana bakmamak bir hataydı. Ağabeyimin söyleyeceği hiçbir şey için havamda değildim, zaten hiç olmamıştım.

"Sorun nedir?" diye sordum. Eğer küçük kardeşimiz Crew'le ilgili bir sorun olsaydı, doğrudan ondan haber alırdım, geriye sadece babam kalırdı.

Ne beni ne de kardeşlerimi umursayan bir adam için ter dökmüyordum. Onun tek aşkı, ailemizden bize miras kalan Colorado'daki küçük kayak merkeziydi.

"Neden bir şeylerin yanlış olması gerekiyor?" Reed karşı çıktı. "Çünkü senin saatinle sabah altıda arıyorsun."

"Aslında" -sesinde tanıdığım bir ton vardı, sadece boktan haberler vereceği zaman kullandığı hoş bir ton- "saat yedi."

Zamanı doğru ayarladığımdan emin olmak için saatime baktım ve kaşlarım çatıldı. Sonra aklıma geldi. "Hâlâ Colorado'dasın." Sanırım her şeye rağmen kalmıştı.

Aferin ona, ama hayır, teşekkürler.

"Evet." Sanki bir şey için cesaretini topluyormuş gibi nefes aldı. "Hâlâ yeni asansör, apartman daireleri ve geçen ay sana ve Crew'a gönderdiğim e-posta ile ilgili her şey üzerinde çalışıyorum."

"Doğru. Aferin sana." Dolabımın metal kapısını kapattım. "Bak, ihtiyacın olan bir şey yoksa, uçmam planlanıyor."

"Şunu çıkarmama izin verin," diye ağzından kaçırıldı.

Durakladım. Reed telaşlanmıştı. Reed *asla telaşlanmazdı*. O her zaman Bay Soğukkanlı, Sakin ve Toplanmış'tı. Lanet olsun, annem öldükten ve babam bir şişenin içinde kaybolduktan sonra Crew ve beni kendi başımızın çaresine bakmamız için bıraktığında adam gözünü bile kırpmamıştı.

Reed üniversiteye geri dönmüş ve yırtık bir ACL onu Stanford'da MBA yapmaya zorlayana kadar mükemmel küçük kayak yarışçısı hayatını yaşamıştı.

Peki ya ben? Annem ilk hastalandığında ona yardım etmek için büyük dağ kayağı hayalime ara vermiştim ve daha sonra ilk yılımda öldüğünde tamamen vazgeçtim ve hayatımızda büyük bir boşluk bıraktı. Üniversite için ayrılmak mı? Bu sadece Reed'in karşılayabileceği bir lükstü. Birinin etrafındaki yetişkin olması gerekiyordu.

Reed her ne kadar üniversite tatilinde gelip kurtarıcıyı oynayan oymuş gibi sevse de, öyle olmamıştı. Anneme verdiğim sözü tutup Crew'i liseden mezun edene kadar sadece ve sadece bendim. Ancak o zaman kendime yeniden hayal kurma izni vermişim ve on bir yıl sonra, üniversite için gece ve çevrimiçi kurslardan geçtim ve ordu için bir helikopter pilotu olarak bu hayali yaşıyordum.

"Bekliyorum," dedim, telefonu sıkıca kavrayarak. Reed'le ilişkimizin pek de iyi olmadığını söylemek yüzyılın en hafif tabiri olurdu. Onu seviyordum ama aynı zamanda taşımam için bana bıraktığı yükten de gerçekten nefret ediyordum.

"Konut projesini inşa ederken üst düzey müşteri çekmek için bir yola var. Şu anda büyük paralar harcadığımız için yeni bir gelir kapısı."

"Benim sorunum değil. Geri dönüp babamla çalışmaya karar veren sensin. Ben değil." İçimi çektim ve burnumun kenarını ovuşturdum, kendime umursamamam gerektiğini söylerken kalbimdeki acıyla savaştım ve kesinlikle umursadığımı söyledim.

"Biliyorum," diye mırıldandı. "Ve babam hiç ortalıkta yok. Bu işi sadece Ava ve ben yürütüyoruz."

"O süslü yeni teleferiği Kasım ayında açmanız gerekmiyor muydu?" Madigan Dağı için tipik açılış ayı buydu.

"Demek e-postalarımı okuyorsun. Sadece cevap vermiyorsun."

"Sadede gel, Reed. İşim geç kalmayı pek hoş karşılamaz." Orduyu sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Düzen ve disiplinle büyümüştüm.

"Tamam. Madigan'ın kendi helikopterli kayak operasyonunu başlatmasını istiyorum. Bu, tatil köyünü tamamen yeni bir seviyeye taşıyacaktır ki biz de bu genişleme ile bunu yapmak istiyoruz."

Keskin bir nefes aldım, olasılıklar zihnimde bir kasırga gücüyle dönüyordu. Tesisin hemen arkasındaki yüksek tepeler ve sırtlar bu tür bir operasyon için mükemmeldi. Telluride ya da Steamboat ile kıyaslanamazdı ama kendimizi koruyabilirdik.

Biz değil. Onlar.

"Buralardaki taşrayı kendi kişisel oyun alanı gibi bilen ve helikopter kullanmayı bilen sadece bir kişi var."

Ben ciğerlerime zorla hava çekerken aramızda sessizlik uzadı. Benden bunu istemesine imkan yoktu. Hayır. Lanet olsun. İmkânı yok.

"Batı mı?"

"Başka birine sor." Soyunma odasının kapısı açıldı ve en eski arkadaşım ve kıdemli pilot Theo Harris'in yüzünde boktan bir sırıtış ve elinde bir kağıt parçası sallayarak içeri girdiğini görmek için döndüm.

"Başka birine sormak istemiyorum." Reed'in sesi çaresiz bir hal almıştı. "Sen ailedensin. Bu bizim ailemizin işi Weston. Ailemizin tatil köyü. Ailemizin-"

"Yemin ederim, miras dersen telefonu kapatırım." Çenemi sıktım.

Theo'nun kara kaşları havaya kalktı ve kâğıdı indirdi.

Reed içini çekti. "Kendi operasyonunuz üzerinde tam kontrole sahip olacaksınız. Sadece Madigan logosu altında çalışacaksınız."

Bu gerçekleşmiyordu. Olmuyordu. Ama sadece *istediği* ve *ihtiyacı* olmadığı sürece, onu geri çevirebilirdim. Kiralayabileceği bir sürü başka pilot vardı. Bir sürü de rehber. Ama hiçbirisi benim gibi her iki işi de yapamazdı. *Bunu ciddi ciddi düşünüyor olamam.*

"Ne var ne yok?" Theo'ya sordum, Reed'in döndürdüğü sahte dünya yerine gerçek dünyamda bir şeylere tutunmaya ihtiyacım vardı.

"Terfi listesine girdin! Bölgenin altında!" Kağıdı uzattı.

Vay anasını. Başardım.

"Ne dediğimi anlamıyor musun?" Reed sordu, görünüşe göre onunla konuştuğumu sanıyordu. "Eve gelmene ihtiyacım var Weston."

Sikeyim. Ben.

W_{eston}

DOKUZ AY SONRA

HELIKOPTERLER BENİM MUTLU OLDUĞUM YERDİ. Pistlerin kısıtlamaları olmadan güç, kaldırma ve sürüş sağlıyorlardı. Yollarla sınırlı değillerdi ve kalkış için hızlanmak için alana ihtiyaç duymuyorlardı. Nerede olurlarsa olsunlar gökyüzüne fırlıyorlardı. Onlar *özgürlüktü*. En azından eskiden öyleydiler. Şu anda imzaladığım parlak kırmızı özgürlük dilimi, kelepçeler kadar özgürleştirici geliyordu. Çünkü tam olarak buydu.

Üç milyon dolarlık bir tasmaydı.

Leadville, Colorado'daki asfaltın hemen dışındaki çelik binanın ofis saati sabah yediyi gösteriyordu ve Reed aradığından beri hayatımdaki seçimlerimi milyonuncu kez tartışırken midem çalkalanıyordu. Ama imzaladım, imzaladım ve imzaladım, her imza beni on bir yılımı prostat muayenesi gibi kaçarak geçirdiğim tek yere bağlıyordu.

"Biliyor musun, şafak vakti on sekiz kontrol yapmak isteseydim orduda kalırdım," dedi Theo kapı aralığından, elinde pano, kaşlarını bana doğru kaldırırken alnının kahverengi derisi kırışıyordu. On yıldan uzun bir süredir en iyi arkadaşımdı, bu yüzden bana son kez böyle bakmayacağını biliyordum.

"En azından A2CU'da değilsin." Şahsen kot pantolonumu ve Henley'imi bir saniyede üniformamla değiştirdim ama Theo dışarı çıkmaya hazırды, benimle gelmesi için onu ikna edebilmemin tek nedeni de buydu. Ayağa kalkarken gerinerek bir yığın evrakı daha komisyoncuya teslim ettim. Maria'nın kocasını ve Theo'nun ailesini dün Penny Ridge'e göndermiş, ardından dün gece geç saatlerde Leadville'e doğru yola çıkmıştık ve direksiyon başında saatler geçirdiğim için vücudum ağrıyordu. İki gün üst üste seyahat ettikten sonra gevşemek için koşmaya ihtiyacım vardı ama satıcı teslimat için bizimle ancak o zaman buluşabilmişti.

Komisyoncu Theoya "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Seri numaraları her şeyde eşleşiyor," dedi Theo başını sallayarak ve panoyu uzattı. "Ramos hâlâ her şeyi gözden geçiriyor."

Neyse ki Maria Ramos'un ETS tarihi yaklaşıyordu ve bu küçük çılgın girişim için bizimle birlikte savaş botlarını teslim edebildi. Sanki yıldızlar aynı hizaya gelmiş, kader yüzümüze gülmüş ya da başka bir klişe saçmalık gibiydi. Her iki durumda da, birliğimizdeki en iyi ekip şefiydi ve ihtiyacım olan son parçaydı.

Binadan çıktık ve Maria'nın helikopterdeki bölmelerden birini kapatmakta olduğu Ekim ayının başlarındaki havaya adım attık.

"Nasıl görünüyor?" Ben sordum.

"İyi," diye cevap verdi. "Bakımı iyi yapılmış. Yani, siz iki pisliğin onu yere çakma ihtimali var ama bu pilot hatası olur." Aldatıcı derecede tatlı bir gülümsemeyle omuz silkti.

Etrafı gezdik ve son evrakları imzaladım.

Komisyoncu elini uzattı ve sırayla uçümüzün de elini sıktı. "Size onun sahibi olan son şirketten daha iyi şanslar diliyorum."

"Son şirkete ne oldu?" Theo'nun kaşları çatıldı ve helikoptere bir kez daha baktı.

"Battı." Komisyoncu omuz silkti. "Herkes burada bir helikopterli kayak operasyonuna sahip olmak ve yönetmek için gerekenlere sahip olduğunu düşünüyor, ama... şey..." Bir omuz silkme daha.

Kaburgalarım bir mengene gibi sıkıştı.

"Neyse, ben içeride birkaç kopya hazırlayayım, sonra siz de gidebilirsiniz." Komisyoncu terminale geri döndü.

"Battılar," dedi Maria yavaşça, kahverengi saçlarından bir tutamı siperliğin altına sıkıştırmak için kasketini kaldırarak.

"Sanırım öyle." Ellerimi kargo pantolonumun ceplerine soktum. Multicam uçuş kıyafetlerim ve göğsümde uğruna kıcımlı yırttığım rütbem gitmişti. Her şeye sıfırdan başlıyordum - Theo ve Maria yanımda olduğu için tam olarak değil ama onların desteği aynı zamanda onlardan sorumlu olduğum anlamına geliyordu.

"Batı." Theo döndü ve ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine baktı. "Gözlerimin içine bak ve bana bunun başarısız olmayacağını söyle. Karımı ve çocuklarımı Amerika'nın en beyaz kasabasına taşımadım - ve kardan bahsetmiyorum - bu iş başarısız olsun diye."

"Başarısız olmayacağız," diye ona güvence verdim.

"Doğru. Şimdi içinden geldiği gibi söyle."

"Başarısız olmayacağız." Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi ve geri çekilerek Bell 212'nin temiz hatlarına ve yeni boyasına baktım. Başarısızlık bir seçenek değildi, burada değil, ailemin adı o evrakta yazıyorken değil.

Maria ceketinin fermuarını tulumunun üzerine çekerek, "Kendi başımıza işe başlayacak değiliz ya," diye ekledi. "Scott dün gece yeni dairemiz için imza attı ve bana ailenin sahip olduğu o küçük işletmenin senin tarif ettiğin gibi bir anne-baba dükkânı olmadığını söyledi." Başını yana doğru eğdi. "*Butik tatil köyü* kelimelerinin onun ağzından çıktığına inanıyorum."

"Kardeşim Reed genişletiyor," dedim açıklama olarak. Arkadaşlarım işimizin başarılı olması için gereken her şeyi biliyorlardı - ailem Colorado Summit County'de küçük, aile odaklı bir kayak merkezi olan Madigan Mountain Resort'un sahibiydi. Madigan Dağı'nı bir üst seviyeye taşımak için bir helikopterli kayak operasyonu açmamın istendiğini biliyorlardı. Breck ya da A-basin ile rekabet etmiyorduk, ancak Reed'in denetlediği genişleme bizi bu yöne doğru fırlatacaktı. Arkadaşlarım ayrıca on bir yıl önce tatil köyünden ve onunla birlikte gelen tüm iplerden ayrıldığımı ve bir kez bile arkama bakmadığımı biliyorlardı.

Ta ki Reed dokuz ay önce arayana kadar.

"Bundan pişmanlık duyuyorsun, değil mi?" Theo yüzümü inceleyerek sordu. "Çünkü Jeanine şu anda daha önce hiç görmediğim bir evin kapanışını yapıyor ve eğer tereddütlerin varsa-"

"Az önce üç milyon dolarlık bir uçak için imza attım." Şapkamın kenarını kıvırdım, orduda geçirdiğim on bir yılın beni temizlemediği tek gergin jestti bu. "İkinci bir düşünce yok."

Maria bana yan gözle bakarak, "İyi, çünkü Scott çoktan eşyalarını yerleştirmeye başladı," dedi.

"Başarısız olmayacağız," diye tekrarladım. "Bu dağları avucumun içi gibi bilirim ve bizle" -The'ye baktım- "sırayla uçarak ve taşra turlarına rehberlik ederek iyi olacağız."

İlk yıl Avrupa'da geçirdiğimiz aylar boyunca Theo'yla beni birbirimize bağlayan şey kayak sporuna olan sevgimiz olmuştu. Adam en az benim kadar iyiydi ve ben de çok iyiydim.

Komisyoncu terminalden, önünde kendi logosu bulunan büyük mavi bir klasörle döndü. "Evrakların hepsi burada."

"Teşekkür ederim." Dosyayı aldım. Her gün biri hayatını ellerinde tutmuyordu ama işte buradaydım.

"Daha önce hiç Leadville'den uçtun mu?" diye sordu komisyoncu, gözlerinin arasında iki küçük çizgi belirmişti.

"Evet," diye cevap verdim.

"Yüksek irtifa eğitimi," diye açıkladı Theo.

"Güzel. Gördüğünüz son kişi olmaktan nefret ediyorum," diye şaka yaptı. "Anahtarlar sizindir, mecazi anlamda söylüyorum, kapıların anahtarları da dosyanın içinde. Sizinle çalışmak bir zevkti."

"Sen de."

Kamyonetimi havaalanından alıp Penny Ridge'e doğru götüren Maria'ya el sallayarak veda ettik, ardından Theo ve ben koşturmacıya ve kontrollere başladık.

"Uçuş planını hazırladın mı?" Kulaklıklarımızdan sordum.

"Öyle olduğunu biliyorsun. Tereyağı gibi pürüzsüz," dedi Theo motorlar çalışırken. "Ve bak, benzin deposu dolu."

"Üç milyon için depoyu doldurmuş olsa iyi olur."

"Ramos'un oraya varması ne kadar sürer?"

"Yaklaşık doksan dakika," diye cevap verdim. "Uçmamız yaklaşık yirmi dakika sürer."

o."

"Bu sefer sen kullanacaksın," diye yorum yaptı Theo. "Bu şekilde eğer bir şey kırılırsa, senindir."

Alay ettim ama kontrol listesini bitirdiğimizde başımı salladım. Sonra kumandaları aldım, kuleden izin aldım ve bizi gökyüzüne fırlattım. Bu uğultunun sesi gibisi yoktu. Her helikopterde farklıydı ama Huey'in biraz daha büyümüş hali olan bu modelde vuruşlar çok belirgindi.

Rotorlar havayı döve döve teslim aldı ve havalandık. Burada hava çok inceydi -Leadville ülkedeki en yüksek havaalanıydı- ve göstergeler de bunu gösteriyordu.

Zirveden daldık ve menzil boyunca uçtuk.

Theo manzarayı seyrederken, "Burada oldukça mavi bir gökyüzünüz var," dedi.

"Colorado mavisi. Başka hiçbir yerde buna benzer bir şey yok." Çoğunlukla yolu takip etmemizi sağlayan vadi boyunca çukurları ve çizgileri takip ettik.

"Breckenridge mi?" Theo araziye bakarak sordu.

"Frisco," diye cevap verdim doğuya dönerken. "Breck hemen ."

"Buradan pistleri görebiliyorum."

Keystone ve A-basin'i geçtikten sonra Madigan Mountain Resort'un hemen altında yer alan Penny Ridge'e doğru uçtuk. Penny Ridge havadan, ayrıldığı zamanki haliyle hemen hemen aynı görünüyordu - orada burada birkaç yeni bina vardı ama kayda değer bir şey yoktu. Küçük bir kasabanın küçük kalmasının güzelliği de buydu.

Peki ya dağlar? Onlar hiç değişmedi. Pek değişmedi. Çamların avcı yeşili, ağaç sınırında yerini gökyüzünü yontulmuş bıçak ağızları gibi kesen pürüzlü gri zirvelere bıraktı. Karın yapışmasına kadar birkaç haftamız vardı, ondan sonra da sezonu açmaya yetecek bir temel oluşturmak için birkaç haftamız daha. Theo'nun da bölgeyi benim kadar iyi tanınması için yeterli bir süre.

"Gerçekten iyi kayak yapılan yerlerin hepsi şu sırtın üzerinde." Başımla dağın içine oyulmuş pistleri işaret ettim; soluk yeşilin ince şeritleri ağaçların arasından geçiyordu ve onlara sadece sayamayacağım kadar çok kez tamirine yardım ettiğim telesiyej eşlik ediyordu. "Jeanine bavulunu açtırmazsa yarın bir oryantasyon uçuşu yaparız."

"Öyle olacak," diye gülümseyerek cevap verdi, sesi karısından bahsederken her zaman olduğu gibi yumuşuyordu. Bu ikisi... ikonik, kıskanılacak türdendi. İlişkilerini tanımlamanın tek yolu buydu. "Ama zaman yaratacağız."

Havadan bakınca, genişlemenin ne kadar ilerlediğini görebiliyordum. Yakın zamanda satın alınan arazide yeni yollar açılmış ve yeni apartman inşaatı ya da Reed buna ne diyorsa, inşaat başlamıştı.

Ve tam orada, mevcut tesis ile Madigan 2.0 arasında, Reed'in söz verdiği bina ve X işaretli bir helikopter pisti vardı. Bundan hiç şüphe etmemiştim. Reed bir şey yapacağını söylediğinde, o şey yapılırdı.

Her zaman sorunumuz olan şey söz vermediği şeylerdi.

"Görünüşe göre hepsi bizim için," dedi Theo. "Bilirsiniz, her aile sizi yeni bir hangarla karşılamaz." Anlamalı bir şekilde etrafına baktı.

"Oraya gitme." Uçağı dikkatlice manevra ettirdim ve son on yılda herhangi bir elektrik hattı inşaatını kaçırmadığımdan emin oldum. "Daha çok erken." "Dostum, biz *zaten* oraya gidiyoruz." Helikopter pistine yaklaştığımızda Theo öne doğru eğildi. "Yoksa o helikopterin yan tarafındaki senin adın değil mi?"

Bina mı?"

"," diye mırıldandım, onu yere bırakırken. Ve bir anda, buradaydım. Göğsüm ağrıyordu ve bunun sadece havasızlıktan kaynaklanmadığını biliyordum.

Oksijen burada 9 bin fitte.

Uçağın dışında beni bekleyen şeyle ilgili yapabileceğim pek bir şey yoktu, bu yüzden içeride olana odaklandım, uçuş sonrasını başlattım. Motorları durdurdum ve rotorlar, on yıldan daha uzun bir süredir bekleyen bir yüzleşmenin geri sayımı gibi yavaş yavaş dönmeye başladı. Bu yerden nefret ediyordum ve şimdi tekrar evim olması gerekiyordu.

Ne düşünüyordum ki ben?

Kilitli olmayan binayı açıp kuşu pistten hangara taşıyacak arabaya bindirirken dikkatimi helikopterden ayırmadım ve kasıtlı olarak tesise giden yoldan başka bir yere baktım. Ben rehberlik ederken Theo onu içeri sürdü, odağım onu emniyete almaya odaklanmıştı.

Ama sonra o ortadan kayboldu ve benim kendimi şımartma zamanım bitti.

Hangar kapılarını kapattıktan sonra Theo bir mesajı kontrol etti.

"Jeanine burada."

"Git," dedim ona. "Bavulunu boşaltman gereken koca bir ev var."

"Maria kamyonunla burada olmalıydı" -saatine baktı

-"Yarım saat kadar. İyi olacak mısınız?"

"Kesinlikle." Maria ve Theo'nun endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Ben.

Bana başıyla selam verdi ve binanın yan kapısından çıktı, beni hangarda yalnız bıraktı.

Küçüktü ama ihtiyacımız olan şey için iyi boyuttaydı. Doğru şekilde paketlenmiş muhtemelen buraya bir kuş daha sığdırabilirdik. Binanın bir tarafında ekipmanlar sıralanmıştı, diğer tarafında ise her ikisi de hangara açılan pencerelere sahip, duvarla çevrili iki ofis vardı.

Birinde rezervasyonları ayarlayacağımız ve operasyonun iş tarafıyla ilgileneceğimiz masaları görebiliyordum, diğeri ise kilisenin bodrumundan çıkarılmış gibi görünen plastik sandalye yığını dışında boştu. Kayakçıları bilgilendirmek için iyi bir alandı.

"Tam istediğiniz gibi ayarlandı," dedi arkadan tanıdık bir ses

Ben.

Çenem tanıdıkça esnedi. Lanet olası kapıları kilitlemeliydim. "Harika," dedim kardeşimin yerine helikoptere doğru dönerek.

"Ramos'un senden istediği tüm ekipmanları aldın mı?"

"İşte burada." Reed bana doğru yürüdü ve yanımda durdu.

Benden bir santim daha uzundu ama boyumdaki eksikliği kaslarımla fazlasıyla telafi ediyordum. O yıllarını yönetim kurullarında geçirmişti, ben ise spor salonunda ya da uçarak. Aynı siyah saçlara ve gözlere, aynı çeneye sahiptik ve kesinlikle babamızın kulaklarını almıştık, ama benzerlik burada bitiyordu.

Reed bana şöyle bir bakarak, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Teşekkürler. Savaş ten rengim için harikaydı. Görünüyorsun..." Pantolonunun ve Patagonia yeleğinin üzerinden mükemmel taranmış saçlarına bir bakış attım. "Cılalı."

"Bu bir iltifat gibi gelmedi." "Değil."

Omuz silktim.

Reed alay etti. "Hisse sözleşmesini masana bıraktım. Hani şu Madigan'da geçirdiğin her yıl için sana artan bir hisse veren anlaşma."

. Paylaşım için burada değildim ve bunu ikimiz de biliyorduk.

Helikoptere bakarken başını eğip inceledi. "Telluride'da kullandıklarına benzer bir şey kullanacağınızı düşünmüştüm. Eurocopter-"

"Beş yolcu limiti ve iki milyon üzerinde tek motoru var," diye karşı çıktım. "Bu ise iki motorla bu kapasiteyi üçe katlıyor ve üç milyonun biraz altında. Ve sen bunu imzaladın, hatırladın mı?" Dışarıdan tanıdık bir motor sesi hangarı doldurdu. Maria başarmıştı.

"Ben yaptım." Ensesini kaşıdı. "Yine de, saatlik maliyetler-"

Bir küfür mırıldandım. "Kardeşimle mi yoksa iş ortağımla mı konuşuyorum?"

Başını bana doğru çevirdi. "Kardeşinle konuşacak mısın? Çünkü son on yıldır seninle kurduğum tek iletişim aile meseleleri ve bu helikopter oldu."

İğnelemeyi duymazdan geldim. "Bu bir Bell 212 HP-BLR. Geçen yıl içinde yapısal olarak elden geçirildi ve yeniden kablolandı ve evet, bu yeni boya. Gövdesinde on binden az saat var ve dişli kafesiyle birlikte geliyor" - gövde boyunca uzanan uzun tel sepeti işaret ettim- "ve kurtarma vinci." Asansörü işaret ettim. "On dört kişilik oturma kapasitesi var ve birincisinin bozulması ihtimaline karşı ikinci bir motordan bahsetmiş miydim?"

Reed gözlerini devirdi. "Weston-"

"Şu anda Eurocopter'in işletme maliyeti yaklaşık Saatte 875 dolar ve Bell bunu 1.508 dolara çıkaracak, ancak yalnızca Eurocopter'in kapasitesinde çalışsak bile, günde yaklaşık üç bin dolar kar edeceğiz."

Reed ağzını açtı ve ben de onu ezdim.

"Şimdi, Eurocopter sadece beş kişilik rezervasyon yaptıkları sürece günde yaklaşık 4.600 dolar kar edecek. Ancak altı kişiye çıktıkları anda ikinci bir helikopter almak zorundalar ve sadece bu helikopter için rezervasyon yapmayacaklar. En az üç tane almaları gerekiyor. O yüzden sırf eğlence olsun diye sekiz olsun." Kollarımı önümde kavuşturdum. "Yani sekiz kişi için bizim kârımız günde yedi bin dolar, onlarınki ise - bir dakika - günde 6.300 dolar çünkü ikinci helikopterin saatlik maliyetini de karşılamak zorundalar ve bu ek pilot maliyetinden önce geliyor. Bizim böyle bir sorunumuz yok. Üç kişinin üzerindeki her kişi bizim için kârdır ve dört ya da beş kişilik partiler alabiliriz. Onlar almaz. Ailede matematik yapabilen tek kişi sen değilsin. İkinci motorla ilgili kısmı duydun mu? İnan bana, uçuran sen olsaydın umursardın."

Reed ölçülü bir nefes aldı. "Kahretsin Weston, kötü bir seçim yaptığını söylemiyordum."

"Hayır, sadece ikinci bir tahmin yürütüyordun." Her zaman yaptığı gibi.

"Bu çok para! Ve bu şey çok büyük. Onu sırtlara indirdüşünüyor musunuz?"

"Eğer bir savaş bölgesinde bombalanmış bir binanın kenarına tekerlekleri indirip bir müfreze askeri yükleyebiliyorsam, o zaman karda birkaç turistin de üstesinden gelebileceğime eminim." Kardeşimin yüzüne döndüm ve yıllar sonra ilk kez gözlerinin içine baktım. "Benden geri dönmemi ve bu operasyonu yürütmemi isteyen sendin. *Beni* sen çağırdın, Reed. Kontrolü ele almak istiyorsan, çekinme, ama bu irtifada uçmak, alışkın olduğun düşman uçaklarını ele geçirmekten daha karmaşık bir iş."

"Yaptığım şey bu bile değil-"

"Yönetim kurulu odalarınızda kolaylaştırıcılık."

"Tanrı aşkına, bu bizi hiçbir yere götürmüyor." Ellerini yüzünde . "Her zaman bu kadar pislik miydin?"

"Evet." Bu onu .

Birkaç saniye garip bir sessizlik içinde geçti ve ikimiz de isteksizce gülümsedik.

"Sanırım 'Eve hoş geldin' lafını duyacak havada değilsin?" Reed yavaşça sordu.

"Bana burada olmadığını söyleyin, ben de bunu yeterince hoş karşılayayım." Reed'i görmek bir şeydi, ama babamızla uğraşmak? Sikerim öyle işi. Bugün olmaz.

"Hayır. Balayı için dünyayı dolaşmaya çıktı." Reed nefesini içine çekti.

"Biliyor musun, son zamanlarda gerçekten değişti-"

"İlgilenmiyorum." Babam yıllar önce, annem öldükten sonra kendi içine çekilip Crew'u yetiştirmem için beni terk ettiğinde benimle olan kaderini belirlemişti. Reed'in üniversite için Vermont'a taşınırken bizi kendi başımızın çaresine bakmak zorunda bırakması kötü bir hareketti ama babamın terk etmesi? Yumruklarım sıkıldı.

Reed'e kızdım. Babamdan nefret ediyordum. Arada bir fark vardı.

Reed, "Bunu ikimiz için de kesinlikle kolaylaştıracağını görebiliyorum," diye mırıldandı.

", değil mi?"

"Evet. Öylesin." Cebinden bir şey çıkardı ve bir saniye sonra anahtarlar havada uçtu. Onları yakaladım. "Sezonluk lojmanlar yeni işe alınanların eğitimi için dolu, ancak çalışanların kaldığı dubleks evlerden biri boş. On altıncı birim, tepenin yukarısında -"

"Dublekslerin nerede olduğunu biliyorum. Teşekkürler."

Reed derin bir nefes daha aldı ve sanki iç huzurunu arıyormuş gibi bir an için gözlerini kapattı. "Benimle evde kalabilirsin-"

"O eve adımımı atmaktansa bir yıllığına kum havuzuna geri dönmeyi tercih ederim."

İçini çekti. "Bunu kastettiğini bilmem başka bir şey West. Burası büyüdüğümüz ev."

"Eşyalarımı boşaltmam lazım."

Sanki tutukluymuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "En azından bunu yapabilecek kadar uzun kalıyorsun. Evine hoş geldin." Bana ikinci bir anahtar seti fırlattı ve Maria'nın yolundan çekilmek için yan kapıdan çıkarak uzaklaştı.

"Ne kadarını duydun?" Kapıyı kilitlerken ona sordum.

"Yeter. Hani ortanca çocuklar barışçı olacaktı?" Taze asfalt kokan otoparka doğru yürüdük ve kamyonetime bindik.

"Geçen yıl anneme bakmakla, ardından Crew'u yetiştirmekle o kadar meşguldüm ki barış umurunda bile değildi." Reed ise Vermont'ta bir kayak takımında hayatının en güzel zamanlarını geçiriyordu.

Hayatta pek çok şey vardı ama adil olan bunlardan biri değildi. "Crew senin küçük kardeşin, değil mi? X Games'teki adam?"

"Bu o." Kamyoneti geri vitese taktım ve sonra bulunduğumuz yerden geri çıkarak yola çıkabilmek için bizi çevirdi. En azından bu yeni bir şey değildi. "Hadi seni yeni evine götürelim."

"Gelirken yolda durdum ve senin için birkaç temel şey aldım." Bir market poşeti gördüğüm arka koltuğu işaret etti. "Yemek yemediğini düşündüm ve açken biraz göt gibi davranıyorsun. Ayrıca, eğer senin gözüne girersem, bugün bizi çalıştırmayacağını umuyordum."

"Bunu bana söyleyen ilk kişi sen değilsin." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yiyecekler için de teşekkürler. Yarına kadar başlamıyoruz ve o zaman bile sadece bir oryantasyon uçuşu olacak."

Onu yeni evine bıraktım ve arabadan inerken kocası Scott'a el salladım.

Annemin çok gurur duyduğu Alp tarzı pitoresk tatil köyünü geçtim ve dağa doğru sürmeye devam ettim. Onun damgası her yerdeydi: kırmızı boya vurguları, beni tanımadıkları halde bana el sallayan güler yüzlü personel ve henüz sonbahara teslim olmamış kırmızı ve beyaz çiçeklerin damladığı pencere kutuları. Ama o çiçekleri o dikmemişti, vefatından bu yana geçen on beş yıl içinde.

Tepeye doğru çıkarken birkaç yeni çukur vardı ama diğer her şey aynı görünüyordu. Çalışanlara ait dubleks evlerin bulunduğu çıkmaz sokağa girdim ve Reed'in yorumlarıyla meşgul bir halde kaldırımın kenarına park ettim.

Yanlış helikopteri mi seçmişim? Doluluk oranını ve çift motor güvenliğini tercih etmek hata mıydı? Genişleme inşa edilirken bu tür bir müşteriyi buraya çekebilecek miydik, yoksa bizi başarısızlığa mı mahkum etmişim? Daha eve geleli iki saat bile olmamıştı ve Reed çoktan aklıma girmişti.

Çantalarımın birini omzuma attım, sonra market poşetini kaldırdım ve kapıya giden yolda yürürken arabanın, evin ve hangarın anahtarlarını karıştırdım. Her şey bu ilk sezona bağlıydı. Maria ve Theo bunun için tüm hayatlarını bir kenara bırakmışlardı; benim için, kendimiz için çalışırken sevdiğimiz işi yapma fırsatı için.

Bazı günler Reed'in ağzını burnunu kırmak istesem de o aramıştı. Yardım istedi ve ben de cevap verdim. Neden? Çünkü buradan ne kadar nefret etsem de aynı zamanda çılgınca seviyordum ve genişleme başarısız olur da babam satmak zorunda kalırsa buranın bir şirketin eline geçeceği düşüncesi midemin kaldırabileceği bir şey değildi.

Kapıyı anahtarla açtım ve oturma odasından geçip mutfığa doğru yürürken düzene bakma zahmetine girmedim. Birimler ben çocukken inşa edilmişti ve hepsi birbirinin aynısıydı. Açık konseptli, ortak

oturma odası, yemek odası ve mutfaktan oluşan dikdörtgen bir alan oluşturunuyordu. Her mutfakta aynı model buzdolabı ve ocak vardı ve çamaşır makinesi ve kurutma makinesi arka taraftaki depo tarzı bir çamurlukta bulunuyordu. Her birimin içinde, alanı çerçeveleyen ve iki yatak odalı ayrı birimlere giden ayrı, kilitlenebilir koridorlara açılan iki özdeş merdiven vardı.

Bana dört yatak odalı bir oda vermek yer kaybı gibi ama şikâyetçi değildim. İnsanların benim alanıma girmesini hiç sevmemiştim, muhtemelen bu yüzden Theo ve Maria gibi bir ilişki yürütememiştim.

Ya da belki de daha önce yirmi dört saat yanında olmak istediğim biriyle hiç karşılaşmamış olmamdı.

Buzdolabını çekip açtım ve Maria'nın benim için aldığı pastırma ve yumurtaları boş bir rafa iterek yüzümü buruşturdum. Buraya en son kim geldiyse buzdolabını temizlememişti. Sanırım koşumdan sonra ne yapacağımı biliyordum. Ev rengarenk dekore edilmişti, kanepenin üzerinde kırlentler ve duvarda Serengeti gibi uzak yerlerin poster boyutunda çerçeveli resimleri vardı, bir kayak merkezi olduğumuz düşünülürse bu tuhaftı ama sanırım herkes bir noktada kardan bıkiyordu.

Soldaki merdiveni tırmanarak yatak odasına geçtim ve koşu takımlarımdan başka bir şey yerleştirme zahmetine girmedim. Diğer her şey bekleyebilirdi. Göğsümde, kafamda, Reed'in beynime soktuğu her şüpheyle birlikte serbest bırakılmak için yalvaran, fazlasıyla aşına olduğum bir baskı vardı.

On dakika sonra bağcıklarımı bağlamıştım ve nihayet nefes alabiliyordum. Yollar aynıydı. Hava ciğerlerimi tanıdık bir ağrıyla yakıyordu. Güneş nostaljik bir yoğunlukla tenime vuruyordu. Ayaklarım kayalık patikaları sanki hiç terk etmemiş gibi, sanki on yıl önce değil de dün burada koşuyormuşum gibi takip ediyordu. Asansörün tepesine çıkan toprak yola ve kendimi daha da zorlayarak koşmaya devam ettim. Ancak vücudum merhamet ve oksijen için çılgılık attığında geri döndüm ve aşağıya doğru koştum, tişörtümü çıkarıp spor şortumun arkasına soktum. Elli derecelik hava terden sırlıslık olmuş tenimde harika bir his uyandırıyor.

Yükseklığe alışmam en az bir ayımı alacaktı ve New York'taki Fort Drum'da görev yaparken kazandığım dayanıklılığı yeniden kazanmam daha uzun sürecekti.

Eve döndüğümde tek düşünebildiğim şey ve mutfakta el yordamıyla tüm birimlere verilen tencereleri bulup pastırmaya başladım.

Saat daha 10:30'du. Hayatım üç saat içinde nasıl bu kadar değişmişti?
Çünkü evet dedin.

Ben pastırmayı çatalla çevirerek pişirirken cızırdayan pastırma sesi odayı doldurdu.

Bell doğru seçimdi. En büyük kapasiteye sahipti. Birden fazla grubu birden fazla piste götürmeye başlasak bile, gidilecek yol buydu. Gitmek için daha güvenli bir yoldu. *O zaman sırf Reed yüzünden kendinizi sorgulamayı bırakın.*

Ön kapı açıldı ve kafamı kaldırdım. Ne oluyor lan?

Sarışın bir kadın içeri girdi, kulağıyla omzu arasına sıkıştırdığı telefona cevap veriyordu, mor bir sırt çantası ve başka bir siyah çantayla hokkabazlık yapıyordu, omzunun üzerinden bakarken dikkati arkasındaki bir şeydeydi.

"Selam Ava," dedi anahtarlarını kapıdan çekerek. "N?" Çenem gevşedi.

Fotoğraflara ait bir profili vardı; yüksek elmacık kemikleri, küçük burnu ve gülümsemeye dönüşürken nefesimi kesen bir ağzı vardı. O *gülümseme* muhteşemdi, dönerken tüm yüzünü aydınlatıyordu ve bir şekilde gözlerinin Colorado mavisi olduğunu biliyordum. Sarhoş bir geceden yarım yamalak hatırlanan bir anı gibi, rahatsız edici bir deja vu hissi zihnimin kenarını kemirdi.

Ama evimde ne işi vardı? Onu Reed mi göndermişti? Tam sormak için ağzımı açmışım ki kadının minyatür bir versiyonu annesinin yanından geçerek ortaya çıktı. Küçük kız bir kalp atışı içinde beni gördü, küçük gözleri kocaman açılmıştı.

Göz kırptım.

Çılgılık attı.

Callie

SUTTON'ın çığlığı kalbimi yerinden oynattı ve onu arkama almak için kollarımdaki her Şeyi bıraktım. Sırt antası, telefonum, anahtarlarım, hatta fotoğraf makinesi antam bile küçük giriş holmn fayans zeminine düştü, ben de onun gördüğü tehditle yüzleşmek için başımı kaldırdım.

Mutfaktaki bir tıkırtı bakışlarımı evin içinde gezdirdi.

Bu da ne böyle?

Mutfak adasının arkasındaki ocağın başında bir adam duruyordu. Çok uzun boylu, çok kaslı, çok... gömleksiz bir adam.

Ve o koku-

Bekle, *yemek* mi yapıyordu? Pastırma mı? Benim mutfağımda mı?

Boğazımdaki dehşet kayasını yuttum ve bir adım geri çekildim, bizi açık kapıdan geçirirken bir kolumu Sutton'ın gövdesine kilitledim.

Ellerini avuç ilerini gösterecek şekilde havaya kaldırdı ve tam bir şok ifadesi beynimi gıdıklarken eşikte duraksamama neden oldu. Sutton ığlık atmayı bırakmış, adrenalın tüm damarlarımda yükselirken zihnimde mantığa biraz yer açmıştı.

Siyah salar. Güçlü ene. şu yüz. Kahretsin, bu adamın kim olduğunu biliyordum.

Her şeyimi ona borçluydum.

"Callie!" Ava telefonumun hoparlöründen bağırdı.

Sutton'a "Burada kal," dedim, ben yere bıraktığım telefonu ve anahtarları ararken onu verandanın dışında tuttum. "Ava?" Telefonumu kulağıma gtrrken gözlerimi davetsiz misafirimden ayırmadan sordum.

"Oh, şükürler olsun!" Arkadaşım i çekti. "Sana ulaşmaya çalışıyordum çünkü-"

"Dur tahmin edeyim," diye araya girdim. "Beni Weston Madigan'ı evimde bulma ihtimalimin yüksek olduğunu söylemek için ." nk o tam olarak

mutfağında yemek pişiriyordu. Weston-freaking-Madigan, tüm bu tatil köyünün sahibi olan ailenin ortanca kardeşi.

Weston'ın gözleri parladı, sonra hafifçe kısıldı ve elleriyle birlikte ağzı da düştü.

"Aman Tanrım. Zaten orada, değil mi?" Ava sordu. "Şu anda arabadayım. Sen Sutton'ın veli toplantısından dönmeden oraya varabileceğimi umuyordum. Bugündü, değil mi?"

"Evet, ve evet. Daha yeni geldim. Mutfağında duruyor." *Gömleksiz*. Evimde yabancı bir adam olduğunda aklım hemen oraya gidiyorsa, bir randevuya çıkmam mı gerekiyordu? Yabancı olduğundan değil, pek sayılmaz.

"Çok özür dilerim. Hemen geliyorum!" Telefonu kapattı ve ben de telefonu kotumun arka cebine . En azından düşürdüğümde ekranı kırılmamıştı. Yeni bir telefon şu anda karşılayabileceğim son şeydi.

"Kim olduğumu biliyorsun." Sesi gerçekten çok derindi ve biraz da çekiciydi. *Zamanı değil, Callie*.

Başımı salladım ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. O bir tehdit değildi ya da Sutton'a veya bana saldırmak için evime gizlice giren biri de değildi. Bu sadece mutfağında domuz pastırması ve Weston Madigan'la sonuçlanan bir tür çuvallamaydı. Midem guruldadı. "Biz tanıştık. On bir yıldan biraz fazla bir süre önce." Arabamın benzini bittikten sonra tesise giden son elli metrelik yolu tırmanırken yağmurdan sıırılsıklam olmuş giysilerimin soğukluğunu şimdi bile hissedebiliyordum.

Başını yana eğdi ve kaşları çatıldı.

"Beni sen tuttun," diye geveledim. Ava'nın buraya gelip bu işi çözmesi ne kadar ? "Muhtemelen hatırlamıyoursundur. Yani, uzun zaman önceydi ve sen gitmeye hazırlanıyordun." Yutkundum, Sutton'ın hâlâ verandada olduğundan emin olmak için omzumun üzerinden geriye baktım. "Aslında, sanırım ertesi gün ayrıldınız."

"Seni ben tuttum," diye yavaşça tekrarladı.

"Evet. Tek deneyimim NYU'da bir dönem aldığım Fotoğrafçılığa Giriş dersiydi ama yine de beni işe aldınız, muhtemelen hamile olduğum, ağladığım ve arabam olduğu için-"

"Benzinim bitmişti," diye bitirdi sözlerini, gözleri aydınlanmıştı. "Yağmur yağıyordu."

"Aynen öyle." Anahtarlarım ısırıldı. "Ve sen beni benzin almaya götürdün, baban görüşmeme gelmeyince, sen sadece... bir

ve beni işe aldı."

Çenesi kilitlendi ve bir kez başını salladı. "Her neyse, ben Callie Thorne."

"Callie? Adının bu olduğunu hatırlamıyorum." Başını salladı. "Alışılmadık bir şeydi."

"Calliope," diye cevap verdim, yanaklarım kızarmıştı. O hatırladı. "Arkadaşlarım bana Callie der. Ve burası" -çevremizi işaret ettim- "benim evim. Ya da en azından son beş yıldır öyleydi." Yaklaşan bir motorun kusursuz sesini duydum ve neredeyse rahat bir nefes alacaktım. "Ve pastırman yanyor."

"Arkam-" Yere baktı ve yüzünü buruşturdu, tavayı başka bir ocağa taşıdı ve gazı kesti. "Kahretsin." Sonra gömleksiz olduğunu fark eder gibi oldu ve tekrar küfretti, sihirli bir numaraymış gibi arkasından bir gömlek çıkardı ve çıplak gövdesinin üzerine çekti.

Çok kötü, çünkü manzara şahaneydi. Evet, daha fazla dışarı çıkmalıydım.

"Ava!" Sutton selamlamak için seslendi ama ben gözlerimi Weston'dan ayırmadım ve birkaç dakika içinde arkadaşım kapı aralığından geçip yanımda durdu.

"Bütün bunlar için çok üzgünüm Callie!" diye söze başladı, kahverengi saçlarının uzun tellerini kulaklarının arkasına kaydırırken yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Merhaba, Weston!" Yere doğru yürüdü ve elini uzattı, o da bir gözünü benden ayırmadan elini sıktı.

Sutton başını benimle kapı çerçevesi arasına sıkıştırdı, bal sarısı saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve geniş mavi gözlerini Weston'a dikti. On yaşındaki kızımın merakı bir gün beni öldürecekti. Bunu biliyordum.

"Bu şekilde tanışmak zorunda kaldığımız için çok üzgünüm. Ben Ava, tesisin genel müdürüyüm." Kanıtı ihtiyacı varmış gibi yaka kartına dokundu.

Elleri birbirinden ayrılırken Weston, "Reed'in nişanlısı," diye ekledi.

"O benim." Yalvarmaya varan bir gülümsemeyle bana baktı. "İkinizle de bir saniye konuşabilir miyim?"

Weston ve ben göz göze geldik ve aynı anda başımızı salladık.

"Sutton, neden yukarı çıkıp öğretmeninin sana verdiği ankete başlamıyorsun?" Onu eve götürürken sordum.

Yüzünü bana doğru buruşturdu ve Weston'a özlem dolu bir bakış fırlattı. "Ama olduğunu bilmek istiyorum." Mızımız bir ses tonu vardı.

ve ben bunu kabul etmedim.

"Öğrenir öğrenmez sana söyleyeceğim." Ona kaşlarını kaldırdım.

İç çekişi düpedüz melodramatikti. "Fiiiine." Neredeyse boş olan sırt çantasını omzuna aldı ve merdivenleri tepinerek çıkmaktan kaçındı. Zar zor. Omzunun üzerinden attığı bakış bana bundan memnun olmadığını söyledi.

Yaklaşan ergenlik yıllarının beni çok anlar oldu.

Kapıdan geçip koridorda gözden kaybolduğunda ön kapıyı kapattım ve kamera çantamı aldım. Sonra yıpranmış kanepesi ve renkli kırlentleriyle oturma odamızın ve okul projesi yüzünden yıpranmış yemek masasının önünden geçip Ava'nın kahvaltı alanımızı oluşturan dört tabureden birinde oturduğu mutfak adasına doğru yürürken ekipmanlarımdan herhangi birini kırmamış olmak için dua ettim.

Weston adanın diğer tarafında durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Büyüktü. *Gerçekten* büyüktü. Sanki... muhtemelen benim 1.80'lik boyumdan neredeyse bir karış daha uzundu ve tişörtünün kaslarını nasıl gerdiğini fark etmemem için hiçbir neden yoktu. Hiç fark etmedim. Hiç. Fark etmedim.

Fark etmemek için gözlerimi hızla kırptım.

Sonra aklıma geldi. Weston Madigan evdeydi. Buradaydı. Benim evimde. Benim mutfağında. Ama bunların hiçbirisi gerçekten benim değildi, değil mi? Bu ev, bu mutfak... Hepsi onundu. Göğsüm daraldı.

"Bizi kovuyor musun?" Ava'nın sağındaki tabureye oturdum ve fotoğraf makinesi çantamı tezgâhın üzerine koydum, karnım sanki lanet olası bir teknedeymişim, ayaklarımın altındaki zemin aniden dengesizleşmiş gibi dönüp duruyordu.

Ava'nın çenesi bir an için düştü ve Weston'ın kaşları tavana çarptı. "Ne?"

Ava başını iki yana salladı. "Hayır. Tabii ki . Sen neden Bunu sormak bile mi?"

"Çünkü ben tatil köyünün fotoğrafçısıyım ama o" - Weston'ı işaret ettim - "*tatil yeridir.*"

"Seni kovmuyorum." Weston kara gözlerini bana dikti ve başka tarafa bakmadı. Vay canına, bu bakışlar çok yoğun, büyüleyiciydi ve içimden bir ses bunun adamın kendisinden kaynaklandığını söylüyordu. "Sadece burada olduğunu bilmiyordum." Odağı Ava'ya kaydı.

"Ve bu benim hatam." Yüzünü buruşturdu, burnu kııştı. "Reed ve ben bu sabah küçük bir karışıklık yaşadık ve ben farkına varana kadar

Birim için anahtarlar, hizmet verilmeyen bölgede araba kullanıyordu - bilirsiniz, loca ile asansördeki dönüş arasındaki bölge?"

Weston ve ben başımızı salladık. Cep telefonları buralarda ya çeker ya çekmezdi.

"Onu aramaya çalıştım ama her neyse, evin yedek anahtarlarını size vermesi gerekiyordu. *Ev* gibi, ev. Bizim . Aslında senin evin ama sen ," diye açıkladı parmaklarını tezgâhın üzerinde birleştirerek. "Çünkü ona buranın tek açık birimimiz olduğunu söyledim, bu da bana göre evimiz olmadığı anlamına geliyordu çünkü Callie'nin dubleksinin diğer tarafını o ve Sutton taşıdığından beri boş bıraktık, ama..." Omuz silkti. "İşte geldik." Benim Omuzlar daldırma içinde rahatlatma. Bu oldu hepsi bir büyük bir yanlış anlaşılma. Weston ailesinin yanına taşınacaktı ve ben de Sutton'ın başının üstünde çatı tutmak. *Vay be.*

Weston içini çekti ve geriye doğru iki adım atarak lavabonun kenarına yaslandı. "Personel lojmanları dolu mu?"

"Aynen öyle." Ava başını salladı. "Sana anahtarları getirdim." Ceketinin cebine ve Madigan Dağı anahtarlığından sarkan bir dizi gümüş anahtar çıkardı. "Babam tatilde olduğu için Reed ve ben şu anda ana yatak odasındayız ama senin eski odan koridorun sonunda boş." Gülümsedi.

Weston anahtarlara sanki yok edilmesi bir düşmanmış gibi baktı.

Sanırım adam ailesinin yanına pek hevesli değilmiş.

Ava'nın gülümsemesi bir parça azaldı. "Birbirimizi gerçekten tanımadığımız için garip gelebileceğini biliyorum ama biz bir aile olacağız."

"O evde uyumayacağım." Weston'ın sözleri alçak sesle söylenmişti ama sesindeki kararlılık çelik gibiydi. "Şimdi olmaz. Asla olmaz."

Hay aksi. Midem yine bulandı. "Oh,"

diye fısıldadı Ava.

"Seninle bir ilgisi yok, söz veriyorum."

"Anlıyorum," dedi zoraki, profesyonel bir gülümsemeyle, anahtarları alıp tekrar cebine sokarken. Ava her zaman iş için giyinirdi ama bu bir aileydi ve ailenin ne kadar karmaşık olabileceğini en iyi ben anlardım.

Ailemin yanına geri dönmeyi de istemiyor .

"Peki ya kulübenin yanındaki yatakhane tarzı birimler?" Weston ensesini ovuşturarak sordu. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

Evet, çünkü Madigan kardeşlerden birinin ait olduğu yer orasıydı, küçük mevsimlik odalardan birinde. Başım dönmeye başladı.

Sutton'la kendimize ait bir yerimiz olsun diye bu evi alabilmek için elimden gelen her iyiliği yapmadan önce yedi yıl boyunca çalışan olarak yükselmişim. Penny Ridge'de kendimize ait bir evin -asla kovulmayacağımız bir yer- peşinatı için yeterli parayı biriktirmek üzere mümkün olan her doları biriktirerek iyi bir şekilde kullandığım yıllardı ve *çok* yaklaşmıştık. Sadece altı ay daha, belki emlak fiyatları hızla artmaya devam ederse biraz daha, ve sağlam, rekabetçi bir teklif için yeterli paramız olacaktı. Şu anda sadece istenen fiyatı teklif edebilecek durumdaydım ve her gösteride gülünç duruma düşüyorduk.

"Yatakhane tarzı olanlar bile dolu," dedi Ava yavaşça. "Bu ayki hava durumuna bağlı olarak sezon dört ya da beş hafta içinde başlıyor ve genişlemenin gerçekleşmesiyle birlikte yeni işe alınan kişileri teleferik ve pistlerde erkenden eğitim almaları için getirdik. Ve pansiyondaki misafir odalarını yenilemeyi neredeyse bitirdik, ancak birkaç hafta daha hazır olmayacaklar ve sonra tamamen dolacağız."

Kalbim dört nala atıyor, görüşümün kenarları daralırken nefesim gittikçe hızlanıyordu. "Bizi kapı dışarı edeceksiniz," diye fısıldadım. Elbette atacaklardı, atmalıydılar. Madiganlar tüm bu mülkün sahibiydi. O da benim *evimin* sahibiydi. Eğer yaşayacak bir yeri yoksa, bu Sutton ve benim tek başımıza olduğumuz anlamına geliyordu.

Ve bu emlak piyasası sadece zor değil, *imkansızdı*.

"Kimse seni dışarı atmıyor. Götün teki olabilirim ama o kadar da büyük göt değilim," diye söz verdi Weston ve önümde bir bardak portakal suyu belirdi. "İç şunu. Bayılacak gibi görünüyorsun."

Bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum aldığımda elim titredi.

Sutton'a ne diyecektim? Ona istikrar sağlayacağıma, oturacağımız bir sonraki evin tapusunda benim adımın olacağına dair kendime söz vermişim.

"Şehirde kiralanacak bir şey var mı?" Weston sordu ama ben meyve suyumdan yavaş ve düzenli yudumlar alırken sesi kısıldı, az önce kafama boşaltılan kaosun içinde kayboldum. *Kendine gel. Düşünmek zorundasın Callie.*

"Gördüğümüz son yer, personelimizin tamircinize tavsiye ettiği yerdii," dedi Ava. "Bilgileri kocası Scott'a gönderdim."

"Kira kontratını iki ay önce imzalamışlar," diye mırıldandı Weston. "Buraya geldiğimizde bir yerleri olduğundan emin olmak için iki ay erken."

"Çünkü buralarda piyasa bu kadar gülünç." Yarısı dolu bardağı tezgâhın üzerine koydum. "Tatil köyü genişlemeyi duyurur duyurmaz, mülkler her AirBnB yöneticisi ve nakit parası olan eyalet dışı tatilciler tarafından kapışılmaya başlandı. Belediye meclisi gecelik kiralamaları sınırlamak için bir kural çıkarmayı düşünüyor ama henüz bir şey yok. Fiyatlar fırladı ve evler daha piyasaya çıkmadan satılmaya başlandı. İnanın bana, biliyorum." Başımı eğdiğimde saçlarım öne düştü. "Son sekiz aydır Penny Ridge'de bir ev almaya çalışıyorum." Verdiğimiz her teklif, daha yüksek bir ekspertiz boşluğu maddesi veya nakit para ile gelen bir başkası için geçiştirildi. Genişleme yerel ekonomi için harika olmuştu, ancak evim demeye geldiğim yerden fiyatlandırılıyordum ve hayal kırıklığı geçmişti.

"Eski odanı istemediğine emin misin Weston?" Ava'nın ses tonuna umut karıştı.

Saçlarımı geriye taradım ve yavaşça başımı kaldırdım ama Weston'ın gözlerindeki bakış karşısında içimde kalan iyimserlik çığlık çığlığa kaçtı.

"Ölmeyi tercih ederim." Ciddiydi.

Ava'nın omuzları çöktü.

Tamam. Bu iyiydi. A-basin'e ya da belki Keystone'taşınmamız gerekecekti. İyi bir günde otuz dakika uzaklıktaydı ve Sutton'ın okul değiştirmesi gerekebilirdi ama Frisco'ya kadar gitmekten daha iyiydi. Kira birikimlerimi yiyip bitirecekti ama idare ederdik. Her zaman yaptığımız gibi. *Peşinat paramı kaybedeceğim.*

"Ve dediğim gibi, sorun sen değilsin Ava," diye devam etti Weston. "Eminim harikası. Kardeşimin saçmalıklarına katlandığına göre bir tür aziz olmalısın. Ama ben orada yaşayamam."

"Burası senin evin," diye fısıldadı Ava.

"Orası on beş yıldır benim evim değil ve on bir yıldır da orada yaşamıyorum."

On beş yıl. Bu, annesinin Creutzfeldt-Jakob hastalığından öldüğü zamandı. Madigan ailesinin destanı hakkında bu zaman dilimine gönderme yapacak kadar bilgim vardı. Ava'nın son birkaç aydır bana anlattıklarına göre, Reed'in Weston'ı Colorado'ya geri getirebilmesinin tek yolu, ondan tatil köyünün yeni helikopterli kayak operasyonunu başlatmasını istemesiydi.

Aklıma bir fikir geldi. Kesinlikle saçma ve gerçek dışı bir fikirdi.
vard

1. Weston hakkında bildiklerime göre iyi bir adamdı. Söylentilere göre Küçük bir kasabada müjde gibi ve Madigan kardeşler hakkında bu söylentilerin çoğu dolaşsa da, Weston hakkında Madigan'ın kendi Grinch'i, sessiz, huysuz bir tip olduğu dışında kötü bir şey söylendiğini hiç duymamıştım.

Sessiz ve huysuzlukla başa çıkabilirim.

Ve kapılar üst kattaki ayrı kanatlara kilitliydi, değil mi?

Belki Sutton'ı okulda tutmanın bir yolu vardı, peşinatımızı biriktirmenin bir yolu vardı, böylece ev aramaya devam edebilirdim.

Hissettiğimden çok daha güçlü çıkan bir sesle, "Bir çözümüm olabilir," dedim.

"Tamam mı?" Weston'ın bakışları bir lazer ışını gibi bana döndü. Yıllardır orduda olmasına şaşmamalı. Muhtemelen insanları ölesiye süzüyordu.

Derin bir nefes aldım. "İkimiz de burada yaşayabiliriz."

C allie

Spiralli defterimi ve floresan pembesi ince uçlu Sharpie kalemimi mutfak adasına yerleştirdim, iki saat önce insanoğlunun bildiği en gülünç fikir olabilecek şeyi önerdiğimde oturduğum tabureye oturdum.

Ama beni .

Sözlerimin ve bocalayan gülümsememin altını görebildiğini hissettiren o yoğun bakışıyla bana baktı ve ikimiz de bunu düşünmek için biraz zaman bulduktan sonra birkaç saat içinde burada tekrar buluşmamızı ve eğer bunu yapmaya karar verirsek bazı temel kurallar bulmamızı önerdi.

Temel kurallar mı? Hâlâ gerçek bir yabancıyla yaşamının artıları ve eksileri listesinde takılıp kalmıştım. Bu durum için bulduğum her artı Sutton için istikrarla ilgiliydi ve sadece bir eksi vardı: Benimle yaşaması için teklifte bulunduğum adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ama bu düzeltebileceğim bir şeydi.

Sutton'ı okulunda tutmanın ve birikimlerimin bir ev alacak kadar sağlıklı olmasının tek yolu buysa, o zaman bunu başarabilirdik. Sadece Weston'ın artılarını düşünmek zorundaydım. Garip olur muydu? Muhtemelen. Ama bu ondan hayatımı değiştirecek bir iyilik istediğim ilk sefer değildi.

Weston bir numaralı profesyonel: Seni zaten bir kez kurtardı.

Ön kapı açıldı ve Weston kolları market poşetleriyle dolu halde içeri girdi. Kapıyı ayağıyla kapattı.

"Yardım edebilir miyim?" Tabureden kaymaya başlamışken sordum. "Merak etme. Ben hallederim," diye cevap verdi.

Gülümsememesi, garip bir durum yokmuş gibi davranmaya çalışmaması hoşuma gitti. Daha samimi hissettirdi. Bana doğru ilerleyip poşetleri yavaşça tezgâha bırakırken bakışlarımı ondan ayırmadım.

İki numara: Dikkatsiz değil.

"Konuşurken bize öğle yemeği hazırlayabileceğimi düşündüm. Kulüp sandviçleri kulağa geliyor mu?" Poşetten yiyecekleri çıkardı ve

Ocağın yanındaki tezgâhta. Şarküteri eti. Domates. Peynir. Marul. Avokado. Ekmek. "Yakmadığım bir sürü pastırma artığı var."

"Yemek mi yapıyorsun?" Oturduğum yerde kıpırdanırken kaşlarım kalktı. "Yani, gerçekten çok nazıksın. Evet, lütfen. Kusura bakmayın, aklıma gelen ilk şeyi söyleme eğilimindeyim ve gergin olduğumda gevezelik ediyorum. Burada pek bir filtre yok." Dudaklarım yukarı doğru eğildi ve parlak pembe kalemi kavradım.

"Aslında filtresiz olmayı tercih ederim. Birinin ne düşündüğünü bilmeyi, benim onun ne düşündüğünü düşünmemi istemesine tercih ederim. Ve on altı yaşımdan beri yemek yapıyorum." Dolapları tek tek kontrol ederek mutfak düzenine alışmaya çalıştı. Yıllar içinde pek bir şey değiştirmemiştım, Madigan'ın temin ettiği mutfak eşyalarının da çoğunu değiştirmemiştım. "Gerçi Crew için mikrodalgaya TV yemekleri atmayı gerçekten yemek pişirmek olarak nitelendirebileceğimden emin değilim. Ama o zamandan beri birkaç şey aldım." Kiler olarak kullanılan küçük dolabı açtı. "Yemek pişirmek hoşlandığın bir şey mi?"

"Ben...iyiyim." Tezgâhın üzerindeki taze malzemelerden, kilerdeki Sutton'la birlikte tükettiğimiz şekerli ve işlenmiş gıdalara göz gezdirdim. Kahverengi şekerli Pop-Tarts ve kutu makarna ve peynirle kıyameti atlabileceğimizden oldukça emindim.

"İyi olup olmadığını sormadım. Hoşuna gidip gitmediğini sordum." Omzunun üstünden baktı, ağzının bir köşesi nabzımı yükselten yarım bir sırıtışa dönüştü.

Weston'ın bir numarası: Çok çekiciydi.

Bir dakika. Bu gerçekten bir hile miydi? Etrafta arada sırada bakabileceğim gülünç derecede seksi bir erkeğin olması gerçekten zarar verir miydi? Erkeklere bakmak için çok fazla zaman harcadığımdan değil - flört havuzuna son girişimden bu yana bir yıl geçmişti - ama muhteşem birini gördüğümde tanırdım ve Weston muhteşemliğin çizelgelerin dışında bir örneğiydi. Ve ayrıca, o yüz? Daha önce gördüğüm yontulmuş karın kasları ve göğüs? Bunlar kesinlikle bakmaya değerdi.

"Callie mi?" Weston kaşlarını kaldırarak sordu.

Kahretsin, bana bir şey sormuştu. *Yemek yapmamı*. Evet, bu doğrudu. Yemek yapmaktan hoşlanıp hoşlanmadığımı sormuştu. "Ben daha çok 'ne uygunsa' diyen bir kıyım," diye cevap verdim.

"Bir şeyler yakıyor. Hem de çok. Hemen hemen her şeyi, gerçekten."

"Sutton!" Başım Sutton'ın ve benim yatak odalarımıza açılan küçük balkona doğru savruldu. Kızım korkuluktaki durmuş, sırtarak bize bakıyordu. "Ne dedim ben?"

"Yukarıda kalmak için," diye cevap verdi, korkuluktan hafifçe eğilirken saçları yüzüne dökölüyordu. "Ve ben hâlâ üst kattayım. Gördün mü?"

"Korkuluklardan düşersen olmaz." Kaşlarım, şimdi doğru değil bakışı olduğunu umduğum bir şekilde havaya kalktı.

Weston kıkırdadı, mutfak lavabosunda ellerini yıkarken omuzları hafifçe hareket etti, sonra kuruladı. Sırtı bana dönüktü ve gülümseyip gülümsemediğini görebilmek için dönmesini istemek gibi uygunsuz bir dürtüyü bastırdım. Bana attığı o küçük yarım gülümseme merakımı gidermeye yetmemişti.

"Daha önce hiç düşmedim." Sutton bana, başını pek çok kez derde sokmuş olan gözü pek bir sırıtışla baktı.

Weston ekmek kızartma makinesine birkaç parça ekmek attı. "Yukarıda aç mısın?" diye sordu Sutton bana dönüp bakmadan önce. Gülümsemedi. *Yazık.* "Eğer annen için de uygunsa."

"Anne?" Sesindeki yalvarış çok açıktı.

Weston lavabonun yanındaki dolaptan kesme tahtasını çıkarıp adaya koydu, sonra dönüp tost makinesinin üstünden üç soluk tabak aldı. "Eğer o da burada yaşayacaksa, bu temel kural sohbetine katılması gerektiğini düşündüm, değil mi? Sadece ikimiz değiliz."

Nefes almayı bıraktım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve ciğerlerime hava çekerken çenemin yere düşmemesi için mücadele ettim. Sutton'ı tek bir cümleyle eşit konuma getirmişti.

On yıl boyunca bir kez bile kimse ona bu nezaketi göstermemişti. Çıktığım birkaç erkek onu bir engel ya da çapa olarak görmüştü. Tatil köyü için, Weston'ın ayrılmadan önceki son resmi kararı olduğumuz için saygı duydukları bir sorumluluktaki. Okulu için, konuşmadan önce elini kaldırma konusunda biraz daha fazla çalışması gereken yıkıcı biriydi. Arkadaşlarım için bile o benim kızımdı, taptıkları ama etrafında plan yapmak zorunda oldukları biriydi.

Weston üç numaralı profesyonel: Sutton'a kendi kişiliğiymiş gibi davranıyor.

"Aşağı gel," dedim, ona sözsüz bir ricada bulunarak terbiyesine dikkat etmesini söyledim. Birbirimizin işaretlerini her zaman çok iyi okuyabilmiştik.

Sanırım on sekiz yaşında bir çocuk sahibi olduğunuzda ve anaokuluna başlayana kadar çalışırken onu yanınızda tuttuğunuzda böyle oluyordu.

Sutton basamakları sekerek indi ve son üç basamağı atladı, benimkinin yanındaki tabureye oturmak için gelirken saçlarını yüzünden uzaklaştırdı.

Weston adanın öbür ucuna uzanarak Sutton'a elini uzattı. "Ben Weston Madigan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Sutton'ın eli onunkinin içinde küçük görünüyordu. "Sutton Thorne. Ben de memnun oldum.

Daha önce bağırdığım için özür dilerim."

"Roller tersine dönseydi çılgık atardım." Kızarmış ekmek fırladı ve Weston onu taze ekmekle değiştirerek diğerlerini önümüzdeki kesme tahtasına getirdi.

"Gerçekten mi?" Sutton gözlerini hafifçe kısarak sordu.

"Gerçekten. On yaşındaki kızlar korkunçtur." Bunu düz bir yüz ifadesiyle söyleyince Sutton'dan bir gülümseme aldı. "Neden önce senin temel kurallarınla başlamıyoruz, çünkü sende daha çok olduğunu varsayıyorum?" Bana baktı. "Eğer bunu yapmaya karar verirsek tabii."

Ben zaten o yöne meyilli idim.

"Neden bende daha fazla olduğunu düşündün ki?" İlk boş kâğıdın üstüne *Temel Kurallar* yazdım. Artılar ve eksiler listem defterin arkasında güvenle saklanıyordu.

"Senin daha çok çıkarın var." Sutton'a baktı ve tanımadığım bir bıçak setiyle domatesleri dilimlemeye başladı.

O haklıydı. Haklıydım.

"Yardım edebilir miyim?" Sutton ona sordu.

"Kesinlikle. Tost görevindesin. Gelmeye devam etsinler." Kaşlarının altından bana baktı. "Eğer senin bir şeyleri yakma eğiliminle ilgili söyledikleri doğruysa, adanın o tarafında kalman için her şeyi yaparım."

Alay ettim.

Sutton, "Bu doğru," diye ilan etti, adanın etrafında koşarak ekmek kızartma makinesine doğru gitti ve çoraplarının içindeki son ayağını da kaydırıldı.

" sende Calliope," dedi Weston, domates dilimlemeyi bitirirken boş kâğıda doğru sallayarak.

Bana Callie denmesini tercih ettiğimi ona hatırlatmak dilimin ucundaydı ama...huh. Aslında o sert sesiyle söylediğinde kulağa hoş geliyordu. Annemin kullandığı genizden gelen bir çimdik ya da babamın varsayılan olarak içine düştüğü hayal kırıklığı tonu yoktu.

"Bir numaralı kural," dedim, yaklaşık bir buçuk satır tutan büyük pembe bir kural yazarak. "Sadece ortak alanı paylaşıyoruz. Kimsenin üst kata çıkmasına izin yok." Durdum ve gözlerimin içine bakmasını bekledim, o da baktı. "Asla."

"Anlaştık." Bir kez başını salladı. "Senin tarafın senin. Benim tarafım da benim." *Üst katta kimse yok* yazdım.

Sutton, "İki yatak odanız var," diyerek tostları yeniden değiştirdi. "Başka biri mi taşıyor?"

"Sadece ." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. Deftere bakarken kaşları çatıldı. "Satır aralarına yazmıyor musun?"

"Temelde çizgilerin içinde." Omuz silktilim.

"Altta daha fazla yere ihtiyacımız olursa ne yapacaksın?" Vay anasını, ciddiye.

Tek bir kaşımı kaldırdım. "Başka bir kâğıt parçası getireyim." Gözlerini kırptırdı ve avokadoyu yemeye başladı.

"İki numaralı kural." Özellikle büyük boy bir iki numara yazdım. "Gece misafirleri..." Sutton'ın arkasını döndüğü yere, sonra da ne demek istediğimi anladığından emin olmak için Weston'a baktım. "Ne görülecek *ne de duyulacak*."

Kara gözlerinde bir mizah pırıltısı parladı ama "Katılıyorum" dışında bir yorum yapmadı.

Rahatlayarak iç çektim. Sutton'ın ihtiyacı olan son şey oturma odasında sabahdan kalma bir geçit töreniydi. *Benim* de ihtiyacım olan son şey ne kadar seks yapamadığımın hatırlatılmasıydı. *Saygılı Konuklar*'ı yazdım.

"Üç numaralı kural." ve numarayı yazarken parmaklarım hafifçe titredi. "Ortak alanda reşit olmayan biri varsa, iki yetişkin olmalı ve bunlardan biri de benim." Sutton'la asla yalnız bırakılamazdı. Kasabada bir melek olarak ün yapsa bile bunun bir önemi olmazdı. Sutton konusunda güvendiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmez.

Dilimlemeye ara verdi ve gözlerimin içine baktı. "Kesinlikle anlaşıldı."

"Teşekkür ." Omuzlarım sanki üzerimden binlerce kilo düşmüş gibi çöktü. onlardan kaldırıldı.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok." Sutton arkasından tostları değiştirirken bıçağı yere bıraktı ve şarküteri paketlerini açmaya başladı. "Birincisi, bebek bakıcılığından hoşlanmıyorum ve ikincisi, eğer seni daha iyi hissettirecekse, oldukça

yüksek güvenlik yetkisi-" Çenesi gerildi. "Yani, ordudayken bir tane *almıştım*. Geçmiş kontrolü o kadar kapsamlı ki, birinin iç çamaşırı çekmecemi karıştırmasını beklerdim."

Sutton güldü ama ne dediğini biliyordum ve bunu takdir ettim. İncelenmişti.

Callie'nin Sutton'ı denetleyeceğini yazdım. "İşten çıkıp kapıdan içeri girdiğinde falan demiyorum," diye geveledim. "Kendi mutfağına erişebildiğinden emin olmak için araba yolundan aramanı beklemiyorum."

"Ne dediğinizi anlıyorum ve söylediğiniz için size saygı duyuyorum."

"Kural dört." Düşünürken dudaklarım büzüldü. "Buzdolabından ya da kilerden ne yiyebilirsin ama yerine yenisini koymak zorundasın." Adam devasa boyutlardaydı ve bırakın oradaki Gigantor'u, Sutton'ı ve kendimi bile bu bütçeyle zar zor doyurabiliyordum.

Ağzının bir köşesi yine yarım bir sırıtışla kalktı. "Bu bir sorun olmayacak. Ben pek Kakaolu Çakıl Taşları seven biri değilim."

Yediklerinizi değiştirin yazdım.

Buzdolabından bu sabahın pastırmasını aldı ve sandviçleri birleştirmeye başladı. "Mayonez?" diye sordu bana.

"Lütfen." Dikkatimi onun çalışmasını izlemeye verdim. Metodikti, büyük ellerinin hareketleri özlüydü, asla tek bir hareketi bile boşa harcamıyordu. Acaba o da böyle mi uçuyordu diye merak ettim; kontrollü ve özlü. Birkaç dakika içinde bir sandviçi tamamen inşa etmiş ve tüm katmanları temiz bir şekilde kesmişti.

"Sutton?" diye omzunun üzerinden seslendi. Kızın burnu kırıştı.

"Mayonez sevmez," dedim gülümseyerek. "Ranch?" diye teklif etti.

"Evet!" Bakışlarımı yakaladı. "Lütfen. Evet, lütfen."

Weston'ın ağzının iki köşesi de yukarı doğru kıvrılmıştı ama bu tam bir gülümseme değildi.

Weston'ın eksisi: Asla tam olarak gülümsemiyor.

Eğer birlikte yaşayacaksak bunu değiştirmemiz gerekecekti. Sutton'la aramızda oldukça olumlu bir hava vardı ve ben meydan okumayı severdim.

Weston profesyonel: Gülümsemesine yardımcı olabilirsiniz.

İki sandviçi adanın öbür ucuna uzatırken küçük bir sırıtışla savaştım.

"Teşekkür ederim," dedim, aklımda Weston'ın hayatını biraz daha kolaylaştırmak için yapabileceğim çeşitli şeyler dönüp duruyordu. Ne de olsa her şeyimi bu adama borçluydum. Bu sabah beni kapı dışarı edebilirdi. O gece beni reddedebilirdi. İşi gerçekten kalifiye olan birine verebilirdi. Bunun yerine, işçi lojmanlarında bir birim açtı, babasının yaptıklarını geri alamaması için üç yıllık bir sözleşme imzaladı ve arabama benzin koymama yardım etti.

Ve tıpkı Beyaz Atlı Prens gibi, gece yarısı ortadan kayboldu. Kahretsin, o Sindirella'ydı... her neyse. Sonuç aynıydı. Onu bugüne kadar bir daha görmedim.

Sutton da bana katıldı ve ikimiz de aynı anda sandviçlerimizi ısırdık. Oh, *lanet* olsun, çok lezzetliydi.

Sutton ağzı doluyken "Momitsso good," diye mırıldandı. Ona kesinlikle ders verirdim ama kendi sandviçimi mideye indirmekle ve başımı sallamakla meşguldüm.

Weston kendi sandviçini hazırlarken dudaklarında hafifçe eğlenen bir gülümseme vardı. "Bu liste için aklına gelen başka temel kurallar var mı?"

Başımı salladım ve yutkundum. "Biz oldukça rahatız." Evimi elimde tutmak için ne kadar rahat olmam gerekiyorsa o kadar rahat olurdum.

"Peki ya sen?" diye sordu Sutton.

Yutkundu ve sandviçini yere bıraktı. "Hiç pijama partisi yapmadım."

Başımı ona doğru çevirdim. "Zamanı değil." Annemin suçluluk duygusu bana sertçe çarptı ve kalbimi yere sürükledi.

"Tamam mı?" Weston öğle yemeğini düzgün üçgenler halinde dörde bölerken kaşları çatıldı, belli ki on yaşındaki mantığı takip etmiyordu.

"Annem tatil köyünde yaşadığımız için şanslı olduğumuzu söylüyor, bu yüzden bir grup başka kızı davet edemeyiz çünkü bu..." İç çekti. "Durumumuzdan faydalanmak," diye bitirdi sözlerini en iyi taklidimi yaparak.

Görünüşe göre, *anne görünüşüm* üzerinde çalışmam gerekiyordu, çünkü çocuğum düşük kaşlarımdan ve ölüm tehdidi gözlerimden etkilenmedi bile.

Weston durakladı ve Sutton'a tüm dikkatini verdi. "Ne öneriyorsun?"

Sutton bebek mavisi gözlerini Weston'a çevirmeden önce bir milisaniye kadar bana baktı. "Gerçekten bir kural ekleyebilecek miyim?"

Başını salladı.

"Pijama partisi yapmama izin verilmesini istiyorum."

"Sutton!" Tısladım. Yarın, istediğini istemekten korkmayan akıllı, inatçı bir kız yetiştirdiğim için gurur duyacaktım. Yarın. Bugün değil. Bugün onu doğuştan gelen hayatının sonuna kadar cezalandıracaktım. "Bunu söylediğini unut."

Büyük bir ısırık aldı ve çiğnedi.

Destansı bir bakışmaya kilitlenmişlerdi ama adamın bakışları daha meraklı, kadınıninkiler ise inatçıydı.

Sonunda yutkundu. "Annene karşı gelmemi mi istiyorsun? Çünkü bir şekilde bir sonraki kuralıyla bunu engellemek üzere olduğunu düşünüyorum."

"*Callie her şeyi yönetir*" diye yazdım ve defteri kızıma gösterdim. Bu hassas bir konudan daha fazlasıydı, onu ne kadar sık dürttüğünden beri *hamdı*. Ama burada yaşamak bir ayrıcalıktı, dikkat çekmek istemediğim bir ayrıcalık.

"Onu geçersiz kılmanı istemiyorum. Evin kurallarını değiştirmeni istiyorum."

"Dinliyorum." Başını yana eğdi.

"Soyadınız Madigan, değil mi?" Çenesi bir santim kadar yükseldi. "Evet."

"Anneme pijama partisi yapmamızın sorun olmadığını söyle." Sandviçinden bir ısırık daha aldı.

Kulağa çok basitmiş gibi geliyor.

"Bana tırnak falan boyatmayacaksın değil mi? Çünkü sanat ve el işlerinde kesinlikle berbatım" dedi.

Başını iki yana salladı.

Bana baktı. "Birkaç arkadaşını ağırlamayı tercih etmen kimsenin umurunda olmayacak, ama bu her neyse" -aramızı işaret etti- "onun arasına girmeyeceğim. Annem bana bundan çok daha iyisini öğretti."

"Anne, lütfen?" Sutton döndü. "O bir Madigan ve eğer sorun olmadığını söylüyorsa, öyle olmalı, değil mi? Sadece doğum günüm için olsa bile?" Gözlerinde öyle bir umut vardı ki, teslim olduğumu hissettim. "Lütfen mi? Çok sessiz olacağız ve senin tek bir şey yapmana gerek kalmayacak, söz veriyorum. Öncesinde ve sonrasında temizlik bile yapacağım."

Pes ettim ve Sutton'ın doğum günü pijama partisi yapabileceğini yazdım. Ne de olsa bu garip anlaşmada o da benim kadar pes ediyordu.

"Teşekkür ederim!" Kollarını boynuma doladı, heyecandan neredeyse taburesinden düşüyordu.

"Sadece altı arkadaş." Ona sıkıca sarıldım. Weston kabul ettiyse kabul etmenin ne zararı vardı? Ayrıca, belki gelecek ay doğum günü geldiğinde kendimize ait bir evimiz olurdu.

Geri çekildi ve Weston'a sırtıttı. "Harikasın. Teşekkür ederim!" Sonra sandviçinin kalanını ağzına tıktırdı ve tabağını lavaboya götürüp üst kata kaçtı.

"Buna pişman olacaksın," dedim.

Omuz silkti, çiğniyordu.

"Cidden, burada altı küçük kız ortalıkta dolaşırken ve diğer çalışanlar zaten büyük olan bu ayrıcalığı kötüye kullandığını düşünürken-"

"Burası benim evim, değil mi?" diye sordu. "En azından bunu söyleyip duruyorsun."

Başımı salladım.

"O zaman kimse tek kelime etmeyecek." Listeyi işaret etti. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır." Tüm göğsüm hafıfledi. Belki de bu düşündüğümde daha kolay olacaktı.

"Tamam, sıra bende." Sandviçinin kalan dörtte birini ağzına attı.

"Kesinlikle. Ne zaman hazır olursanız." Pembe kalemî kâğıdın üzerine koydum ve beklemeye başladım. İstedğim her şey konusunda çok anlayışlı davranmış, hatta Sutton'a istediğini vermişti. Kıyafetlerimi çıkarmak dışında, bu anlaşmanın yürümesi için yapmak istemediğim pek bir şey yoktu.

Listeye bakmak için adanın üzerine eğildiğinde ön kolundaki kaslar dalgalandı ve ben de son şartı tekrar düşündüm.

"Tamam," dedi yutkunduktan sonra. "Bunlar biraz aşırı gelebilir ama on yıldır ordudayım, bu yüzden alışmam zaman alabilir."

"Not edildi." Ağzıma lokma daha . Çok iyi. Güzeldi.

"Yedi numaralı kural," dedi tabağını lavaboya götürürken. "Bütün ev işlerini paylaşacağım. Bulaşıklar. Süpürme. Paspas."

"Ev işlerini paylaşıyoruz," diye tekrarladım yazarken. Aman *Tanrım*, o her kadının ıslak rüyasıydı.

"Çünkü dağınıklığa dayanamıyorum." İki tabağı da bulaşık makinesine koydu ve adaya doğru döndü. "Dağınıklık önlenabilir bir şey değil ama içinde yaşamaya da gerek yok." Fazladan et ve peyniri özenle paketledi ve buzdolabına koydu.

Aman *Tanrım*. Bakışlarım odanın içinde gezinirken ellerim dondu. Her şey derli toplu, hatta düzenliydi ama bunun nedeni dün gece Madigan olmayan en büyük müşterimin nişan fotoğrafları için randevusuna gelmemesinin ardından temizlik çılgınlığına girişmiş olmamdı. Çocuklar ve dağınıklık el ele gitmiş gibiydi.

"Yani, dağınık tutmuyorum-" diye başladım, yanaklarımda sıcaklık yükseliyordu. " değil," dedi küçümseyici bir el hareketiyle, kalanını temizleyerek.

Öğle yemeği. "Bu işi sürdürmek için artık iki kişiyiz ve eminim sen de çok meşgulsündür."

"Doğru." Ben yemeğimi bitirmeden tabağımı almasından korktuğum için tabağımı vücuduma yaklaştırdım.

"Kural sekiz." Yeni almış olması gereken gerçek bir Clorox mendil çıkardı, çünkü ben markasızların kraliçesiydim ve adayı fırçalamaya başladı. "Arkamızı temizlemek için elimizden geleni yapalım."

"Uh huh." Adam tam bir temizlik manyağıydı. Bu çok kötüydü. Çok kötüydü.

"Dokuz numaralı kural. Eğer Sutton'ın söyledikleri doğruysa, evde aynı anda olduğumuzda yemeği ben yapacağım." Daha önce hiç kullanmadığı bir sonraki tezgâha geçti. "Seçici olanın ben olduğumu bildiğim için market faturasını bölüşmeye falan gerek yok. Hesabı seve seve öderim."

"Tamam." Kuralları not etmeye devam ettim, karaladığım el yazımıyla sayfanın alt çeyreğine yaklaştım.

"Kural on, sessiz saatlere saygı gösterelim. Ne kadar geç saatlere kadar çalıştığınızdan emin değilim, hâlâ fotoğrafçısınız, değil mi?" Bir mendili atıp diğerini alırken omzunun üzerinden geriye baktı.

"Öyleyim."

"Güzel." Kilerin kapısını sildi. "Genelde beşte koşuya çıkarım, o yüzden seni uyandırmamak için elimden geleni yaparım, eğer sen de gecenin birinde fıçı bira içmemek için elinden geleni yaparsan?" Dudağı yine yarım bir gülümsemeye dönüştü.

Beni kızdırmaya çalışıyordu.

Weston'ın eksisi: Korkunç bir mizah anlayışı.

"Sessizlik zamanı, öyle." *Weston profesyonel: Gülmesine yardım edebilirsin.* Tabii insani olarak mümkünse. Olmadığını düşünmeye başlamıştım.

"On bir numaralı kural." Lavaboya girip musluğu ovmaya başladı. "Evcil hayvan yok."

Gözlerimi kırptım. "Bizde hiç yok."

"Bu şekilde kalsın. Hiçbir şeye bağlanmayı sevmem." Başını salladı ve fırçalamaya devam etti.

"Ve bir köpeğe bağlanmak gerçek bir insana bağlanmaktan daha mı kolay?" Alay ettim.

"Aynen öyle."

Vay be.

"On iki numaralı kural. Kanepede ayakkabı yok. Tuhaf bir takıntı, biliyorum ama çamur mevsiminde her yer kirleniyor ve kum yığınının içinde oturup haberleri izlemekten daha kötü bir şey olamaz."

"Um. Tamam." Ödenecek küçük bir bedeldi. *Evcil hayvan yok. Kanepede ayakkabı yok.*

"Son kural." Mendili fırlattı. "Eğer şirketle ilgili bir sorun varsa, bunu dışarıda tartışırız. İş evin dışında tutmayı severim ve dürüst olmak gerekirse, Reed'in sizi kızdırmak için yaptığı her neyse onu çözmenize yardımcı olacak kişi muhtemelen ben değilim."

Çenem düştü. Reed'in evde olduğu bir yıl boyunca bir kez bile beni üzecek ya da işimi tehlikeye atacak bir şey yapmamıştı ama Weston'ın gözlerindeki bakış ağzımı kapatmama neden oldu. Orada sorunlar vardı. Büyük sorunlar.

"Tamam," dedim sessizce, bir kenara yazdım. *İş sorunlarını içeri getirme.*

"Sanırım bu konuda anlaştıysak, artık resmen oda arkadaşısınız," dedi ve adanın etrafından dolaşıp yanıma geldi.

Başımı salladım. "Resmen oda arkadaşısınız." Bu işi başarabilirim.

"Anlaştık." Elini uzattı ve ben de sıktım. Elini sıkı ve sıcak bir şekilde tutuyordu ve omurgamda zonklayan küçük bir farkındalıktan daha fazlası vardı.

"Anlaştık."

"Mükemmel. O zaman eşyalarımı yerleştirmeye başlayayım." Yürüdü, Sutton'ın daha önce kanepenin üzerine attığı ceketini alıp koridordaki dolaba asmak için durakladı.

Oh. Benim. Temiz. Ucube. Tanrılar.

İstesek de bundan daha zıt olamazdık.

Geri çekilen sırtına baktım ve kalemin yeniden yazmak zorunda kalacağım listenin üzerinde gezinmesine izin verdim, sonra da uçmasına izin verdim. "On dört numaralı kural," diye fısıldadım yazarken. "Sopayı Weston'ın kışından çıkar."

Kolay olması için çok fazla.

W eston

Omzunun üzerinden bilgisayarlı programlama sistemimize bakarken Maria bana, "Kasım ayı için şimdiden yedi rezervasyonumuz var," dedi. "Dört ya da beş kişilik dört parti ve diğer üçü de yedi kayakçı."

"Bu bir başlangıç," dedi Theo odanın diğer ucundan, tıpkı QRF görevindeyken yaptığı gibi bir tenis topunu havaya atıp yakalıyordu. Ama artık işlerimizde hızlı ya da tepkisel hiçbir şey yoktu. En azından bu aşamada.

Kafamda hesaplamalar yaptım ve bir küfür mırıldandım. "Kuşa yapılan ödemeleri sürdürmek ve maaşlarımızı ödemek için bundan daha fazlasına ihtiyacımız."

Maria masadan kalkarken, "Ne kadar da Debbie Downer'sın," diye mırıldandı.

Theo güldü. "Bu onun lakabı da olabilir. Endişeli Weston." "Ha." Gözlerimi devirdim.

Ona biraz yer açmak için uzaklaşarak pencereden dışarı baktım, ağaçları ve yeri kaplayan yeni yağmış kara hayranlıkla baktım. Sadece on santim kadar vardı, yol sürülmeden önce tepeden aşağıya inişi sportif hale getirmeye yetecek kadar, ama kasabanın tüm atmosferini değiştirmeye yetmişti. Bu sabah bir uçuş daha gerçekleştirmiştik, böylece karla kaplı oldukları için yer işaretlerine yönümüzü bulabilecektik. Büyürken her ne kadar kayak yapmış ve dağlık bölgelerde yürüyüş yapmış olsam da, her şey havadan biraz daha farklı görünüyordu.

Şimdi tek yapmamız gereken havanın kar tutmasına izin verip vermeyeceğini görmek ve açılış gününün çabucak gelmesini ummaktı.

Theo topu tekrar yakalayarak, "Müşteri kitlesini oluşturmak için biraz zamana ihtiyacımız olacağını hepimiz biliyorduk," dedi. "Böyle bir işe başlayıp bir gecede sihirli bir şekilde rezervasyon."

Mantiken bunu biliyordum. Kahretsin, bir haftadır buradaydık ve sadece dört gün önce çevrimiçi pazarlamamızı başlattığımızda rezervasyon almaya başladık. Duygusal olarak mı? Burada sadece kendi geleceğimi değil, Theo ve Maria'ninkini de tehlikeye atıyordum. Bu, savaş görevlerinde uçarken bile tecrübe ettiğim her şeyden farklı bir baskı türüydü. Bunlar kısa süreli adrenalin ve stres patlamalarının ardından indiğimizde hemen gelen rahatlama hissiydi.

Bir işe başlamak mı? Sanki üniversiteye geri dönmüştüm ve ödevler bir türlü bitmek bilmiyordu. Her zaman yapmam gereken bir şey vardı - sayıları hesaplamak, reklam yapmanın yeni yollarını öğrenmek, rezervasyon almak için promosyonlar düşünmek. Bir hafta sonra bu kadar stresliysem, sezon sonunda nasıl saçım kalacağından emin .

Maria cesaret verici bir gülümsemeyle, "Açılış için konuklar geldiğinde, işler hızlanacak," diye söz verdi. "Duyduğuma göre tesis her zaman doluymuş ve insanlar buraya gelip böyle bir tesisimiz olduğunu fark ettiklerinde kulaktan kulağa yayılacak."

Tanrım, umarım öyledir, yoksa her şeyden bir hiç uğruna vazgeçmiş olacaktım.

"Eğer surat asmayı bitirdiysen, ben hangarda çalışmaya gidiyorum." Maria ayağa kalktı, masanın etrafından dolanırken saçlarını topladı.

"İhtiyacın olan her şey orada mı?" Ben sordum.

"Evet." Başını salladı ve duvardaki kancadan bir pano çıkardı. "İstediğim her şey burada, şimdi sadece istediğim yere koymam gerekiyor."

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Theo topu yakaladı ve ayağa kalkmaya hazır bir şekilde yer değiştirdi.

"Oh, kesinlikle hayır." Başını salladı ve bakışlarını üzerimize dikti. "Siz iki mankafanın bana işlerin nerede olması gerektiğini söylemenize ihtiyacım yok." Bize iki parmağıyla alaycı bir selam verdi ve hangarda gözden kayboldu.

Masanın arkasındaki sandalyeye çöktüm ve parmaklarımı kollarına vurdum.

Theo, "Önümüzdeki bir ay boyunca öylece oturmak seni delirtecek," diye yorum yaptı.

"Eğer uçmuyorsak ve pistler açık değilse, o zaman önümüzdeki bir ay boyunca ne yapmamız gerekiyor?" Kesinti zamanlarını hiç iyi karşılamamıştım. Belki de bu sabahki koşudan sonra hiç portakal suyu kalmadığı için tedirgindim. Ya da işe giderken koridordaki dolaptan çıkardığım botlarımın üzerinde belirgin *sim* lekeleri olduğunu. I

Calliope ve Sutton ile henüz bir rutine girmemiştim ve rutini seviyordum. Rutinle büyüdüm.

Yine de itiraf etmeliyim ki Callie ve Sutton'la yaşamanın avantajlarını çoktan keşfetmiştim. Ev her zaman güzel kokuyordu, sanki biri sürekli portakal kesiyormuş gibi. Sutton on yaşındaki bir çocuk için beklediğinden daha komikti ve Callie'nin kahkaha sesini olması gerekenden çok daha fazla seviyordum. Ayrıca, evde bir enerji vardı, eve geldiğimde her zaman orada biri oluyordu, bu da burayı gerçek bir... ev gibi hissettiriyordu. Belki *benim evim* değıl ama birinin evi.

Gerçekten bir yer bulmalıydım.

"Eğer huzursuz olursan hangarın köşesine birkaç ağırlık koyabilir ve yeniden konuşlanmış gibi yapabiliriz." Theo topu havaya fırlattı ve yakaladı. "Ciddiyim. şu anda tam da ihtiyacımız olan şeyi yapıyoruz. Hazırlanıyoruz, manzaraya uyum sağılıyoruz ve çaldığında lanet telefona cevap veriyoruz."

"Sadece yeterli değılmiş gibi geliyor." Büyürken yılın bu döneminden nefret ederdim. Aksiyon her zaman bana göreymişti, beklenti değıl.

"Haftanın yedi günü, günde yedi saat uçmadığımız ya da kayak yapmadığımız sürece sana asla yeterli gelmeyecek." Topu yakaladı ve kısık bakışlarını bana çevirdi.

Homurdandım.

Ön kapı açıldı ve Theo'nun taktırdığı küçük zil çaldı, Jeanine soğuk bir hava esintisi ve elleri güveç kabıyla dolu olarak içeri girdi. "Merhaba," dedi kalın güneyli aksanıyla. İkili Theo Alabama'daki Ft. Rucker'da uçuş okulundayken tanışmışlardı ve kadının birine farkına bile varmadan siktir git deme konusunda takdire şayan bir yeteneğı vardı. Muhteşemdi.

Theo ve ben ikimiz de ayağı fırladık ve ilk önce o kızın yanına giderek tabağı elinden aldı.

"Geleceğini bilmiyordum," dedi ve eğilip yanağından öptü.

"Hey, bebeğim, acıkmış olabileceğini düşündüm." Birbirlerine bakışları, sanki özel bir anı bölmüşüm gibi gözümü kaçırmama neden oldu.

"Yemek yapmana gerek yoktu." Tabağı masanın üzerine bıraktı. "Ama seni gördüğüme her zaman sevindim. Oturmak ister misin?"

"Bunu ben alıyorum." Jeanine masanın kenarına oturdu ve Theo'ya sırtını dönerek bana odaklandı. "Neden oturmuyorsun West?"

Oh, kahretsin. Bu bakışı biliyordum. Beni bir şey için yere çivilemek üzereydi.

"Nasıl gidiyor, Jeanine?" Kendimi dikkatlice ofis koltuğuna bıraktım. "Çocukların kaydını falan yaptırdın mı?"

"Pazartesi'den beri." Çenesine vurdu ve başını eğdi. "Buradaki ilkokulla ilgili komik bir şey var. Çok küçük."

Theo güveç kabının kapağını çekti ve kaşları çatıldı. "Tatlım?"

Şöyle bir baktım ve tabağın içinde şehrin en iyi burgercisi olan The Cheese'den dört çizburger ve patates kızartması olduğunu gördüm. Ağzım sulandı.

"Aç olduğunu düşündüğümü söyledim. Yemek yaptığımı söylemedim," diye cevap verdi omzunun üzerinden ve bana doğru döndü. "Max bugün kar botlarını giydiği için tenis ayakkabılarını unutmuş."

"Oh?" Theo bana bir çizburger uzattı, ben de başımı sallayarak teşekkür ettim ve bir ısırık aldım. Kahretsin, bunları özlemişim. Geri döndüğüm her gün, görene ya da tadına bakana kadar özlediğimi bile fark etmediğim bir şeyi yeniden keşfediyor gibiydim.

"Jeanine?" Theo ona bir hamburger uzattı ve o başını salladı, kahverengi gözleri hedefe kilitlenmiş ısı güdümlü bir füze gibi bana kilitlenmişti.

"Resepsiyonda bekliyordum ve Max tenis ayakkabılarını almaya geldiğinde bana Weston'ın sınıfındaki bir kızı bu hafta sonu oynamaya getirip getiremeyeceğini sordu." Eğildi. "Sutton Thorne mu?"

Yakalandım. Düşünceli bir yoğunlukla hamburgerimi çiğniyor, her saniyeyi yalan olmayacak ya da Jeanine'in bana yatak odalarından birini teklif etmesini sağlayacak bir şey söylemek için kullanıyordum.

"Ne?" Theo hangarın kapısına vurup pencereden Maria'ya el sallayarak sordu. "On yaşında bir kızı nereden tanıyorsun, West?"

"Çünkü onunla birlikte yaşıyor," dedi Jeanine, gözlerini bir kez olsun benden ayırmadan.

Yutkundum. "Teknik olarak annesiyle yaşıyorum."

"Naber?" Maria kafasını kapıdan içeri soktu. "Hey, Jeanine!"

"Jeanine yemek getirdi ve şu anda Weston'ı bir kadınla yaşamak konusunda sorguluyor," diye yanıtladı Theo, bir hamburger uzatarak. "İyi bir gösteri olacak."

"Ooh." Maria hamburgeri kaptı ve masanın karşıındaki sandalyeye kaydı. "Bunun için buradayım. Kız arkadaşı kim? Ve bu nasıl bu kadar çabuk oldu? Eski bir sevgili mi? Yanlış giden bir aşk mı? Küçümsenerek terk ettiğin ve dönüşünü özleyen biri mi?" Gözleri parlıyordu.

Alay ettim. "Pek sayılmaz."

"Peki, kim o?" Jeanine kışlık paltosunu omuz silkerek çıkardı ve endişe verici bir doğrulukla portmantoya fırlattı. Sanırım bu sorgulama yakın zamanda sona ermeyecekti.

"Ben ayrılmadan hemen önce tatil köyü için işe aldığım biri." Bir ısırık daha almak için hamle yaptım ama Jeanine'in kemerli kaşının açısı bu cevaptan tatmin olmadığını gösteriyordu. "Bakın, bir karışıklık oldu, personel lojmanları doluydu ve Calliope'yi evinden atacak değildim-"

"Ooh, Calliope iyi bir isim," dedi Maria ısırıklar arasında.

"Sutton'a göre Callie'yi tercih ediyormuş," diye düzelttim. "Yani biz... oda arkadaşınız. Ortak yaşam alanı olan bir dubleks, ama her birimizin üst katta kendi odaları var. Sadece ortak alanı paylaşıyoruz."

"Bizimle kalabilirdin," diye teklif etti Theo, kaşları endişeyle çatılmıştı.

"Ama yapmadı." Jeanine beni inceledi. "Seni tanıdığım bunca yıl boyunca Weston Madigan, bir kez bile bir kadınla yaşamadın. Birinin bir hafta sonundan fazla kalmasına izin verdin mi bilmiyorum ama şimdi biriyle birlikte yaşıyorsun."

"Ev arkadaşı," diye açıkladım, hamburgerime biraz daha fazla ilgiyle bakarak. "Ayrıca siz üç yatak odalı bir ev aldınız. Bu ikiniz için bir tane." İki parmağımı kaldırdım. "Ve bir oda Max için, diğeri de Selene için." İki tane daha ekledim. "Yeni evinize girip büyük bir rahatsızlık verecek değildim. En başta sizi buraya sürükleyen bendim." O da itiraz edemeden Maria'ya döndüm. "Ve kiraladığınız daire tek yatak odalı. Sakın benimle tartışmaya kalkmayın."

Bir ısırık daha aldı ve omuz silkti.

"Neden bize söylemedin?" Jeanine sordu.

"Mükemmel bir nokta." Theo başını salladı.

"Yardımcı olmuyorsun, dostum." Ona bir bakış attım.

"Ben her zaman Jeanine Takımı'ndayım," diye cevap verdi boktan bir sırıtışla. "Peki neden bize söylemedin?" Jeanine tekrarladı.

"Çünkü hepinizin bunu yapacağını biliyordum." Odanın etrafını işaret ettim. "Ve bunu büyük bir mesele haline getireceğinizi."

"Bu büyük bir mesele," diye karşı çıktı Jeanine. "Theo bana görev sırasında seninle yatmaya katlanabilen tek kişinin kendisi olduğunu söyledi, çünkü sen birinin havlusu yanlış askıya asıldığında aklını kaçırarak kadar tutucu bir pislikmişsin."

"Tatlım." Theo dramatik bir iç çekişle başını ofisi sınıftan ayıran cam pencereye yasladı. "Bu paylaştığın evlilikle ilgili özel bir bilgi." Yüzünü buruşturdu ve ensesini ovuşturdu. "Yine de haksız değil. Seninle birlikte yaşadım ve pek de kolay biri sayılmazsın."

"O kadar da kötü değilim," diye karşı . "İyi, her şeyin yerli yerinde olmasını severim, suçlu. Ben bir yapı hayranıyım, doğru. Ama bundan çok daha kötüler de var. Calliope'un arkamı toplamasını bekleyen koca bir pasaklı olabilirim."

Maria kahkahasını elinin tersiyle kapatarak homurdandı.

"Hey, sen de aletlerin konusunda aynı titizliği gösteriyorsun."

"İşte," diye onayladı Maria.

"Yani Sutton'ın annesiyle aranızda bir şey yok mu?" Jeanine gözlerinde belirgin bir ışıltıyla sordu. "Kız çok güzel bir şey, bahse girerim annesi de çok güzeldir."

"O..." Çok güzel. Muhteşem. Güldüğü zaman cehennem kadar sıcaktı. "Güzel."

Jeanine faresini fark etmiş bir kedi gibi gülümsedi. "Hı hı." Yıllardır bana bir şeyler ayarlamaya çalışıyordu ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

"Biz sadece oda arkadaşınız." Elimini göğsüme koydum. "Scout'un onuru. Şimdi lütfen bu çizburgeri yiyebilir miyim?" Hamburgeri kaldırdım ama Jeanine daha hızlı davranıp yemeğimi kaptı.

"Tabii, onu akşam yemeğine getirmeyi kabul edersen." Kahverengi gözlerinin kenarları kırışarak sırttı.

Başımı Theo'ya doğru çevirdim. "Biraz yardım eder misin?"

Bana güldü. "Dostum, eğer hiç tanımadığımız biriyle yaşıyorsan, ben onun tarafındayım. Sana iyi şanslar."

Jeanine'e baktım.

Gözlerini dikip baktı.

Sonunda midem beni alt etti. "Peki, gelecek ay müsait olup olmadığını sorarım."

Jeanine hamburgerimi ulaşamayacağım bir yerde tuttu. "Gelecek hafta." "Tamam. Gelecek hafta."

"Mükemmel." Başını salladı ve gülümseyerek hamburgerimi bana geri verdi ve sonra kendi hamburgerine başladı.

"Ama bize tuzak kurmaya falan çalışmak yok. O ev zaten yeterince garip." Hamburgeri ısırđım ve mutlulukla iç çektim.

"Söz vermiyorum." Jeanine'in gülümsemesi bana Cheshire'ı hatırlattı. Kedi.

"Harika."

İKİ GECE SONRA, ölü bir uykudan uyandım, kalbim küt küt atıyordu. Adrenalin damarlarımda dolaşıyor ve avuçlarım ağrıyordu. Doğrudum ve komodinin ışığını yaktım. Yumruklarımı çok sıkı sıkığım için derimde yarım aylar vardı.

Bir nefes aldım, ciğerlerimi temiz dağ doldurup toz ve metalin hatırasını yok ettim, sonra bir nefes daha alıp parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. En azından terden sıırıslık olmamıştım. Bu kadar ileri giden bir kâbus görmeyeli uzun bir yıl olmuştu ama bir dakika bile uyuyamayacağımı da biliyordum.

Ayaklarımı yatağın kenarından saat biri biraz geçiyordu. Boxer külotumun üzerine bir çift ekose pijama pantolonu geçirdim ve yatak odamdan çıkıp alt katın kapısını açarken boğazımı sıkmak için elinden geleni yapan endişeyi üzerimden attım.

Mutfakta ışık parlıyordu ve merdivenlerden sessizce inerken sırtımı duvara dayadım, sonunda mutfak adasında oturan Callie'yi görene kadar yavaş yavaş öne doğru eğildim, bacakları taburelerin arasında tekmeliyordu ve dondurmayı doğrudan kutudan yiğiyordu.

Sanırım o da uyuyamadı.

"Özür dilerim, uyanık olduğunu fark etmemiştim," dedim nazikçe, böylece onun ödünü koparmayacaktım.

Şaşkın bakışları benimkilere sıçradı ve kaşığı dondurmaya bir *gümbürtüyle* çarptı. "Önemli bir değil. İçeri buyurun. Paylaşacak çok şeyim var." Eliyle işaret etti

Etrafındaki tezgâhta, kapakları farklı yönlerde dağılmış bir düzine farklı dondurmaya göz kırptım.

"Bu duruma uygun giyindiğimi pek sanmıyorum," dedim, elim çıplak göğsümde gezinirken pijama pantolonunu ve kapüşonunu inceledim. Sadece parlak boyalı ayak tırnaklarının uçları görünüyordu. Geçen hafta, birbirimizin mahremiyetine saygı duyarken aynı zamanda mekânı paylaşmanın garip bir dansı olmuştu, bu da temelde alışverişlerimizin "yemek için teşekkürler" ve homurdanmalarla sınırlı olduğu anlamına geliyordu.

"Seni mutfağında üstsüz bulduğum ilk sefer olmazdı," diye cevap verdi hafif bir sırıtışla. ", bir kaşık kap. Belli ki ikimiz de uyumuyoruz."

İtiraf etmeliyim ki, hayatımda gördüğüm çok az şey Callie'nin tezgâhta oturmuş, bacaklarını sallarken, saçları gevşek bir düğüm halinde kafasına dökülmüş görüntüsü kadar çekiciydi.

"Hiç böyle bir dondurma büfesi görmemiştim." Tezgâhta benim için bir yer açarken çekmecedan bir kaşık aldım.

"Hadi, buradan daha iyi görünüyor." granitin üzerindeki boş alanı okşadı. "Cidden ama. Sandalyede yersen yarısı kadar bile eğlenceli olmaz." Bakışları vücudumda gezindi ve hızla gözlerini kaçırdı, yanaklarının üst kısmı pembeye boyanmıştı. "Çok fazla dondurma yiyorsun gibi görünmüyor."

Belki de gördüklerini beğenen tek kişi ben değildim.

"Genelde içmem," dedim, kepçeyle doldurulmamış pintlerden birini alarak. "Pembe Limonata?"

"Denemeye değer diye düşündüm." Omuz silkti ve kaşığını elindeki biranın içine daldırdı. Vişneli Berry. Yutkundu ve tekrar tezgâha vurdu. "Cidden, ya buraya gelirsin ya da sana dondurma yok."

Tezgâha oturmamı isteyen bir kadın bir yana, daha önce hiç dondurma büfesine düşkün bir kadınla uyanmamıştım ama olsun. Avuçlarımı granitin kenarına dayayarak kendimi onun yanına çektim, aramızda on iki santim mesafe bıraktım ve başımın sarkıt ışıkla flört etmediğinden emin olmak için yukarı baktım.

"Al bakalım." Benimle gurur duyuyormuş gibi bir gülümseme sundu ve birasına geri daldı.

"Neden bu kadar çok pint?" Kaşığını Pembe Limonata'nın taze üst kısmına daldırdım ve küçük kepçeyi ağızıma götürüp bir ısırık aldım. Ekşi ve tatlıydı ve boğazımdan aşağı kayarken hafif bir ürperti bıraktı.

"Neden olmasın?" Elindeki birayı bıraktı ve sağına doğru uzandı. "Berbat bir gün geçirdim ve Sutton'ı okuldan almadan önce Two Scoops'a uğradım." Kaşığı bana doğru tuttu. "Ve bunun tatil köyüyle bir ilgisi yoktu, yani on üç numaralı kuralı ihlal etmedim. Her neyse, sezon başlamadan önce yeni tatlarından bazılarını deniyorlardı, ben de her birinden birer bardak aldım." Kaşığını bir bardak Çikolatalı Ceviz'e sapladı. "Sutton yemekten sonra Çilekli Börek'i kaptı, o yüzden o mevcut değil."

"Ve şimdi uyuyamıyor musun?" Pembe Limonata'dan bir ısırık daha alarak tahmin ettim.

"Hayır." Omuz silkti. "Aklımda söylemem gereken onca şey uçuşmaya başlıyor." Bira bardağını tekrar sapladı. "Ve genellikle en parlak şeyleri olaydan sonra bulurum. Peki ya sen? On üç numaralı kuralı ihlal etmeyen boktan bir gün?" Kaşığı dudaklarının kıvrımından kaydırıp ve ben de dikkatimi tekrar dondurmama verdim.

Oda arkadaşımın ağzına bakmak dünyanın en kötü fikriydi.

Hayır. Onu öpmek en kötüsü olurdu. Bakmak sadece... kötü.

"Kabus," diye cevap verdim omuz silkerek.

Beni incelerken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi ve bakışlarını fiziksel bir okşama gibi hissettim, endişeli ama çekingen.

"Ne hakkında?" diye sordu, elindeki birayı bırakıp üzerinde Orange Dreamsicle yazan yeni bir bira almak için döndü.

"Hatırlamıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Rüyalarımı hiç hatırlamıyorum ama bedenim bir şekilde hatırlıyor." Elimi esnetirken avucumdaki tırnak izlerinin yavaş yavaş kaybolduğunu fark ettim.

"Ordu eşyaları mı?"

"Gerçekten hatırlamıyorum." Başımı öne eğdim. "Yine de beni şaşırtmazdı." Birayı aramıza bıraktım. "Dürüst olmak gerekirse son on beş yıldır iyi uyuduğumu hatırlamıyorum." Annem ilk kez hastalanma belirtileri gösterdiğinden beri. O zamandan beri en ufak bir sese uyanırdım.

Kaşığı dudaklarının arasından yavaşça çekerek yutkundu ama ne o sordu ne de ben teklif ettim. Zorlamadığı gerçeğinden daha çok hoşuma gitmişti.

"Bu iyi mi?" sordu Pembe Limonata'yı başıyla işaret ederek.

"Tadı Haziran gibi," diye cevap verdim. "Yürüyüş için mükemmel olan ama Temmuz kadar boğucu olmayan o hava gibi."

"Hmm." Tezgâhtan biramı aldı ve bir ısırık aldı, yutkunurken biraz inledi. "İyi tanımlama."

Gözlerimi ağzından kaçırmaya çalıştım. Sonra o iniltinin yankısı beynimde zıplayıp beni etkisi altına alınca tekrar denedim.

"Bunu seveceksin." Portakallı Dreamsicle'ı bana doğru itti. "Devam et. Sanki bende bit var da. Ayrıca birlikte yaşıyoruz, yani bende varsa sende de vardır."

Ne kadar sağlıklı olduğu konusunda bir an tereddüt ettim, ama tekrar omuz silktim ve bir ısırık aldım, gözlerim yumuşak narenciye ve krema tadıyla kapandı.

"Bu gerçekten iyi, değil mi?" diye sordu, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlıyordu. "Neredeyse uykusuz bir geceye değdi." Yanımdaki tezgâha bakarken kaşları kalktı. "Ooh, bu çok lezzetli görünüyor." Elindeki bardağı bir kenara bırakıp bana doğru eğildi ve avucunu aramızdaki boşluğa dayadı. "Brownie Batter."

Kadının kişisel alan kavramı yoktu, ama bu düşünceyi dudaklarımın arkasında tuttum çünkü çok *güzel* kokuyordu. Ne tür bir şampuan kullanıyordu? Şişelenmiş feromon mu?

"Anladım!" Oturduğu yerden kalkarken omzu yanıma değdi ve birayı bir kupa gibi salladı.

"Ben olsam sana verirdim." Portakallı Dreamsicle'dan bir ısırık daha aldım.

"Bunun için biraz çalışmanız gerekmiyorsa eğlenceli değil." Döndü ve yanından bir bira bardağı aldı. "Al, bunu dene."

Going Bananas elime tutuşturuldu.

"Burada gerçekten on bira var mı?" diye sordum.

"On bir," diye mırıldandı kaşığının etrafında. "Bence her şey bir kez denemeye değer."

Kaşıkla bir ısırık aldım ve muz ve çikolata ağzımı doldururken bunu düşündüm. "Her şeyi mi?"

"Evet." Başını salladı. "Sutton doğduğunda ona her iki dünyanın da en iyisini vereceğime dair kendime söz verdim. Tek bir yerde yaşayarak istikrar." Etrafımızı işaret etti. "Ve mümkün olduğunca sık evet diyerek macera. Her zaman evet demek için bir neden ararım ve eğer bu yeni bir şeyse" -kaşlarını bana doğru kaldırdı- "ama güvenli, o zaman ben varım. Her şeyi en az bir kez denemezseniz, hayatta hangi konuda iyi olduğunuzu, tutkunuzun ne olabileceğini bilemezsiniz."

"Demek Penny Ridge'de kaldın."

"Evet." Başını salladı ve o birayı bir kenara bırakarak karşımdaki Naneli Çılgınlık etiketli olana uzandı. Biraz uzağındaydı, ben de şampuanının şeker ve narenciye kokusunu tekrar içine çekerek alabileceği kadar yaklaştırdım. "Kasaba Sutton'ın herkesi tanımasına ve sadece küçük kasabaların sahip olduğu o gerçek topluluk hissini yaşamasına yetecek kadar küçük ve yine de yapacak şeylerimiz asla tükenmiyor." Bakışları duvardaki büyük boy fotoğraflardan birine kaydı ve öylece kaldı.

"Paskalya Adası mı?" Resimdeki heykeli tanıyarak sordum.

Başını salladı ve bakışlarını duvardan ayırarak bir ısırık daha aldı.

İşte o zaman anladım. Resimler Madigan'ın konut tasarımının bir parçası değildi. Callie'nindi. Ve görünürde bir tane bile kar tanesi yoktu. "Bunları sen mi çektin?" Kaşığımla duvarı işaret ederek sordum.

"Ne?" Kaşları havaya kalktı ve güldü. "Hayır." Başını salladı ve başka bir cevap verecekmiş gibi birasına baktı. "Keşke onları alsaydım," diye mırıldandı, "ama hayır."

Kahretsin. Belki de yanılmıştım ve bunlar gerçekten de personelin yıllar boyunca astığı resimlerdi.

"Bunlar *World Geographic* fotoğrafçılarının gidebildiği yerlerden bazıları." Duvara doğru baktı, bakışları mutfak ışığının görünür kıldığı birkaç fotoğrafın üzerinde dans ediyordu. "Paskalya Adası, Galapagos Adaları, Serengeti, sadece birkaçı. Bunları uzun zaman önce - birinci sınıfın başında - bir hatırlatma olarak çerçevelemiştim ve benimle birlikte hareket ettiler."

"Neyi hatırlatıyor?"

Gözleri parladı. "Dergi her yıl en iyi amatör çekimler için bir yarışma düzenliyor ve ücretli bir stajyerlik veriyor. Eskiden bu benim hayalimdi." Bir ısırık aldı ve düşündü. "Eskiden *bir* hayaldi. Hani her zaman ulaşılamaz olduğunu bildiğin ama yine de özlemini çektiğin? Astronot olmak ya da X Games'te madalya kazanmak gibi."

"Crew bu rüyayı yaşıyor."

"Küçük kardeşin. Doğru." Sırıttı. "Sutton'ın o bölümde biraz kahramana tapma durumu var."

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Yamaçlarda büyüyen çoğu çocuk Crew söz konusu olduğunda bunu yapar. Yani artık dünyanın fotoğrafını çekmek istemiyor musun?"

"Çocuk sahibi olunca hayaller değişiyor." Merdivenden yukarı bakarak usulca gülümsedi. "Onların hayalleri sizin için önemli hale gelir. Dünyayı dolaşmak ve bu tür görüntüler yakalamak harika olur muydu? Kesinlikle. Ama Sutton'ın hak ettiği istikrara sahip olabilmesi için burada bir hayat kurdum." Omuz silkti. "Ve kameramı her gün kullanmıyor değilim."

Sadece sevdiği şeylerin fotoğrafını çekmiyordu. Başını bana doğru eğdi. "Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" Going Bananas'ı bıraktım ve bu kez onun karşısına uzanarak Beyaz Çikolatalı Çılgınlık'ı kaptım.

Homurdandı.

"Ne?" Bir ısırık aldım. Güzeldi. Portakalla aynı seviyede değildi ama iyiydi.

"Astronot rüyan neydi? Hadi ama. Benimkini paylaştım." Kendi omzuyla omzumu dürttü.

"Freeride dünya şampiyonlarından biri olmak istiyordum. Ekstrem arazi kayağı. Bilirsiniz, gerçek Warren Miller şeyleri." Şimdi omuz silken bendim.

"Seni durduran neydi?" Bira bardağına tekrar daldı. "Belli ki senin genlerin değil... ya da vücudun."

Kaşlarımı kaldırdım, o da sıırttı ve bir ısırık daha aldı. "Aile meseleleri. Annem hastalandı, ben de yarışmayı bıraktım. Sonra tek hayalim buradan uçup gitmek oldu, ben de yapabildiğimde bunu yaptım, uçtum."

"Ve sen geri geldin."

"Reed'in bana ihtiyacı vardı." Portakala geri döndüm. Bu şey olağanüstüydü.

Yüzünde şüpheli bir gülümseme belirdi. "Bana, gittiğin on yıl boyunca Reed'in senden geri dönmeni istediği tek zamanın bu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır. Ama bana *ihtiyaç* duyduğu tek zaman bu oldu." Birama odaklandım, büyük lokmaları ağızıma tıktırdım.

Yavaşça bir ısırık daha aldı ve o kristal mavisi gözleriyle beni değerlendirdi. "Sende bunu görebiliyorum. Sen ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkan bir adamsın."

"Herkes kendisine ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkar," diye karşı çıktım.

Kadın homurdandı. "Hayır, öyle değil. Yaptıklarını düşünmeyi seviyorlar ama ortaya çıkan insanlar nadirdir."

Kaşığı iki kez ağzıma götürdüm ama ısırmadım, sorma seçeneği ile sormama seçeneğini tarttım. Merak galip geldi. "Sutton'ın babası mı?"

"Hayır." Şaşkınlık gözlerinde parladı ve hızla gözlerini kırıştırarak başka tarafa baktı. "Gavin değil. O her zaman... güvenilir biriydi, ta ki öyle olmayana kadar."

"Bana söylemek zorunda değilsin." Yine de gerçekten bilmek istiyordum. On yıl önce o gece yağmurda neredeydi? Şimdi neredeydi? Tüm bunları kendi başına mı yapıyordu? Gözlerimiz kilitlendi ve yutkundu.

"Birlikte yaşıyoruz. Temel şeyleri bilsek iyi olur," dedi ve birasına odaklanarak tekrar daldı. "Ve Sutton'ın sevilmediğini düşünmeni asla istemem. Gavin üniversitedeki ilk yılımızda, ben Sutton'a üç aylık hamileyken öldü."

"Çok özür dilerim." Midem yere indi ve sorduğuma hemen pişman oldum. Az önce geçmişimi kurcalamadığı için minnettar değil miydim? Yine de buradaydım ve onunkini soruyordum.

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi yumuşak bir sesle. "Biz lise aşıklarıydık. Ortaokul ve son boyunca çıktık. Sonra birlikte USC'ye gittik ve o kanser oldu, ben de hamile kaldım."

"Vay ." Elimdeki birayı tezgâha bıraktım.

"Evet, berbat bir yıldır." Zoraki bir gülümsemeyle tezgâhtan indi ve eşleşen biralara kapaklarını yerine taktı. "O gece beni işe aldığı anda sadece birinci sınıf fotoğrafçılık dersim olduğunu biliyor muydun?"

Dolu yağışına dönüşen sağanak yağmuru ve yedek benzin bidonunu doldururken kamyonetindeki sarışının sessiz gözyaşlarını düşündüm. "Evet. Biliyordum."

"Ve yine de beni tatil fotoğrafçısı olarak işe aldınız?" Kaşlarını kaldırdı ve benim yediğim hariç tüm pintleri eşleştirdi, sonra da onları dondurucuya yerleştirmeye başladı.

"Randevuna gelmediği için babamla dalga geçmek için yapmış olabilirim," diye cevap verdim, kulağa nasıl geldiğine dair hafifçe irkildim. "Gerçi o günlerde pek ortalıkta değildi." Babam öfkeli bir alkolikti ve buna uygun bir öfkesi vardı. "Ama daha çok, bu işe çok ihtiyacın olduğunu gördüm ve işi sana verdim. Bu kadar basitti."

Buzdolabına yaslandı ve ellerini Madigan Mountain kapüşonunun ön cebine sokarak gülümsedi. "Gördün mü? Sen

ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkan bir adam."

"Ben yapılması gerekeni yapan adamım." Omuz silktim. "O gece neden kamyonetime bindin? Baltalı bir katil olabilirdim."

"Sen baltalı bir katil değilsin."

"Bunu bilmiyordun."

"Ben görüşmemi beklerken, küçük bir çocuk lobide kaybolmuş ve çaresiz bir şekilde sendeledi ve sen onu bir battaniye ve bir fincan sıcak çikolata ile oturtun ve ailesini bulmak için oteldeki tüm odaları aramaya başladın." Yüz ifadesi yumuşadı. "Baltalı bir katil çocuğu alıp gider ve bir daha geri dönmezdi."

"Çocukları hiç sevmedim." Omuz silktim.

Güldü. "Bir haftadır birlikte yaşıyoruz ve senin gülümsediğini gördüğüm tek kişi Sutton. Bunu biliyor muydun?"

"Komik biri." Çocuk açık sözlüydü, bunu takdir ettim. Bana Crew'un o yaşlardaki halini hatırlattı.

"Seni daha sık gülümsetmeyi kişisel görevim haline getirmeye karar verdim. Benim için yaptığın her şey için en azından bunu yapabilirim." Bunu bir uyarı gibi ilan etti.

"Sana iş teklif etmek ve evini işgal etmek dışında bir şey yapmadım." Duraksadım ve onu bağışlamaya çalışmayı düşündüm ama Jeanine görev başındayken onu engellemek imkânsızdı. "Bu arada, arkadaşlarım akşam yemeğine gelmeni istiyorlar, böylece sana tüm kötü alışkanlıklarımı anlatıp seni sorguya çekebilecekler."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diye yanıtladı buzdolabını iterek. "Tüm kusurlarının ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum. Neyse, ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

"Dondurma için teşekkür ederim ve tüm bunları tek başına yaşamak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm." Sözlerimde tökezledim ve o da kaşlarını kaldırdı. Kahretsin, işte bu yüzden kadınlarla duygusal şeyler yaşamıyordum. "Biliyorsun. Sutton. Gavin. Bütün bunlar."

"Oh. Değilim." Gülümsemesi o kadar huzur vericiydi ki ona inandım. "Gavin her zaman baba olmak istedi, ben de her zaman bunu ona vermek istedim. Hızlı hareket etmemiz gerektiğini biliyorduk ama gerçekten hamile kaldığımızda yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Tedavi seçenekleri çok sınırlıydı." Omuzları çöktü. "Yine de gülümsemesinde onu görebilmeyi seviyorum. Ailesi de onun üzerine titriyor."

"Ya seninki?" Az önce kullandığı kelimeler yüzünden başım döndü. *Hızlı hareket etmek zorundaydım.*

Gülüşü hiç de mutlu değildi. "İşte onlar sadece istedikleri zaman ortaya çıkan insanlar. *İhtiyaç* onların sözlüğünde yoktur." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı ve sonra hızla konuyu değiştirdi. "Bu gece hoşuna giden bir şey buldun mu?"

Elimdeki bira bardağı soğuktu ve başımı salladım. "Evet, gerçekten yaptım." "Güzel. Ben de öyle. İyi geceler." Bana küçük bir el salladı ve sonra

merdivenlere doğru yürüdü ve saat ikiye vururken beni mutfakta yalnız bıraktı.

Hızlı hareket etmek zorundaydık... Hamile kaldığımızda...

Kaşık elimden düştü.

Biliyordu. Erkek arkadaşının ölmek üzere olduğunu biliyordu ve yine de hayatını onun çocuğunu yaratmaya ve büyütmeye adanmıştı - asla tanışamayacağı bir çocuk Şimdiye kadar karşılaştığım en verici insan mı yoksa duygusal açıdan en umursamaz insan mı olduğuna karar veremiyordum.

Her iki durumda da annem onu çok severdi.

Boş bardağı çöpe atıp kaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken iki şeyin farkına vardım.

Birincisi, gününü neyin berbat ettiğini bana hiç söylememişti.

İkincisi, gerçekten bilmek istiyordum, böylece düzeltebilirdim.

Callie

Bir sonraki şaraplı slushie'yi doldurup mutfak adasının karşısındaki Raven'a uzatırken Ava'ya, "Elbette, eğer fazladan bir milyonum olsaydı," dedim. Kızlar geceleri uğruna yaşadığım bir şeydi, tamamen rahatlayabildiğim ve kendim olabildiğim nadir anlardı. Profesyonel fotoğrafçı ya da genç anne değildim... Sadece kendimdim. "Evler o kadar yükseldi ki bu fiyatların bazılarını anlay bile."

Ve yerel galerideki küratör bana mevcut portföyümdeki hiçbir şeyin sergilenmeye değer olmadığını söylediğinden beri - bu yüzden yuvarlanan dondurma festivali - bir eve girmemize yardımcı olacak ikinci bir gelir kaynağım yoktu.

Halley oturma odasındaki koltuklardan birinden, "İşler kontrolden çıktı," diye onayladı.

"Peki ya bu?" Ava kanepenin ucuna uzanırken dizlerinin üzerinde duran dizüstü bilgisayarına baktı. "İki yatak odası, dağ manzarası, iki banyo. Harika bir binada bir apartman dairesi ve-"

"Bekle," diye fısıldadı Raven, kaşlarını kaldırarak geriye doğru yürüyüp bana bakarken.

"Lanet olsun! Bir nokta iki milyon mu?" Sanki fiyatı değiştirecekmiş gibi ekranı ovuşturdu. "Bu bir yazım hatası olmalı."

"İşte orada!" Raven slushie'sinden derin bir yudum aldı ve gözleri yukarıya, tepemizdeki ayak seslerine doğru kaydı. "Sutton'ın uyuduğundan emin misin?" Kanepenin yanından geçti ve oturma düzenini oluşturan koltuklardan birine oturdu.

"Evet." Kendi içkimi aldım. "Saat on bir ve o kız dışarıda. Emin olmak için yaklaşık bir saat önce kontrol ettim." Onun görüş alanını takip ettim. "Bahse girerim bu Weston'dır."

"Nasıl gidiyor?" Halley, ben kanepenin diğer ucuna geçerken Ava'yla bakışarak sordu.

"değil." Omuz silktim. "Biz oda arkadaşınız. Alışmak biraz zaman aldı ama sadece iki hafta oldu." Bir haftası çok garip geçmişti.

ta ki beni hayal kırıklıklarımı bir düzine dondurmada boğarken bulana kadar. Şimdi mi? Sadece... daha az garipti.

"Ve?" Halley hafifçe öne eğilerek ısrar etti.

Beklentiyle bana baktılar.

"Tanıması zor bir adam." Omuz silktim. "Ben Sutton'a ödevlerinde yardım ederken o akşam yemeğini hazırlıyor ve hatta bulaşıkları yıkıyor." *Orange Dreamsicle dondurmasını seviyor.* Ağzımın kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Aslında bence Sutton'ı benden daha çok seviyor. Ürkütücü bir şekilde falan değil. O sadece..." *Sessiz. Yoğun. Özel.* Kelimeleri bulmakta zorlandım ve Ava'ya döndüm. "Onun hakkında ne biliyorsun?"

"Ben mi?" Kaşları çatıldı. "Kesinlikle *hiçbir şey*. Eve bile gelmedi ve Reed hangara her indiğinde ona neredeyse hırladığını söylüyor. Aralarının pek iyi olduğunu sanmıyorum..." Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Ya da *herhangi bir* ilişki, gerçekten. Weston hakkında bildiklerime göre inatçı... yani pislik herifin teki."

"O bir pislik değil," dedim sessizce, ama bunu kastettiğimi anlaması için kelimelerin arkasına biraz güç koydum. "O sadece gerçekten-"

Sanki bir işaretmiş gibi, kapısının açıldığını duydum ve kalçalarına kadar inen pijama pantolonu ve geniş göğsünü saran siyah tişörtüyle aşağı inerken hepimizin bakışları o yöne çevrildi. Her zaman böyle lezzetli bir şekilde yenilebilir görünmek zorunda mıydı? Bencilce, tişört giymiş olmasına sevindim. Tam olarak göz zevkime hitap etmiyordu ama tişörtsüz halinin ağzımın suyunu akıtacak görüntüsünü isteyerek paylaşacak da değildim.

Aşağı kız, o senin değil.

Bekle. Olmasını *istedim* mi? Hayır. Bu çok saçmaydı. Adamdan çılgınca etkilenmiş olmam onunla çıkmak istediğim anlamına gelmiyordu.

"Hanımlar," dedi, oturma odasının önünden geçerken sesi derinden geliyordu. Bana doğru baktı ve ben de elimdeki slushie bardağını biraz daha sıkı kavradım. "Mutfaktan bir şey ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim," diye hepimiz adına cevap verdim ve Halley'nin bana doğru dönerken kaşlarının tavana kadar yükseldiğini fark ettim.

Aman Tanrım, diye mırıldandı, kendini yelpazeleyerek.

Ona durmasını söyleyen bir bakış attım ama buzdolabını karıştıran Weston'a dönüp baktığında ağzı hâlâ açıktı.

Bir spor içeceği aldı ve kapıyı kapatıp üst kata çıkmak üzere oturma odasına doğru yürürken Halley ağzını kapattı.

"Araba sürebilecek durumda mısınız?" Raven, Ava ve Halley'ye baktı. "Sizi eve bırakmamın bir sakıncası yok."

"Ben iyiyim," güvence verdi Raven.

"En azından nerede yaşadığımı biliyorsun," dedi Ava bardağını selamlamak için kaldırırken.

"Doğru. Ve seni garaj yoluna bırakmam içeri girmeme yeminimi bozmaz, bu yüzden teklifim hâlâ geçerli." Çenesi bir kez büküldü ve bakışlarımız çarpıştı.

İşte yine oradaydı, midemdeki o girdaplı çukur, ona çok fazla dikkat edersem odadaki tüm havayı yutmakla tehdit ediyordu... ona.

"Bir tane daha olursa Reed gelip beni yakalayacak," diye söz verdi Ava. "Ve Halley'i de alacak."

"Ya da burada kalabilirim," diye mırıldandı Halley, bardağının üzerinden Weston'a bakarak.

"Biz iyiyiz," diye söz verdim ona.

"Tamam. İyi geceler." Son bir kez mide bulandırıcı bir bakış attı ve arkasından kapıyı kapatarak yukarı çıktı.

"Gördün mü? O bir pislik değil. Seni eve bırakmayı teklif etti," dedim hemen, parmağımı hepsine doğru sallayarak.

"O..." Ava sanki kelimeleri bulamıyormuş gibi başını salladı.

"Sıcak," diye ekledi Halley.

Raven güldü ve içkisini yudumladı.

"O sadece biraz gergin." Halley'nin zekice değerlendirmesini görmezden geldim ve şarabın midemi yatıştıracağını umarak hızlıca bir içki içtim. Adamla yaşamak bir şeydi, ama ona aşık olmak tamamen farklı bir şeydi. *Duygusal olarak ulaşılmaz* olduğu alınına dövme gibi işlenmişti.

"Ve ateşli," dedi Halley her kelimeyle birlikte başını sallayarak. "Yoğun iyi bir tanım," diye kabul etti Ava.

"İkiniz de onun muhteşem olduğu kısmını kaçırdınız mı?" Halley bakışlarını hepimizin arasında dolaştırarak sordu.

"Ben bu işin dışında kalıyorum." Raven ona el salladı.

Yanaklarım yandı ve bunun nedeni alkol değildi. Onun ne kadar çekici olduğunu çok iyi biliyordum.

Ava tereddüt etti. "Yani, o *Reed* değil."

"Kimse sana Reed değil." Raven, Ava'ya bir yastık fırlattı ve dizüstü bilgisayarına çarpıp cihazı kapattı.

"O daha ateşli," dedim sakın bir yudum alarak.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Halley güldü. "Bu Madigan çocuklarının genleri ne böyle?"

"Avantajlı görünüyorlar," diye itiraf etti Ava, içkisini yudumlarken sırtarak.

"Ve sen bununla mı yaşıyorsun?" Halley kol dayanağına yaslandı. "Söyle bana, her şeyi bir kez dene felsefesini o adam ağacına uyguladın mı? Eğer uygulamadıysan, bu sloganı tamamen terk etmelisin."

Hepsi bana baktı.

"Ciddi olamazsın." Öne doğru eğildim ve içkimi sehpanın üzerine koydum.

"Çok ciddiym," dedi Halley.

Alay ettim, sonra da elindeki içeceği bir kaşıkla karıştırmakta olan Raven'a döndüm. "Ya senin düşüncelerin? Sen burada büyüdün, yani onu tanıyorsun, değil mi?"

"Evet, ama okulda benden dört yıl öndeydi, yani onu tanıyor, *biliyor* gibi değildim. Daha çok annesini tanıyordum." Başını eğmeden önce Ava ve Halley'ye baktı. "O... Weston. İyi bir adam ama ikiniz de aynı tesiste çalıştığınız için bir şeyler ters giderse durum garipleşebilir."

"*Hepimizin çalıştığı tatil*," diye hatırlattı Ava ona.

"Peki ya işler ters giderse birlikte *yaşadığımız* gerçeğine ne dersin?" Başımı salladım. "Evet, hayır teşekkürler. Ellerimi kendime saklayacağım." Bu çok utanç vericiydi, çünkü en son ne zaman Sutton için en iyisinin ne olduğuna doğrudan bağlı olmayan bir şeyi kendim için istediğimi hatırlayamıyordum. Ve karnımdaki o his? Kesinlikle *istemekti*.

Saniyeler tam bir sessizlik içinde geçip gitti.

"O zaman sakıncası yoksa-"

Raven bir yastık fırlatarak Halley'nin göğsüne çarptı.

Yastık kucağına düşerken Halley, "Anladım," dedi.

"Konu değişikliği!" Ava daha dik oturdu ve kot pantolonunun arka cebinden bir kâğıt parçası bana uzattı. "Bunu bugün gördüm ve aklıma sen geldin."

Açtım ve boğazımdaki düğümü yuttum. *World Geographic Photo Open*. Olağanüstü, aksiyon dolu fotoğraflar sayfanın yarısını doldururken geri kalanını vahşi yaşam ve portre fotoğrafları kaplıyordu. Hepsi de çekmiş olmak için can atacağım fotoğraflardı.

"Bence girmelisin," dedi Ava.

"Bu tür kareleri nasıl çekeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim, tırmanışın ortasındaki bir kaya tırmanıcısının fotoğrafını göstererek. *Ya da kazanmaya yaklaşırsam yanımda bir çocuk getirip getiremeyeceğimi nasıl soracağımı.*

"Muhtemelen çekimlerde size yardımcı olabilecek birini tanıyorum," dedi Raven, üst katı göstererek. "Yoksa helikopteri olan bir kayakçı değil mi?" *Raven haklı. Weston yardım edebilir.*

Göğsüme bir fil oturdu.

Alt dudağımı çiğnedim, boğazımdaki o düğüm mideme bir taş gibi kayarken bile zihnim tüm olasılıklarla yarışıyordu. İçeri girmenin ne anlamı vardı ki?

"Hadi ama Callie. Eğer sormazsan sana evet diyemezler," diye ısrar etti Ava. "Peki ben ne yapacağım? Bir yıllığına ayrılıp Sutton'ı terk mi edeyim? Bir çocukla staj yapmama bile izin verirlerse onu kökünden söküp atacak mıyım?" Başımı salladım. İkisi de değildi. a olasılık, hangi oldu neden Ben olsam abonelikten çıkıldı gelen *World Geographic*'in bülteni. Sahip olamadığınız şeyi istemek sadece acı verir Daha fazla.

"Bunu çözmene yardımcı olabiliriz," diye söz verdi Raven. "Ya da sırf eğlence olsun diye katılır ve kazanırsan geri çevirirsin, böylece burada kalmayı *seçtiğini* anlarsın."

Ava daha da yaklaşarak omzunu benimkine yasladı. "Neden sadece bunu düşünmüyorsun? Katılmasan bile Weston'ın pazarlama için böyle fotoğraflar çektiirmek isteyeceğine eminim."

Başımı salladım, sert kayalıkların kenarından sarkan kaya tırmanıcılarının ve devasa dalgaları aşan sörfçülerin parlak fotoğraflarına baktım.

"Ee, sezonun açılmasıyla birlikte öğrenci akınına uğramaya hazır mısınız?"

Ava Raven'a sordu ama ben fotoğraflara bakarken cevabı duymadım. Evet. Bunu düşünebilirdim ama sorun da buydu. *Hep* bunu düşünürdüm.

"SAĞ EL, MAVII" O Cumartesi akşamı yemekten sonra Theo ve Jeanine'in evinde otururken Maria ellerinin arasında topaçla seslendi.

Sutton, Max, Seline ve Scott-Maria'nın kocası-hepsi dev oyun tahtası üzerinde hareket ederek kendilerini yerlerine yerleştirdiler.

Sutton saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken güldüm.

Jeanine kanepede yanıma oturdu, çocuklarının oyununu izlerken kahverengi gözleri parlıyordu. "Çok iyiler, değil mi?"

"Bunu deneseydim bir hafta ayağa kalkamazdım." Max'in tam bir sırt bükme hareketi yaptığı yeri işaret ettim.

"Scott'ın bir sonraki hamlede aşağı ineceğinden oldukça eminim," diye fısıldadı Maria, tehlikeli bir şekilde ayrılmaya yakın bir pozisyonda duran kocasına sırtarak.

"Duydum," dedi omzunun üzerinden, bacakları tüm minderi kaplarken bir eli mavide, diğeri yeşildeydi.

Tüm bu sahneyi kafamda canlandırmaya ve Weston'ın bana arkadaşları hakkında anlattıklarıyla eşleştirmeye çalıştım.

"Ne düşünüyorsun?" Jeanine bana bir bardak tatlı çay uzatarak sessizce sordu.

"Weston bizi akşam yemeğine davet etmek istediğini söylediğinde hayal ettiğim gibi bir şey olmadığını." Weston ve Theo'nun şu anda bir tabloyu asmakta oldukları yemek odasına baktım.

"Ne bekliyordun ki?" Maria başka bir pozisyonu işaret edip oyuncular yer değiştirirken Jeanine sordu.

"Engizisyon hakkında bir şeylerden bahsetti." Yüzümde bir gülümseme belirdi.

Dudaklar.

Maria gülümseyerek, "Bunun için hâlâ zaman var," dedi. "Biz sadece Yemek sırasında West'in sorduğumuz her soruda sizi kurtarmak için araya girmesi yüzünden tek kelime bile edemedik."

"Hepiniz ona West mi diyorsunuz?" Weston'a baktım, tablonun mükemmel bir şekilde asılıp asılmadığını kontrol etmek için nasıl bir terazi kullandığını fark ettim.

"Onu tanıdığımızdan beri," diye yanıtladı Jeanine. "Sanki sonsuza kadar. O ve Theo Campbell'da ve sonra da Drum'da birlikte görev yapmışlar. Birlikte iki görev yaptılar, sonuncusu-"

"Benimleydi," diye bitirdi Maria gülümseyerek. "Sol ayak, sarı!"

Çocuklar homurdandı ve Scott bir küfür savurdu.

"Bir lakap için fazla ciddi görünüyor," diye itiraf ettim, ses tonumu koruyarak

Düşük.

"Oh, işte bu yüzden ona böyle hitap ediyoruz," diye cevap verdi Jeanine sırtarak. "şimdi seni yalnız yakaladığımıza göre..."

"Ne istersen sor." Kanepede kaykıldım, bir yudum aldım.

"Birlikte yaşamak için tamamen dayanılmaz biri mi?" Maria tekrar dönerek sordu.

Neredeyse tatlı çayımı tükürecektim. "Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?" Her iki taraftan da bana yan gözle baktılar.

"Biraz... hassas olabiliyor," dedi Jeanine, yemek odasında başka bir sanat eseri üzerinde çalışan çocuklara doğru bir bakış fırlatarak. "Beni yanlış anlamayın, o adamı kardeşim gibi severim. Sadık, çalışkan ve hayatındaki insanlara karşı son derece korumacı."

Maria yeni pozisyonları sayarken, "O da tam bir baş belası," diye mırıldandı.

"Hiçbir şikâyetim yok," dedim dürüstçe. "Ama onu biraz daha gülümsetip gülümsetemeyeceğimi görmek için kişisel bir görevdeyim. Yıllar önce beni işe aldıktan sonra bunu ona borçlu olduğumu düşünüyorum."

Maria bana gülümseyerek, "Sana iyi şanslar," dedi ve direksiyonu tekrar çevirdi.

"Weston tatil köyünün fotoğrafçısı olduğunuzu mu söyledi?" Jeanine sordu.

Adam sanki insanüstü bir duyma yetisine sahipmiş gibi, Weston bize doğru baktı ve Theo duvara işaretler koyarken tablonun bir tarafını tuttu. "Bana Callie'yi taciz etmediğini söyle, Jeanine."

"Sana öyle bir şey söylemeyeceğim!" diye karşılık verdi utanmaz bir sırıtışla. "Ben iyiyim," diye ona güvence verdim. bize doğru geliyor.

"West'i tanıyorsam, o tabloyu asana kadar vaktimiz var," dedi Jeanine hızlıca, bana dönerek.

"O zaman sorularınızı hızlıca sorsanız iyi olur." Oyuncular ellerini düzeltirken bir yudum daha aldım. Scott şimdi gerçekten acı çekiyor gibi görünüyordu. "Anlıyorum. Ben de arkadaşlarımla birlikte yaşayan birini sorgulamak isterdim."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu." Jeanine'in omuzları hemen gevşedi. "En sevdiğin renk."

"Mavi." Düşündüğümünden daha kolay oldu.

"En sevdiğim şarkı."

"Elton John'dan 'Tiny Dancer'." Kolay bir tane daha.

"Şu anda bir ilişkiniz var mı?" diye sordu, adamların duvara çivi çakma seslerini duyduka kelimeleri daha hızlı çıkıyordu.

"Hayır. Kendimi tamamen çocuğuma adadım. Erkekler genellikle bu denklemin bir parçası değildir."

"Sutton'ın babası mı?"

"Öldü."

Jeanine nefesini içine çekti. "Lanet olsun, Jeanine," diye mırıldandı Maria.

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Yüzünü buruşturdu. "Sorduğum için çok özür dilerim."

"Üzülme." Resmi çivinin üzerine yerleştirirken bakışlarım Weston'inkileri buldu ve ona güven verici bir gülümseme verdim. "Weston sana söylemiştir diye düşündüm." Söylemediğini, aramızdaki özel şeyi sadece özel olarak sakladığını bilmek göğsümü ısıttı.

Jeanine başını salladı. "Tamam... En sevdiğin film?" *"Yıldız Savaşları, Bölüm Altı."*

"İyi seçim." Maria başıyla onayladı.

Weston seviyeyi çıkarmıştı.

"Neden Penny Ridge?" Jeanine sordu.

"Bir fotoğrafçı için iş ilanı vardı ve buraya kadar gelebilecek kadar param vardı." Sutton elini bir dairenin üzerinde kaydırıp neredeyse dengesini kaybederken güldüm.

"İşini seviyor musun?"

"Kesinlikle. Fotoğrafçılığı seviyorum." Kaşlarım çatıldı. "Ama gerçekten kendi işimi kurmak istiyorum. Eninde sonunda. Belki Sutton mezun olduğunda. O zaman sadece aile tatillerine değil sanat fotoğrafçılığına odaklanabilirim, bir sonraki Mary Ellen Mark ya da Elliott Erwitt olabilirim." *Belki World Geographic'te stajyer olurum.* Doğru. Sutton mezun olunca. Sutton mezun olunca.

"Bir tane daha zamanı," diye fısıldadı Maria.

Hepimiz yemek odasına doğru baktık, Weston hızla bize doğru geliyordu.

"Weston'ımızı çekici buluyor musun?"

Bardağımı karıştırdım, çay kenarlardan taşarken zar zor yakaladım ama bitmedi.

"Sanırım bu sorunun cevabı bu." Maria güldü. "Sağ ayak, sarı!"

Seline kayd, yedi yaşındaki kolları ağırlığını taşımayı reddederken ayağı sarı daireye doğru zorlanıyordu. Theo araya girdi ve başarabilmesi için onu belinden tuttu.

"Bu hile yapmaktır!" Max suçladı, ayağı Sutton'inkiyle aynı çemberin üzerindeydi. "Scott Amca, bunun hile olduğunu söyle ona!"

"Yapamam dostum, Seline benim takımımnda," diye homurdandı, ayağı kayıyordu.

Seline kıkırdadı ve Theo onu sakinleştirdi. "Bu kesinlikle hile," diye kabul etti Theo. "Ama bunun önemli olduğunu sanmıyorum çünkü-"

Scott yere düştü.

"Çıktın, bebeğim!" Maria ona bir öpücük verdi.

"Tanrı'ya şükür. Bir hamle daha yapamazdım," diye inledi ve çocuklar gülerken yoldan yuvarlandı.

"Biz kazandık!" Sutton ayağa fırladı ve Max'e beşlik çaktı.

"Tüm meydan okuyanlara hoş geldiniz diyoruz!" Max ellerini havaya kaldırarak şöyle dedi. "Anne?"

"Oh hayır. Hiç şansım yok." Jeanine başını salladı. "Anne?" Sutton umut dolu gözlerle bana baktı.

Kot pantolonuma ve şal tarzı gömleğime baktım. "Bunun için giyindiğimden emin değilim, tatlım."

"Lütfen?" Gözleri parladı ve ben iç çektim. Artık onunla oyun oynamamı istememesi için kaç yılım kalmıştı?

"Peki," dedim, ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarmak için ayağa kalktım. "West Amca?" Max kaşlarını kaldırdı.

"Uhh...." Weston dehşet içinde paspasa baktı.

Homurdandım, bu da *West*'in bana dargın bir bakış atmasına neden oldu. "Peki ya ben?" Theo sordu. "Ben de buradayım."

"Hile yapıyorsun." Max başını salladı. "Maria Teyze de daha önce hayır dedi zaten."

Weston'a kaşlarımı kaldırdım.

"Lütfen?" Sutton ona döndü ve parmaklarını yalvarırcasına birleştirdi.

"Seni çok kötü dövmeyeceğiz."

"Bizi *çok* mu kötü dövdünüz?" Weston'ın kaşları havaya kalktı ve Henley'sinin kollarını ön kollarına doğru itti. "Sıra sende."

Saniyeler içinde ayakkabılarını ve çoraplarını çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlamadan, yan yana durmuş, minderin karşısında Max ve Sutton'a bakıyorduk.

Seline kucağına kayarken Jeanine kanepeden, "Oh, bu iyi olacak," dedi.

Scott, Theo'nun yanındaki duvara yaslanarak, "Ben paramı Max'e yatırıyorum," dedi.

"Weston'a karşı asla bahse girmem," diye

Theo. "Bundan emin misin?" Ben sordum.

"Kesinlikle." Maria kadranı çevirirken omuzlarını yuvarladı. "Sağ ayak, kırmızı!"

Hepimiz hareket ettik. Weston'ın sahiplendiği dairenin önündeki daireyi ben aldım ve kırım ona süründü. Nabzım sıçradı. *Kötü bir fikirdi. Bu çok kötü bir fikir.*

Tanrı'ya şükür Weston fark etmedi ve üç dönüşten sonra minderin üzerinde iki büküm olmuştuk.

"Bu kadar esnek olduğunu bilmiyordum West," dedi Theo gülerek, Weston'ın ayağı benimkinin hemen altındaki çemberde sağ ayak mavisine geçerken.

Weston, Theo'ya dört harfli bir bakış attı.

"Bundan sonra cidden Motrin'e ihtiyacım olacak." Kendimi bir çıkmazın içine sokmuştum. Ayaklarım mavi ve kırmızının üzerindeydi ve ellerim arkamdaydı, ikisi de sarının üzerindeydi, beni yana doğru bükülmüş halde bırakırken, Weston aynı pozisyonda duruyordu ama öne doğru eğilerek vücudunun bir kısmını benimkinin üzerinde tutmuştu.

"Hadi anne, başarabilirsin!" Sutton minderin diğer tarafından seslendi.

"Oh, ," dedi Weston tepemden, gözlerinde saf meydan okuma vardı. "Biz kazanıyoruz."

", değil mi?" Sol omzum beni öldürüyordu.

Ağzının bir köşesi şimdiye kadar gördüğüm en seksi sırtışı dönüşü.

"Hiçbir fikrin yok."

"Sağ el, kırmızı!" Maria seslendi.

Kanepeye doğru ters ters baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Sutton kahkahalarla ciyaklıyordu ve ben de çocukların yer değiştirdiğini duyabiliyordum.

Mat.

"Hayır." Maria kıkırdadı ve görebilmemiz için topacı çevirdi.

Sağ elimi vücuduma atmam ve dönmem gerekecekti.

tüm ağırlığımla yengeç pozisyonuna geçtim.

Weston'ın kaşları çatıldı. "Önce hareket etmeniz gerekecek. Benim bir fikrim var. Birbirimize dokunabiliriz, değil mi? Sadece mindere değil?" diye sordu Maria'ya.

"Evet," diye cevap verdi, içinde bulunduğumuz durumun tadını çıkarıyordu. "Ve aynı takımın üyeleri aynı çemberi paylaşabilir."

"Önce sen git, sırtını eğ, ben de senin üstündeki çembere gideceğim."

Odaklanmasının yoğunluğu karşısında dudaklarımda bir sırtış belirdi.

"Bunun sadece bir oyun olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kazandığımız bir maç."

Scott, "Hareket etmezsen kaybedeceğin bir oyun," diye ekledi.

"Üç deyince." Derin bir nefes aldım. "Bir. İki. Üç!" Sağ elimi kaldırdım ve kırmızıya doğru fırlattım, ikinci çembere indim ve bir şekilde kıcıımı havada tutmayı başardım. "Twister oynamak varken CrossFit'i kim ne yapsın?"

Weston gülümsedi. Gerçekten, gerçekten *gülümsedi* ve neredeyse dengemi kaybediyordum. Düşünceli ve ciddiye muhteşemdi, ama gülümserken? Çok güzeldi. Gözleri bile ona katılmıştı, o karanlık derinliklerdeki küçük altın rengi kehribar benekleri ısıltı ısıltı parlıyordu.

"West, hareket etmelisin," dedi Maria.

"Evet, evet." Tüm ağırlığını sol kolunun üzerinde dengeledi ve sonra sağ kolunu altından, başımın hemen üstünden geçirdi.

Bir erkeğin bu kadar güzel kokması yasadışı olmalıydı. Ne tür bir kolonya sürdüğünü bilmiyordum ama kesinlikle işe yarıyordu. Çam mı kokuyordu? Okyanus mu? Feromon mu? Göğsü burnumdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve sonsuza kadar ya da bacaklarıma kramp girene kadar orada kalmaktan mutluydum. Her neyse.

Vücudumdaki her kas titremeye başladı.

"Dön, Maria!" Weston sanki düşmeye ne kadar yakın olduğumu hissetmiş gibi havladı.

"Sağ el, kırmızı!"

"Zaten kırmızıda!" diye bağırdık aynı anda. Çocuklar güldü. *Esnek küçük şeytanlar.*

"Sağ ayak, sarı!"

"Beni öldürmeye çalışıyor," diye fısıldadım.

Weston'ın göğsü kahkahalarla sarsıldı ve duruşunu düzeltti.

Ağırlığımı dengeleyerek sağ ayağımı sol ayağımın altına kaydırardım, çemberi aradım ama işe yaramadı. Omzum büküldü, eklem yerinden kaymakla tehdit etti ve düşerken bağırdım.

Hiç mindere vurmadım.

Weston'ın kolu bana sarılmıştı, eli sırtımın altına uzanmış, bacaklarım altından geçerken tüm ağırlığımı tutuyordu. Göğsüm ona yaslanmıştı ve yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "İyi misin?"

İyi miydim? Adam minderin her tarafına yayılmıştı ve hâlâ beni ayakta tutmayı başarıyordu ve bana iyi olup olmadığımı soruyordu. "Omzum çıktı."

"Ama sen Tamam mı?" o sordu, onun ses daldırma Düşük, Beni kendisine daha sıkı sararken endişeyle kaşlarını çatı.

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, nabzım hızla yükselirken tenimin her santiminde sıcaklık hissediyordum.

"Biz kazandık!" Sutton ayağa fırlayarak bağırdı.

Weston iç çekti. "Sanırım yaptılar. Bunu asla ," diye fısıldadı.

"Başka bir gece onlardan rövanş isteriz," diye söz verdim, bakışlarım onun ağzına kaydı. Benimkine o kadar yakındı ki, ona doğru eğilip

-

"Kollarını boynuma dola," diye emretti ve ben de hemen itaat ettim.

Sol eliyle itti ve ikimizi de ayakta durur pozisyona getirdi. *Ne kadar da güçlü değil mi?* Ben daha ona bastırılmaktan ne kadar hoşlandığımı anlayamadan elleri üzerimdeydi.

"Biz kazandık!" Max ve Sutton mutluluktan neredeyse zıplıyorlardı.

"Weston elini kaldırıp beşlik çakmak istedi, Sutton da çaktı.

"Gördün mü?" Jeanine fısıldadı, ben bakmadığım sırada ayağa kalkmıştı. "Koruyucu."

Onaylarcasına bir şeyler mırıldandım ve bambaşka bir oyun başladı. Theo ve Jeanine son şampiyonlara karşı mindere çıktılar ve ben arkama yaslanıp izledim, bakışlarım tekrar tekrar Weston'ın duvarda durduğu yere döndü. Burada çok rahattı, çok... rahattı.

Arkadaşlarıyla birlikte olduğumuz için miydi? Yoksa Penny Ridge'e dönmek onu son birkaç haftadır normalden daha mı gergin yapmıştı?

Eve gitmek üzere Weston'ın kamyonetine doluştuğumuzda saat onu geçiyordu.

Garaj yolundan çıkarken ona "Arkadaşlarını sevdim," dedim.

Jeanine ve Theo verandadan el salladılar.

"Oldukça harikalar," diye kabul etti. "Jeanine'e karşı da çok iyiydin." Bir başka yarım gülümseme daha yüzünü süsledi. "Değer verdiği insanları savunurken sert olabiliyor."

"Komik, o da senin için aynı şeyi söylemişti." Onların mahallesinden sapıp tatil köyüne giden yola girdik. "Orada farklısın."

"Nasıl yani?" Tırmanmaya başladığımızda gözlerini yoldan ayırmadı, virajları binlerce kez geçmiş gibi alıyordu - çünkü geçmişti.

Bazen buranın benim olduğu kadar onun da evi olduğunu unutmak çok kolaydı. Ben burada on yıl geçirmişken, o ben gelmeden önce yirmiden fazla yıl geçirmişti.

"Sadece daha rahatsın." Koltuğa yaslandım ve dikiz aynasına baktım. Sutton baygındı. "Seni biraz gevşemiş görmek güzeldi."

"Onlarla birlikteyken, New York'a geri dönmüşüz gibi hissetmek çok kolay." Yutkundu ve çenesi gerildi.

"Burada olduğunu unutmak kolay mı?"

Başını hızlıca salladı. "Onun gibi bir şey."

Konuyu değiştir. Oda arkadaşı olabilirdik ama belli ki henüz o konuya girmeye hazır değildi. "Senden bir iyilik isteyebileceğimi umuyordum?"

"Elbette." Virajlı yola odaklandı, bu da benim sorma cesaretini bulmamı kolaylaştırdı.

"Aslında buraya taşrayı açmak için geldiniz, değil mi? Daha fazla büyük dağ kayağı?"

"Kesinlikle. Helikopterli kayak operasyonunun başlatılması tesisi bir üst seviyeye taşıyacaktır."

"Bir grup kayakçınız olduğu anda beni bir ya da iki kez yanınıza alma şansınız var mı?" Ellerimi kıpırdattım.

"Taşrada kayak yapmak ister misin?" Yola dönmeden önce bir an bana doğru baktı.

"Hayır. Öyle bir şey değil. Havadan birkaç manzara fotoğrafı çekmek istiyorum. Konfor alanımın dışında bir şeyler." *Yerel bir galeriye girme şansı olabilecek bir şey.* Bunu yüksek sesle söylemeyecektim. Henüz söyleyemezdim. O zaman reddedildiğimi kabul etmiş olurdum ve bu gerçek reddedilmeden bile daha kötü olurdu. Bunun bir önemi olmamalıydı ama beni başarısız biri olarak görmesini istemiyordum.

"Sorun değil." Tatil köyünü geçtik ve dağa doğru sürmeye devam ettik. "Sadece ne zaman olacağını söyleyin, biz de gerçekleştirelim."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Bir şey istemenin bu kadar kolay olması ve onun bunu bu kadar çabuk vermesi göğsümü gerdi.

Birkaç dakika sonra evimizin garaj yoluna girdik. İkimiz de arabadan atladık ve Weston kapıyı açarken Sutton'ın arka koltukta uyuyan bedenine baktık.

"Onu uyandırmak istemiyorum," diye itiraf ettim.

"Onu senin için yukarı taşıyabilirim." Bakışları benimkilere kilitlendi ve ağzının bir köşesi şakacı bir gülümsemeyle kalktı. "Yine de bu bir numaralı kuralı ihlal etmek olur."

Ona kendi gülümsememle cevap verdim. "Bununla yaşayabilirim. Teşekkür ederim."

Kızımı kucağına alışını, onu değerli ve kırılabilir bir şeymiş gibi taşıyışını izlerken midem bulandı. Sonra kapının kilidini açmak için önlerinden koştum ve onu içeri taşıırken geride durdum, merdivenlerimden yukarı doğru yürüdü, saçları kollarının üzerine döküldü.

Bunu milyonlarca kez yapmış gibi görünüyordu. Kalbim deli gibi eridi.

Bu kötüydü. Bu çok, *çok*, çok kötüydü. Bu duyguyu biliyordum. Bu duygudan vebadan kaçır gibi kaçtım, bu tatlı ama çılgınca nabız, *duyarlı anneden* daha yüksek sesle *ergenlik aşkı* diye bağıırıyordu.

Ondan hoşlandım.

W eston

"EMİN MİSİN?" Çırpılmış yumurta hazırlarken telefonumu kulağımla omzum arasında dengede tutarak Reed'e sordum. Cumartesi sabahı saat ondu, bu da Sutton ve Callie'nin her an uyanabileceği anlamına geliyordu.

Her iki kız da uyumayı seviyordu, bu da onlarla yaşadığım son bir ay içinde öğrendiğim bir şeydi. Ben takvime göz atarken Reed kar yağışı hakkında gevezelik ediyordu. Cadılar Bayramı'ydı, bu da demek oluyordu ki, lanet olsun, yanlarına taşınalı gerçekten de bir ay olmuştu.

Eve taşındığımdan beri.

Callie bana her gülümsediğinde, güldüğünü duyduğumda ya da odaya girdiğinde ellerimi kendime saklamayı başardığım bir ay... ki bu bir sorun haline gelmeye başlamıştı.

"Yani, temel kar birikimleriyle..." Reed devam etti, ben de kulak değiştirdim.

"Önümüzdeki hafta açabiliriz," diye sözünü bitirdim, konuşmanın nereye varacağını biliyor ve daha hızlı bir sonuca varmasını umuyordum. Üst kattan ayak sesleri gelirken yumurtaları ocaktan aldım.

Bir ay boyunca evde olmak Reed'e olan kızgınlığımı azaltmak için hiçbir şey yapmamıştı. Aksine, bölmelere ayırmak için çok çalıştığım pislikleri yüzeye çıkardı. Tek kurtarıcı, babamın birkaç ay daha eve dönmeyecek olmasıydı.

Bu benim itidalimi nihai teste tabi tutacaktı. Madigan'ın hiçbir hissesi, ben ayrıldığımda olduğu gibi duygusuz bir piç olmaya devam ederse ruhumun bedelini ödemeye değmezdi. Ona bir şans vermeye hazır olduğumdan bile emin değildim. Bazı günahlar affedilemezdi.

"Kesinlikle." Reed boğazını temizledi. "Peki... Kasım ayı için rezervasyonlar nasıl?"

Duraksadım ve mutfak penceresinden dışarı, zaten iyi bir olan taze pudraya baktım. "Zaten on bir gezimiz var

ayın on beşi ile otuzu arasında rezervasyon yaptırdım. Açık olup olmayacağımızı bilmediğim için daha erken bir teklifte bulunmak istemedim."

"Doğru." Ardından garip bir duraklama geldi. "Yani, bu doğru bir karardı."

"Onay için teşekkürler." Alay ettim.

"Batı-"

"Bakın, beni Cumartesi günü aramanızın başka bir nedeni var mı? Çünkü tüm bunları dün, yani iş günüyken de dile getirebilirdin." Tabakları ve çatal bıçak takımlarını çıkardım.

"Lanet olsun, Weston." Reed içini çekti. "Hayır, başka bir şey yok." Telefonu kapattım ve telefonumu arka cebime soktum. "O zaman siktir git Reed," diye mırıldandım kendi kendime.

"Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," dedi Callie arkamdan.

Döndüm ve onu mutfak adasının diğer tarafında dururken gördüm. Saçları uykudan hâlâ ve yastıktan dolayı yüzünde küçük bir çizgi vardı. Gözlerindeki sorgulayıcı bakış olmasa ona saatlerce bakabilirdim. "Yumurta yaptım."

"Fark ettim." Etrafımda dolaştı, pijama pantolonu kışının ısırlabilir kıvrımlarına yapışmıştı. "Teşekkür ederim. Kahve ister misin?"

Bakmayı kes. Cehenneme gideceksin.

"Hayır, teşekkürler."

"Reed tam olarak neden siktirip gitsin ki?" diye sordu, ayak parmaklarının üzerinde yükselerek dolaptan yeni bir kutu K-bardak aldı.

"Çünkü o bir pislik," diye cevap verdim ve kutuyu almak için ona doğru uzandım. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Kutuyu aldı ve bana doğru döndü, ben ona biraz yer açmak için geri çekilmeden önce vücutlarımız birbirine sürtündü. Birkaç ay önce biri bana sorsaydı, pijama pantolon ve kapüşonun bir kadının üzerindeki en seksi kıyafet olduğunu asla söylemezdim ama Callie her sabah fikrimi değiştiriyordu.

Belki de her şeyi parça parça soymak istediğim içindi. "Peki o tam olarak neden bir pislik?" Elindeki bardağı kahvenin altına koydu. ve başlat düğmesine bastı. Makine tısladı.

Milyonlarca nedeni vardı. Çünkü o gitti. Çünkü gitmesi *gerekiyordu*. Üniversiteye gitti ve *her şeyi* halletmem için beni bıraktı. Anneme bakmam ve onu gömmem için beni bıraktı. Her şeyi tutmam için beni bıraktı.

Annemin kırdığı çanak çömleğin parçalarını toplamak için bir araya geldik. Beni Crew'u yetiştirmem için bıraktı - bunu bir kenara yazın - Crew'u kontrol altına almak için, çünkü o daha lise birinci sınıftaydı ve şimdiden pervasız bir adrenalin bağımlısıydı.

Sonra Tanrı'nın bir lütfuymuş gibi molalara geri dönmeye cüret etti, tıpkı şimdi yaptığı gibi, geçen yıl Madigan'a taşındı ve burayı bir şirket satın almasından kurtardı. Mükemmel Reed.

"Weston?" Callie bana baktı ve içimde bir şeyler çatırdadı. Ona söylemek *istedim*. Bu his çok rahatsız ediciydi.

"Bunun peşini bırakmayacaksın, değil mi?" Boynumun arkasını ovuşturdum.

"Hayır." Krema ve şekeri getirirken sırtıttı. Taze kahve kokusu mutfağı doldurdu. "O zaman bana söyleyebilirsin."

"Sutton uyandı mı?" Kahvaltıyı tabaklara koymakla meşguldüm.

Callie yanımdaki tezgâha yaslandı ve kahvesini yudumlarken değer biçen gözlerle beni izledi. "Görüyorsun ya, bunun senin geride kalmanla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Bir kalp atışı için durakladım.

"Birkaç yıldır buradayım. Zaman çizelgesini bir araya getirecek kadar uzun. Annen öldü," dedi yumuşak bir sesle.

Bakışlarım onunkilere kaydı ve bunun onu ilgilendirmediğini söyleyecektim ama orada sadece merhamet vardı. Callie birini kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordu - Sutton'ın babasını gömmüştü.

"Reed ve Ava'nın Vermont'taki üniversitede tanıştıklarını biliyorum..." Kaşlarını kaldırdı, ses tonu cümleyi onun yerine benim tamamlamamı istediğini gösteriyordu.

Çok kötü oldu. Etrafına uzandım ve iki bardak aldım. Sutton sabahları portakal suyunu çok severdi.

Callie bariz bir hayal kırıklığıyla içini çekti ve öfkeyle kahvesini yudumladı. Ve evet, bir ay boyunca bir kadınla yaşadktan sonra, kahveyi yudumlamanın öfkeli bir yolu olduğunu fark ediyordum. Ayrıca memnun bir şekilde, mutlu bir şekilde, yorgun bir şekilde ve telaşlı bir . Öfkenin bana yöneltmesinden pek hoşlanmıyordum.

"Mezun olduktan sonra Crew'a yardım etmek için geride kaldım." İki bardak portakal suyu doldurdum. "Annem öldüğünde on dört yaşındaydı ve babamız içki içmenin ebeveynlikten, yemek pişirmekten, temizlik yapmaktan ya da genel olarak ortalıkta görünmekten daha önemli olduğuna karar verdi." Başımı salladım. "Her neyse, Crew daha çocuktı ve anne babasını kaybetmişti, ben de kaldım."

"Çünkü sana ihtiyacı vardı."

"etse de etmese de." Crew kendi doğasının gücüydü. "Ve o iki yıl boyunca kaldığım için pişman değilim. Asla pişman değilim. Rekabetçi kayak sporundan ve üniversiteye gitme deneyiminden zordu ama Crew için hepsini tekrar yapardım. Ben sadece..." Beni küçük bir pislik gibi göstermeyen başka bir kelime yoktu, ama belki *de* küçük bir pisliktim. "Sanırım Reed'e üniversiteye gidebildiği ve Ava'sıyla tanışabildiği için çok kızıyorum. Tüm ailemiz dağıldı ve o bunu elinin tersiyle itti."

"Ve sonra aradı ve sen ilkinin verdikten sonra ailenin iyiliği için yeni hayatını terk etmen gerektiğini söyledi," dedi yumuşak bir sesle.

Omuz silktim. İkimiz de cevabı zaten biliyorduk.

Bir iki nefes bakışlarımı tuttu ve sonra başını salladı. "Ben de Reed'e kızardım," dedi sessizce, ayak sesleri merdivenlerden aşağı inerken. "Günaydın şekerim!"

"Hey." Sutton gözlerindeki uykuyu sildi. "O portakal suyu mu?"

Sırıttım ve o otururken bardağı adanın öbür ucundan ona uzattım.

"Teşekkür ." Sutton bardağı yüzüne kaldırdı ve tıpkı onun gibi kokladı. Annemin kahve ile yaptığı gibi.

"Peki, küçük kural listemiz ne zaman bir sözleşmeye dönüştü?" Buzdolabının üzerindeki kural listemizde üç imza satırı olduğunu fark ederek sordum. Callie birini, Sutton da diğerini imzalamıştı.

"Sutton imzaman pratiğini yapmanın eğlenceli olacağına karar verdiğinde." Callie gözlerini kızına dikti.

Sutton, "Sana zaten üzgün olduğumu söyledim," diye karşı çıktı. "Ve bak ne kadar iyi yaptım!" Utangaç bir şekilde sırıttı. "Gittikçe daha iyi oluyorum."

Callie tabaklardan birini Sutton'a götürerek, "Bir dahaki sefere müdürün odasına düştüğünüzde başınızı beladan kurtarmanıza yardımcı olmayacak, genç bayan," diye azarladı.

Güldüm ve ikisi de bana aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Özür dilerim. Bu sadece Crew'un yapacağı bir şeydi."

Kahvaltıya oturduk ve yemek yedik, ardından ikinci bir doğa haline gelen bir ritimle temizlendik.

"Bugün ne yapacağız?" Sutton pencereden dışarı bakarak sordu. "Pistler açık mı?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Reed bu hafta biraz açacağımızı ve önümüzdeki hafta sonu da tam bir açılış günü yapacağımızı düşünüyor."

"Evet!" Yumruğunu havaya kaldırdı. "Oraya geri dönmek için sabırsızlanıyorum!" Döndü, saçları başının etrafında bir daire çizerek uçtu. Sonra durdu, bana bakarken gözleri büyüdü. "Bekle, açılış günü burada fazla olmayacağın anlamına mı geliyor?"

Omuz silktim. "Kaç tane hafta sonu gezisi ayarladığımıza bağlı. Ama muhtemelen uçuyor ya da rehberlik yapıyor olacağım. Yeni bir iş kurmak zor. Geceleri ve hafta sonları çok zaman alıyor."

Sutton'ın yüzü düştü.

Pencereden gökyüzüne baktım. Kristal mavisini. Tavan yoktu. Callie'ye baktım ve gülümsedim. "Bugün ne yapmamız gerektiğine dair bir fikrim var. Kameranı kap."

"BU ÇOK HAVALI!" Tesisin üzerinden geçerken Sutton kulaklığından bağırdı.

"Bağırmana gerek yok. Seni duyabiliyoruz." Callie iki eliyle koltuk minderini tutmuş, dağın yamacından yukarı doğru uçarken gözleri kocaman açılmıştı. "Bu delilik. Saf delilik. Belgelenebilir."

"Üzgünüm ama bakın bu ne kadar havalı!" Sutton bağırdı, ses neredeyse rotorları bastırıyordu ama tam olarak değil.

Sırıttım, tamamen kendimdeydim. Ellerim kontrollerde sabitti, dikkatim aynı anda ufukta, ağaçlarda ve göstergelerdeydi.

"Bunun ne kadar havalı olduğunu biliyorum ve eğer emniyet kemerini çıkarırsan Weston'a bu helikopteri indirtirim!" Callie karşı çıktı.

"O fotoğrafları çekmek istiyorsan gökyüzünde biraz daha rahat olman gerekecek," dedim koşunun tepesine tırmanırken.

"Şu manzaraya bakın!" Sutton'ın ses tonundan mutluluk yayılıyordu.

"Bunun güvenli olduğuna emin misin? Bu şeyi kendi başına uçurabilir misin?" Callie yanımdaki koltuğun minderine elleriyle vurarak karşı çıktı, kamera çantası kucağındaydı.

"Eğer yapamazsam, boku yedik demektir." Ona bir gülümseme attım ve sola, zirvenin yanını takip ederek taşraya doğru yöneldim.

"Bu hiç komik değil." Ama dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı.

"Bu inanılmaz!" Sutton'ın annesinin hemen arkasındaki koltukta öne doğru eğildiğini gördüm. "Ve bunu her gün mü yapıyorsun?"

"İki günde bir," diye cevap verdim. "Theo ve ben değiş tokuş yapacağız. Bir gün ben uçacağım ve o kayakçılara rehberlik edecek. Ertesi gün o uçacak ve ben rehberlik edeceğim."

"Bunların hepsini kayabiliyor musun?" Sutton araziye işaret etti. Kusursuz, berrak bir kar vardı ve henüz kimse kaymadığı için tek bir iz bile görünmüyordu.

"Evet. Orman servisinden özel bir izniniz var." Çam ağaçlarının uçlarıyla aramızda yüz metre mesafe bırakarak vadinin içine ve taban boyunca

"Hayır, demek istediğim, tüm bunları gerçekten kayarak yapabilir misin?"

"Çocukluğumdan beri yapıyorum." Callie'ye baktım, koltuğundaki ölümcül tutuşunu parça gevşetmiş ve hafifçe pencereye doğru eğilmişti. "Kontrolü almak ister misin?"

"Seni öldüreğim." Bana ters ters baktı. Ben güldüm, o da başını salladı.

"Ne?" Vadiden tırmandık ve bir sonraki sırtın eteklerinden geçtik. Ufukta göz alabildiğine uzanan karlı tepelerden başka bir şey yoktu. Kahretsin, bu manzarayı kaçırmıştım. Dünyanın geri kalanında buna benzer bir şey yoktu. Elbette, Alpler muhteşemdi ve kimse size ateş etmediğinde Afganistan'daki dağlar için söylenecek bir şey vardı, ama hiçbir şey bununla karşılaştırılmazdı.

Callie fotoğraf makinesini çantasından çıkararak, "Beş dakika içinde bu kadar çok gülümsediğini hiç görmemiştim," diye cevap verdi.

"Daha önce benimle hiç uçmadın." Sadece kendi yeteneğimin ve kuşun olduğu bu yerde mutluydum.

"Bana burada kayak yapmayı öğretebilir misin?"

Sutton sordu. Güneş gözlüklerimin altından kaşlarım kalktı.

"Ben iyiyim," diye söz verdi. "Yani, gerçekten, *gerçekten* iyiyim. Çifte siyah elmaslarla başa çıkabilirim ve hatta geçen yıl yarış , ama bunu aştım sayılır."

"mı?" Batıya doğru ilerlerken sırtı takip edip yönümü bulmaya çalışarak sordum.

"Anlıyorum, insanlar hızlı gitmeyi seviyor. Ama herkes aynı yoldan gidiyor. Bu sıkıcı oluyor," Sutton. "Anneme sürekli büyük dağ takımına katılıp katılamayacağımı soruyorum."

Callie omzunun üzerinden, "Ve ben sürekli hayır diyorum," dedi. "Sen on yaşındasın-"

"Neredeyse on bir," diye karşı çıktı Sutton. "Ve koç yeterince iyi olduğumu söyledi."

Callie, Sutton'a doğru dönmek için koltuğundaki ölümcül tutuşunu bırakarak, "Daha önce hiç dağ kayağı yapmadın bile," diye itiraz etti.

"Weston bana öğretebilir!"

Üzerimizdeki rotor kanatlarının vuruşundan başka hiçbir ses olmadan garip bir kaç saniye geçti.

"Değil mi, Weston?" Sutton tekrar denedi, bu kez sesi daha kısıktı.

Callie koltuğuna geri oturdu ve bana baktı, bir eli kamerasını tutarken diğeri koltuğuna yapışmıştı.

"Bu işe hiç bulaşmayacağım." Sola dönerek bizi dağdan aşağıya doğru sürükledim. Konuyu değiştirmeyi umarak, "En iyi kayaklardan bazıları burada," dedim.

"İyi misin?" Callie bana sordu.

"Kayakta mı yoksa uçuşta mı? Çünkü artık uçma kısmından vazgeçmek için geç sayılır."

Kollarını göğsünde kavuşturdu ama en azından artık koltuğu boğmuyordu. "Kayak."

"Evet." Kendimi bundan daha fazla kelimeyle açıklamama gerek yoktu.

Bana baktı, sonra bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. "Sutton'a öğretmek ister misin?"

"Evet de!" Sutton yalvardı.

"Sutton!" Callie ona bir bakış daha attı. "Baskı yok, Weston. Hiç. Turlar ve diğer şeylerle ne kadar meşgul olacağınızı biliyorum."

Bizi vadiden geçirip tatil köyüne doğru geri götürdüm. "Eğer öğrenmek istiyorsan, sana öğretirim Sutton. Ama dinleyeceğine söz vermelisin, çünkü ilk kez pervasızca bir şey yaptığında, işimiz biter."

"Evet! Evet!" Sutton başını salladı, başı çevresel görüş alanımda sallanıyordu. "Ama büyük bir dağ takımı yok," dedi Callie.

"Tamam!" Tekrar başını salladı, belli ki kazanabildiği kadarını kazanmaktan memnundu.

"Gördün mü, artık ellerin serbest olduğuna göre kamerayı kullanabilirsin," diye Callie'ye takıldım. "Onu yere bırakmamı ister misin, böylece birkaç fotoğraf çekebilirsin?"

"Yani... bu şeyden çıkmak gibi mi? O..." Parmağıyla daireler çizerek rotorun hareketlerini yaptı. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Tamamen güvende olursun," diye söz verdim. "Ya da şu arka kapıyı açabiliriz." Yüzündeki kan çekilmişti. Gerçekten korkmuştu. "Ama istersen bunu bir dahaki sefere yapabiliriz. Acelemiz yok. Neredeyse her gün buradayım."

"Bugünlük pencereden çekim yapacağım." Callie fotoğraf makinesini kaldırdı. "Bilirsin, pratik yapmak için. Burası gerçekten çok güzel."

"benim en sevdiğim yer." Bizi dağın arka tarafına çıkardım ve asansörün tepesinin hemen üzerinde bir yere çektim.

"Nedenini anlayabiliyorum." Fotoğraf makinesini kaldırdı ve çalışmaya başladı; buraya çıktığımda hissettiğim duygunun onda da olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım; sanki dünyanın yeterince üstüne çıkabilirsem -herhangi bir sorunun üstüne- bir çözüm bulabilirmişim gibi. Bu açıdan her şey farklı görünüyordu. Koşu hattını takip ederek dağdan aşağı indik.

"Hey, Weston, bu senin evin değil mi?" Sutton ailemin evinin önünden geçerken sordu.

"Burası büyüdüğüm ev," dedim ona. Asla benim demezdim.

Uçmak bile o yeri bir anıt mezardan başka bir şey olarak görmem için açığı yeterince değiştiremedi.

Bizi helikopter pistine götürdüm, sonra Sutton'ın kahkahaları eşliğinde kuyruğunu döndürdüm ve kuşu doğrudan arabanın üzerine bıraktım. "Ben onu indirirken olduğun yerde kal," dedim.

Callie kamerasını bir kenara koyup Sutton'a dönerek, "Sorun değil," diye cevap verdi. "Onu duydun, sıkı dur."

Kuşu aşağı indirdim ve sonra onu asmak ve gün için hazırlamak birkaç dakikamızı aldı. Sutton, Maria'nın tüm aletlerini kontrol ederken Callie'nin ofise girip ellerini masanın üzerine koyduğunu gördüm.

Kapı arkasından kapandı ve ben de onu takip ettim.

"Her şey yolunda mı?" Beyzbol şapkamı geriye doğru çevirdim. "Seni orada korkutmak istememiştim ve eğer korkuttuysam gerçekten özür dilerim."

"Tamam mı?" Döndü ve masanın kenarına yaslandı. "Bu inanılmazdı!" Gülümsemesi vücudumdaki tüm kasların gerilmesine neden oldu. *Çok güzeldi.*

"Beğendiğine sevindim."

"Bunu yaşamak için yaptığına inanamıyorum!" Bana gülümsedi. "Ve bugün bizi yukarı çıkarmış olman çok fazlaydı, ama sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Neredeyse sevinçten titriyordu.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Benim yerimde kim olsa onun için aynı şeyi yapardı.

"Seviyorum!" Parmak uçlarında yükseldi ve yanaklarımı avuçladı. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Elbette ilk birkaç dakika çok korkmuştum ama o...." Kelimeleri ararken başını salladı ve parmak uçlarında yalpaladı.

Ellerim onu sabit tutmak için belini kavradı.

"Öyleydi," diye tekrarladı, bu sefer daha yumuşaktı, bakışları ağızma düşüyordu.

Benim dikkatim de aynı şeyi yaptı, alt dudağının kıvrımını ezberledim. Dilini dudağının üzerinde gezdirdi ve ben de göğsümden yükselen bir iniltiyi yuttum. "Callie." Bu bir uyarıydı. Yoksa gerçekten öyle miydi? Ona en az onun bana sarıldığı kadar sıkı sarılıyordum.

"Weston," diye yanıtladı yüzünü benimkine doğru eğerek.

Lanet olsun, onu öpmek istedim. Tadının neye benzediğini bilmek istiyordum. Onu daha yakına çektim ve vücutlarımız buluştuğunda nefesi kesildi. En gülünç düşünce beynimden geçti - bana mükemmel bir şekilde uyuyordu, sanki vücudumun her düzlemi onunkine uyum sağlamak için yapılmıştı.

Başımı eğdim.

Kapı pat diye açıldı ve Sutton içeride neler olup bittiğinden tamamen habersiz, sırtarak içeri süzülürken Callie ve ben birbirimizden ayrıldık. Ya da her ne olmak *üzereyse*.

"Bu şimdiye kadarki en iyi zamandı!" dedi, etrafında dönerek. "Teşekkür!"

"Rica ederim," dedim gülümsememi zorlayarak. Az kalsın ne halt edecektim? Callie'yi öpmek büyük bir hata olurdu. Hem de çok büyük. Anlaşmamızı kesinlikle mahvetme ve evde her şeyi cehennem gibi garip hale getirme potansiyeline sahipti.

"Bu kesinlikle şimdiye kadarki en güzel gün!" Sutton bana sırtıttı. "Bugün Cadılar Bayramı! Bizimle şeker mi şaka mı yapmaya gelmek ister misin?"

Bakışlarım Callie'ye kaydı.

Masaya yaslanmıştı, gözleri kocaman açılmıştı ve nefesi belirgin bir şekilde titriyordu. Benim hissettiğim aynı şok ve endişeyle bana baktı.

"Biliyor musun, ufaklık? Bu gece için planlarım var." *Kendimle*.

"Oh, sorun değil." Sutton omuz silkti. "Senin için fazladan şeker alacağım. Gidelim anne!" Callie'nin elini tuttu ve birlikte dışarı çıktılar.

kamyona doğru gidiyor.

Derin bir nefes alıp dudaklarımın arasından üfledim, bedenimin sakinleşmesini, düşüncelerimin Callie'nin ağzından uzaklaşmasını diledim.

Aramıza biraz mesafe koymam gerekiyordu. Çabuk.

Callie

"ÜÇTE," dedim, parmağım deklanşör düğmesinin üzerinde duruyordu. Önümdeki aile yer değiştirdi, gülümsemeleri parlaktı ve yanakları soğuktan pembeleşmişti. "Bir, iki, üç!" En iyi görüntüleri yakaladığımdan emin olmak için birkaç kez tıkladım. "İşte bu kadar! Bu akşam ya da en geç yarın sabah siteye yüklenmiş olacaklar."

Genelde, pistlerin saat 16:00'da kapanmasıyla saat 19:00 arasında çok az düzenleme yapabiliyordum ama daha önce hiç böyle bir açılış günü kalabalığı yaşamamıştık. Hem de hiç. Yeni teleferiğin hemen aşağısındaki patikada yerimi almıştım ve kuyruk bütün gün hiç durmamıştı. Saat üçe yaklaşıyordu ve ben öğle yemeği için mola bile vermemiştim.

Aile eşyalarını toplayıp pitoresk arka plandan uzaklaştı ve ben de kayak yapıp tepeden aşağı inerken onlara el sallayarak bir sonraki ailenin gelmesini işaret ettim.

Fotoğraflarını yükleyebilmek için kartlarını taradım.

Onlara poz verdim.

Tıkladım.

Ben devam ettim.

İyiydim. Hızlıydım. Verimliydim... ve canım çok sıkılıyordu. Fotoğrafçılık bölümünde okuyan parlak gözlü bir birinci sınıf öğrencisiyken aklımdaki kesinlikle bu değildi. Bu... monotondur. *Ama faturaları ödüyor.* Mary Ellen Mark bu tıklama ve gülümseme rutininde ölü olarak yakalanmazdı, ama o da bekar bir anne değildi.

"Nasıl gidiyor?" Reed, karda yanıma geldiğinde sordu. Kayak için giyinmemişti, bu yüzden buraya tatil amaçlı geldiğini varsaydım.

"Meşgulüm," dedim gülümseyerek ve bir sonraki aileye el sallayarak yerlerini almalarını sağladım. "Madigan'a hoş geldiniz!" Ben poz verip aileyi hazırlarken Reed bekledi, sonra da fotoğrafı çekti.

Sıradaki bir düzine aileyi tarayarak, "Bir asistana ihtiyacınız var," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Ne?" Yeterince hızlı hareket etmiyor muydum? Bu ifadede okumam gereken başka bir şey var mıydı?

"Her iki teleferikteki kalabalığı gördüm ve bugün sezonluk biletlerin ne kadar hızlı satıldığını biliyorum. Bir yardımcıya ihtiyacınız olacak." Tarama cihazımı aldı ve sıradaki aileye yardım etti.

Zamanı yarıya indirdi ve on dakika sonra .

"Teşekkür ederim," dedim ve cihazı geri alıp boynuma astım. "Beni bulduğuna sevindim."

"Arkasında *fotoğrafçı* yazan parlak sarı parka her şeyi ele veriyor," diye cevap verdi tanıdık bir sırıtışla.

"Gülümsediğinde Weston'a benziyorsun." Görüntü ekranımdaki son birkaç fotoğrafa göz gezdirdim ve kendi kendime başımı salladım. Işık iyiydi, bu yüzden ailenin rötuş paketini seçip seçmemesine bağlı olarak hepsi hızlı yüklenecekti. Kafamı kaldırdığımda Reed sanki beni hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. "Neyin var?" Bir şekilde görüşümü bozuyor olabilir diye güneş gözlüklerimi kaldırdım. "Her şey yolunda mı?"

"Bana hiç böyle bir şey söylenmedi," diye yavaşça cevap verdi. "En azından çocukluğumuzdan beri." Boynunun arkasını ovuşturdu - aynı Weston'inki gibi gergin bir ifadeyle. "Ya da belki de onu gülümserken görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştur. Kim bilir." Başka bir aile fotoğraf çektiirmek için geldiğinde karı tekmeledi.

Onları işlemden geçirdim ve yamaçtan aşağı indiler. Reed'e döndüğümde kollarını göğsünde kavuşturmuş, eldivenli parmaklarıyla Madigan işlemeli ceketinin kollarına vuruyordu. "Ne sormak istiyorsun, Reed?"

"Sadece mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum." Güneş gözlüklerini çıkardı ve üzerindeki karları sildi. "Ve evet, bunun olabildiğince uygunsuz olduğunu biliyorum."

"Çünkü ona kendin de sorabilirsin." Şapkamı kulaklarıma doğru indirdim.

"Bunu yapabilirim." Çenesi patladı.

"Ama sana cevap vermezdi, değil mi?"

Reed başını salladı.

"O..." Omuz silktim, doğru kelimeyi arıyordum. "Weston." Beş haftadır birlikte yaşıyorduk, bu beni tam olarak bir uzman yapmıyordu ama onu her gün biraz daha iyi tanıyordum. Ayrıca ellerimi kendime saklamak da giderek zorlaşıyordu, kardeşinin bunu bilmesine gerek yoktu. Kahretsin, şimdi yanaklarıma sıcaklık doldu. "Mutlu olmak için mutlu görünmesi gerekmiyor.

mutlu, ne demek istediğimi anladıysan." Ağırlığımı kaydardım, botlarım karda çitirdiyordu. "Duygusal gösteriler için tam olarak poster çocuğu değil."

Reed homurdandı. "Evet, bu hafif kalır."

Rotorların sesi havayı doldurdu ve Weston'ın helikopteri tepeye tırmanırken bakışlarım gökyüzüne doğru kaydı, boyasının detaylarını seçebileceğim kadar alçak ama herkesin üzerine kar yağdırmayacak kadar yüksekti. Muhtemelen hayal görmüştüm ama yamaçtan helikopter pistine doğru uçmadan önce durduğum yerde yavaşladığına yemin edebilirdim.

Reed, "İtiraf etmeliyim ki bu oldukça havalı," diye mırıldandı. İnanılmaz daha iyi bir kelimeydi.

"Bu sabah iki tur ve öğleden sonra da özel bir tur vardı," dedim ve sırada başka aile olmadığı gibi telesiyenin de yokuş yukarı boş olduğunu fark ettim. O gün için kapalıydık.

"Bu tür bir operasyon için harika bir fırlatma." Reed'in bakışları Weston'ı dağdan aşağı inene kadar takip etti. "Benimle aşağı iner misin?" Telesiyeye doğru eliyle işaret etti.

"Elbette." Fotoğraf tabelasını KAPALI'ya çevirdim ve yokuş yukarı geri yürüdüm. Asansörün sadece yüz metre kadar ötesindeydik ama bacaklarım yanıyor ve ciğerlerim ağrıyordu. Bütün yazı kişisel portfolyomu doldurmakla geçirmiştım; yerel galerilere girmeme yardımcı olmamıştı.

-Ve yürüyüşe yeterince zaman ayıramadık.

Görevliler Reed ve bana el salladı ve sandalye yaklaşırken beyaz çizgiye doğru adım attık. Bu milyonlarca kez yaptığım bir şeydi ve yine de sinirlerim her zaman bu anda tökezleyeceğim, düşeceğim ya da dengemi kaybedeceğim ve TikTok'unda telesiyeci yönetemeyen kız olarak yer alacağım konusunda alevlendi.

Doğru zamanda oturduk ve boş bir asansördeki tek yolcular olarak yamacın üzerinde havaya çekildik. İlk yirmi saniye içinde gariplik baş gösterdi. Reed'i sevmediğimden değildi. İyi bir patron olduğunu kanıtlamıştı. Adildi. Gözlemci. Hepsi bu. Ama şimdi onu sadece kendi gözlerimle değil, Weston'ın merceğinden de görüyordum ve bu da durumu çok garip bir hale getiriyordu. Beni hiç aramamıştı ve bunun Weston'la yaşamamla ilgili olduğunu biliyordum.

Bir acıma duygusu beni tam göğsümden vurdu.

"Zor olmalı," dedim sessizce, ona bakarak. Weston'la aralarındaki benzerliği çenesinin kesikliğinde ve yüzündeki

Elmacık kemikleri vardı ama Weston daha sert ve daha az cana yakındı. "Ne?"

"Bunca yıl sonra eve gelip de seninle ilgili konularda hâlâ inatçı, ilgisiz, pislik bir surat olması." Bunu hak etmediğinden değil, ama Reed'in Weston'ın neden bu kadar kızgın olduğunu bilip bilmediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Bir noktada, eğer ilerleyeceklerse kardeşlerin bunu konuşmaları gerekiyordu.

Reed güldü ama sesi mutlu değildi. "Dediğin gibi, o Weston. Ben sadece..." Ufuk çizgisine baktı ve öyle bir iç çekti ki asansörü düşürebileceğini sandım. "Keşke iyi olduğunu bilseydim. Geri dönmesi için onu neredeyse ben zorladım."

Geçen hafta sonu uçarken Weston'ın yüzündeki ifadeyi düşünerek, "O iyi," diye söz verdim. Sonra hangarda biraz fazla yakınlaştığımızda yüzünde beliren mutlak dehşet ifadesini. Aramızdaki çekim kendi başına bir hayat sürüyordu. O odaya her adım attığında bedenim onunkinin farkına varıyor, sadece onun yanında hissettiğim bir frekansta mırıldanıyordu. Elimi şu statik elektrik toplarından birinin üzerinde gezdirmek gibiydi - akım inkar edilemezdi. Kendimi sürekli kazara ona dokunurken, bir bardağa uzandığımda elini sıyrırken ya da birbirimizin yanından geçerken kalçamı onunkeye sürterken buluyordum. Evdeki gerilim, ortalığı yakıp yıkmayı bekleyen canlı, çıplak bir tel gibiydi.

"Umarım öyledir," dedi Reed.

"Onunla birlikte miydin? Uçtunuz mu?"

Reed başını salladı. "Hangara girmeme zar zor izin veriyor."

Rüzgârdan çatlamış yüzüme küçük bir gülümseme yayıldı. "Ona sormalısın. Onu orada görmek..." Ona olan ilgimi belli etmeyecek kelimeler bulmaya çalıştım. "O sadece kendi elementinde. Sanki dış katmanlar -çıtır şeyler- kayıp gidiyor ve o... Weston oluyor."

Reed boğazını temizledi ve yanaklarımın kızardığını hissettim. "Ava bana adamın gülümsemesini sağlamak için tek kişilik bir görevde olduğunu söyledi. Sana teşekkür mü etmeliyim yoksa seni uyarmalı mıyım bilemiyorum."

"İkisi de gerekli değil." Gözlerinin içine baktım ve benim gözlerimdeki gerçeği görebilmesi için güneş gözlüklerimi kaldırdım. "O harika bir adam, Reed. Sağlam biri, biliyor musun? Her ne kadar bu konuda tartışacak olsa da nazık, gerektiğinde nazık ve bir aydan biraz daha uzun süredir tanıdığım biri için garip bir şekilde güvenilir."

"Güvenilir." Başını salladı. "Evet. Weston her zaman, yapmak zorunda olmadığı zamanlarda bile iş bitiren bir adam olmuştur."

Bu konudaki düşüncelerimi kendime sakladım. Birincisi, Reed hemen hemen benim patronumdu ve ikincisi, eğer bu küçük kardeş kavgasında tutulacak bir taraf varsa, o zaman açıkça Weston'dan yanaydım.

Teleferiğin tabanı sadece bir dakika kadar uzaktaydı ve altımızdaki kayakçılar giderek seyrekleşiyordu.

"Bakin, Ava soracaktı ama ben sormam gerektiğini düşündüm," diye başladı Reed, yüzü gerilmişti. "Şükran Günü birkaç hafta sonra ve sizi evimizde ağırlamayı çok isteriz."

geçenleri görerek güldüm. "West'i getireceğimi umarak mı?" "Batı mı?"

Gözleri parladı. "Sanırım onu gerçekten tanıyorsun."

Gülümsemem düştü. Çıkışa yaklaştığımızda, "Geleceğine söz veremem," dedim. "Ama ne yapabileceğime bakacağım."

Yüz hatlarından rahatlama okunuyordu. "Teşekkür ederim."

Asansörden aceleyle çıktık ve beni bekleyen Weston ve Sutton'ı görünce kalbim duracak gibi oldu. Sutton'ın söylediği bir şey yüzünden ağzı gülümsemek için kıvrılmıştı ve Reed ile ben yaklaşırken kolları çılgınca hareket ediyordu. "Hey, anne!" Sutton eldivenli elleriyle el salladı. O gitmişti Bu yıl neon pambesi rengindeydi ve onları değiştirmek zorunda kalmamın sadece birkaç hafta süreceğini biliyordum. Bu yazki büyüme hamlesinden sonra bu yıl da yeni botlara, yeni kayaklara ve yepyeni kışlık kıyafetlere ihtiyacı vardı ama yüzündeki gülümseme banka hesabına gelen darbeye değermişti.

Weston'ın gülümsemesi Reed'e bakarken kayboldu ve sonra bana döndü. "Eve bırakılmak isteyebileceğini düşündüm ve bunu aylak aylak dolaşırken buldum."

"Aylak aylak dolaşmıyordum!" Sutton güldü. "Sıcak çikolata bardağımı çöpe attım!"

Weston başını sallayarak, "Aylaklık, çöp atmak değil," dedi. "Bu, etrafta dikilip saçma sapan şeyler planladığınız zaman oluyor."

"Pistlere döndüğün ilk gün nasıldı, Sutton?" Reed sordu.

"Harikaydı! Günün erken saatlerinde Max ile birkaç tur attık. Daha önce burada hiç kaymamıştı, bu yüzden ona en iyi yolları gösterdim. Bakımlı yollarda sağlam ama ağaçlarda biraz çalışması gerekiyor." Kızın burnu kıışıttı.

"Dürüst olmak gibisi yok," diye mırıldandı Weston, sırtarak ağzının kenarını kaldırdı.

"Ve söz verdiğim gibi yeni başlayanlara yardım etmek için saat onda Raven'a geldim," dedi başını sallayarak.

Raven kayak derslerinde hiç yardıma ihtiyaç duymadı ama fırsat buldukça Sutton'a göz kulak olarak bana bir iyilik yaptı.

"Bugünkü geziler nasıldı?" Reed sordu.

"Planlandığı gibi gitti," diye yanıtladı Weston. Ses tonu kaba, profesyonel ve bana karşı kullandığından tamamen farklıydı. Aradaki fark . "Özel partiyi aşağı indirdik ve onu gece için yatırdık." Bana baktı ve Sutton'ın kayak sopalarını ve kayak takımlarını topladı. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Tercüme edeyim: Reed'le işim bitti.

"Hadi gidelim." Sutton'a elimi uzattım ve o da elimi tuttu. "Beni kontrol ettiğin için teşekkürler, Reed."

"Asistan konusunda ciddiym," dedi, kaşları şapkasının hemen altında çatılmıştı. "Ve davetiye konusunda."

Başımı salladım ve kardeşiyle arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışan bir adam gibi yürüyen Weston'ın peşinden koştuk.

"Asansöre mi biniyorsun?" Weston yavaşlayarak sordu.

Onu.

"Köpekli kızakla gitmek yerine mi?" Yolumuza devam ederken cevap verdim

kayakçı kalabalığının arasından geçecektik. Misafirlerimiz genellikle pansiyonda kalan tatilciler ile günlük ve sezonluk geçiş kartı sahipleri arasında oldukça eşit bir şekilde bölündüğünden, tesisten inerken trafik durma noktasına gelecekti.

"Kayak yapmanın aksine." Kayak devriyesinin bir üyesi kar motosikletiyle yanımızdan geçerken Sutton'a doğru uzandı ve bizi yakınına çekti. Sonra yer değiştirdi, patikaya en yakın olmak için arkamızdan geçti.

Bu çok küçük bir şeydi ama yine de bu koruyucu jest için onu öpmek istememe neden oldu. Sonra tekrar, adam bana bakabilirdi ve ben onu öpmek isterdim. Ağzında beni saplantı haline getiren bir şey vardı.

Park yerine vardığımızda Sutton, "Annem kayak yapamıyor," dedi. çok.

"Ne?" Weston asfaltta durdu, kaşları gözlerinin üzerindeydi.

Güneş gözlüğü.

Sutton, "Annem kayak yapamıyor dedim," diye tekrarladı.

"Ciddi misin?" Weston güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itti.

"Ciddiyim," diye cevap verdim omuz silkerek.

"On bir yıldır Madigan'da yaşıyorsun ve kayak yapamıyor musun?"
Gözleri büyüdü.

"Hayır!" Sutton benim yerime cevap verdi. Bütün gün kayak yaptıktan sonra nasıl bu kadar enerjik olabildiği beni aşıyordu.

"Her şeyi bir kez dene felsefene ne oldu?" diye sordu, öğleden sonra güneşi vurdukça gözlerindeki altın benekler parlıyordu.

"Bir kez denedim," diye onu temin ettim. "Ve bana göre değildi."

Sutton abartılı bir fısıltıyla, "Düştü ve tavşan aşağı yuvarlandı," dedi.

"Sutton!" Ona hain olduğunu açıkça belli eden bir bakış attım. "Ne? Raven söyledi." Omuz silktilti.

Weston güldü, başını bana doğru sallarken gözleri kırışıyordu. "Bir düşüşten sonra pes mi ettin?"

"Çok büyük bir düşüştü," dedim savunmaya geçerek. "Ve aşağı inerken kaç çocuğu öldürdüğüm hakkında hiçbir fikrin yok. Tek kişilik bir yıkım topuydum. 'Tehlike, koordinasyonsuz kadın ileride' yazan tabelalar asmak zorunda kaldılar."

Yine güldü ve Sutton'ın ilk çılgınlıklarının yanında, duyduğum en iyi seslerden biriydi. "Hadi siz hanımları eve götürelim."

Bu sesi çok sevdim.

ERTESİ GÜN, Sutton ve ben rekor bir sürede eve vardık, saat dört buçukta kapıdan içeri daldık. Acele etmemiz gerekiyordu. Her an burada olabilirlerdi.

Weston ve ben bu sabah ayrı ayrı araba kullanmıştık, bu da benim için gayet uygundu çünkü o saat altıda kapıdan çıkmıştı.

Hayır, teşekkür ederim.

Sutton'ı duşa soktuğum sırada telefonum çaldı. "Selam Ava," dedim, Sutton'ın atılmış giysilerini topladıktan sonra banyo kapısını arkamdan kapattım. Onları küçük koridorumuzun sonundaki çamaşır sepetine attım.

"Hey, Callie. Asistanın olmak için şimdiden on dört adayımız var," dedi.

"Şimdiden mi?" Aceleyle odama girdim ve kar pantolonumu çıkardım. "Daha dün işe almaktan bahsetti."

"Reed boş durmaz," dedi sesinde bir gülümsemeyle. "Her neyse, onlarla şahsen görüşmek ister misin?"

"Bir asistana ihtiyacım olduğuna emin misin? Daha önce hiç ihtiyacım olmamıştı." Kolayca yerimin doldurulabileceği korkusunu reddettim.

"Daha önce hiç bu kadar hızlı büyümemiştik. Bu gece yüklemeniz gereken kaç fotoğraf var?"

Ürperdim. "Yüzlerce. Ama bu hafta sonu açılış var. Öğlen saatlerinde de birkaç saatliğine kapattım. O saatte ışıklandırma berbat oluyor ve bu bana ilk seansı cılalayıp yüklemek için biraz zaman kazandırdı."

"Doğru. Bir asistan bunu sizin için yapabilecek. Tasarruf edeceğiniz zamanı bir düşünün!"

Zaman. Şu anda sahip olmadığım tek şey.

Kendi çekimlerim üzerinde çalışmak istiyorsam ihtiyacım olan tek şey buydu. Sinirli bir Nelly gibi helikopterin penceresinden çektiğim fotoğraflardan kesinlikle daha iyilerine ihtiyacım vardı. Ama Madigan için değerli kalmaya da ihtiyacım vardı. İşimi kaybetmeyi göze alamazdım.

"Ya bu zamanı farklı bir şekilde değerlendirmek isteseydim?" Çoraplarımı çıkarıp üşüyen parmaklarımı oynatırken bir fikir şekillendi. Botlarım harikaydı ama saatlerce karda durmak bana hiç iyi gelmiyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

"Weston'ın operasyonu için bazı pazarlama çekimleri üzerinde çalışmayı düşünüyordum." Nefesimi tuttum. Ava'ya bir arkadaş olarak sormak bir şeydi, ama işletme müdürü olarak arıyordu ve bu tamamen farklıydı.

"Gerçekten mi? Bu harika olurdu!" Sesindeki heyecan nefes almamı sağladı.

"Harika! Pazartesi ve Salı günleri insanlarla görüşebilirim," dedim ona. O günler, sezon başladığından beri izinli olduğum ya da özel olarak seans aldığım günlerdi.

"Salı günü o ," dedi Ava. "Şükran Günü hakkında bir fikrin var mı?"

Karnım zil çaldı. "Bu konuyu henüz ona açmadım." Reed'den bahsetme şekline bakılırsa, arkadaşşıma gitmeyeceğimizi söylemek zorunda kalacağımı hissediyordum.

"Reed seni bu duruma soktuğu için üzgünüm. Bu ikisinin oturup konuşması gerçekten yardımcı olurdu. Seni bıraksam iyi olacak. Bugün geliyorlar, değil mi?"

"Her an olabilir."

"Git!" Vedalaştık ve telefonu kapattık.

Dolabımın içindekilere küfrettim ama kot pantolon ve *bütçemi* zorlamayan V yakalı uzun kollu bir kazakta karar kıldım.

"Daha işim bitmedi!" Sutton banyonun kapısını açtığımda bağırdı, dışarı çıkan buhar aynayı bulandırıyordu.

"Fırçamı alıyordum," dedim. "Acele etsen iyi olur şekerim." Bugün şapkamın altına taktığım ikiz örgüleri çözdüm ve kapı zili çalarken fırçayı saçlarımdan geçirdim.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Makyaj yapacak zaman yoktu, bu yüzden bu sabah yamaçlara çıkmadan önce sürdüğüm tek kat maskarayı bana bulaştıracaklardı. Hiç umursadıklarından değil, ama kendime ya da Sutton'a bakamayacağımı düşünmelerini .

Bir kat maskara bunu ima etmeyecektir.

"Geliyorum!" Ayaklarım hâlâ çıplak bir şekilde merdivenlerden aşağı koştum. Merdivenlerin dibinde derin bir nefes almak için bir saniye ayırdım, kendimi toparladım ve kapıyı açmadan önce yüzüme bir gülümseme yerleştirdim.

"Callie!" Bayan Wilson kapıdan içeri girdi ve beni kucakladı, tıpkı Gavin hayattayken olduğu gibi sıkıca sarıldı. "Seni görmek çok güzel!" Geri çekildi ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun." Gülümsemesi sıcaktı ve bana Gavin'i o kadar çok hatırlatıyordu ki göğsüm ağrıyordu.

"Sen de harika görünüyorsun." Ciddiydim. Kahverengi saçları zarif çizgilerle gümüş rengine dönüşmüştü ve binicilik botları ve Patagonia yeleğiyle kış tatil köyü görünümünü bir profesyonel gibi yansıtıyordu. Yine de kar için gelmemişlerdi. Sutton için geldiler.

"Callie," Bay Wilson beni nazik bir gülümseme ve gevşek bir kucaklamayla karşıladı. "Uğramamıza izin verdiğiniz için teşekkürler." Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı ve ben bakışlarımı kaçırdım. Onunla Gavin arasındaki benzerlikler o kadar güçlüydü ki, Gavin'in yaşlanma şansı olsaydı böyle görünüp görünmeyeceğini merak ettim.

"Ne zaman istersen." Hepimiz öylesine biliyorduk. Altı ayda bir falan gelirlerdi, her zaman planlı, her zaman naziktiler. Düşün durma sesini duyunca başımı eğdim. "Sanki duştan yeni çıkmış gibi."

"Beklemekte bir sakınca görmüyoruz," dedi Bayan Wilson, gözleriyle etrafı tarayarak.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordum. Burada küçük konuşmalar önemliydi.

"Olaysız," diye cevapladı Bayan Wilson. "Havaalanından gelen trafik neredeyse hiç yok. Tatil köyünde yapılan değişiklikler de çok hoş." Şehre geldiklerinde hep tatil köyünde kalırlardı.

Bay Wilson, "Görünüşe göre genişleme iyi gidiyor," yorumunda bulundu.

"Seni bizimle yemeğe götüremeyeceğimizden emin misin?" Bayan Wilson sordu. "Biz de sizinle hasret gidermek isteriz."

"Hayır, ama teşekkür ederim. Yetiştirmem gereken bir sürü iş var. Açılış haftası falan." Bütün bir gece Gavin'in ailesine bakıp hayatının nasıl olacağını mı merak edecektim? Hayır, teşekkür ederim.

"Biz-" diye başladı.

Ön kapı açıldı ve Weston saçlarındaki kar tanelerini silkeleyerek içeri girerken soğuk bir rüzgâr ona eşlik etti. Beni gördü ve gözlerini kırptırdı, bakışları şaşkınlıkla vücudumda gezindi.

Kendime not: evde pijama ve kapüşonludan daha fazlasını giy.

"Dışarıda yağmur çok şiddetli yağıyor," dedi ve kapıyı arkasından kapatıp Bay ve Bayan Wilson'ı ortaya çıkardı. Gözleri şaşkınlıkla parladı.

Bayan Wilson'ın ağzı açık kaldı.

Weston'a bakarken Bay Wilson'ın hafifçe kısıldı.

"Weston, bunlar Bay ve Bayan Wilson," dedim ellerimi arka ceplerime sokarak. "Onlar Gavin'in anne ve babası."

Weston'ın kaşları bir an için kalktı ama hemen çifte doğru döndü. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Weston Madigan." Elini uzattı ve Bay Wilson elini sıktı.

"Ben Maggie, bu da Paul," dedi Bayan Wilson ve Weston'ın elini tuttu. "Callie her zaman çok resmi. Ona yüzlerce kez bize ilk isimlerimizle hitap etmesini söyledik. Ne olsa artık hepimiz yetişkiniz." Gözlerinde merakla bana bakmadan önce Weston'a gülümsedi.

Yetişkin olsunlar ya da olmasınlar, yaptıkları herhangi bir şeyle değil, sadece çoktan geride bıraktığım bir hayatın kalıntıları olarak bana hâlâ on sekiz yaşındaymışım gibi hissettiriyorlardı. "Weston ve ben oda arkadaşınız," diye hızlıca açıkladım.

"Oh," diye cevap verdi her iki Wilson da.

"Akşam için Sutton'ı almaya geldiler."

"Oh," dedi Weston, paltosunu omuz silkerek çıkardı ve çiftin etrafından dolanarak dolaba doğru yürüdü. Benimkini sandalyenin arkasından kapıp ona doğru fırlattım, o da havada yakalayıp kendisinininkinin yanına astı.

Bu hareket Bayan Wilson'ın gözünden kaçmadı. "Ev arkadaşı mı?" diye sordu, gözlerinde düpedüz bir parıltı ve dudaklarında oynayan bir sırıtişla.

"Sadece oda arkadaşıyız," diye güvence verdim.

"Madigan mı dediniz?" Bay Wilson Weston'a dönerek sordu. "Yani..."

"Aynen öyle," diye onayladı Weston ve çocuklar konuşmaya başlarken Bayan Wilson bana doğru bir adım attı.

"Biliyor musun, oda arkadaşından fazlası olsaydınız sorun olmazdı," diye fısıldadı. "Seni asla yargılamayız Callie."

Yanaklarımı sıcaklık kapladı. "Biliyorum." Ama bilmiyordum. "Ama gerçekten, sadece oda arkadaşıyız." İstesem bile, bu Gavin'in annesine itiraf edeceğim son şeydi.

"Biliyor musun Callie, geçen hafta sonu kulüpteyken ailen seni sordu-" Bay Wilson başladı, bu birkaç kelimeyle midemi bulandırdı.

"Onlara telefonumun bozuk olmadığını söyledin mi?" Sözünü kestim. Son on bir yıldır numaramı da değiştirmemiştim.

Bayan Wilson ellerimden sıkarak, "Çok kolay insanlar değiller," dedi.

"Neredeyse insan diyecektim," diye ekledi Bay Wilson. "Sutton *Sharon*'ı aradılar ve fotoğrafçılık hobinizi finanse edip etmediğimizi sordular."

"Paul!" Bayan Wilson tısladı. "Bunun tekrarlanmasına gerek yoktu." Çenem kilitlendi. *Hobi mi?*

"Onlar ne?" Weston yanıma gelerek tersledi. "Callie harika bir fotoğrafçı. Portfolyosunu gördüm."

Gözlerimi kırptım, şaşkın bakışlarım onunkilere kaydı.

"Geçen hafta sehpanın üzerinde bırakmıştın," diye mırıldandı özür dilercesine.

"Elbette öylesiniz! Onlara paramızı asla kabul etmediğinizi söyledik," dedi Bayan Wilson. "Ve burada kendine harika bir hayat kurduğunu söyledik. Seninle gerçekten çok gurur duyuyoruz Callie." Gülümsemesi sulandı.

"Büyükanne! Büyükbaba!" Sutton merdivenlerin tepesinden haykırdı. "Sutton!" Bayan Wilson kollarını uzattı.

Kızım tanıdığı tek büyükanne ve büyükbabasına doğru uçu ve onlar da ona sıkıca sarıldılar. Sonra Sutton'ın gününün ayrıntılarını konuşmaya başladılar ama ben hiçbirini duymadım bile.

Bizi sordular... ya da beni, tahmin ediyorum, çünkü onlar ben *biz olmadan* çok önce ayrılmışlardı.

"Dokuz iyi mi?" Bayan Wilson sordu.

Gözlerimi kırptım.

"Maggie, eminim yarın okulu vardır," dedi Bay Wilson yumuşak bir sesle.

"Dokuz iyi. Onunla geçirebileceğiniz her dakikayı değerlendirmelisiniz," dedim, sözlerinin beni sarstığını görmesinler diye gülümsüyormuş gibi yaptım.

Annem ve babam hamileliğimi sonlandırmayı reddettiğim anda beni kesmişlerdi, şimdi de *soruyorlar* mı? Canları cehenneme.

"Teşekkür ," dedi Bayan Wilson. "Yarın için sorun yok değil mi?"

"Elbette." Başımı salladım. "Okuldan hemen sonra burada olacak."

Sutton yanağıma bir veda öpücüğü kondurdu ve paltosunu giydikten sonra onları kapıya kadar geçirdim.

"İyi misin?" Weston sordu.

"Hayır." Başımı salladım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Cevabıma saygı duydu ve beni yemek masasında resimleri düzenlerken kendi hayal kırıklığımla baş başa bıraktı. Her bir görüntüyü metodik olarak düzenledim ve saatlerce çalışarak dikkatimi dağıttım. Düzenle. Yükle. Tekrarla.

Monotonluğu iç karartıcı olduğu kadar huzur vericiydi de.

...fotoğrafçılık hobinizi finanse edip etmediğimizi sordu...

Öfke damarlarımda cızırdadı. Bu bir hobi değildi. Bu benim mesleğimdi. Bizi bu şekilde barındırıyor, giydiriyor ve besliyordum. New York galerilerini ve dergi kapaklarını puanlıyor muydum? Hayır, ama mutlu bir çocuğum vardı ve bu benim için yeterliydi.

Gerçekten öyle mi?

O küçük sesi duymazdan geldim ve yavaşça, emin adımlarla, ailemi ve onların hayal kırıklıklarının ağırlığını onları sakladığım küçük kutuya geri koydum. Düzenlemeler arasında duvardaki fotoğraflara baktım.

Eskiden çok daha fazlası olmak isterdim.

O yarışmaya katılmamın imkanı yoktu. Şimdi olmaz. Sutton bu yaşta yok. Girebileceğimden bile değil. Şutlarım o seviyede değildi ama ya girseydim? Hayalimdeki stajyerlik ile Sutton'a sağlamak için çok çalıştığım istikrar arasında bir seçim yapmak zorunda kalsaydım? Hayır. Olmaz. Asla olmazdı.

Ama bu ilerleyemeyeceğim ve kendim için bir şeyler inşa edemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Fotoğraflarımı yerel galeriye sokmakla başladım.

Elimdeki hiçbir şey yeterince iyi değilse, o zaman yeterince iyi fotoğraflar çekmek *için* daha çok çalışmam gerekiyordu. Zaman ayırırdım,

Weston'la çalışsaydım çekebileceğim bazı aksiyon fotoğraflarına odaklanabilirdim. *World Geographic* broşüründeki türden çekimler.

Saat yediye geldiğinde artık iş kalmamıştı ve Weston elinde bir pizza ve bir şişe şarapla karşımda duruyordu.

"Pizza ve sinema gibi bir gece gibi görünüyordu," dedi ve ikisini de masaya koydu. "Ama istersen seni yalnız bırakabilirim." Duş almıştı, saçları hâlâ nemliydi ve üzerine salon pantolonu ile kollarını yukarı doğru ittirdiği uzun kollu bir gömlek giymişti. Koyu renk gözlerinin arasında iki endişe çizgisi vardı ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyordum. Zorlamayacaktı. Benim yaptığım gibi. Eğer istersem beni rahat bırakırdı ve bu da bende tam tersi bir istek uyandırırdı.

"Kulağa mükemmel geliyor." Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Ama sadece kanepede yersek."

"Anlaştık," dedi, dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Bir saat sonra pizza yenmiş, şarabın dörtte üçü bitmişti ve süper kahramanlar bir şehri daha kurtarmak adına yok ederken biz kanepede yan yana oturuyorduk.

Weston uzun bacaklarını uzatmış, ayaklarını sehpanın üzerine koymuş, bileklerini çaprazlamıştı ve kolçağın üzerinde bir şişe suyu dengeliyor, arada yudumluyordu. Kolu kanepenin arkası boyunca uzanıyordu ama bana dokunmuyordu.

Boş şarap kadehimi masaya bıraktım ve bacaklarımı altına alarak arkama yaslandım. Belki de Wilson'ları görmenin ya da Sutton'ın onlarla birlikte olduğunu bilmenin stresiydi. Belki de Weston'ın benim için savaşa girmeye hazırmış gibi yanıma gelmesiydi, ya da belki de sadece evdeki gerginlikti, ama umutsuzca, *umutsuzca* o kolun beni sarmasını istiyordum.

"Gerçekten kayak yapamıyor musun?" diye sordu dururken.

Yüzümü hafifçe ona döndüm. "Dünden beri bunu mu düşünüyorsun?"

"Bir kayak merkezinde yaşıyorsun." Bakışları benimkilere kilitlendi ve vücudumu bir sıcaklık kapladı. Yüzümün kızardığından yüzde doksan emindim ama umurumda değildi.

"Ve? New York'ta bir gökdelende çalışan birine neden oradan BASE atlayışı yapmadığını mı soracaksın?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Aynı şey değil." Başını iki yana salladı. "Yakınından bile geçmez. Sana öğretebilirim."

"Öğretilemez olduğumdan oldukça eminim. Duymadın mı? Parçalanmış çocuklar. Ebeveynler çılgılık atıyor. Ben, tepeden aşağı bir çığ gibi yuvarlanıyorum, yoluma çıkan herkesi yok ediyorum."

Kıkırdadı. "Bu kaç yıl önceydi?"

"Dokuz. Hamileyken ilk kez kayak yapamadım ve ilk birkaç yıl Ava'dan başka kimseye Sutton konusunda güvenmedim."

"Dokuz yıldır tekrar denemedin mi?" Dikkati ağzıma kaydı.

"İlk seferinde bir baş belası olsaydın, pistlere dönmek için bu kadar acele eder miydin?"

"Tehdit mi?" Yine o sırıtış vardı. Tanrı beni o lanet sırıtıştan korusun. "Tehdit," diye temin ettim onu.

"O dağda birkaç kemiğimden fazlasını kırdım," dedi su şişesini sehpaye bırakırken.

"Ve sen geri döndün. Bunun için bazı kelimeler var, biliyorsun." Çeneme vurdu. "Aptalca, pervasızca, mazoşistçe, başlangıç olarak."

"İnatçı," dedi, sesi alçalarak. "Aradığınız kelime inatçı."

"Her zaman *inatçı* mısın?" Bilinçsizce daha da yaklaştım, sanki bedenim aramızdaki birkaç santimi reddediyordu.

"İstediğim her şey hakkında." Gözlerindeki karanlık vaat, bakışlarındaki sıcaklık başımı geriye eğmeme neden oldu. Meydan okuyarak mı? Davet mi? Bir bilsem. Peki ya ben ne istiyordum? Kariyerim ya da Sutton'ın iyiliği için değil, sadece kendim için?

Bir kez bile olsa Weston'ın tadına bakmak istiyordum. "İstemekle ilgili bir şeyim var," diye fısıldadım.

Eğildi. "Her şeyi bir kez denemek hakkında."

Başımı salladım.

"Bunun gerçekten iyi bir şeyi mahvedebileceğini düşünsen bile mi?" Ses tonu sorudan çok uyarı gibiydi.

"Bu daha da iyi olabilir." Ağırlığımı dizlerimin üzerine verdim. "Ama mesele de bu, bir kere denemezsen bilemezsin." Parmaklarım omuzlarını buldu.

"Callie." Elleri kalçalarımı kavradı.

Vücudumdaki tüm cesareti topladım ve onu usulca öptüm. Dudaklarımızın birbirine değmesinden başka bir şey değildi ama bana çarptı.

aç karnına tekila içmek gibi, doğrudan kafama gidiyor.

Ağız diğer yerlerinden çok daha yumuşaktı ve bu tezat baş döndürücüydü. Eğilip alt dudağımı emdi ve nefesim kesildi.

Bir saniye sonra başını geriye attı. "Bu gerçekten kötü bir fikir." Ama kalçalarımı sıkıca kavradı.

"En kötüsü," diye kabul ettim, ellerim boynuna ve arkasına, saçlarına kaydı.

"Siktir et." Ağızını benimkinin üzerine eğdi ve beni öptü, dili dudaklarımı ayırdı ve ağızıma sahipmiş gibi kayarak girdi.

İnledim ve dizimi uyluklarının üzerinden kaydırarak üzerine oturdum. Cevap olarak inledi, beni daha derinden öptü, benimkiyle eşleşen bir açıklıkla ağızımı keşfederken dilini benimkinin üzerinde gezdirdi. Tadı şarap ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey gibiydi. Bağımlılık yapan bir şey ya da belki de sadece Weston'dı. Bu tipik, utangaç bir ilk buluşma öpücüğü değildi. Bu sıcaklık ve şehvetti. Bu yanıcı bir şeydi. Tehlikeliydi.

"Belki de yapmamalıyız," dedim ağızımı onunkinden çekerek. Alnımı onunkine yasladığımda göğsüm kabardı ve nabzım hızlandı, vücudumun tek istediği daha fazlasıyken mantık bulmaya çalışıyordum.

Sekse yabancı değildim ve Sutton'ın doğumundan beri erkek arkadaşlarım olmuştu ama daha önce hiç böyle pençeleyen, acıtan bir talep hissetmemiştim. Aşk romanlarında bahsedilen kimya buydu işte. Bu... çıldırtıcıydı.

Weston ağızıma karşı "Kesinlikle yapmamalıyız," diye onayladı.

Aynı anda hareket ettik, ağızlarımız çarpıştı ve temas anında açıldı. Ellerinden biri saçlarıma kaydı. Dilini ağızımın içine çektim ve beni tamamen kendine çekti.

Lanet olsun, çok sertti.

Benim için.

Sadece birkaç öpücükten.

Onun üzerinde böyle bir güce sahip olmak sarhoş ediciydi ve ben de tam bir vazgeçişle öpücüğün içine daldım, dilimi dişlerinin arasından kaydırarak onun beni keşfettiği gibi ben de onu keşfettim. Tekrar tekrar ağızlarımız buluştu, hafif fırçalar ve derin vuruşlarla alıp veriyorduk.

Kalçalarımı onun üzerinde döndürdüm ve sanki koptu, ben sırtüstü yatana ve o üzerimde olana kadar dünyam döndü, ağırlığı uyluklarımın arasına yerleşti, orada kıvrılan lezzetli ağrıya baskı yaptı.

Ağızı çenem boyunca hareket etti. Dişleri kulağımın memesini ısırdı. Boynumu eğdim ve o da bu daveti kabul ederek dudaklarını boğazıma dayadı. Daha fazlası için eğilerek inledim. Benim tahrik noktalarım için doğrudan bir harita bulmuş olabilirdi, çünkü her bir düğmeyi çeviriyordu.

"Altımda kendini çok iyi hissediyorsun Calliope." Eli ensemden belime doğru okşadı, başparmağı göğsümün yan tarafını sıyırdı.

Adımı söylemesi bile beni yaktı.

"Weston." O eli tuttum ve tekrar göğsüme doğru kaydardım. Her yerim aşırı hassaslaşmıştı, tıpkı soğukta çok uzun süre kalmış ve dolaşımın geri dönmesiyle ilk sıcaklığı hisseden parmaklar gibi.

"Çok kötü bir fikir," diye mırıldandı boynuma karşı, eli göğsümü kavrayıp başparmağı meme ucumu okşarken. Bu kazak çok kalındı. Ellerini tenimde, ağızını ve dilini üzerimde görmek istiyordum. "Ama çok da iyi."

Ağızını tekrar benimkine yaklaştırdı ve öpüşmemiz patladı. Tüm vücudumuz dillerimizin darbeleriyle hareket etti, ellerimiz keşfediyor, kalçalarımız bir arabanın arkasındaki gençler gibi sallanıyordu.

Bu adamı istiyordum ve onu *şimdi* istiyordum. "Weston," dedim ağzına karşı.

Başını kaldırdı ve öpücüğü işe yaramadıysa bile bana bakışı işe . Gözlerinde o kadar çok sıcaklık vardı ki yanmış olmalıydım. Nefes alışverişlerimiz düzensizdi ve elimi göğsüne doğru kaydırıp sııttım. Onun kalbi de benimki gibi düzensiz atıyordu.

"Callie?" Bakışları benimkileri aradı.

Dilimi şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve dikkati oraya kaydı, dudaklarının arasından küçük bir inilti geçti.

"İstiyorum-"

Kapının dışında ayak sesleri duyuldu ve kapı kolu döndü.

İkimizin de kafası o yöne doğru sallandı ve ben daha paniğe kapılamadan Weston üzerimden kalktı. Lanet olsun, bu adam hızlıydı.

Kapı çalındı.

"Anne? Kapı kilitli. Beni içeri alabilir misin?" Sutton'ın sorduğunu duydum.

"Kesinlikle!" diye seslendim ve kanepeden yuvarlanarak dizlerimin üzerine çöktüm.

Weston belimden tuttu ve bir un çuvalından daha hafifmişim gibi beni ayağa kaldırdı, sonra tekrar düşmemem için beni sabitledi. Ben düşmedim.

Durakladım ya da bekledim, sadece kapıya doğru koştum, yolda kazağımı düzelttim.

Kapıyı çekip açtım ve yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. "Hey, şekerim!"

"Çok iyi vakit geçirdik!" Sutton yanımdan geçip gitti, kolları geçmiş deneyimlerimden yeni giysiler ve Wilson'larla dışarıdayken göz ucuyla baktığı her şeyle dolu olduğunu bildiğim çantalarla doluydu.

"Onu ziyaret etmemize izin verdiğiniz için çok teşekkür ederiz," dedi Bayan Wilson, elinde daha fazla çantayla kapıda belirerek. "Ve üzgünüm ama onu gördüğümüzde şımartmadan edemiyoruz."

"Özür dilemene gerek yok." Bunu sevgiden ve Gavin için duydukları kederden dolayı yaptıklarını biliyordum.

"Umarım çok geç kalmamışsızdır." Bay Wilson daha fazla çanta taşıdı.

"Hayır, biz sadece..." Döndüm ve kelimeler dudaklarımda öldü.

Weston gitmişti.

W eston

"İşte en güvenli düşüş hattı, gördün mü?" Ağaçların yanından geçip yamaçtan aşağı inen hattı gösterdim. "Derimizi yüzerek yukarı çıksaydık daha iyi görürdün."

Sutton sırtarak, "Helikopteri seviyorum," dedi.

"Evet, bu seni şımartıyor ve ben de bunu yanına bırakıyorum çünkü bugün burada olmaktan zaten yoruldum." Neon pembe şapkasının ponponunu karıştırdım.

"Yakın zamanda aşağı inmeyi düşünüyor musun?" Theo aşağıdaki vadiden sordu, sesi kalçama bağlı telsizden geliyordu.

Cihazın klipsini açtım ve konuşma düğmesine bastım. "On dakika içinde aşağıda olacağız."

"Sadece gün ışığını kaybetmeyin," diye cevap verdi. "Saatlerimiz var." Gözlerimi devirdim. "En fazla iki," dedi Theo.

"Ve sadece on dakikaya ihtiyacım var. Dipte görüşürüz." Telsizi kemerime geri taktım. Sutton'a, "Bugün zaten kaydım, bu yüzden güvenli olduğunu biliyorum ve burada gördüğüm en kolay yol," diye açıkladım. "Şimdi, ne hakkında konuşmuştuk?"

"Bilmediğin yerde kayak yapma." Gözlüklerini gözlerinin üzerine indirdi.

"Evet." Ben de aynısını yaptım. "Ve?"

"Dizlerimle darbeyi emerim." Koşu için kendini hazırlaması gerekiyormuş gibi yanımda bir aşağı bir yukarı zıpladı.

". " Gözlüklerimi yerine taktım. "Başka ne var?"

"Birbirimizi her zaman görebildiğimizden emin olun." Eldivenli elleri sırtlarının üzerinde esnedi.

"Evet. Ve önce sen git," diye hatırlattım ona. "Zaten orada olan izleri takip et."

"Önemli olan yepyeni bir yola girmek." Kaşlarını bana doğru kaldırdı, bu hareketi Callie'den öğrenmiş olmalıydı çünkü bunu yaparken tıpkı ona benziyordu.

Callie. Hayır. Bu düşünceyi . Onu ya da o öpücüğü düşünmüyordum. Burada Sutton'a ders verirken değil.

"Bugünün amacı burada nasıl idare ettiğini görmek." Gözlerimi ona diktim. "Cesurca şeyler yapmak yok, tamam mı? Eğer seni kırarsam, annen beni öldürür."

"Söz vermiyorum."

Kıkırdadı. "Sutton." Başımı eğdim.

"İyi, ," diye kabul etti. "Bugün kolay yolu seç, anlıyorum. Ama beni zaten yamaçtaki atlayışlarda gördün."

Homurdandım. "Bu imal edilmiş şeyler yakın bile değil." Dün öğleden sonrayı onu mogullarda, ağaçlarda ve snowboardcuların tercih ettiği küçük bakımlı atlama bölümlerinde izleyerek geçirmiştım, bu yüzden korkmadığı sürece önündeki koşunun üstesinden gelebileceğini biliyordum. Buradaki korku da en az dağ kadar tehlikeliydi. "Şimdi önce sen aşağı in, böylece seni burada yalnız bırakmaktan endişe etmem..." Onu aşağılamadan bunu nasıl ifade edebilirdim ki?

"Korktun mu?" diye meydan okudu.

"Evet. İşte bu." Hafif eğime doğru başımı salladım. "Şimdi git, in ve unutma, yarı yolda yaklaşık sekiz metrelik bir düşüş var. Dizler, Sutton. Dizler."

"!" Bana bir başparmak işareti yaptı ve iterek içeri girdi.

İlk düşüşü bir profesyonel gibi yaptı ve sadece beş metrelik bir düşüş olsa bile formu iyiydi. Kız doğuştan yetenekliydi. Neşeyle kükredi.

"Konsantre ol!" Arkasından bağırdım.

Crew onu severdi... eğer eve dönerse.

Yol ayrımına geldiğinde nefesimi tuttum. Sol taraf onu bu sabah bir grubu yönlendirdiğim daha büyük düşüslere götürecekti ve sağ taraf da yaklaşık bir saat önce sadece onun için koyduğum çizgiyi takip edecekti. Şansıma doğru yolu seçti.

Görüş alanımdan ve ben de peşinden kaymaya başladım.

"Buraya kadar gelebildim!" diye seslendi tam görüş alanına girdiğinde. "Vay, çok hızlısın!"

Güldüm. "Yarışçı olan Reed. Ben sadece senden daha hızlıyım."

"Bilemiyorum. Bu rota oldukça sakın görünüyor." Sol taraftaki daha büyük damlaları işaret etti. "Beni buraya getirdin çünkü

Bunlar mı?"

Kaşlarım kalktı. "Bana meydan okumaya mı çalışıyorsun?"

"Meydan mı okuyorsun?" diye karşı çıktı.

"Annenin elleri dolu," diye mırıldandım.

Sutton omuz silkti. "Helikopteri buradan görebiliyorum. Eğer bana bakıcılık yapmaktan başka bir şey yapmak istersen." Düpedüz sırtıttı. "Yani, korkmadığın sürece."

"Yemi yutmayacağım, evlat, ya da seni burada bırakmayacağım. Bugün zaten o çizgiden kaydım, unuttun mu?" Denediği için kızın hakkını vermek lazımdı.

"Bir anlaşma yapmaya ne dersin?" diye sordu. "Son düşüş de dahil olmak üzere Theo'ya kadar olan yolun geri kalanında kayacağım ve eğer ben düşmezsem, diğer koşuyu sen yapmak zorundasın."

Ağzım açıldı, dilimi reddediyordum. Ona izin vermemin imkanı yoktu-

"Beni her zaman görebileceksin. Gördün mü?" Kısa mesafeyi işaret etti. "Her şey sana bağlı!" İtti ve daha yumuşak bir koşuya başladı, vücudu dağla birlikte doğal bir şekilde hareket ediyor, dağın geri kalanından aşağı inerken her dönüşünde eğiliyor ve sallanıyordu.

Tanrıya şükür en küçük koşuyu seçmiştim. Hiç şüphe yok ki en zorlu araziye gözünü bile kırpmadan düşebilirdi.

Son inişi yaptığında kalbim durdu, bir milisaniyenin sonsuzluğu kadar havada asılı kaldı, sonra yere indiğini ve Theo'nun beklediği vadiye doğru yol aldığını gördüğümde yeniden başladı.

"Kızın yeteneği var," dedi Theo telsizden.

Telsizi elime aldığımda, "Kız bana kalp krizi geçirecek," diye cevap verdim.

"Kız seni damlaları alırken görmek istiyor!" Sutton cevap verdi. "Çünkü kız bir kez bile düşmedi!"

"Evet, evet." Güldüm ve radyoyu kemerime astım. Sonra içeri daldım, daha büyük damlalara doğru yeni izler açtım.

Arazi dışındaki her düşünce kafamda durakladı. Reed yoktu. İş yoktu. Babam yoktu. Kayak takımlarımın altındaki kar ve damarlarımdaki adrenalinden başka bir şey yoktu. Hızımı artırdım ve son inişe -yirmi metrelik bir inişe- havaya sıçrayarak ve geriye doğru takla atarak ulaştım. Kayaklarım başımın üzerinde yükseldi ve bir kalp atışı boyunca gökyüzünü bloke ettikten sonra altıma iniş yolunu buldu, dizlerim bugün ikinci kez darbeyi emdi.

Huzur. Burada hissettiğim tek şey huzurdu.

"ONU GÖRMELİYDİN!" Sutton birkaç saat sonra aşağı indiğimde Callie'ye "Onu görmeliydin" diye bağırdı. Kuşu yerleştirmek biraz zaman almıştı ama yarın için planlanmış bir turumuz yoktu, bu yüzden akşamın biraz geç olmasına aldırmadım.

Bir hafta önce açıldığımızdan beri ilk izin günüm olacaktı.

Callie yemeği üç tabağa paylaştırırken Sutton, "*İnanılmazdı*," diye devam etti.

Karıştırılmış kızartmanın kokusuyla midem .

"Öyle mi?" Callie sırtı bana dönük bir şekilde sordu.

"Son düşüşte *ters takla* attı. Kesinlikle inanılmazdı!"

"Ne yaptı?" Callie servis kaşığını hâlâ elinde tutarak döndü ve bakışlarımız birbirine kilitlenince gözleri büyüdü. "Merhaba."

"Selam." Onu kanepede neredeyse yiyip bitirdiğimden beri birbirimizi ilk kez görüyorduk ve evet, ondan bilerek kaçıyordum. O uyanmadan evden çıktım ve üst kattaki yatağında olacağını düşündüğümde eve geldim.

"Ben...um..." Eliyle arkasını işaret etti. "Yemek yaptım. İşte burada. Tezgahın üzerinde. Arkamda. Sadece kızartma ama Sutton'ın yanında olduğunu biliyordum ve yemek yapmak zorunda kalmanı istemedim." Saçmaladıkça yanakları pembeleşti. "Ve bunun listende olduğunu biliyorum." Tekrar döndü, pirinci kaşıktan fırlattı. "Bütün bu yemek pişirme olayı. Ama ben yaptım işte."

"Harika kokuyor. Teşekkür ederim." Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayıldı. Ondan kaçarken onu ne kadar özlediğimi şu ana kadar fark etmemiştim.

"Neden garip davranıyorsun?" Sutton Callie'nin yanından geçip tezgahın iki tabak aldı ve yemek masasına götürdü. "Garip davranmayı bırak."

"Bebeklerin ağzından," diye mırıldandım ve mutfığa doğru ilerledim. Yardım edin.

Kolum Callie'ninkine değdi ve tüm iyi niyetim neredeyse uçup gitti. pencereden dışarı. Onunla tek yapmam gereken buydu; tek bir dokunuş ve ben yine o kanepedeydim. Vücudu benimkinin altındaydı, yumuşak ve sıcaktı ve dilim ağzındaydı, dudaklarının arkasındaki her çizgiyi öğreniyordu. Onun

Nefes nefese iniltileri kulağımdaydı, boynunun o küçük kısmını her emdiğimde nefesi kesiliyordu-

"Ve Theo bizi geri uçurdu," diye bitirdi Sutton ve ben irkildim, hâlâ elimde çatal bıçak takımıyla tezgâhta duruyordum.

Boku yemiştim. Callie'nin kalçalarını sardığını hissetmeden konuşmaya bile konsantre olamıyordum.

"Weston kadar iyi bir pilot mu?" Masaya yerleştüğimizde Callie sordu.

"Bence Weston daha iyi, ama biz ölmedik ya da başka bir şey yapmadık." Sutton omuz silkti.

Callie masanın karşısından bana baktı, Sutton aramızdaydı.

"O benden daha iyi," dedim dürüstçe. "Kontrollerin arkasında birkaç yıllık daha tecrübesi var."

"Onu aldığınız için teşekkür ederim," dedi Callie, gözleri yumuşayarak.

"Sorun değil." Kaburgalarımın arkasında her ne varsa tamamen yapış yapış oldu.

Kahretsin. Callie'nin bana öyle bakması için yapmayacağım şey yoktu.

Sutton sohbetteki her boşluğu doldurdu, gününün ve arazi koşumuzun ayrıntılarını verdi.

Dikkatimi tabağımda tutmak için elimden geleni yapıyordum ama Callie bir soru soruyordu ve ben de onun nefes alışını hatırlıyordum. Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırdı ve ellerim parmaklarımın arasından kayan o ipeğin anısıyla kenetlenirdi.

Bu çok kötüydü.

Bu sadece bir turistle tek gecelik bir ilişkiyle kaşıyabileceğim genel bir kaşıntı da değildi. Callie'yi istiyordum. Bu kadar kolay ve bu kadar karışık. O bir kız arkadaş değildi, hatta sadece bir arkadaş bile değildi. O benim oda arkadaşımdı ve eğer oraya gidersek her şey değişecekti.

Eğer oraya gitmek isteseydi. Sözümüz kesildikten sonra duygularımız hakkında sohbet etmek için etrafta pek kalmamıştım. Zamanlama için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa dakikalar içinde onun içinde , ikimizi de orgazma ulaştırırdım ve sonuçları akıl almaz olurdu.

Yemeği bitirdik ve birlikte temizlendik, Sutton ödevini bitirmeye gitti, bu da beni Callie ile mutfakta yalnız bıraktı.

"Bu geceki düzenlemelerini bitirdin mi?" Güvenli bir konuşma konusu ararken sordum.

"Bu on üç numaralı kuralın doğrudan ihlalidir." Bana bir gülümseme fırlattı.

"On üç numaralı kural aptalca ve ben bunu seni tanımadan önce yapmıştım."

Senin gününü önemsemeden önce.

Yemek artıklarımızı koyduğu buzdolabını kapattı ve ben tezgâhları silmeyi bitirirken arkasını dönüp buzdolabına yaslandı. "Aslında saatler önce işim bitmişti."

"Pazar günü bile mi?" Kaşlarım havaya kalktı. Bugün yoğunluk ve tahminimi kontrol etmek için Reed'i asla aramazdım, ama tahmin etmem gerekirse, bugün açılışa geçen haftadan daha fazla insan olduğunu söyledim.

"Artık bir asistanım var." Bana bir kaşını kaldırdı. "Geçen hafta benimle beş dakikadan fazla vakit geçirmiş olsaydın bunu bilirdin."

Temizleme bezini fırlattım ve kışımı onunkinin karşısındaki tezgâha sabitleyerek aramızda iyi bir mesafe bıraktım.

"Ama yapmadın çünkü benden kaçıyordun." Ellerini kapüşonunun orta cebine soktu.

"Suçlu."

Alay etti. "Neden? Seni öptüm diye mi?"

Beni olduğum yerde tutmak için iki yanımdaki tezgâhı kavradım.

"Sanırım öpüşme konusunda kendi payıma düşeni yaptım."

"Senin üstüne çıkan bendim," dedi sessizce.

"Ve ben de bu iyiliğin karşılığını fazlasıyla verdim." Şimdi bile ellerimin altında onun yumuşak tenini, avucumun içinde göğsünün kıvrımını hissedebiliyordum.

Dudakları aralandı ve başını salladı. "Bu tehlikeli," diye uyardım onu.

"Olanları unutabiliriz."

Mümkün değil. Mümkün bile değil.

İki elimi enseme kenetledim ve derin bir nefes alarak kontrolü ele alma umuduyla yavaşça arkamı döndüm. Tezgâhın üzerinde üç tane emlak ilanı vardı. "Bugün gösterime çıktın mı?" İşte, bu güvenli bir konuşma konusuydu.

"Evet. Ama ya kasabadan çok uzaktaydılar ya da çok fazla iş vardı." Ben ona doğru dönerken o da bana doğru yürüdü. "Yine de bu güzeldi." Üstteki ilanı işaret etti.

Adresi not ettim. "Penny Ridge'in çok dışında."

"Sutton okul değiştirmek zorunda kalacak." İçini çekti. "Yemin ederim, ne zaman yeterince para biriktirdiğimi düşünsem, piyasa daha da yükseliyor. Sanki hiç ulaşamadığım hareketli bir kale direği gibi."

"Bir tamirci düşündünüz mü?"

Homurdandı. "Çekiç tutmanın doğru yolunu biliyor olabilirim ama hepsi bu kadar."

Yardım etmeyi teklif etmek dilimin ucundaydı ama haddimi aşmak olur mu diye düşünerek ağzımı kapattım. Annem ölmeden önceki yazlarda inşaatlarda çalışmış, kulübenin onarımına yardım etmiş, hatta annem hastalanmadan önceki ilk yılının yazında bir ekiple birlikte birkaç ev inşa etmiştim. Bilgi birikimim vardı ama Callie'nin hayatındaki yerimi genişletmek için izin almamıştım.

"Peki ya sen?" diye sordu, el ilanlarını elimden alıp geri dönüşüm kutusuna atarken. "Sonunda satın almak istiyor musun?"

"Henüz değil." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim.

Bana baktı, bir açıklama bekliyordu.

Başka biri olsa görmezden gelirdim ama o değil. "Bu bir bilişsel uyumsuzluk meselesi," dedim yavaşça.

Devam etmemi bekledi, ben de devam ettim.

"Burada olduğumu biliyorum. Hayal falan görmüyorum. Ama bir yer satın almak, burada kaldığımı kabul etmem gerektiği anlamına geliyor."

"Kalmaya çoktan karar verdiğini sanıyordum," diye cevap verdi, sesi son kelimesi fısıltı olana kadar kısıldı. Yüz ifadesi değişti, gözlerini endişe doldurdu.

"Operasyonu ayarlamak başka bir şey." Aramıza biraz mesafe koymak için birkaç adım attım. Her zaman iyi adam değildim, ertesi sabah aramadığım pek çok kadın olmuştu ama burada sadece iyi adam olamazdım, kusursuz olmak zorundaydım. "Theo ve ailesini, Maria ve kocasını başka bir yere yerleştirmek, her şeyi kumara yatırmak muazzam bir hamleydi. Bunu anlıyorum. Bunu yaptım ve benimle birlikte bu adımı attıkları için şanslıyım. Ama bir ev satın almak, Penny Ridge ya da Madigan'ın bir parçasına sahip olmak, hiçbir yere gitmeyeceğimi, taşınmanın kalıcı olduğunu, bir noktada Reed'le konuşmaya bile zor dayanırken onunla barışmak zorunda kalacağımı her düzeyde kabul etmem gerektiği anlamına geliyor."

Yutkundu. "Her zaman mülk satabilirsin. Bu ömür boyu sürecek bir taahhüt değil."

"Bunu ben de biliyorum." Ağzımda alaycı bir gülümseme belirdi. "Dediğim gibi. Bilişsel uyumsuzluk." Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Hızlıca. "Peki, eğer hayalindeki evi seçebilseydin, bu ne olurdu? Penny Ridge'in yukarısındaki şu büyük milyonluk şeylerden biri mi?"

"Hayır." Gülümsedi ve tüm yüzü aydınlandı. "Şehir merkezindeki tüm klasik mimariye aşığım. Hudson ve Vine'ın köşesindeki Viktorya döneminden kalma küçük yeri biliyor musun?"

Hafızamı yokladım. "Rupert'in yeri."

Başını salladı. "Yaklaşık üç bin metre kare ve dört yatak odası var, bu da ihtiyacımız olandan çok daha fazla, ama sen hayalini sordun, mantığını değil. Sutton okula yürüyerek gidebilir ve pansiyondan sadece on dakika uzaklıkta, yani gidip gelmek çok da önemli değil."

"Dur tahmin edeyim, Rupert'lar satmayacak." Hayatım boyunca orada yaşamışlardı. "Param yetse bile" Düşünürken burnu kırıştı. "Oh, ve Aslında orada hiç yaşamadım ama ailenizin evinin tarzına bayıldım. Açık konseptli dağ evi havasına bayılıyorum."

"Harika bir ev," diye itiraf ettim, uğraşmak istemediğim anılarla yükselmekle tehdit eden duyguları bastırarak. Sahip olduğu her şeyi çimenlerin üzerine fırlatıp atmış ve evin neredeyse her parçasını kazıyarak evi onun yaptığı gibi bir kabuk haline getirmişti.

"Kahretsin," diye mırıldandı burnunun kenarını ovuşturarak. "Sana geçen hafta soracaktım ama birbirimizden kaçmakla o kadar meşguldük ki tartışamadık-"

"Sen de mi benden kaçıyordun?" Kaşlarım havaya kalktı. Benim nedenlerim tamamen onun iyiliği içindi, ama onunkiler neydi?

"Şey...evet." Başını kaldırıp tavana baktı. "Sayılır. Yani, bir sihirbazlık numarası gibi ortadan kaybolman pek de güven artırıcı bir şey değildi ve eğer uzak duruyorsan, bunun bir daha olmasını istemediğin için olduğunu düşündüm ve kabul edelim ki..." Gözlerini sıkıca kapattı. "Bu gerçekten yapmak istemediğim utanç verici, garip bir konuşma."

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve ellerimle başının arkasını kavradım.

Nefesini içine çekti ama muhteşem gözlerini kapalı tuttu.

"Callie, bana bak."

Bir gözünü zorla açtı.

"İki gözüm de." Yüzümde oluşan gülümsemeyi durdurmak mümkün değildi. Diğeri yavaşça açıldı.

"O kanepede neredeyse kontrolümü kaybediyordum," dedim ona incelik ya da cazibe olmadan, bu iki beceriye de sahip olduğumdan değil. "Kontrolümü kaybetmemek için senden kaçtım. Çünkü seni öpmekten çok hoşlanıyordum ve ev arkadaşı olmamızın tek nedeni de seni öpebileceğim başka bir yer olmamasıydı.

ikimiz de bu dağda yaşamalıyız. Burada hataya yer yok."

"Oh." Bakışları ağzıma indi ve duruşu gevşedi, kaslarındaki gerginlik azaldı. Ona doğru eğilmemek, onun bana karşı eridiğini hissetmemek için her şeyimi verdim.

Yavaşça ellerimi esneterek başını serbest bıraktım, böylece geri adım atabildim. Sutton üst kattaydı. Callie benim ev arkadaşımıydı. Kızı üst kattayken oda arkadaşımı mutfakta becermek uygunsuzdu. Aramızda altı adım kalana kadar mantığımı kafamda tekrarlardım. "Benimle konuşmayı unuttuğun şey neydi?"

Şüpheye düştüğünüzde konuyu değiştirin.

Yüzü buruştu. "Reed beni Şükran Günü'ne davet etti."

Gözlerimi kırıştırdım, kırmızı görüşümü doldururken beynimin bunu algılamasını sağlamaya çalıştım. "Kardeşim seni Şükran Günü'ne mi davet etti?"

"Bizi o davet etti," dedi aramızda işaret ederek. "Ava ve ben ezelden beri arkadaşız ve sana kendisi sorarsa, evde yapacakları için hayır demenden korktu."

Çenem kilitlendi.

"Bilirsin işte. *Senin* evin," diye devam etti.

Öfke sistemime doldu, damarlarımda asit gibi dolaştı. Bana ulaşmak için Callie'nin içinden geçmişti. Her zaman en kolay yolu seçerdi ve diğer insanları saf dışı bırakmayı hiç umursamazdı.

"Gitmeyi reddettiğin ev," dedi, sanki başka bir evim olma ihtimali varmış gibi. İç çekişi sağır ediciydi. "Dürüst olmak gerekirse, bence o sadece seni istiyor ve Sutton'la bana acıyarak davet etti çünkü seni ikna edebileceğimi umuyordu, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse?"

"Öyle değil." Arka cebimden cep telefonumu çıkarıp Reed'in iletişim düğmesine basmadan önce Callie'ye bir parmağımı kaldırdığımda kelimeler kesik kesikti.

"Weston?" Oturması gerekiyormuş gibi kıpırdadığını duydum. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır," diye . "Her şey yolunda *değil*."

"Sorun ne?"

"Şükran Günü konusunda doğrudan bana gelmek yerine cidden Callie'ye mi gittin?"

Bir duraksama oldu. "Evet. Daveti iletmek için en etkili yol bu gibi görünüyordu."

"Onu kullanmayacaksın. Beni duyuyor musun?" Telefonu sıkıca kavradım. "O senin verimliliğin için bir araç değil. O bir kanal değil. O-"

"Konuşması çok daha kolay," diye karşılık verdi. Callie alt dudağını çiğnedi.

"Hayatta benim işim seninkini kolaylaştırmak değil, Reed. O günler geride kaldı." Ses tonum keskinleşti.

"*Bu* da ne demek oluyor?"

"Benden bir şey yapmamı mı istiyorsun? Beni köşeye sıkıştırma-" Kelimeler dilimde birbirine karıştı. O benim kız arkadaşım değildi. Geçen hafta sonu dilimi boğazına kadar soktuğuma göre arkadaştan biraz daha fazlası olduğu açıktı. "Oda arkadaşım," diye başardım sonunda. "Bana bir mesaj iletmek istediğinde. Arayabilirsin. Mesaj atabilirsin. E-posta gönderebilirsin. O küçük kışını hangara kadar yürütebilirsin-"

"Başka bir yere gitmeden önce bir kelime söylememe bile izin vermiyorsun!" diye karşı çıktı.

"Ama sakın Callie'yi aramızdaki pisliğin ortasına atmaya cüret etme. Bu onun için adil değil ve bunu sen de biliyorsun." Callie'nin öfkemin kendisine yönelik olduğunu düşünmemesi için tezgahın üzerine dik dik baktım. "Özellikle de seninle ilgili büyük bir güç dengesizliği varken."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Ona bir çalışan olarak sormadım Weston. Birlikte yaşadığın kadın olarak sordum."

"Bu her şeyi daha iyi yapmaz." Kahretsin, o kadar çok öfke vardı ki nereye koyacağımı bilemiyordum ama her şeyin bu tek olayla ilgili olmadığını bilecek kadar da aklım başımdaydı. Bir noktada, konu Reed'e geldiğinde, patlayacaktım.

"Bunu şimdi görüyorum," dedi usulca. "Bana bir şey söyle kardeşim. Sen kafamı uçurmadan sorabileceğim gerçekçi bir yol var mıydı?"

Çenem büküldü ve bakışlarımı Callie'ye çevirdim. Gözlerinde şefkatten başka bir şey yoktu. Ne bir suçlama, ne de Reed'e gösterdiğim tepkiye karşı bir azarlama. "Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim sonunda.

"Sen ve ben, Weston. Bir noktada oturup gerçek bir tartışma yapmamız gerekecek." Sesindeki ağabey tonu geri gelmişti.

"Pek olası değil," diye yanıtladım. "Duymak isteyeceğin bir şey söylemeyeceğim." Bu başka bir on yıl için başka bir konuydu. Reed'den sonsuza dek nefret etmeme şansım varsa önümdekiyle başa çıkmak zorundaydım. Bebek adımları falan. "Şükran Günü'ne gitmek ister misin?" Callie'ye sordum.

Alt dudağını dişlerinin arasında emdi.

"Yanlış cevap diye bir şey yok," dedim ses tonumu onun için yumuşatarak. Sadece onun için. "Bence tatili Ava ile geçirmek eğlenceli olur," diye cevap verdi.

"Reed eve gelmeden önce bunu hep birlikte yapardık."

Göğsüm sıkışmıştı. Reed'in Madigan'a dönmesiyle hayatı değişen tek kişi ben değildim. Bu Callie için düzeltebileceğim tek şeydi. Reed'e, "Orada olacağız," dedim.

İç çekti. "Güzel. Seninle olmak güzel olacak-"

Ev kelimesini söyleyemeden telefonu kapattım ve telefonumu tezgâhın üzerine fırlattım.

"Sorduğum için özür dilerim," diye fısıldadı Ava. "Reed'le aranızın pek iyi olmadığını biliyordum ve bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Olma. Bana sorması gerekirdi." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Bunu gördüğün için üzgünüm. Reed'le her konuştuğumda ona bağırmamak için kendimi zor tutuyorum."

"Bunun için seni asla yargılamam." Birkaç adım daha yaklaştı. "Çünkü ben de ailemle nasıl başa çıkmayı seçtiğim konusunda beni yargılamamı istemem."

"Asla." Başımı salladım.

"Benim için evet dedin." Son birkaç adımı attı, eğildi ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim."

"Bakalım ben ortalığı yakıp yıkmadan yemeği miyiz?" diye mırıldandım. "O zaman bana teşekkür et. Arkadaşınla kutlama yapmayı hak ediyorsun." Ona dokunmak için bahane olsun diye saçlarını geriye doğru taradım. Kendim için değil, onun için eğilmiştim ve bu düşünce, o kanepede bedenimin onun için ne kadar çabuk tuttuğunu fark ettiğimde hissettiğim duygu kadar rahatsız ediciydi. "Olanları unutabiliriz."

"Ne?" Kaşları çatıldı.

"Öpücük için de öyle demiştin. *Olanları unutabiliriz.*" "Ah. Doğru."

Başını salladı ve uzaklaşmak için hamle yaptı, ama ben onu yakaladım. Elimi sırtının alt kısmına doğru kaydardım ve onu kendime çektim. Hızla nefes aldı, elleri göğsümü destekliyor ama itmiyordu.

"Beğendin mi?" diye sordum. Bu konuda ne düşündüğüm gün gibi ortadaydı ve çıkıntındaki tek kişi ben olmayacaktım.

Gözlerini benimkilere kilitledi ve başını salladı.

Düşündüğüm gibi rahatlamak yerine tüm vücudum gerildi. "Bu öpücükle ilgili yapabileceğimiz birkaç farklı şey var."

"Ne gibi?" Sesindeki tutukluk çok ateşliydi.

"Görmezden gelmek gibi," diye önerdim. "Yaşam koşullarımızı göz önünde bulundurursak muhtemelen yapmamız gereken de bu."

"Doğru."

"Bu konu hakkında konuşabiliriz. Bunu ele alabiliriz. Hatta yeniden canlandırabiliriz, ancak bunun bu evi dengede tutmak için yapabileceğimiz en kötü şey olduğundan oldukça eminim." Geri çekilmem gerekiyordu ama o kollarımdayken, olmak istediği başka bir yer yokmuş gibi bana yaslanmışken ellerime söz dinletemiyor ya da ayaklarımı hareket ettiremiyordum.

"Bu mantıklı olurdu," diye kabul etti, dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek.

İnledim. "Ama olanları unutmam mümkün değil," diye uyardım onu. "Hayatımın geri kalanını yaşayabilir ve her bir ayrıntıyı hatırlayabilirim. Bundan bir hafta sonra. Bir yıl sonra, zamanın bir önemi kalmaz." Sallanmaya başladı ve ben de onu belinden kavrayarak ayağa kalkmasını sağladım, sonra da kendime bunu yapabilecek kontrolüm olduğunu kanıtlamak için geri adım atmaya zorladım. "İşte bu yüzden bunun bir daha asla olmamasını sağlamaya odaklanacağım."

Uzaklaştım ve sadece aynı şeyi yapmaya devam edebileceğimi umdum.
Bu.

C allie

BİR ASISTANA SAHİP OLMAK HARİKAYDI. Fotoğraf çekebilecek bir asistanımın olması ve böylece yıllardır ilk kez kişisel zaman geçirmek için izin alabilmem? Bu *muhteşemdi*.

Sabahın erken saatlerini Halley ile kahvaltı etmeden önce yerel galeriyi göz önünde bulundurarak bir düzine yeni fotoğraf çekerek geçirdim ve sonra arabam süslemeler, atıştırmalıklar ve yaklaşık on dört farklı renkte oje ile dolu olarak evime doğru yola çıktık.

Her şeyi içeri taşıırken Halley, "Şimdiden on bir yaşına geldiğine inanamıyorum," dedi.

"Değil mi? Ben de öyle." Sutton'a göre Sutton'ın doğum gününün Cuma gününe denk gelmesi kismet olmuştu ve Sutton sözleşmemizde belirtildiği gibi bu gece altı küçük kızı pijama partisine davet etmişti. Weston'ın benimkinin altına attığı imzayı görünce gülümsedim - Sutton'ın sahtecilik girişiminin üzerini çizdiğim için gerçek imzamı.

"Bu gece izin alıp yardım etmemi istemediğine emin misin?" Halley teklif etti. "Gerçekten sakıncası yok."

"Cuma gecesi bahşişlerini kaçırırsın," diye hatırlattım ona, mutfağın önüne asmak için aldığım uzun, ışıltılı afişi çıkararak. Eğer kızım bir pijama partisi veriyorsa, biz de sonuna kadar gidiyorduk.

"Bu doğru," dedi biraz yüzünü buruşturarak. "Ama bunu senin için yaparım." "Teşekkür . Sadece kuruluma yardım etmek bile çok daha fazlası. Ava

Raven da tatil haftasında gelen turistlerle uğraşıyor." Yemek odasındaki sandalyelere tırmandık ve afişi asmak için macun kullandık, yarın temizlik yaparken boyası soyulmayacak türden. Weston sabah aşağı indiğinde kurdeşen dökecekti ama kızları saat on birde alacağım için öğleden sonra her şeyi normale döndürebilirdim.

Öte yandan, Weston yoğun temizlik moduna gireli birkaç hafta olmuştu. Belki de onu yıpratıyorduk. Ya da en azından Sutton öyleydi.

Peki ya ben? Geçen hafta sonu kendi tavsiyesine uyuyor ve fiziksel mesafesini koruyordu. Eminim bu hafta aramızda tam bir kayak mesafesi bırakabilirdi.

Bu, aynı odada olduğumuzda bakışlarının beni izlemesini ya da gözlerimiz her buluştuğunda nabzımın yükselmesini engellemedi. Peki ya gülümserse? Unutun gitsin, lanet olası bir su birikintisiydim. Artık o adamın nasıl öpüştüğünü bildiğime göre, ağzını yepyeni bir düzeyde takdir ediyordum.

"Peki ya Weston?" Halley sordu.

Tökezledim ama sandalyeden düşmeden önce kendimi tuttum ve biraz daha zarif bir şekilde aşağı indim. "Peki ya Weston?" Aklımı mı okuyordu?

"Bu eşyaları sandalyeler olmadan asabilecek kadar uzun." Kendi sandalyesinden atladı. "Yani, tam olarak değil, ama ne demek istediğimi anladınız."

"Ah. Doğru." Gözlerimi kırıştırdım ve başımı salladım. "Bugün kayakçıları var. Onun uçtuğundan ve Theo'nun rehberlik ettiğinden eminim ama programlarını pek takip etmiyorum." Onun terli, yorgun ve memnun bir şekilde geldiği günleri hatırlamam dışında. Çoğunlukla doğrudan duşa girdiği için.

O duşları çok sık düşündüm.

Halley balonları açarak "Orada havalanıyor gibi görünüyorlar," dedi.

Mini helyum tankının bulunduğu kutuyu açmaya başladım. "Öyle. Haftanın en az dört günü dolular ve bahar tatiline kadar rezervasyon alıyorlar."

"Bu inanılmaz."

Oturma odasında oturup balonları şişirmek için her şeyi yerleştirirken gururla, "Gerçekten çok çalışıyor," dedim. Ben hüzünle gülümserken Halley bana bakıyordu. Weston buraya taşındığında, Onu bizim yaşımızdaki çoğu bekâr erkek gibi barda ya da randevularda hayal ederdim ama o her gece eve gelirdi. Her şey çok evcildi.

"Aman Tanrım." Kaşları çatıldı.

"Ne?" Dikkatimi tekrar ona verdim ve balonu bağlayabilmek için tankın kolunu indirdim.

"Ona bir şey oldu." Gözleri kısıldı.

"Bunu düşünmek için kesinlikle hiçbir neden yok," diye mırıldandım ve balon üzerindeki hakimiyetimi kaybettim. Elimden bir roket gibi fırladı, öfkeli bir ılgıkla sönerken her duvara çarptı.

"Hı hı," dedi tek kaşını kaldırarak. "Saçların pırıl pırıl olmuş. Yeni bir bakım mı?"

Saçlarımı tuttum. "Uçlarım kırılıyordu."

"Ya şu giydiğin küçük şirin kıyafet?" Kot pantolonumu ve üstümü işaret etti. "Benim tanıdığım Callie beni kapüşonlu bir tişört ve dağınık bir topuzla karşılardı."

"Seninle kahvaltı etmek için gerçek kıyafetler giymeme izin var!" Karşı çıktım ama yanaklarımdaki ısının yükseldiğini hissedebiliyordum. *Aptal soluk tenim ve aptal bariz kızarmam.*

"Ve ondan bahsederken gözlerindeki o hülyalı bakış?" Beni tek bir bakışla hizaya getirdi. "Bana yalan söylemeye cüret etme Callie Thorne."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Ne oldu? Bana anlatmak zorundasın. *Lütfen Tanrım*, anlat bana, çünkü bunu yaşamak için ölüyorum!"

Güldüm, bana uzattığı balonu alırken yanaklarım alev alev yanıyordu. "Biz... öpüştük. Önemli bir şey değildi. Bir şey olmadığı konusunda anlaşmıştık." Balon başlığın etrafında gerildi ve ben de şişirdim. "Yani, bunun neden bir şey olmaması gerektiği ve bir daha olmayacağı hakkında derinlemesine bir tartışma yaptık ve elbette, bunu unutmasının mümkün olmadığını söyledi..." Kolu çevirdim ve kurdele takması için ona vermeden önce bunu bağlamayı başardım.

"Senin unutulmaz olduğunu mu söyledi?" Kadın koltuğa yaslandı. "Tam bir baygınlık."

"Öyle bir şey demedi." Başka bir balon aldım ve ona başladım. "Tatlım, eğer unutmanın mümkün olmadığını söylediyse, zaman hemen hemen aynı şey." Ekstra uzun bir kurdele bağladı ve neon yeşili balonun tavana doğru süzülmesine izin verdi.

"Aynı şey değil." Ona el salladım ve bir sonraki balonu uzattım. "Ayrıca, lisede değiliz. Bir şey demek isteseydi söylerdi." Yanındaki minderlere yaslandım. "Yine de lisede gibi hissediyorum. Daha önce bir erkeğin ağzından her kelimeyi incelediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Ondan hoşlanıyorsun!" Bir kurdele daha bağladı ve balonu serbest bıraktı.

"I..." *Saçmalık.* "Ondan hoşlanıyorum. Kahretsin, *burası* lise." Bir sonraki balona uzandım, mor bir tane aldım ve şişirdim. "Ama onunla birlikte yaşıyorum, bu yüzden onu koridorlarda görmeyi beklemiyorum. Onun yerine, aptal ön kapının açılması için nefesimi tutuyorum." Boyumdan büyük işlere kalkışmıştım. "Ve hepsi onun suçu." Ona dolu balonu uzattım.

"Doğru. O çok seksi, lanet olsun ona," diye dalga geçerek kurdeleyi bağladı. "Mesele sadece o değil." Başka bir balon, daha fazla helyum. Bunu bir balona indirmiştim.

Şimdi desen. "O iyi bir adam, Halley. Sutton'a karşı çok sabırlı ve ona kayak yapmayı bile öğretiyor. Geçen hafta ona kayak derisi aldı, böylece yamaçlara nasıl tırmanacağını kendisi öğrenebilecek." İçimi çektim. "Ve harika da bir aşçı. Düzenli biri. Düşünceli biri. Yiyecekleri o alır. Ya öpüşme şekli? *Ugh*." Balonu ağzından çıkardım ve bağladım.

"O kadar iyi, ha?" Sırıttı.

"Söyleyecek kelime bile bulamıyorum," diye itiraf ettim. "Şahane mi? Lezzetli mi? Hayır.

Çökmüş. O saf bir çöküş."

İpi balona bağladı ve onu da üstümüzde uçuşan balonlara ekledi. "Ona aşıksın."

Kahretsin, gerçekten lisedeydik, çünkü bu kelime tam olarak nasıl hissettiğimi anlatıyordu. "Bu bir felaket."

"Ah evet, Callie," diye alay etti. "Bekâr, seksi, çocuğuyla iyi geçinen, düşünceli, *çökmüş* bir şekilde öpüşen bir erkeğe aşık olmak tam bir felaket. Sana birkaç yıl önce çıktığın asansörcüyü hatırlatmama gerek var mı?"

Yüzümü buruşturdum. "Çok . Ve bu beş yıl önceydi."

"Aynı zamanda *zamparalığın* tam bir cümle olduğunu düşünen zamparanın tekiydi. Weston'a aşık olmak sadece bir sınıf atlama değil, bambaşka bir sınıf. Bırak tadını çıkar."

Midem bulandı. "Peki ya yürümezse ne olacak?" "O zaman en azından iyi öpüşüyor, öyle mi?" Omuz silktili. "Ben demiyorum ki Adamla evlen. Mesai sonrası küçük aktivitelerde utanılacak bir şey olmadığını söylüyorum. İkiniz de yetişkin insanlarsınız ve belli ki birbirinizden hoşlanıyorsunuz."

Birbirimizden etkilenmek yetersiz bir ifadeydi. Her fiziksel seviyede uyumluyduk. Bunu daha kıyafetlerimizi çıkarmadan anlamıştım. Sesini duyduğum anda vücudum harekete geçti ve sadece ağzının hatırası bile ateşimi yükseltti.

Ben bir sonraki balona uzanırken Halley omzuma çarparak, "Kızarmışsın," diye takıldı.

Yüzüm kızarmıştı ve midem bir türlü rahatlamıyordu. "Konu değişikliği. Bana görüştüğün erkeklerden bahset. Bırak da bir dakikalığına da olsa vekaleten yaşayayım."

Gözleri parladı. "Tamam, birkaç haftadır görüştüğüm bir adam var. Ciddi bir şey değil, ama diliyle yaptığı şey? Uğruna ölünecek bir şey."

Sutton'ın partisi için süslemeleri bitirirken güldüm ve mide bulantısını bir kenara ittim.

DÖRT SAAT SONRA, tuvalete eğilip kahvaltıda yediğim her şeyi kusarken midemi bulandıranın Weston'ın düşüncesi olmadığını biliyordum. Otuz dakika içinde ikinci kez kusuyordum. Derim nemliydi ve porselen kseye tutunurken dünya dönüyordu.

"Hayır, hayır, hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "Bugün olmaz. Bugün hasta olmayı reddediyorum."

Cep telefonum çaldı ve onu bulana kadar sesin geldiği yöne doğru yere vurduğum, Halley'nin adı ekranda yanıp sönerken cevap vermek için kaydıldım.

"Aman Tanrım," dedi yavaşça. "Sen de benim kadar korkunç musun?" "Daha kötü," diye söz verdim. "İki kez kustum."

"Burada sadece bir kez," diye yanıtladı. "Bu sabah yediğimiz bir şey olmalı. Sosis mi?"

Bunu düşünmek bile midemin yerinden fırlamasına neden oldu. "Bu o olmalı."

"Callie?" Weston'ın sesi merdivenlerden yukarı ve benim banyoma taşındı. "! Weston burada," dedim telefona. "ldr beni şimdi. Hiç kimse kafaları tuvaletteyken aşık oldukları adamı görmeliler." "Bunu tanıdığın her niversite birinci sınıf öğrencisine söyle," diye mırıldanmayı başardı dışarı. "Orada iyi şanslar."

"Bir şeye ihtiyaın var mı?" Yanağımı koltuğa yasladım ve vücuduma işbirliği yapması için yalvardım.

"Sanki yardım edebilecek bir konumdaymışsın gibi," diye alay etti. "Ben iyiyim. Sadece kendine dikkat et."

Telefonu kapattık, Weston kapıda belirdeğinde telefon elimden kayarak yere düştü.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Vay anasını. Callie."

Tabii ki *mkemm*el görünüyordu. Kot pantolonu mükemmeldi. Henley'i? Mkemmeldi. Beyzbol şapkasının ters çevrilmiş hali? Mkemmeldi.

"İyiyim," dedim ona, karnım guruldarken ve ağzım sulanırken bile. "Olamaz," diye inledim, midemde ne kaldıysa kusarken kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorladım.

"Kahretsin," diye mırıldandı Weston. Sonra yanıma geldi ve saçlarımı ensemden geriye doğru topladı. "Sorun yok." Vücudum orada olmayan içerikleri çıkarmaya çalışırken sırtımı ovdu, mideme öyle bir kramp girdi ki tüm vücudum ter içinde kaldı. Eli sırtımdan ayrıldı ve tezgahın üzerinde bir şeyler ararken duydum.

"Bunu görmemelisin," diyebildim spazmlar arasında.

"Sen hastasın Callie. Cinayet işlemiyorum." Saçımı arkadan bağladı. "Çok daha kötülerini gördüm, inan bana."

"Daha kötüsü yok," diye mırıldandım, tuvalete doğru sarktım ve sifonu çektim.

"Üzerinde silahlar olan bir helikopterle savaşa gittim. İnanın bana, daha kötüler de var," dedi ayağa kalkarken sessizce.

Güzel, gitmeli. Kocalar ve ebeveynler bu tür şeyler için imza atarlardı, ara sıra öpüşen ev arkadaşları için değil.

Tezgâhın altından temiz bir bez aldı, sonra lavabodaki suyu akıtarak bezi ıslattı. "İşte başlıyoruz." Bezi alnımda ve yanağımda gezdirirken sesi fazlasıyla yatıştırıcıydı.

O kadar iyi hissettirdi ki inledim. "Sanırım yediğim bir şeyden oldu."

"Bulaşıcı olmadığına bencilce seviniyorum," diye cevap verdi. "Ama burada olsaydım

Her neyse. Sutton eve ne zaman geliyor?"

"Parti!" Sarsılarak ayağa kalktım ve dünya tersine döndü.

"Whoa." Omuzlarımdan tuttu ve küçücük alanda yanıma çömelirken beni sabitledi. "Bunu bir saniye düşünelim. Sence kusman bitti mi?"

Vücudumun durumunu değerlendirdim. "Bilmediğimi söylersem, hakkımda daha az mı düşünürsünüz?"

"İmkânsız," diye cevap verdi yumuşak bir gülümsemeyle. "Sadece burada kal, tamam mı? Kımıldama."

"İstesem de yapabileceğimden emin değilim."

Alnımı okşadı ve kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye odaklandım. Kusmam bitmiş olmalıydı, değil mi? İçeride kusacak bir şey kalmamıştı... ve Weston beni kusarken görmüştü. Tam bir *avdım*.

Saatler gibi gelmişti ama sadece birkaç dakika sonra elinde küçük bir bardak suyla geri dönmüştü. "Çalkala ve tükür," diye emretti.

Ben yaptım.

Yüzü kızardı. "Yatağa geçmeye hazır olduğunu düşünüyor?"

"Neden efendim, böyle bir zamanda beni baştan çıkarmanız ne kadar uygunsuz." Gülümsedim ve kendimi oturur pozisyona ittim.

"Ukala," diye mırıldandı bana doğru eğilerek.

"Ne yapıyorsun?" Beni kucağına alıp ayağa kalkarken sordum.

"Seni yatağa götürüyorum tabii ki." Bizi kapıdan geçirmek için yana doğru döndü, sonra küçük koridordan yatak odama doğru yürüdü.

"Hayal ettiğim gibi değil." Başımı omzuna yasladım.

"Oh, o zaman sanırım hayal ettin?" Tekrar yan dönerek kapı aralığımdan içeri girdi. Yatak odamı onun gözünden görmeye çalıştım; evin beraberinde getirdiği dayanıklı karyola ve mantıklı şifonyer ile bu mekânda geçirdiğimiz ilk yaz için savurganlık yaparak aldığım lacivert perdeler. Onun için çok mu dağınıktı? Çok mu geneldi? Kesinlikle beş yıldır burada yaşadığımı göstermiyordu. Beni yatağa yatırdı ve yorganı belime kadar çekti.

"Gördün mü?" Başka bir mide bulantısı dalgası vurduğunda yanıma kıvrıldım. "Yatağını yapmamanın faydaları var. Esas olarak, hayatının en utanç verici anında yatağına sokulman için her zaman hazırdır."

Saçlarımı okşadı, otururken şilte eğildi. "Utanacak bir şey yok. Tencereyi de getirdim. Tuvalete gidemezsen diye. Bana bir dakika verirsen, biraz tuzlu kraker ve elektrolit getireceğim."

Gözlerim yandı ve aniden gözyaşlarımı geri kırpmaya başladım.

"Hey." Elimi eline aldı ve diğer eliyle saçlarımı okşamaya devam etti. "Sorun yok."

Ama öyle miydi? On yıldan uzun bir süredir kimse benimle ilgilenmemiştii ve ben hastayken hiç kimse bu kadar iyi davranmamıştı. Kendimi bu kadar güçsüz hissetmek korkunçtu ama yine de benimle ilgilenilmesi harikaydı. Göz kapaklarım dört yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordum ama onu görebilmek için onları zorla açmayı başardım.

Hareket etti, yataktan kaydı ve yüzlerimiz aynı seviyede olacak şekilde yanımda diz çöktü. "Bana birkaç dakika ver. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Başımı salladım ve tekrar ortadan kayboldu.

Yorgunluk beni uykuya sürükledi.

Uyandığımda çalar saatime göre bir saat geçmişti. Kâğıt hışırtısı duydum ve arkamı döndüm. Weston yanımdaydı, sırtını başucuma dayamış, bacaklarını uzatmış kitap okuyordu.

"Bakın kim gelmiş-"

Midem tekrar kasıldı ve ondan uzaklaştım.

Ben yataktan düşmeden önce yanıma gelmişti. "Banyo mu mı?"

"Banyo!" Onun önünde lanet olası bir mutfak tenceresine kusmamın imkanı yoktu. Hastalığın bile bir sınırı vardı.

Beni tekrar kucağına alıp koridorun sonuna kadar taşıdı. Sonra işim bitince beni tekrar geri taşıdı. Adam doğruca cennete gidiyordu.

"Umarım yakında geçer," dedi yüzümü yeni bir bezle silerken.

"Sutton bir saat içinde evde olur," diye fısıldadım, gözlerim tekrar kapanmaya başlamıştı. "Hem evde ne işin var?"

"Hava berbat. yağmur yağarken uçamayız," dedi ve el bezini boynuma götürdü. "Ben de eve gelip bu geceden önce ihtiyacın olan bir şey var mı diye bakayım dedim."

"Parti," diye inledim, yanağımı okşayan el bezine doğru eğildim. "İyi olacağım. Sadece birkaç saat uykuya ihtiyacım var."

"Dinlen. Bir yolunu bulacağız," diye söz verdi ama ben uyuklarken sesi çoktan solmaya başlamıştı.

"HARIKA GÖRÜNÜYOR!" Sutton'ın sesi beni uykumdan uyandırdı.

Weston yataktan kayarak, "Bana bir saniye ver," diye mırıldandı. Belli belirsiz bir konuşma duydum, sonra da merdivenlerden hızla çıkan ayak sesleri.

"Anne!" Sutton kapıda belirdi, gözleri kocaman ve endişeliydi. "İyi misin?"

"Sadece yediğim bir şey," diyebildim. "Çok özür dilerim şekerim. Doğum günün olduğunu biliyorum. Sadece uyumak için bir saate daha ihtiyacım var, tamam mı?"

"Kızları arayıp partiyi iptal edeceğim," diye söz verdi. "Önemli bir şey değil."

"Bu çok ," diye cevap verdim. "Bana bir saat daha ver."

"Herkes ne zaman geliyor?" Gözlerim dalgın dalgın kapanırken Weston'ın sorduğunu duydum.

Sutton fısıltıyla, "Bir saat," diye cevap verdi. "Ama herkesi arayabilirim." Bilincimi koruyamadım ve tekrar kayboldum.

Gözlerimi tekrar açmayı başardığımda saat on beşti. Oturur pozisyona geçtim ve başım dönmeye başladı.

"Bir daha asla sosis yemeyeceğim," diye mırıldandım, telefonumu bulmak için komodinimi karıştırırken.

"Uyanmışsın," dedi Weston kapı aralığından, her zamanki mükemmelliği spektrumun yıpranmış ucuna doğru eğiliyordu.

Sonra aklıma geldi, alt kattaki şamatacı kızların sesi. "Olamaz." Tekrar hareket etmeye çalıştım ama uzuvlarım kabul etmedi.

" değil," diye beni temin etti ve saçlarımı geriye doğru düzeltti. "Ben . Altı küçük kız. Ne kadar zarar ki?"

"Hiçbir fikrin yok," diye . "Onları eve göndermek zorundayız. Ve yedi kişi olmaları."

"Hayır, ," diye çıktı. "Uyumak zorundasınız. Bulaşıcı olma ihtimaline karşı aileleri çoktan uyardım. Kızlardan beşi kaldı. Ben hallederim."

Gözlerimi araladım ve onun kahverengi ve altın sarısı gözlerini bana bakarken buldum. "Ebeveynlik yapmadığını , hatırladın mı? Bu üç numaralı kural. Ayrıca, akli başında hangi ebeveyn çocuklarını hiç tanımadıkları biriyle bırakır ki?" Gözlerimi kıptım. "Güvenilir olmadığından değil. Sutton'ın hayatını sana emanet ederim."

"Güzel, çünkü tanıyacaksın. Ve unutuyorsun, on yıl önce gitmiş olmam bu evdeki her bir çocuğun ailesini tanımadığım anlamına gelmiyor. Küçük kasabaların uzun hafızaları vardır, Callie." Saçımı bir kez daha okşadı ve gözlerim kapandı. "Sadece uyu. Yarın uyandığında evin hâlâ ayakta olacağına söz veriyorum."

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye karşı , suçluluk duygusu beni mide bulantısından kötü etkiliyordu.

"Hayır, ama Sutton'ın bana ihtiyacı var," diye yanıtladı. "Uyu."
Gözden kayboldum ama ayak seslerinin merdivenlerden geri çekildiğini
duymadan önce değil. "Pekâlâ, kaçınız hiç helikopter görmedi?"
Heyecanlı tezahürat beni hemen uykuya götürdü.

W eston

PARMAK BİLEKLERİM MORDU ve gecenin çılgınlığı yüzünden kafa derimdeki parıltıları temizlemek için en az üç duş almam gerekecekti. On bir yaşındaki bir grup kızdan ne beklediğimden emin değilim ama kesinlikle bütün gece süren bir gece olmamıştı.

Bir esneme sesi çıkardım ve oturma odamızdaki uyku tulumları labirentinde gezinerek, filmlerinin sonu ile kulağında çalan çalar saatim arasında yakalamayı başardığım üç saatlik uykuyla mutfağa doğru yol aldım.

Başparmaklarım telefonumun klavyesinde uçuşuyor, şehirde tanıdığım ve bir grup turiste taşrada rehberlik edebilecek diğer tek kayakçıya bir mesaj yazıyordum.

"Hey," diye fısıldadı Callie ve bakışlarım yukarı fırladı. Mutfaktaydı ve dev bir karıştırma kabına poşet pankek karışımı dolduruyordu.

"Yataktan kalkmış ne yapıyorsun?" Uyuyan son kızın yanından geçip yemek odasından mutfağa doğru ilerledim. Geceyi uyuyarak geçiriyor olmalıydı.

"Yaklaşık yarım saat önce ve iyiyim," dedi yumuşak bir sesle.

"Ama-"

"Sistemimden çıktı. Dün gece dokuzdan beri kusmadım ve on saat uyudum." Bana utangaç bir gülümseme verdi ve gözlerini kaçırdı. "Duş almayı bile başardım."

"Anlayabiliyorum." Saçları ıslaktı. "Daha iyi görünüyorsun."

"Daha iyi hissediyorum," diye söz verdi, yumurtaları buzdolabından çıkarırken. "Ve hangara gitmen gerekiyor. Hafta sonlarının senin için en yoğun zamanlar olduğunu biliyorum."

Kaşlarım çatıldı, çünkü haklıydı.

"İnkâr etme," diye meydan okudu, sesi güçlü ama yanakları solgundu.

"Sabahki görevi devralması için birine mesaj atıyordum." Başparmağım gönder düğmesinin üzerinde gezindi. "Theo zaten uçmak zorunda kalacak. Burada

"Birkaç saatlik uykuyla kontrolü ele alıyorum." "Dün gece için çok özür dilerim." Suçluluk duygusu omuzlarını çökertti.

"Üzülme." Omuz silktim. "Bu... bir deneyimdi."

"Eminim." Uyuyan kızlara doğru baktı. "Görünüşe göre herkes hayatta kalmış. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Öyle yaptılar. Muhtemelen bir filme yerleştiklerinde uyumaya gidebilirdim, ama karanlıkta koşmaya karar verdikleri için onlardan birini kaybeden adam olmak istemedim. On bir yaşındaki kızlarla çok fazla deneyimim yok."

Alay etti, sonra düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Evet, bu muhtemelen iyi bir fikirdi. Dün gece helikopterlerle ilgili bir şey mi duydum? Kendimde değildim."

Başımı salladım. "Theo'yu aradım ve minibüsü getirdi. Sutton bunun çok havalı bir şey olduğunu düşündü ve aramızda kalsın, sanırım Max'e de birkaç havalı puan kazandırdı. Çocuklar çok eğlendi."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bekle. Onları , değil mi? Çünkü bunun sorumluluğunu hayal bile edemiyorum-"

Güldüm. "Ben tam olarak bir ebeveyn değilim ama biraz sağduyuluyum Callie. Zaten oraya vardığımızda hava kararmıştı ve sırf gezinti olsun diye bir sürü asansörün olduğu bir yerde aletleri uçuracak değilim."

"Oh, Tanrıya şükür. Zaten okul aile birliğindeki garip bekâr anneyim." "Duruşun güvende," diye onu temin ettim.

Tezgâhın üzerindeki telefonuna baktı. "Saat zaten yedi on beş. Oraya gitseniz iyi olur."

"İyi olacağına emin misin?" Ondan ayrılmak yanlış geliyordu. Gerekli, ama tamamen ve tamamen yanlış.

"Sadece bir kutudan krep alıp kızları eve göndereceğim," diye beni temin etti. "Bende-" Dikkati ellerime takılınca ağzı bir karış açık kaldı. "Oje çıkarıcım var, saniyeler içinde çıkarabiliriz." Sanki şu anda tırnaklarımı ovmaya başlayacakmış gibi döndü.

"Bekleyebilir."

"Onlar mor." Bakışları benimkine sıçradı.

Kaburgalarımın arkasındaki bölge tekrar gerildi, bu sadece her göz göze geldiğimizde beklediğim değil, tahmin ettiğim bir histi. Kahretsin, bana sadece bir bakışıyla hissettirdiklerini seviyordum, sanki bana sadece ihtiyaç duyulmuyor, *aynı zamanda isteniyordum*. Sanki benim için endişeleniyordu.

Bu his uygunsuz bir şekilde bağımlılık yapıyordu.

"Mor tırnakları sallayacak kadar erkekliğime güveniyorum." Elimi başımın üzerinde ovuşturdum ve birkaç parça sim yere düştü. "Yine de parıltılardan emin değilim."

"Oh, başarıyorsun." Ağzı bir gülümsemeye dönüştü ve onu öpme isteğimle savaştım.

Onun yerine bir elimi kaldırdım ve yanağını kavradım. "Bana gerçekten iyi olduğunu söyle, ben de gideyim. Ama değilsen, bir yolunu bulup kalacağım." Gözleri donuklaştı ve dokunuşuma doğru eğildi.

"Ben iyiyim. Desteğe ihtiyacım olursa Ava'yı ararım." Elini benimkinin üzerine koyup beni kendine çekti. "Dün gece hakkında ne diyeceğimi bilemiyorum." Sesi fısıltıya dönüştü.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin." İfadesi karşısında gülümsemek için kendimi zor tuttum ama o bunu gördü.

"Ne?"

"Bu sözleri söylediğinde çok farklı koşullar altında olacağını düşünmüştüm." Benim onun yatağında ya da onun benim yatağında uyumaktan ve kitap okumaktan daha fazlasını yapmamı gerektiren koşullar. Çok daha az kıyafet gerektiren koşullar.

"Oh, gerçekten mi?" Sırıttı ama sırtışı çabucak kayboldu. "Gerçekten ama. Birinin benimle ilgilenmesine alışık değilim."

Başparmağımla yanağının kusursuz tenini okşadım. "O zaman standartlarını yükseltmen gerekecek Calliope." Öne doğru alnına bir öpücük kondurdum.

Eridi.

O öpücüğü ağzına götürmek gibi daha da aptalca bir şey yapmadan önce oradan kaçtım.

"Yani evinizdeki kadın sürüsünden kurtuldunuz mu?" Ertesi gün kuşu yatırmayı bitirdiğimizde Theo şaka yaptı. "Sormayı unutup duruyorum." Dün geceki fırtına bize on üç inç toz bırakarak geçmişti ve bu sabah aldığımız kayakçılar Şubat ayı için başka bir gezi rezervasyonu yapmışlardı, bu da harika bir sabah geçirmemizi sağladı.

"Burada duruyorum, değil mi?" Omuzlarımı yuvarladım. Açılıştan bu yana geçen iki hafta boyunca dağda geçirdiğim zaman yüzünden kaslarım sertleşmiş ve ağrıyordu. Theo'yla her gün vardiya yapmak işe yaramıştı ama yaz boyunca spor salonunda geçirdiğim zaman bile beni vücuduma uyguladığım bu işkenceye hazırlamamıştı. Yine de eğlenceliydi.

"Ben..." Ofise girerken başını salladı.

"Sen nesen?" Sandalyeme çöküp bilgisayar çalıştırarak sordum. "Şok mu oldun?"

"Etkilendim," dedi ceketine uzanırken. "Evrime geçiriyorsun. Bunu izlemek oldukça ilgi çekici."

"Sanki birbirimizi tanıdığımız yedi yıl boyunca bir Neandertalmişim gibi mi?" Muhasebe yazılımı yüklenirken monitörden yukarı baktım. Kendimi savunmak için Maria'yı çağıracaktım ama o çoktan eve gitmişti. Kendi işimizde çalışmanın en iyi yanı kesinlikle kendi saatlerimizi belirlemektir. Saat daha öğleden sonra dörttü ve biz dükkânı kapatmaya başlamıştık bile.

"Ben münzevi pislik diyecektim ama sanırım Neandertal de olur." Sırıttı. "Kitaplar nasıl?"

"Defterlere baktığımı nereden çıkardın?" Kar hanemizi gösteren sayfaya tıkladım.

"Çünkü seni tanıyorum." Masanın etrafından dolaşıp yanımda durdu. "Ve stresli olduğumu biliyorum."

Terfi listesinin açıklanmasını beklerken hiç bu kadar gergin olmamıştım ama daha önce hiç bu kadar çok insanın geleceği kendi seçimlerime bağlı olmamıştı. Sayfa yüklendiğinde kaşlarım tavana çarptı.

"Vay anasını." Theo sırıttı ve sandalyemin arkasını salladı. "Şuna bak!"

"Kara geçtik." En azından bu ay için öyleydik. Kuşun ödemesini, maaşlarımızı karşılamaya ve yaz ödemeleri için para biriktirmeye yetecek kadar kazanmıştık. Vücudumdaki her hücreye rahatlama dalgası yayıldı.

"Bu olacak. Bu işi başaracağız!"

"Evet, öyle." Başımı salladım ve programlama yazılımımıza tıkladım. Gelecek ayki rezervasyonlar şimdiden hızla dolmaya başlamıştı. Gerçekten de yükselişe geçmiştik. "Pişman değil misin?" Kollarını ceketinin içine sokarken Theo'ya sordum.

"Ne? Emekliliğime yedi yıl kala askeri kariyerimi bırakıp seninle bu küçük girişim için her şeyi riske atmam konusunda mı?" Ceketinin fermuarını çekti.

"Yok."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. "Peki ya çocuklar? Yerleşiyorlar mı? Jeanine?" Kendimi sadece Theo'nun maaşından değil, bu taşınmayla ailesine yüklediğim stresten de sorumlu hissediyordum.

"Sakin ol West. Çocuklar harika gidiyor. Max'in sınıf arkadaşlarıyla ne kadar iyi anlaştığını gördün ve Seline şimdiden ders almak için şehir merkezindeki küçük dans stüdyosunu kontrol etmemizi istiyor. Jeanine de hemşirelik lisansını acil servis kliniğinde kullanmak istiyor. Ona rekabetçi bir sözleşme teklif ediyorlar."

"Güzel." İçimi çektim, sandalyemde arkama yaslandım. Jeanine için görevden göreve geçmek, sürekli hastane değiştirmek, deneyim kazanmak ama asla kıdem kazanamamak zor olmuştu. "Bu iyi bir şey."

"İyiden daha iyi." Omzumu sıktı. "Bu taşınma sadece seninle ilgili değildi, o yüzden her şeyi kendi üzerine almaktan vazgeç. Jeanine kök salmaya, çocukları taşımayı bırakmaya hazırdı ve ben de kabul ettim. Bu işi yürütmeye ben de en az senin kadar kararlıyım."

"Biliyorum." Mantıken biliyordum. "Ve bilmelisin ki bunların hiçbirini sensiz yapamazdım. Güvenebileceğim başka kimse yok."

Alay etti. "Çünkü sen alaycı bir pisliksin."

Callie kapıdan içeri girerken zil çaldı ve bakışları anında benimkini buldu. "Merhaba." Kapı arkasından kapanırken Theo ve bana baktı. "Meşgul görünüyorsun. Kesinlikle bir randevu ayarlayabilirim." Garip bir şekilde gergin görünüyordu.

"Selam," diye cevap verdim, son kısmı ve göğsümde onu gördüğüme sevindiğimi belirten küçük sıçramayı görmezden gelerek. Benim neyim vardı böyle? O kadınla birlikte yaşıyordum. Onu görmem neredeyse garantiydi.

"Randevu almak mı?" Theo tereddüt etti.

Callie mavi beresini çıkarıp saçlarını düzeltirken, "Bu on üç numaralı kural," diye açıkladı. "Evde iş hakkında konuşmayız. Yarın izinlisin, o yüzden Salı gününe kadar bekleyebilir."

Theo bana kuru bir bakış attı. "Gelişmek için çok fazla." Sırtımı tokatladı ve masanın etrafından dolaşarak Callie'ye doğru yürüdü. "Bu benim gitmem için bir işaret. Seni ayakta görmek güzel Callie."

"Cuma gecesi yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ne kadar özür dilesem azdır." Şapkasıyla oynadı.

"Bu adamın etrafının çılgılık atan küçük kızlarla çevrili olduğunu görmek kesinlikle buna değerdi." Ona bir gülümseme verdi ve kapıya yöneldi. "Salı günü görüşürüz,

West." Son bir bakış ve Callie'nin omzunun üzerinden dudak bükerek yaptığı *bir evölüsyonla* kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Yalnızdık.

Callie, "Gerçekten geri dönebilirim," dedi.

"İş hakkında gerçekten evde konuşabiliriz." Bu kural benim evde *patron* olmamı engellemek için tasarlanmıştı ama Callie'nin yanında geçirdiğim birkaç gün bana böyle bir tehlikenin olmadığını öğretmişti. Beş numaralı kurala sadıktı - her şeye hükmederdi. "Ama madem buradasın, ne var ne yok?" Arkasına baktım ama kapı yine açılmadı. "Sutton nerede?"

"Halley onu beş kadar tutuyor." Masanın üstündeki saate baktı. "Bu da bana teklifimi yapmak için tam bir saat veriyor."

Tamam, şimdi merak ettim. Sandalyemde geriye yaslandım. "Peki bu ne teklifi?"

Masanın etrafından dolanarak kot pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. "Bu."

O ceketini çıkarıp portmantoya asarken ben de kâğıdı açtım.

"Bahsettiğin stajyerlik bu mu?" Ekstrem spor fotoğrafçılığı bölümüne baktım. Resimler etkileyici olmaktan çok öteydi.

"Evet, ama içine falan girmiyorum." Yaklaştı, kışını masamın kenarına dayadı ve bana baktı. "En azından bu yıl değil. Bunu sadece bir örnek olsun diye getirdim." Masanın kenarını sıkıca kavradı ve derin bir nefes aldı. "Çalışmalarımı yerel bir galeriye sokmak istiyorum ve sanırım bu tür fotoğrafların nasıl çekileceğini öğrenmek beni oraya götürecektir."

"Bence bu harika. Nasıl yardımcı olabilirim?" Çekimler harikaydı. Sporcuları havada ya da hareketlerinin tüm mantık ve yerçekimine meydan okuduğu saniyelerde yakaladılar.

"Asistanımın teleferiğin tepesinde standart 'bakın kayağa gittik' fotoğraflarını çektiği günlerde beni de yanında götürebileceğini umuyordum." Yutkundum, bakışlarını yavaşça benimkilerle buluşturmak için geri çekti. "Daha önce sorduğum manzaralardan daha fazlası olduğunu biliyorum ve bu fazladan uçmanız gerektiği anlamına geliyor, çünkü eminim müşterilerinizin atladığı uçurumların -sizin *atladığınız* uçurumların- tam olarak yanında gezinmiyorsunuzdur."

Sayfadaki tek kış fotoğrafını inceledim ve fotoğrafçının bu kareyi yakalamak için ne kadar uzakta olması gerektiğini ölçtüm. "Onları genellikle

ve aşağıdaki vadide bekleyin, ama onları aşağıya kadar takip etmek çok da önemli değil, böylece çekimleri yapabilirsiniz."

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi anlık ve muhteşemdi.

Bütün vücudum gerildi. Kahretsin, onu istiyordum. *Zamanı değil.*

"Gerçekten mi?" Kağıdı ona geri uzattım.

"Bundan ne elde edeceğini bilmek bile istemiyor musun?" Kaşları kalktı.

"Sana yardım ederek bir şey elde etmek zorunda değilim Callie."

"Ama ben istiyorum!" Hızlı bir nefes alarak kendini toparladı. "Yani, bu bir iş teklifi. Evet, biraz eğitime ihtiyaım var ve zaten bu tür fotoğrafçılık için evrimii bir seminere kaydoldum-"

"Zaten evet dediğimi biliyorsun, değil mi?" Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"şunu çıkarmama izin ver!" ne doğru eğildi ve parmağını dudaklarımda üzerine koydu.

Ağızıma alma isteğime koydum.

"Dediğim gibi." Parmağını kaldırdı, sonra *World Geographic* broşürünü katladı ve cebine geri koydu. "Bazı ekipmanlara yatırım yaptım bile. Kayakıların kesinlikle ibraname imzalamasını saçlarımda ve elde ettiğimiz fotoğrafları pazarlama için kullanabilirsiniz. Ava sana yardımcı olabileceğini söyledi, çünkü senin saatlik ücretini ödeyecek durumda değilim. Gördün m? Bu bir iş teklifi." Sırttı.

"İyi de bir tane." Başımı salladım, gözlerindeki sevinç karşısında göğsüm kabardı. "Eğer pazarlama fotoğrafları çekiyorsanız, fazladan uçuş saatleri bizim için sadece bir iş masrafı olacaktır." Bana tekrar böyle gülümsemesini sağlayabilseydim muhtemelen onu Colorado'daki her tatil köyüne uçurmayı kabul ederdim. "Biliyor musun, eğer istersen bu yıl o yarışmaya katılabilirsin. Son başvuru tarihinin Ocak ayında olduğu yazıyor. Seni hazırlamak için aylarımız olur."

"Oh, hayır. Ben yle bir şey aramıyorum. Sutton..." Sertçe başını salladı. "Ayrıca, bira aydan çok daha fazlasına ihtiyaım var," diye alay etti, ekranı görebilmek için hafifçe döndü ve faremi avuçladı. "İşte, sana göstereyim." Tatil köyünün web sayfasına gitti. "Bunların hepsini çektim ama aynı değiller."

"Bunlar güzel." Fotoğraflar pistlerden inen kayakçı ve srflere aitti. Bazıları elimizdeki küçük insan yapımı alanda atlayışın ortasındaydı, diğerleri ise ağaçların arasında çekilmiş aksiyon fotoğraflarıydı.

"Teşekkür ederim. Sadece oyunumu geliştirmek istiyorum. O galeriye girmek, ne kadar küçük olsun, Sutton'ı gururlandıracaktır." Omuz silkti. "Bu beni

Ben de gurur duyuyorum."

"Harika bir galeri. Annemin bazı eserleri var." Reed'in bulabildikleri. Babamın öfke dolu kederiyle un ufak etmediklerini.

Callie yumuşak bir sesle, "Heykelleri olağanüstü," dedi.

"Olağanüstü biriydi." Annemi özlemek söz konusu olduğunda her zaman ortaya çıkan keder dalgasını bir kenara ittim ve ekrana doğru eğildim, omzum Callie'nin koluna değdi. Temas her zamanki gibi elektrikliydi. "Bu fotoğraflar Callie Sutton Photography'nin izniyle çekilmiştir."

"Evet." Başını salladı. "Yaklaşık beş yıl önce sözleşmemi yeniden müzakere ettiğimde anlaşmanın bir parçası da fotoğraf kredisiydi, her ne kadar tesiste çektiğim her şeyin hakları tatil köyüne ait olsa da. Ben de isimlerimizi birleştirmenin LLC için hoş olacağını düşündüm." Gerildi. "Ama çekeceğim fotoğraflar için bazı hakları devretmeni istiyorum."

"Galeriye göndermek istedikleriniz," diye tahmin ettim.

"Evet. Madigan Dağı adına imza atabileceğinizi varsayıyorum." Dişleri bir an için alt dudağını ısırıldı. "Bunun birlikte yaşadığımız gerçeğini suistimal etmek anlamına gelebileceğini biliyorum ve Reed'e sorabilirim-"

"Madigan için imzalayabilirim." Eve dönmeden önce Reed'le yaptığımız anlaşma beni hiç bu kadar mutlu etmemişti ve bunun parayla bir ilgisi yoktu. Bu Callie'ye verebileceğim bir şeydi. "Bu bir sorun değil. Reed'in sorusu olursa ben hallederim. Ve ne zaman istersen başlayabiliriz. Yarın için planlanmış bir gezimiz yok ama sana programı veririm." İtiraf etmeliyim ki, iş için bile olsa onunla evin dışında vakit geçirme fikri hoşuma gitmişti. Ona bir türlü doyamıyordum.

Sırıttı. "Bu harika olurdu."

"Çekimlerin harika olacak, özellikle de seni kuşun kapısından eğilmen için koşum takımına bağladığımızda." Başımı salladım, şimdiden ona temiz bir görüntü sağlamanın en güvenli yolunu .

Ağzı açık kaldı. "Koşumlu mu?"

"Oh evet." Sırıttım. "Zaten bir teçhizatımız var."

"Sence bir helikopterin kapısında mı takılmalıyım?" Gözleri kocaman açılmıştı.

Yüzündeki şaşkınlığı öpmek istedim.

"Güvenli," diye söz verdim. "Gel, sana göstereyim." Bilgisayarı hızla kapattım ve Callie'yi hangara götürürken ön kapıyı kilitledim.

O gün için kapalıydık, yani misafirleri dışarıda bırakmak gibi bir şey değildi.

Helikopterin kapısını kaydırarak açıp içeri girdiğimde sessizdi. "Hadi gel." Koltukların arasına doğru yürüdüm ve o da beni takip etti, arka sıranın yanındaki kabı açıp koşum takımını çıkarmamı izledi. "Gördün mü?"

Pencereye en yakın koltuğu göstererek, "Sanırım şuradaki sandalyeden harika fotoğraflar çekebilirim," dedi.

"Açını değiştirebilirsen daha da iyilerini elde edebilirsin. Ayrıca, eğer seni uçuruyorsam, kapıyı açtığında kemerinin bağlı olması gerekir. Düşme riskini göze alamam. Sıfır şans." Koşum takımını ona uzattım.

Alt dudağını ısırarak aldı. "Ve takılıyor mu?"

"Kapının hemen üstünde bir kanca var." Alaycı bir sırıtiş ağzımı yokladı. "Yani, seni her zaman kurtarma vincine bağlayabiliriz ama aklındaki şeyin orada sallanmak olduğunu sanmıyorum."

Başını kaldırdı ve tükürdü. "Kesinlikle hayır."

"Anlamıştım." Başımı çatıya çarpmamak için kamburlaştırarak ilerledim. Sonra kemer açık kalsın diye ellerini yönlendirdim. "Gördün mü? Bacaklarını buraya ve buraya koyuyorsun." Açıklıkları işaret ettim. "Ve sonra seni bu tokayla sıkıca bağlayacağız." Parmaklarım onunkilere değdi.

Nefesi kesildi. "Ve sonra düşmeyeceğim. Çünkü fiziksel olarak umursamaz bir şeyin büyük bir hayranı değilim ve Sutton'ın sadece bir ebeveyni var."

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Ve uçan ben olacağım, bu yüzden bu sözü vermekte bir sorun görmüyorum. Theo'nun kesinlikle yetenekli olmadığından değil."

"Hayır, seni istiyorum," dedi, elleri koşum takımını kavrarken bana baktı. Gerginlik bedenlerimizin arasındaki her santimi doldurmuştu.

Beni sertleştirmek için tek gereken buydu.

"Yani... Uçan kişinin sen olmasını istiyorum," diye fısıldadı, bakışları ağzıma kaydı.

"Güzel." Sesim alçaldı. "Çünkü ben o kişi olmak istiyorum..." Sözlerim kesildi. Onun yakınlığı, saçlarının kokusu ve dudaklarının ayrılma şekli dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki onu öpmekten başka bir şey düşünemiyordum.

"Güzel," diye papağan gibi tekrarladı, koşum takımı koltuğa düştü. "O zaman sanırım anlaştık." Ellerini göğsüme dayadı, parmakları kazağımın kumaşını yumrukluyordu.

"Anlaştık." Ellerim kalçalarını buldu ve bunun kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde onu kendime doğru çekerek sıktım. Belki de artık umursamıyordum.

"Kesinlikle katılıyorum." Bir elini omzumun üzerinden enseme doğru kaydırıldı.

Başımı eğdim. Ben bir pusulaydım, o ise kuzey. Aramızdaki her neyse onunla savaştığım gücüm yoktu.

Dudaklarım onunkilere bir kez dokundu. İki kez.

"Bu kötü bir fikir," diye uyardım onu. "Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Sadece öp beni, Weston." Beni aşağı çekti ve ben de isteyerek gittim, haftalarca süren istek ve ihtiyaçlarımı serbest bıraktım.

Önsöz söylemeden ağzını aldım, güvenlik adına dokunmamaya yemin ettiğim her şeyi geri almak için dilimle içini süpürdüm.

Sikerler. Bu görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. İkimiz de bunu biliyorduk.

Elim saçlarının arasından geçerek onu daha derin bir öpücük için eğmeye yetecek kadar kavradı. Sadece ilk seferki kadar iyi değildi, daha iyiydi. Tırnakları boynumun arkasını ısırdı ve boğazına takılan küçük inilti beni öldürecekti.

O sesi tekrar tekrar duymak istedim.

Dilimi emdi ve ben inledim, elimi onun kıcıyla doldurarak bizi helikopterin ortasındaki bank koltuğuna kaydırıldı. Onu burada öpeceksem uzanmak en mantıklısıydı, ben de öyle yaptım, dilimin her darbesini karşılarken ağzım onunkinden hiç ayrılmadı. Her şey onun rahatlığıyla ilgiliydi.

Yalancı.

Kalçalarının arasını istiyordum ve kendimi tam olarak orada buldum, onu ezmek için ağırlığımı bir elimle başının üstündeki kuşun çerçevesine dayadım. Bacaklarını kalçalarımın etrafında kilitledi ve omurgamın tabanında toplanan ihtiyaç on kat arttı.

Boynundan aşağı inen bir yolu , onu kıvrandıran noktada durakladım ve nefesini içine çekip ellerini saçlarımda sıktığında sııttım. "Bu hoşuna gitti."

"Evet." Bana doğru sallandı ve ben Tanrı'ya şükrederken bile aramızdaki kat kat giysilere lanet ettim.

"Peki ya bu?" Gömleğinin düğmelerini teker teker açtım ve çıplak teninin her bir santimini ağzımla okşadım.

"Evet."

"Peki ya bu?" Sütyenin bir sonraki düğmesi açıldığında göğüslerinin kabarıklığını öptüm, narin mavi dantel kupları ve şimdiye kadar gördüğüm en kremsi teni ortaya çıkardı.

"Evet!" Başımı göğsüne doğru yönlendirdi ve ben de bundan sonuna kadar faydalandım, tepe noktasını fincanın üzerine ittim ve dilimi meme ucunun üzerinde döndürdüm.

Nefes nefese kaldı ve onu dudaklarımın arasında emdim, meme ucunu dişlerimle hafifçe tırmıkladım. Sonra elim ilkinin sıcak tutarken diğerine de aynı muameleyi yaptım. Ağırılığı avucumda çok iyi hissettiriyordu ve her öpücüğe, her dokunuşa karşılık verme şekli, aletimin kendi talebiyle zonklamasına neden oldu.

Onu götüremezdim. Burada olmaz. Bu şekilde olmaz.

Ama vücudu bana her türlü yeşil ışığı yakıyor, benimkine doğru eğiliyor, ben karnını öperken altımda titriyordu. Düğmelerin sonuncusu da yana düşüp onu belden yukarısı çıplak bırakınca nefes alış veriş hızlandı.

", " dedim başımı kaldırıp onu görebilmek için.

Dudakları şişmiş, göğüsleri dolgunlaşmış ve ağzımdan fırlamıştı. Her fantezinin resmiydi, şehvetle parlayan gözlerle bana bakıyordu. "Seni istiyorum."

"Callie." Adı zar zor tanıdığım bir iniltiydi. "Weston," diye yalvardı, kalçalarını döndürerek. "Seni istiyorum."

"Burası seni istediğim gibi soymak için çok soğuk." Ağzım kot pantolonunun kemerine değdi. Isıtılmalı hangarda bile içerisi muhtemelen 60 derece civarındaydı.

"Ne soyduğun umurumda değil." Gözleri benimkilerle buluştu ve orada gördüğüm saf arzu, kendi bedenimin yaptığı her talebi yankıladı.

Daha önce yaptığım gibi vücudunda gezindim, gömleğinin düğmelerini ilikledim, sahip olmadıklarımızla ikimize de işkence ettim. Sonra onu nefes nefese öptüm, aramızdaki sürtünme ve sıcaklık kendi başına bir ateş olana kadar ağzını tekrar tekrar aldım.

"Seni öpmeden duramıyorum," diye itiraf ettim, elimle kalçasını koltuğa sabitledim, böylece ona sürtünebiliyordum. Baskı hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi. Bununla ilgili her şey hem çok fazlaydı hem de yeterli değildi.

"O zaman yapma." Alt dudağımı ısırды ve aramıza uzanarak sıkımı avuçladı ve kotumun kumaşını sıktı.

"Calliope." Adı dudaklarımın arasında boğuk bir karmaşaya dönüşmüştü.

"Lütfen." okşadı. "Düşünme. Akıl yürütme. Sadece burada benimle ol, Weston."

Onu hayır diyemeyecek kadar çok istiyordum ama insanoğlunun bildiği en rahatsız ortamda ona şipşak bir sevişme yaşatacak da değildim. Ama onu isteksiz bırakmak da bir seçenek değildi.

Kot pantolonunun düğmesini açtım. "Beni bırakmalısın yoksa bu iş yürümez," dedim ağzına karşı.

"Bırakmak istemiyorum." Dilini alt dudağımın üzerinde gezdirdi, sonra da emdi.

Fermuarını indirirken, "Buna değmesini sağlayacağım," diye söz verdim. Elime karşı sallandı.

Beni bir kez daha sıkıştırırsa, tüm asil ideallerimi bu kuştan dışarı atacak ve onu bankta becerecektim. Kontrolümü unutulmanın eşğine getirmişti.

Parmaklarımı iç çamaşırının lastiği boyunca gezdirdim. Aşağıya baktım. Gördüğüm en ateşli şeydi. Mavi dantel, tıpkı sütyeni gibi. "Parmaklarımın daha aşağıya inmesini istiyorsan evet demen gerekecek."

"Evet. Evet. Evet." Gözleri benimkilerle kilitlendi.

Parmaklarımı buklelerin arasından geçirdim ve sonra onun sıcak ve kaygan hissiyle homurdandım. "Kahretsin, Calliope. Benim için çok hazırsın, değil mi?" Sıvı ateş gibi hissediyordu ve bir hamlede içine kayacağımı biliyordum. *Burada olmaz. Böyle olmaz.*

Parmak uçlarım klitorisini sıyırdığında nefesi kesildi ve iki eli omuzlarıma doğru uçarak beni bıraktı.

Vücudundan aşağı kaydım, dizlerim döşeme tahtalarına çarptı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu ben onun ulaşamayacağı bir yere kayarken.

"Sözümü tutuyorum." Bakışlarım onunkilere kilitlendi, kalçalarına açtım verdim

ve ağzımı dantel parçasına doğru indirdim, dilimi klitorisine bastırmak için kumaşa doğru ittim.

Sırtını kamburlaştırarak haykırdı. "Çıkar şunları!" Ayaklarını bankın kenarına dayadı ve kalçalarını kaldırdı.

Parmaklarımı kot pantolonunun beline ve iç çamaşırının askılarına geçirdim, sonra kumaşı bacaklarından aşağıya doğru sıyırdım ve botlarının üst kısmında kıvrılmış halde bıraktım. Sonra onu bankın kenarına sürükledim, ellerimle kalçalarını ayırdım ve ağzımı üzerine koydum.

İniltisinin sesi hafızama kazındı.

Dilimle onu çalıştırdım, klitorisinin etrafında hafif hareketler ve daireler ızdım. Tatlı... Çok tatlıydı.

"Weston!" Tırnakları kafa derimi taradı.

Hayatının geri kalanında adımı tam olarak böyle söylemesini istiyordum. şimdiye kadar öğrendiğim her numarayı kullandım, onu orgazma doğru ittim ama onu sınırdı tuttum. Her düşünce, onu nasıl inletebileceğim, onu neyin inlettini kataloglayabileceğim ve bunu nasıl daha uzun süre devam ettirebileceğim etrafında dönüyordu. Mantık her an geri dönebilir ve bana bunu neden yapmamamız gerektiğini hatırlatabilirdi.

Dilimi içine soktuğumda sırtı kamburlaştı ve nefesleri düzensiz aralıklarla geldi. Yaklaşmıştı. Bunu kalalarındaki gerginlikten, yumruğuyla bastırmaya çalıştığı çığlıkların tizliğinden hissedebiliyordum.

Dilimi bir parmağım ile değıştirdim, sonra iki parmağım ile, horozumla kullanacağım aynı ritimde içine ittim - sert ve yavaş. Beni sıkıca kavradı ve inledim, dudaklarım klitorisine değıyordu, titreşimler bacaklarını sıkmasına neden oluyordu.

Tam oradaydı.

Kalçaları başımı kavradı ve elleri beni kendisine doğru tuttu. Kalçaları sallanırken, ihtiyacı olanı alıp parmaklarıma ve ağızıma sürerken, dilimin düz kısmıyla o hassas sinir demetini bastırıp sıyırdım. Yukarı baktım ve gözlerimiz kilitlendi.

Hayatımda gördüğüm en seksi kadındı, yarı çıplaktı, teni kızarmıştı ve gözlerindeki çaresizlik, bu helikopterde onun her santimini almamaya karar verdiğimi tekrar sorgulamama neden oldu.

Boğuk bir çığlıkla boşaldı, dalgalar onu tekrar tekrar içine alırken vücudu kamburlaştı.

Vücudum ığlık atarak aynı serbest bırakılmayı talep etti, ama onu susturdum, bir şekilde kontrol edilemez bir arzu haline gelen şeyi dizginlemeyi başardım. Vuruşlarımı yumuşattım, bankta gevşeyene kadar onu aşağı indirdim, nefes üstüne nefes emerken göğsü kabarıyordu.

"Aman Tanrım." Dirseklerinin üzerinde doğrulup bana baktı. "O da neydi öyle?"

"O... bizdik." Hiç kimseyi onu arzuladığım gibi arzulamamıştım.

Vücudu tepeden tırnağı titriyordu ve ben lanet ettim. Burası bunun için çok soğuktu. "Buraya gel." Ellerimi uzattım ve o da tuttu. Onu ayağı kaldırdıktan sonra i çamaşırını ve kot pantolonunu inanılmaz bacaklarına doğru sürükledim. Hâlâ keşfedilecek, tadılacak çok şeyi vardı.

"Weston, bitirelim şu işi," diye fısıldadı.

"Bu çok-"

Bir telefon alarmı çaldı ve Callie irkilerek arkasını döndüğünde bankın üzerinde atılmış telefonunu buldu. "Sutton'ı almam gerektiğini hatırlatıyor."

"Gördün mü? Şimdi sırası değil." Fermuarını yukarı çekip kot pantolonunun düğmesini iliklerken hafif bir titreme vardı. Sonra ayaklarımı buldum ve kambur durmadan ayakta durabileceğim şekilde helikopterden çıktım. Aletim pantolonumun kumaşına baskı yapıyor, nabzımla birlikte zonkluyordu ama ellerimi boynumun arkasına koydum, gözlerimi kapattım ve durmasını diledim.

Olmadı.

"Ama bir zamanı olacak, değil mi?" Callie kuştan çıktı ve gözlerimi açtığımda karşımda duruyordu. İfadesinde, gözlerinde ne hissettiğini anlamak için çok fazla şey vardı. Memnuniyet ve istek vardı ama karnıma vuran bir huzursuzluk da vardı.

Yüzünü ellerimin arasına alarak, "Bu karşılıksız bir şey değildi, Callie," diye ona güvence verdim. "Orada olan hiçbir şeyin geri ödenmesi falan gerekmiyor. Bana borçlu değilsin, eğer düşündüğün buysa." Orada olanlar, kendime bile zar zor açıklayabildiğim tatlı, pervasız bir delilik biçimiydi.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Yani, seni istiyorum." Kazağımı kavradı ve beni kendine çekti. "Yapmamam için tüm nedenleri biliyorum. Evdeki her şeyi cehennem gibi garip hale getirebileceğini biliyorum, ama bunu görmezden gelmek bizi helikoptere bindiriyor. Sırada ne var? Asansör mü?"

"Evet, oldukça yoğundu." Ve *kahretsin*, şimdi asansörde bana sarıldığını düşünüyordum.

"Öyleyse bana bunu görmezden gelmeyeceğimizi söyle. Sana sahip olabileceğimi söyle." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sadece bir kez olsa bile."

Kontrolüm elimden kaçtı ve elleri boynuma dolanıncaya kadar onu sertçe öptüm, benimkiler de kışındaydı, onu daha yakına çektim ve yine nerede olduğumuzu unuttum. "Bana 'her şeyi bir kez dene' mantradaki her şey olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?" Ağzına karşı sordum.

Cep telefonu tekrar çaldığında, "Bence bu felsefedeki *her şey sensin*," diye mırıldandı. "Lanet olsun. Gerçekten gitmem gerekiyor."

"Git." Ellerimi bıraktım ve geri çekildim.

"Evet de." Alarmı susturdu ve cebine geri koydu, bana bakarken meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Bir kereliğine de olsa her şeyi berbat edemeyiz, değil mi?"

"Çünkü sadece bir kez durabileceğimizi düşünüyorsun." Ona kaşlarını kaldırdım. Onun tek bir tadına baktım ve şimdiden başka bir vuruş için can atıyordum ve o bir kez işe yarayacağımızı mı düşündü? "Yemin ederim, eğer sistemimizden atmak için olduğunu söylüyorsan-"

Güldü. "Ben o kadar aptal değilim West. Ama sanırım ya bu şeye bir kez boyun eğeceğiz ya da paylaştığımız evde kendiliğinden yanma riskini göze alacağız." Çıkışa doğru geri geri gitmeye başladı. "Evet de. Beni burada tek başıma bırakma. Tabii beni gerçekten istemiyorsan başka. O zaman bu fikir zaten tartışmalı olur."

Onunla geçireceğim tek bir gece için kanatlarımı bile takas edebilirdim. "Bir kez," diye kabul ettim. Sırttı ve uzaklaştı.

Callie

"Beni buna ikna etmene izin verdiğime İNANAMIYORUM," diye mırıldandım asansör Madigan'daki en küçük yamacı tırmanırken. Ortalık sessizdi ve bu sessizlik, sıradan bir günde aşağıdaki kayakçıların ara sıra böldüğü türden bir sessizlik değildi; öyle bir sessizlikti ki sanki yamaçlarda sadece biz varmışız gibi hissettiriyordu.

Çünkü öyleydik.

"Kayak yapmayı bilmeden istediğin aksiyon fotoğraflarını çekemezsin," dedi Weston yanımda, gözlükleri alınındayken. Sabah güneşi arkamızdaydı, bu yüzden gözlerindeki altın benekler o kadar belirgin değildi, ama bana gülümserken onları hala görebiliyordum.

"Elbette yapabilirsin. Her zaman düğün fotoğrafları çekiyorum ama hiç evlenmedim. Bir şeyi yakalamak için deneyim şart değil," diye karşı çıktım.

Dün gece bunu yapmamızı önerdiğinde ona aklını kaçırdığını söyledim.

Sonra bana kayakları, batonları, botları, bağlamaları, her şeyi hediye etti. -Ve ben tereddüt ettim. Kendi deyimiyle daha iyi *kontrol* edebilmem için bana daha kısa kayaklar bile almıştı. Daha önce hiç kimse benim için böyle bir özen göstermemişti.

Genelde biri beni konfor alanımdan çıkarmaya çalıştığında, onu yakın çevremden tamamen uzaklaştırdım. Ama onun gözlerinde inkar edemeyeceğim bir şey, çocuksu bir heyecan vardı.

Ya da belki de helikopterde beni akşam yemeği ve tatlısıymışım gibi yedikten sonra beynimi tamamen uyuşturmuş olmasıydı. Adamın öyle bir dili vardı ki ulusal hazine ilan edilmeliydi. Anıtlar inşa edilmeliydi. Sadece benim erişebileceğim anıtlar, ama yine de.

Sahiplenici olma. Bu cümleyi son on iki saattir birkaç dakıkada bir kafamda tekrarlıyordum ama yine de işe yaramıyordu.

Weston sadece oda arkadaşımıydı. Tanrısal bir dile ve şeker gibi orgazm vermek için yaratılmış ellere sahip bir oda arkadaşı, ama yine de... sadece benim

Oda arkadaşı. En azından onun gözünde. İşte , adama o kadar bağlanmışım ki kendimi uzun, aerodinamik sopalara sıkıştırmışım ve sırf onun gülümsemesini görmek için kendimi dağdan aşağı atmak üzereydim.

Ama bana, onu gülümseteceğini bildiğim başka şeyler de yapabileceğime söz vermişti. Sadece bir kez bile olsa, Weston'ı yatağıma alabilecektim.

Weston, "Ama bunun çekim yaparken bakış açınızı nasıl değiştireceğini düşünün" dedi.

Kahretsin, ne hakkında konuşuyorduk? Kayaktan. Doğru ya. Dün beni içinde bıraktığı orgazm mutluluğundan kafamı kaldırıp konsantre olmam gerekiyordu.

"Bana bir sabah içinde kayak yapmayı öğreteceğinden nedense şüpheliyim," diye takıldım.

"Hayır, bu sabah sadece tavşan kayağı yapacağız." Asansör sona yaklaşırken altımızdaki boş yamacı işaret etti. "Ama kayakçının vücudunun nasıl hareket ettiğini anlarsanız, atışlarınız için öngöründe bulunabilirsiniz. Hangi açıda olmak istediğini bilirsin. Bana tam olarak nereye uçmamı istediğinizi söyleyebileceksiniz, böylece istediğinizi yakalayabileceksiniz."

"Seni yakalamak istiyorum," diye mırıldandım. Onun sesinden, ellerinden, her şeyinden başka bir şeye konsantre olamazsam bu asla işe yaramayacaktı.

Bana doğru uzandı, boynumun dibini kavradı ve başımı eğdi, beni sersemleten ve biraz daha fazla tahrik eden sert, hızlı bir öpücük için içeri girdi. "Konsantre ol," diye fısıldadı.

Sonra asansörün sonuna yaklaştığımızda barı kaldırdı. "Bu aptal şeyden düşeceğim."

"Hayır, değilsin." Elini belime indirdi ve kavradı. "Sadece bana güven."

Yaptım. Pazartesi günü sabahın sekizinde burada olmamın tek nedeni buydu. Sutton'ı yarım saat önce okula bırakmıştık ve şimdi, kesin sona yaklaşırken bize el sallama cüretini gösteren buradaki tek asansör görevlisinin önünde kıkımın üstüne inmeye hazırlanıyordum.

"Bir, iki," diye başladı Weston, beni daha yakına çekerek. "Üç. Ayağa kalk." Ayağa kalktık ama kayaklarımız yere hiç değmedi. Weston beni kendisine demirlemiş halde tuttu, asansörden zahmetsizce kayarken beni yan tarafında, yerden oldukça yüksekte tuttu.

Beni tavşan yokuşunun tepesine indirirken "Bu hile yapmak," diye mırıldandım.

"Belki de bu sadece seni elime almak için bir bahaneydi." Göz kırptı.

O. Adam. *Göz kırptı.*

"Sen de *kimsin*?" Sözleşmemizi yazdığım ciddi adam asla göz kırpmazdı.

Cevap olarak sadece güldü. "Tamam, yani burası sadece tavşan kasesi."

"Daha çok mezbaha gibi," diye mırıldandım.

Gözlerini devirdi. "Ve gördüğünüz gibi, burada sadece biz varız. Yuvarlanacak çocuk yok, taşlaşacak yetişkin yok, ne olursa olsun tanıklık edecek kimse yok."

Sopalarımı kara sapladım. "Yani diyorsun ki, şu andan itibaren ilk kez yalnızız..." Alevler yanaklarımdan yukarı fırladı. "Ve sen bu zamanı kayak yapmak için kullanmak istiyorsun."

Arkama geçti, kayakları benimkilerin dışındaydı ve ağzını kulağıma götürdü, kasklarımız hafifçe birbirine değiyordu. "Başımı kalçalarının arasına koyup boşalana kadar seni yaladığımdan beri ilk kez mi?" diye fısıldadı.

"Weston." Sıcaklık tüm vücuduma yayıldı.

"Olan buydu, değil mi?" Kulak mememi dişlerinin arasına aldı. "Eğer seni sadece bir kez elde edersem, Calliope, utangaçlığa yer kalmayacak."

Ciğerlerim titreyen bir nefesle doldu. "Ve eğer böyle konuşmaya devam edersen, bu dağdaki tüm karları eriteceğiz."

Başımı çevirdi, kendi açısını verdi ve beni öptü. Dilinin uzun, yavaş ve derin darbeleri birkaç saniye içinde ona sarılmamı sağladı. "Ben de buna karşı değilim." Bir başka yumuşak öpücükle geri çekildi. "Yine de tam olarak yalnız değiliz. Jules orada bizim için asansörü çalıştırıyor," diye hatırlattı.

"Doğru." Başımı salladım. "Çünkü oda arkadaşına kayak yapmayı öğretebilmek için bütün bir dağı kapatmak tamamen mantıklı."

"İlk olarak, dağı kapatmadım. Günün açılışından bir saat önce iki asansörcüye teleferiği çalıştırmalarını söyledim. İkincisi, eğer beni seni öperken gördüyse, senin sadece oda arkadaşım olduğunu düşündüğünden şüpheliyim."

"Yardımcı olmuyor!" Ölüm tepesinden aşağı baktım. "Peki bu nasıl elimizdeki en kolay yokuş oluyor?"

"İyi olacaksın," diye söz verdi bana. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya kışımın üstüne düşersem?" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

Gözlüklerimi gözlerimi kapatacak şekilde indirdi. "Sonra öperim ve her şeyi daha iyi yaparım."

"Cinsel vaatlerinle ve.... senliğinle dikkatimi dağıtmayı bırak." "Ama eğlenceli. Ve sanırım birisinin bana Daha fazla gülümse." Kayaklarına açtı verdi, önlerini bir üçgen oluşturacak şekilde birbirine itti. "Bu bir kar küreme aracı."

"Bunun bir kar küreme aracı olduğunu biliyorum," diye homurdandım. "Kayak yapmıyor olmam burada yaşamadığım anlamına gelmez. Sutton'ı izledim, biliyorsun."

"Tamam, o zaman tepeden aşağı inmenin en kolay ve en yavaş yolunun bu olduğunu biliyorsun. Sırıklarınızı alın."

"Neden sopa getirmedi?" Benimkini sapından tuttum.

"Çünkü burası tavşan yokuşu. Direklere ihtiyacım yok. Senin de yok ama sen istedin, işte buradayız." Sesi o kadar sakin, o kadar rahattı ki, sanki kendimizi kaygan bir kar tabakasından aşağı atıp buna eğlence demeyecektik. Sanki birbirimize bastırılmamışız gibi.

Onun da benim kadar yıpranmış, benim kadar dikkati dağılmış hissetmesini istedim.

Onu.

"Şimdi tepeden aşağı inmeye başlayacağız, ama düz gitmek yerine, "Yamacı bir yandan diğer yana keseceğiz, her iki uçtan da döneceğiz, tamam mı?" Elleri belimi kavradı. "Ve ben tam buradayım. Yolun yarısında duracağız ve kendi başına denemeye hazır olup olmadığına bakacağız, değilsen de sorun değil."

Yani. Lanet olsun. Sakin. Weston Madigan'ın tüylerini diken diken eden bir şey olmadı mı?

"Hadi şu işi bitirelim." Kaderime boyun eğmiştim. Eğer düşersem ve bu sırada onu da düşürürsem, bu onun kendi hatasıydı.

"Tamam." İleri doğru itti ve dönmek için hafifçe eğildik, yamacı neredeyse dik bir açıyla yavaşça geçtik. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş, değil mi?"

"Tepeden aşağı inmiyoruz," diye hatırlattım ona, sanki hayatımı kurtaracakmış gibi sırıklarına tutunarak.

"Her şeyin zamanı var Callie. Rahatına bak."

Beni her yönden kuşatmıştı. Kayakları benimkileri kafeslemiş, uygun açıda tutuyordu. Kolları etrafımda kilitlenmiş, sırtımı göğsüne sabitlemişti. Vücudu benimkinin etrafında kıvrılmıştı, böylece ağzı kulağımın dibindeydi. Tamamen güvendedim çünkü kontrol tamamen Weston'daydı.

Rahatladım.

"Güzel, şimdi sağ ayağımızı biraz kaldıracaksınız ve sola doğru eğilerek döneceğiz."

Kayağım kaydı ama o beni sıkıca tuttu ve geldiğimiz yöne doğru dönmemi sağladı. Dönüş, fethettiğimiz en uzun dikey mesafeyi tüketmişti.

"Harika gidiyorsun." Yamaç boyunca süzıldük ve Weston bizi aşağıya doğru biraz daha gitmemiz için döndürdü, hafif bir hız kazandık ama beni korkuyla donduracak bir şey olmadı. "Tekrar dönün." Ağırlığımızı ilk seferde yaptığımızın tersine kaydırarak ve dönüşü gerçekleştirdik. "Mükemmel. Gördün mü? Kaymadın bile."

"Çünkü bana sarılıyorsun," diye karşı ama dudaklarımı bir gülümseme kapladı.

"İşin avantajları." Yokuşu aynı sabit hızla geçtik. "İşte böyle. Eğil ama dengeni koru. Kontrol tamamen sende," dedi tekrar döndüğümüzde. Tutuşu hafifçe gevşedi. "Bunun için gerekli atletizme sahipsin. Sadece kayaklarına nereye gideceğini söylediğini hatırlamalısın, tersini değil."

"Peki ya dönüşte kayar ve dümdüz aşağı inersem?" Tekrar kenara yaklaştığımızda meydan okudum.

"O zaman kayaklarınızı bu şekilde açılı tutun ve iniş hızınız yavaşlayacaktır. Düşersen düşersin. Herkes düşer. Sutton düşer. Ben düşerim. Küçük kardeşim bile düşer ve o çocuğun sayılamayacak kadar çok X Games madalyası var. Sadece ayağa kalkmanız gerekiyor."

Bir dönüş daha yaptık ve o bizi biraz daha dikleştirdi, kolları daha da gevşedi.

"Kendi başınıza denemeye hazır mısınız?" diye sordu, bizi yamacın ortasında durdurarak.

"Neden? Yani, eğer seninleyken kolaysa, belki de sen bana bağlıyken böyle kayıyorumdur."

Hafifçe güldü, sesi içimde bir orman yangını gibi yayıldı. Gülüşünün sesini seviyordum. Dürüst olmak gerekirse, etrafında gülmeyi seçtiği birkaç kişiden biri olmamı seviyordum.

"Hemen geliyorum." Beni bıraktı ve ben hemen onun sıcaklığını, güvenliğini özledim. "Sana bağlı olmaya karşı olduğumdan değil, ama kayak yapmak uçmak dışında yaptığım en güçlendirici şeylerden biri ve tek bir baş belası olduğunu bilmeni istiyorum." O

yokuş yukarı yanlamasına adım attı, sonra önümde manevra yaparak kayaklarını benimkilerin geriye doğru bir versiyonu şeklinde eğdi.

"Belalı ve tavşan kasesi aynı cümle içinde kullanılamaz," diye karşı çıktım, tepenin yarısına geldiğimizi fark ettim.

"İlk birkaç seferde öyle oluyor."

Alay ama yamaç boyunca ilerlerken onu takip .

"Güzel," dedi. "Şimdi aynı şey. Sol kayağı biraz kaldırın, sağa doğru eğilin ve dönüşü yapın."

Kalbim dört nala koştu ama başardım ve yüzüstü düşmemenin avantajını yaşadım.

"Mükemmel!" Bana sırtıttı.

"Bunu geriye doğru giden adam söylüyor," diye mırıldandım. Vücudumdaki her kas gergin ve aktıftı. Her şeyin -dengemin, kayaklarımın, eğimin açısının- aşırı farkındaydım ve o sanki yürümek kadar kolaymış gibi geriye doğru kayıyordu.

"Hey, ben de aynı tepede öğrendim." Arkasına baktı. "Bir dönüş daha."

"Sana kim öğretti?" Eğildim ve dönüşü gerçekleştirmek için hareket ettim. Söylemeliyim ki, bu sefer üç yaşında bir çocuk yanımdan bir Olimpiyatçının uzmanlığıyla uçmadan çok daha kolaydı.

"Babam," diye cevap verdi, çene kasları patlamıştı. "Ama onun için yeterince çabuk . Reed gibi değil. Bu yüzden annem devraldı. O kadın bir azizin sabrına sahipti."

Başka bir dönemeçten döndük. "Yani diğer ebeveynlerden çok duyduğum o umursamaz ikinci oğul enerjisine sahip değil miydin?"

"Oh." Sırtıttı. "Bende vardı. Sadece sınırların dışında kayabileceğimi anlamam beş yaşımı buldu. Reed hız isterdi. Crew takla severdi. Ben sadece kendi yolumu çizmek, sadece kendim için koyduğum kurallara uymak istedim."

"Kurallarını seviyorsun." Bir sonraki dönüşte kendimi bir şekilde gülümserken buldum.

"Onları senin için kırmaya devam ediyorum," dedi usulca.

"Hey şimdi," diye meydan okudum. "Şimdiye kadar o listede sadece *benim* kurallarımı çiğnedik. Bir gece sana yemek yapmam dışında. Ama kalanların hepsi benim kurallarım."

"Kendim için koyduğum kuralların sadece bir kısmını gördün," diye cevap verdi hınzır bir gülümsemeyle.

Bir dönemeci daha geçmeyi başardık. Weston'ın kolları yanındaydı, tüm vücudu sanki bir spa gezisindeymiş gibi rahattı, gözleri gözlüklerinin renkli kalkanının arkasından alay ediyordu. Bu adamı hiçbir şey korkutamazdı.

Yokuşun dibine yaklaştığımızda, "Sutton bu gece Betty'lerde kalacak," dedim.

Başını yana eğdi.

"Yani yalnız olacağız." Gülümsedim. "Bütün gece. Yalnız."

Kaydı, kayaklarını düzeltip dengesini sağlamadan önce tüm vücudu yalpaladı ve tamamen durdu.

Yanından geçerken güldüm, sonra yavaşça kendi başıma bir dönüş yaptım. İçimden gelen yumruk atma isteğiyle savaştım. Sanki dengemi kaybetmek için bir şey yapıyordum.

Bana kolayca yetiştii, o kadar hızlı hareket ediyordu ki yardım edemedim ama yokuşu inerken ve birkaç metre altımda ama yolumun dışında hızlı bir şekilde durup her yere kar püskürtürken takdirle baktım. Çok kontrollüydü. Çok hassas.

Sanırım onu etkileyen *bir* şey vardı, o da bendim. Bu benim için sorun değildi.

Baştan çıkarıcı olduğunu umduğum bir pozla mutfak adasına yaslandım ve kapıyı izledim. Saat beş buçuktu, Sutton çoktan Betty'lere gitmişti ve Weston'ın kamyonetinin garaj yolumuza girdiğini duymuştum.

Nabzım hızlandı. Elimde çok geniş bir iç çamaşırı koleksiyonu yoktu ama güzel, uyumlu iç çamaşırı takımlarına karşı zaafım vardı, bu yüzden en sevdiğim lavanta rengini giydim ve beğeneceğini umdum.

İyi, umduğumdan da iyiydi. Weston kadar tarifsiz bir adam yaratan Tanrı'ya dua ettim. Eğer bu adama sadece bir kez sahip olacaksam, benim onun için kaybolduğum kadar onun da benim için kaybolmasını istiyordum.

Şimdi tek yapmam gereken Ava'nın iki yıl önce Noel'de bana hediye ettiği ipek bornozun, bu sabah ona bu gecenin o gece olduğunu söyledikten sonra ortaya çıkabilecek gariplikleri ortadan kaldırmaya yeteceğini ummaktı.

Kapının dışında ayak sesleri duyuldu ve boğazımdaki beklenti düğümünü yuttum.

Bütün gün ona yapmak istediğim şeyleri, *onun* bana yapmasını istediğim şeyleri düşünmüştüm. Kendimi safkan bir yarış atı gibi hissediyordum, ahırdan çıkarılmayı bekliyordum, ısınmış ve hazır-

Tamam, bu kadar at benzetmesi yeter.

Kapının kolu döndü ve mideme bir endişe saplandı. Bir şey unutmuş muydum? Bacaklarımı tıraş etmişim. Saçımı yıkamışım. Ayak tırnaklarımı boyayabilmek için bir saat erken bile çıkmışım.

Ya fikrini değiştirdiyse? Ya bana bir kez bakıp çok çabaladığım için güldüyse. Kahretsin. Çok mu *çabalıyordum*?

Kapı açıldı ve Weston içeri girdi, kapıyı kapatmadan önce sert bir kar dalgası onu takip etti. Sanırım fırtına başlamıştı. Döndü, şapkasını çıkardı ve bir şişe şarapla hokkabazlık yaparken paltosunun fermuarını açtı.

Beni gördüğü anda dondu kaldı.

Şapkası fayans girişine düştü.

Gözlerimiz odanın öbür ucunda buluştu ve çenesi düştü, sonra kapandı ve bakışları başımın tepesinden boyalı ayak parmaklarımın ucuna kadar beni tararken sıkıştı. Oradaki sıcaklık açıldı ve kalçalarımın sıkılmasına neden oldu.

"Akşam yemeği sipariş etmek isteyebileceğinizi düşündüm." Bana doğru yürürken ceketi yere düştü.

Başımı salladım.

"Şarap mı?" Şişeyi kaldırdı.

"Hayır."

Onu yemek masasının üzerine koydu ve gelmeye devam etti. "İsteddiğiniz bir şey var mı?"

"Sadece sen." Bornozumu bir arada tutan kemere uzandım, ama o çoktan bana yaslanmıştı, elleri sırtımdan aşağı inip beni öperken kıcıımı kavradı.

Dili ağzımın içinde gezindi ve ben inledim. Tadı nane ve Weston gibiydi. Kollarım boynuna dolandı ve beni tezgâha doğru kaldırıp kenarına oturttu. Kalçalarım ayrıldı. Aralarında hareket etti, kaba kot iç uyluklarımın hassas derisini lezzetli bir sürtünmeyle aşındırdı.

"Seni böyle seviyorum." Elleri kalçalarımı okşayarak saten bornozun altından sıyrıldı.

"Her şey hazır ve seni mi bekliyor?" Alay ettim.

"Hepsi *benim*." Elleri kalçalarımın uzandı ve beni öne doğru çekerek ağzını ağzıma yapıştırdı. Tatlı ya da yavaş değildi. Tamamen diller, dişler ve uzun süredir tatmin edilmemiş bir ihtiyaçtı. Dün beni doruğa çıkarmıştı ama bu yeterli değildi. *Onu* istiyordum.

Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu, nasıl hareket ettiğini, boşaldığında nasıl ses çıkardığını bilmem gerekiyordu. Hepsine ihtiyacım vardı.

Eli saçlarıma dolandı ve başımı hareket ettirerek daha derin bir öpücük için eğdi. Ona doğru bastırdım, ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına kilitledim ve onun verdiği kadar verdim. Vücudumdaki her sinir ucu canlıydı, dilinin benimkiyle kaymasından, parmaklarının kalçamın etine bastırmasından, hafifçe çekiştirdiğinde kafa derimde oluşan hafif sızıdan zevk alıyordum.

Henley'sinin altından tutarak "Çıkar" dedim.

Başının arkasına uzandı ve onu çekip çıkararak yana bıraktı.

"Weston." Parmaklarım göğüs kaslarının çizgilerinde ve karın kaslarının oyulmuş çıkıntılarında gezinirken söyleyebildiğim tek şey buydu. Haftalardır onu izliyordum. *Haftalardır* onu istiyor, ona bakıyor, parmak uçlarımdaki tenini hissetmek için can atıyordum. Kilometrelerce uzunluktaki sert kaslarının üzerinde kadife gibi yumuşak bir teni vardı ve ağzım her santimini tatmak için sulanıyordu.

"Bana böyle bakmaya devam edersen yukarı çıkamayız." Sesi zımpara kâğıdı üzerinde kazınmış gibiydi.

"Benim sorun değil." Nerede olduğu umurumda değildi, sadece ne zaman olduğu.

Şimdi.

"Ben ." Başını eğdi ve boynumu öptü, boynumla oynadı. sanki cinsel dürtülerimin başlatma düğmesiydi. Bütün gün hazırlandığımı, dakikaları geri saydığımı ve onu beklediğimi bilmiyordu. "Eğer bunu sadece bir kez yapacaksak, o zaman bir yatakta olacak Calliope. Seni uzatıp hayal ettiğim her şekilde içime alabileceğim bir yerde."

"Mutfak tezgahını hayal etmedin mi?" Parmaklarım kot pantolonunun düğmesiyle oynadı. "Çünkü hayal ettim. Ne zaman burada yemek yapsan, sana böyle sahip olmanın nasıl bir his olacağını düşünüyorum."

İnledi, dişleri omzumla boynum arasındaki eklemi ısırды ve omurgamdan aşağı saf bir zevk titremesi gönderdi. "Kahretsin evet, bunu düşündüm." Elini sırtımdan kaburgalarımın doğru kaydırdı, sonra elini

başparmağımı meme ucumun üzerinde gezdirdi. "Seni tam da bu tezgâhın üzerinde, bir ziyafet gibi serilmiş olarak hayal ettim."

"Gördün mü? Sayaçlar iyidir." Düğmesini açtım.

"Katılıyorum, ama seni altımda, tezgahın üzerinde hissedemiyorum." Göğsümü avuçladı. "Ben de bunu istiyorum Callie. Altımda olmana ihtiyacım var." Elleri kıcıma gitti ve beni kendisine doğru kaldırdı, geri adım atıp beni tamamen taşıdı. "Senin odan mı benimki mi?"

"Fark etmez. Sana sahip olduğum sürece beni duvara yapıştırabilirsin, umurumda değil." Çenesini, kulağını, boğazını öptüm.

"Siktir." Kavrayışı sıkılaştı. "Benim odamda. Prezervatifim var."

"İyi fikir. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedim hareket etmeye başladığımızda, ama kulağının hemen altındaki küçük bölgeyi emmekle o kadar meşguldüm ki nereye gittiğimize bakamıyordum. "Ve yaklaşık bir yıl oldu."

"Benim için biraz daha az ama temizim," diye söz verdi ve merdivenleri tırmandığımızı hissettim.

"Sana güveniyorum." Koridorun kapısını açtığında dudaklarımız buluştu ve sonra sırtım duvara dayandı, sanki ciğerlerimdeki nefesi öpmeden bir adım daha atamazmış gibi. Bana karşı sallandı ve onu kalçalarımın arasında sert ve ağır hissettim, bornozum kaydı, böylece tangamın kumaşına karşı sadece kot pantolonu vardı.

Duvarı kaldıraç olarak kullandım ve geri yuvarlanarak ona sürtündüm.

Boğazından çıkan ses ancak hırıltı olarak tanımlanabilirdi ve ben buna bayıldım. Her şeyi yerli tutan, katı, kuralcı adam gitmişti. Bu Weston'ın her yeri sertti ama en az benim kadar vahşi ve muhtaçtı.

Beni duvardan çekip aldı ve odasının kapısını tekmeleyerek açtı. Yatağının ortasında sırtüstü yatmadan önce etrafıma bakacak zamanım bile olmadı ve o üzerimdeydi, kalçaları uyluklarımın arasındaydı.

Bir çekiştirmeyle kemerimi çözdü ve bornozumun yarısı tamamen kaydı.

Beni incelerken sıcaklık milyonlarca kelimenin anlatabileceğinden daha fazlasını anlatıyordu, belli ki bulduğu şey hoşuna gitmişti. Bu bakışlar altında mırıldanmak, vücudumun her kıvrımını en iyi açıyla germek ve göstermek istedim.

"İnanılmazsın," dedi ve beni oturur pozisyona çekmek için topuklarının üzerine oturdu. "Hiç kimseyi bu şekilde istememiştim." Bornozu tamamen çıkardı.

"Ne taraftan?" Fermuarına doğru gittim.

Beni sertçe öptü ve tekrar yatağa yatırdı. "Sanki sana ihtiyaç duymaktan öleceğim. Sen lanet olası bir takıntısın Calliope. Uçarken, rehberlik yaparken, bu yatakta yatarken ve sen sadece bir duvar uzağımdayken seni düşünüyorum. Seni düşünmekten asla vazgeçmiyorum."

Cevap olarak inledim ve onu daha sert öptüm çünkü ben de aynı şekilde hissediyordum.

Botları çıktı. Sonra pantolonu. Aramızda her zamankinden daha az katman vardı ama yine de çok fazlaydı. Omzunu ittim, mesajı aldı ve sırt üstü yuvarlandı.

Kalçalarını kavrayarak ellerimin hayalini her çizgiyi izlemesine izin verdim, sonra da onları ağızımla takip ettim. Kasları altımda gerildi ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, ben göğsünü öperken hafifçe kavradı, dilimin aşağı inmeden önce meme uçlarının diskleri üzerinde oynamasına izin verdi.

"Yemin ederim, fotoşoplanmışsın," diye mırıldandım, dilimi karın kaslarının izinde gezdirirken. "Kimse doğal olarak bu kadar iyi görünemez-hissedemez."

Güldü ama boxer külotunun lastikli beline ulaştığımda sesi gergin ve kesik kesikti. Onu helikopterde tuttuğum için büyüklüğünü, uzunluğunu zaten biliyordum, ama malzemeye karşı zorlandığını, başının bandı ittiğini görünce kalçalarım sıkıştı.

Dudaklarımı indirdim ve dilimi o açıkta kalan santimin üzerinde gezdirdim. "Siktir!" Kalçaları sarsıldı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Dişlerimi iç çamaşırının kumaşına geçirdim ve sonuç anında geldi. Beni kollarımın altından yakaladı ve vücudunun uzunluğuna doğru çekti, sonra üstümde olacak şekilde döndü.

"Bunun sürmesini istiyorsan bunu yapamazsın," diye uyardı, gözleri daha önce hiç görmediğim kadar karanlıktı, içime doğru bastırırken.

Nefesim kesildi, kalçalarımı eğerek sürtünmeye en çok ihtiyaç duyduğum yere doğru sallanmasını sağladım. "Ama ben istiyorum." Bir yalamayla kendini kaybettiye, onu derinlere alırsam ne yapardı?

"Ve inan bana, bunu istiyorum." Eli sırtımın altına kaydı ve sütyenimi çözdü. "Ama *bir kere* demiştik ve o bir kere bütün gece sürsün istiyorum." Sütyenim yere doğru uçtu. "Ağızını üzerime koyarsan bu iş başlamadan biter. Sana çok ihtiyacım var."

Dudaklarımı ayırdım ve ona ağızını *bana* dayadığını istedim, ama sonra başını göğüslerime doğru indirdi ve ben

Kafamdaki her kelimeyi unuttum. Her iki tepe noktası da şişene ve kızarana kadar yaladı ve emdi, dudaklarından çıkan bir hava fısıltısına bile duyarlıydı.

Sonra benimle göz göze geldi ve tangama uzandı. Başımı salladım ve kalçalarımı kaldırdım.

Kumaşı kalçalarımın altına aşağı, dizlerimin ve ayak bileklerimin üzerinden geçirdi.

Sonra tamamen çıplak kaldım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı, bakışları geziniyor ve oyalanıyordu. "Sadece... lanet olsun." Bacaklarımın üzerinde bir yol öptü, diğer ayak bileğimden tekrar başlamadan önce iç uyluğumla alay etti. Sahip olduğumu bile bilmediğim erojen bölgeleri buldu ve orada oynadı, her seferinde bir öpücük, bir dokunuşla beni ateşledi.

Uyluklarımın tepesine ulaştığında bir su birikintisiydim ve bir yalamayla yatağın içinde tamamen eridim.

"Weston," diye inledim hisler beni ele geçirirken. Kalbim dilinin bir sonraki darbesi için atıyordu. Ciğerlerim sadece takdir iniltileriyle nefes vermek için hava çekti. Ben sadece bu adamın zevkiyle var oluyordum.

"Bağımlılık yapıyor." Parmaklarını içimde kaydırды. "İlk tadımdan beri biliyordum. Bağımlılık yapıyorsun."

Diliyle, dişleriyle ve parmaklarıyla üzerimde çalıştıkça başım dönüyor, uzman bir beceriyle o sarmal zevki inşa ediyordu ki başını, çarşaflarını kavırıyor, bir şey arıyordum, beni toprağa tutacak herhangi bir şey. Bir elimi ağzıma kapattım ve bağırdım.

"Bu gece olmaz." Uzandı ve dirseğimi çekiştirdi. "Her bir çığlığı duymak istiyorum."

Sonra dilinin fiskeleri ve parmaklarının vuruşlarıyla bu çığlıkları benden çekti. Orgazmımı bir mimar gibi inşa etti ve sonra beni unutulmaya gönderdi. İlk dalgalanma tüm bedenimi onunkine doğru eğdi, boşalırken görüşümün kenarları bulanıklaştı, boşaldım ve boşaldım, her dalga beni altına çekti ve beyaz-sıcak zevkte boğdu.

Sonunda onun altına çöktüm ama açlığım geçmedi, daha da arttı ve onun için yanıp tutuşuyordum.

Ona uzandım ve boxer külotu çıktı.

Komodinin çekmecesini açıldı ve içinden bir folyo parçası çıktı.

Sonra üzerimdeydi, gözleri benimkilerle kilitlenmişti, başı tam da ihtiyacım olan yerde, giriş yerimde duruyordu.

Bir eliyle ağırlığını diğer eliyle yüzümü tuttu, ben de dizlerimi kalçalarını kavrayacak şekilde yukarı çektim. "Bana istediğinin bu olduğunu söyle."

"Ve bunu bana verecek misin?" Parmaklarım yanaklarında, dudaklarında, çenesinde geziniyor, yüz hatlarının her ayrıntısını ezberliyordu.

"Söyle bana, Calliope." Çenesindeki kaslar esnedi ve o anda benim için kullandığı tam ve mutlak kısıtlamayı gördüm.

"Bunu istiyorum, Weston." Eğildim ve onu öptüm. "Ben de seni istiyorum."

Cevap olarak inledi ve ileri doğru itti, beni gerdi, kalçalarının uzun bir itişle doldurdu.

Onu hissettiğimde nefesim kesildi, hafif bir yanmaya zonklayan bir zevk eşlik etti.

"Vay ." Yüzünü boynuma gömdü, vücudumun rahatlaması ve uyum sağlaması için bana bir saniye verdi. "Çok iyi hissediyorsun."

Kalçalarımı salladım, kaybettığım ve kazandığım santimler enfesti.

"İyi misin?" diye sordu, beni görebilmek için ayağa kalkarak.

"Hareket etmeye başladığında daha iyi olacağım."

Sırıttı, sonra neredeyse ucuna kadar geri çekildi ve tekrar girdi.

Yıldızları gördüm.

"Böyle mi?" Önce burnumun ucunu, sonra dudaklarımı öptü.

"Aynen böyle." Tırnaklarımı sırtına geçirdim ve o da inledi. Sonra kalçaları derin ve yavaş bir ritim tutturdu ve benim dünyam

Weston. Sadece Weston. Geri çekildiğinde geriye doğru sallandım ve her hamlesini karşılamak için doğruldum, bedenlerimiz tekrar tekrar çarpıştı. Her itiş daha iyi, daha tatlıydı, beni o kadar derine götürüyordu ki onu parmaklarımın ucundan ayak parmaklarıma kadar hissediyordum. Her yerime sahipti ve ben buna bayılıyordum.

Gözlerindeki vahşi yoğunluğu sevdim.

Kaslarının benimkilere karşı gerginliğini seviyordum.

Beni izlemesini, açısını, ritmini değiştirmesini, beni zevkten aklımı başımdan alacak her şeyi yapmasını seviyordum.

Tanrım, ona aşık oluyordum.

Kalbim sıkışmıştı ve onu bir öpücük için aşağı çektim, sanki duyguları sifonlayabilirmişim, onları sıcaklığa, şehvete gömebilirmişim gibi her duyguyu içine akıttım.

"Bunun sonsuza dek sürmesini istiyorum," dedi, kalçaları sarsılıyordu, içimdeki gerilim bir kez daha artıyordu. "Seni mümkün olan her şekilde istiyorum."

İçimden çıktı ve ben onun kaybına, geride bıraktığı boşluğa ağlayamadan beni yüzüstü çevirdi ve dizlerimin üzerine çekti.

Sırtımı dikleştirdim, kıcıımı onun için kaldırdım ve beni öncekinden daha da derine götürerek eve itti. Her darbeye inliyordum, tekrar tekrar içime girerken ağızımdan çıkan sesler anlaşılmazdı.

"Hayır. Yakın. Yeter," dedi, her kelimesi kalçalarının hareketiyle noktalanıyordu. Öne uzandı ve belimi kavradı, sırtım göğsüne yaslanana kadar beni yukarı doğru çekti, dizlerim onunkileri destekliyordu, yatağı ulaşamıyordum.

"Weston!" Daha derin bir uyumla haykırdım.

"Calliope," diye cevap verdi, yüzümü parmaklarıyla kendine doğru eğdi, sonra içimde hareket ederken beni derin derin öptü.

Elleri belimdeydi, kalçalarımdaydı, beni itişleriyle aynı anda üzerine kaldırıp indiriyordu. Belini, boynunu, ulaşabildiğim her yeri okşadım. Vücutlarımız terden kayganlaşarak kayıyordu ve ancak ikimiz de nefes almakta zorlandığımızda, nabızlarımız hızlandığında öpüşmeyi kesti.

"Ben... Ben..." Kelimeleri bile çıkaramıyordum. her şey gerildi, hepsi tam olarak bağlandığımız yere odaklandı ve parmaklarını klitorisime getirdi.

"Biliyorum. Ben de. Ben de." Nefesi dudaklarıma doğru pantolonla geldi ve parmakları beni uçurumun kenarına itti, ikinci orgazm vücudumun kilitlenmesine neden oldu, sonra zevk beni kör ederken bıraktı.

Tekrar haykırdım ama bu sefer onun adıydı ve ağız benimkinin üzerindeyken kendi boşalmasını bulduğunda içimde sarsıldığını hissettim.

Aşağı inerken aynı havayı soluduk, bizi yatağı indirirken göğüslerimiz kabardı, güneş pencereden batarken beni ona yasladı.

"Bu..." Başımı salladım.

"Öyleydi," diye kabul etti, eli yan tarafımı aşağı yukarı okşuyor, aynı dokunuşla hem yatıştırıyor hem de alevlendiriyordu.

İçimden çıktığında ağlamak, bunu tekrar yaşayabilmek için zamanın geri sarılmasını talep etmek istedim, böylece az önce teslim olduğumuz anı yaşayabilirdim. Ama zaman öyle işlemiyordu.

Omzumu öptü, ben de sırtüstü yuvarlandım, böylece başımı kaldırıp Onu.

Gözlerindeki altın benekler ışığı yakaladı ve kalbim sızladı. Onunla ilgili her şeyi içime çektim. Onu hiç bu huzurlu ve mutlu görmemiştim. "Çok güzelsin."

"Sen seks ve orgazm sarhoşusun," diye sırtarak cevap verdi.

Ve Şimdi *daha* da güzeldi.

Dilimi Şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve beni öpmek için eğilerek inledi.

Aynen böyle, onu tekrar istedim. Aramızda olabilecek her Şeyi istedim.

"Bir dahaki sefere üstümde olmanı istiyorum," diye dudaklarıma karşı homurdandı. "Sen bana binerken bunları ellerimde istiyorum." Göğsümü avuçladı, başparmağı meme ucumun üzerinde gezindi.

"Bunu sadece bir kez yapacağımızı sanıyordum." Yüzümü tamamen ona döndüm. "Bana bir gece ver." Gözlerindeki bakış beni daha da yaklaştırdı.

"Sonra ne olacak? Gitmeme izin mi vereceksin?" Parmaklarım boynundan göğsüne doğru kaydı.

Kaşlarının arasında iki çizgi oluştu. "Hiçbir söz vermiyorum."

"Ne istersen alabilirsin Weston." Dizimi onunkinin üzerine kaldırdım. kalça.

Başını salladı. Sonra her Şeyi baştan almaya başladı.

W eston

TEŞEKKÜR GÜNÜ ÇALIŞMAK BOKTAN BİR ŞEYDİ, ama söz konusu hafta sonu tatilinde bir kayak merkezi olunca dinlenmek yoktu. Akşam yemeğinin bu akşam sekizde olmasının sebebi de buydu.

Kuşu Madigan Dağı'nın güneyindeki sırt çizgisine bıraktım. Kulaklığımdan "Başlama zamanı," dedim.

Theo sürgülü kapıyı açtı ve konukları karla kaplı tepeye çıkardı, onlara başlarını eğmelerini ve helikopterden uzaklaşmalarını hatırlattı. Onlar dışarı çıktıktan sonra, rotorları dönmeye bırakarak arkaya yöneldim ve Sutton'ın yanındaki en uzak koltuğa oturmuş olan Callie'ye doğru işaret ettim.

"Buna hazır mısınız?" Kulaklıktan sordum.

Sutton'a doğru döndü. "O koltuktan kalkmayacağına söz ver." "Söz ver!" Sutton kendi kulaklıklı mikrofon setinden konuştu.

Callie derin bir nefes alarak gözlerini benimkilere dikti ve ortadaki bankın yanından geçerek benim beklediğim yere doğru ilerledi.

Hangarda onu bağlamak için dakikalarımı harcadığım koşum takımını çoktan takmıştı. Bunu belinin kıvrımlarını okşamak ve parmaklarımla kalçalarının iç kısımlarını fırçalamak için bir bahane olarak kullandığım dakikalar.

Tek gecelik sözümüze sadık kaldım ve üç gün boyunca ellerimi ondan uzak tuttum.

Çok uzun üç gün ve işkence gibi sonsuz geceler.

Callie'yi bütün gece yatağında becermenin sorunu ve avantajı neydi? Hala onun gibi kokuyordu. İki gece boyunca ereksiyon halinde uyudum ve aynı şekilde uyandım.

Dört kez birlikte olmuştuk ve bu yeterli olmamıştı. Küçük ama sonsuz gürültülü bir yanım bunun asla yeterli olmayacağını haykırmaktan vazgeçmiyordu. Onu iki kez yatağıma almıştım, bir kez de duşta.

ve yatağıma geri döndüm. Yine de kendimi karşılaştığım her yüzeye bakarken, onu nasıl egeceğıme dair planlar yaparken buldum.

En kötüsü de bana sanki o da aynı şeyi düşünüyormuş gibi bakmasıydı.

İçimizden atamamıştık, hatta beceriksizliğe bile düşmemiştik... İkimizin de patlayacağını bildiğı bir kimya deneyinin ateşini yükseltmiştik.

"Beni bu helikopterden atmayacağına söz veriyor musun?" diye sordu, gözleri kocaman ve gergindi.

"Seni hiçbir konuda terk etmem," dedim kendimi durduramadan.

Kaşları kalktı.

"İşte." Kayışın bir ucunu kapının üstündeki kancaya taktım ve sertçe çekerek yerine kilitledim. "Gördün mü? Bu hiçbir yere gitmiyor." Sonra kolumu beline doladım ve onu öne doğru çektim. Alt bedenlerimiz çarpıştı ve onu koşum takımının arkasındaki halkaya tutturdum. "İstemediğın hiçbir yere gitmiyorsun."

Yutkundu ve bana doğru eğildi, vücutlarımız arasında sadece kamerası vardı.

Vücudumdaki her sinir zonkladı.

Evet, bir gece bu kadınla bir aperatifti. "Bu çok havalı olacak!" Sutton söyledi.

Boğazımı temizledim ve geri çekildim. "Theo da dahil olmak üzere beş kayakçımız var ve hepsi sırayla inecek. Siz sadece bana daha yükseğe mi yoksa daha alçağa mı çıkmak istediğınızı söyleyin, ben de bunu sizin için gerçekleştireyim."

"Yapacağından hiç şüphem yok." Bana çapkın bir gülümseme hediye etti ve boynundaki askıda asılı duran fotoğraf makinesini aldı.

Ona başımı salladım ve pencereden dışarı baktım. Theo eşyaları sepetten çıkarmış, diğerleriyle birlikte bekliyordu. Kontrollerin arkasına geçip kemerimi bağlamam bir iki saniye sürdü. "Hazır mısınız?" Theo'ya sordum.

"Ne zaman istersen," diye yanıtladı.

"Dayan Callie," diye uyardım, ellerim kumandaların üzerinde, ayaklarım pedalların üzerindeydi.

"Zaten tutuyorum. Tutuyorum. Tutmayı bırakmayacağım," diye mırıldandı.

Havalandırken sırttım, bizi sola doğru yatırdım ve sonra düzleştirdim. Yüksekte zordu ama bu kuş ince havada havada kalabilmek için gereken güce sahipti. Bir helikopterin manevra yapabilmesi için üç unsurdan ikisine ihtiyacı vardı: güç, hız ve/veya irtifa.

Havada durmak bize sıfır hız sağlıyordu ama bir şeyler ters giderse hem gücüm hem de irtifam yanımdaydı.

Theo telsizden, "İçeri giriyoruz," dedi.

İlk kayakçının seçtiği düşüş hattını aldığını görmek için baktım. Biraz aşağıda yirmi metrelik bir düşüş vardı, bu yüzden bizi o işarete indirdim ve onu sabit tuttum.

Callie ilk kayakçı için bir eliyle helikopterin çerçevesini kavradı, o uçuşuma doğru giderken tıkladı.

Bir sonrakinde ona yaslandı, kayış ona yaklaşık yarım adımlık bir hareket alanı sağlıyordu.

Üçüncüsü için kapı aralığında durdu.

Theo aşağı indiğinde, kapıdan dışarı doğru eğilmişti, kayış hafif ağırlığını taşıyordu ve fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu.

Geri geldi ve omzunun üzerinden bana sırttı. "Bu inanılmaz!"

"Sana daha uzun bir kayış almamız gerekecek."

"Sen bir baş belasısın, anne!" Sutton haykırdı.

"Dil!" Callie bağırdı ama ses tonunda kahkaha vardı. "Bir dahaki sefere bu koşuyu yapmak istiyorum!"

"İçin çalışacağız," diye söz verdim.

"O zaman büyük dağda yarışabilirim?" Sesi neredeyse heyecanla köpürüyordu.

Callie, "Sınırları zorlamayı bırak, Sutton," diye uyardı. Sutton, "Denemek zorundaydım," diye mırıldandı.

Vadinin dibine indik ve Theo ile kayakçılar mümkün olduğunca alçakta kalarak yolumuza devam ederken ben de Callie'ye doğru ilerledim.

Onu göğsüme doğru çektiğimde Callie, "Sen olağanüstü bir pilotsun," dedi; elimi sırtından aşağıya, koşum takımının arkasındaki halkaya doğru kaydırduğimde gözleri parlıyordu.

"Bu kesinlikle hiçbir şeydi. Ve Sutton haklı, biliyorsun." Koltukların üzerinden baktım ve Sutton'ın sırtını bize dönmüş, pencereden dışarı bakarak kayakçıların yaklaşmasını izlediğini gördüm. Bu milisaniyeden bariz bir şekilde faydalandım ve bir öpücük çaldım. "Sen tam bir baş belasısın."

de bu sınırı aşmamı sorgulamadan önce onu çözdüm ve kontrollere geri döndüm.

Ama pişman olmadım.

O gece Callie, Reed'in evinin zilini çalarken paltosunun üzerine bir şişe şarap koyarak, "Rahatsız olduğun anda gidebiliriz," diye söz verdi. Üzerindeki lacivert şal elbiseye baktığım anda neredeyse akşam yemeği planlarımızı iptal etmek zorunda kalacaktık. Elbise dizlerinin hemen üstüne kadar geliyordu ve çıplak bacaklarını görünce iki kalp atışı içinde sertleştim.

Eğer onun baldırlarını görünce tahrik oluyorsam başım büyük beladaydı. "Ciddiyim," diye tekrarladı Callie.

Yarım saat önce sıfırdan yaptığım patates püresini tencereye koyarken ona dürüstçe "Araba yoluna girdiğimizden beri rahatsızım," dedim. Rahatsızlık hafif bir ifadeydi. On bir yıl sonra bu araziye tekrar ayak basmak, iyileşmesi için hiç zaman ayırmadığım yaralarımın kabuklarını gelişigüzel koparmak gibiydi.

Callie irkildi. "Senden bunu yapmanı asla istememeliydim."

"Sorun değil." Kahretsin, tasmam gerçekten sıkılıyor muydu?

Tam orada, yürüyüş yolunun yanında, babamın cenazeden sonra annemin eşyalarını bir yığının içine attığı yer vardı.

Bu sundurma mı? Burası Reed'in beni, bizi görmeye dayanamayan alkolik bir baba ve on dört yaşında harap olmuş küçük bir kardeşle bırakıp gidişini izlediğim yerd. Burası on altı yaşında kederli bir çocuktan, bir kalp atışı kadar kısa bir sürede on altı yaşında öfkeli bir yetişkine dönüştüğüm yerd.

"Gidebiliriz-" Callie başladı, endişesi alnına iki çizgi halinde kazınmıştı. Kapı açıldı ve Ava bize gülümsedi. "Hoş geldiniz!"

"Hey, Ava!" Sutton paltonun fermuarını açarak içeri girdi.

Ava, Callie ile bana baktı, kara kaşları çatılmıştı. "Size bir saniye izin vermemi ister misiniz?"

Derin bir nefes aldım. Callie benim için evinin yarısından ve neredeyse tüm mahremiyetinden vazgeçmişti. En azından Şükran Günü'nü büyüdüğüm evde yiyebilirdim. "Hayır. Hepimiz iyiyiz. Önden buyur, Callie."

Callie bana gerekmeyen bir özür bakışı attı ve Ava'nın yanından geçerek Sutton'ı içeri kadar takip etti.

"Patatesleri getirdim," dedim Ava'ya. Sonra on yılı aşkın bir süredir içeriye ilk adımımı attım.

Artık onun gibi kokmuyordu. Annem sonbaharda hep elma ve tarçın kokusunu tercih ederdi ama havada sadece balkabağı turtası vardı.

Annemin ben on yaşındayken yaptığı soluk kırmızı perdeler gitmiş, yerine neşeli kareli perdeler gelmişti ve koridordaki yolluk da yeniydi. Ama ev aynıydı. *Annemin* eviydi, babamın yıkıp döktüğü, sonra da başkalarına, hatta oğullarına bile görünemeyecek kadar bencilleştiğinde bakımsız kalmasına izin verdiği ev.

Girişte aynı fotoğraflar sıralanıyordu, ancak birkaç yeni ekleme de vardı. İlk resimdeki esmer kadın babamın yeni karısı Melody'ydi. Onu tanıımıyordum. Açıkçası tanımak da istemiyordum. Ondan nefret etmiyordum, hatta hoşlanmıyordum bile... Sadece ilgisizlik söz konusuydu. Yine de itiraf etmeliyim ki, annemin resimlerini koridora astığı için bir puan kazandı. Babam ilk birkaç ay annemi hatırlatan her şeyi kaldırmaya özen göstermişti, bu yüzden Melody onları garajda sakladığım yerde bulmuş olmalıydı.

Callie yanıma gelerek sessizce, "Gözlerini ondan almışsın," dedi. Paltosunu ve şarap şişesini kaybetmişti, bu da bana burada çok uzun zamandır düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde durduğumu gösteriyordu.

"Evet." Gülümsemeye zorlamaya çalıştım ama hiçbir şey yoktu. Onun yanındayken hissettiğim her zamanki hafiflik, nefes almayı kolaylaştıran huzur, yerini midemde elli kiloluk bir beton çuvalına bırakmıştı. "Bunları içeri götürsem iyi olacak."

Tonozlu bir tavanın çatı hizasına kadar yükseldiği A-çerçeve evin ortasına doğru yürüdüm ve yemek alanına baktım. Ava masayı beş kişilik hazırlamış, çarşafı ve orta süsü de koymuştu.

Burada geçirdiğim son Şükran Günü'nde kucağımızda güveçte hindi göğsü vardı çünkü Crew'un o sabah bir yarışması vardı ve babam hiçbir yerde bulunamamıştı. Reed'in üniversiteden eve gelmediği tek Şükran Günü'ydü.

"Onları ben alırım," dedi Ava gülümseyerek ve güveç kabına uzandı. Sadece her şeyi nereye koyduğunu bilmediğim için teslim oldum.

Piyano tuşlarının şingirtısı duyuldu ve dönüp baktığımda Sutton'ı annemin piyanosunun başında gördüm.

"Sutton, tatlım. Hayır." Callie başını salladı.

"O iyi," dedim ona. "Annem kullanılmamasından nefret ederdi." Ceketimi çıkardım ve portmantoya astım.

Callie, Ava'ya yardım etmek için atladı. Ve ben...bakakaldım.

Hangisinin daha büyük bir anakronizm olduğunu söyleyemiyordum - ben mi yoksa dekor mu? Yeni bir kanepe vardı. Yeni televizyon. Yeni yastıklar. Yeni sanat eserleri. Ev onun aşkı olmasına rağmen hiçbiri annemin tarzı değildi. Her şey buraya ait değilmiş gibi görünüyordu ama belki de yersiz ve zamansız olan bendim.

"Oynayabilir misin, Weston?" Sutton bana sordu.

"Birazcık." Ayaklarım beni ona götürdü ve deri bankın üzerindeki boş alana oturdum, parmaklarım tuşların üzerindeki yerlerini sanki onlara dokunmayalı on beş yıl olmamış gibi buldu.

Benim için çal, Weston. Annemin sesini kafamın içinde sanki arkamızdaki kanepede yatıyormuş gibi net bir şekilde duydum. Geçen yıl zamanının çoğunu orada geçirmişti, görünmez bir hastalık daha neyin yanlış olduğunu teşhis edemedi onu alıp götürmüştü.

Sutton anahtarlardan birini dürterek, "Nasıl olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Hatırladığımdan emin değilim," diye itiraf ettim, ama sonra ellerim tuşların üzerinde hareket etti ve kalbimi buna izin vermemesi için uyaramadan, tuşlar parmaklarımın altında yol verdi ve çocukluğumdan beri ezberlediğim bir şarkı yukarı doğru sürüklendi. Arada bir nota hatalıydı ama yine de çaldım, Sutton'a uzanıp alt tuşlara vurdum.

Sol umutsuzca akortsuzdu.

"Moonlight Sonata" evin içinde yankılandı, dağ evinin boş alanını başka hiçbir şeyin şekilde doldurdu, burada olmasa bile onunla doldurdu. Bir daha asla dinlemeyecek, benden bir kez daha çalmamı istemeyecekti.

Bana öğrettiği günlerde müziğin olması gereken yere baktım, ben çalmaya devam ederken hafızasının hayaleti sayfaları çeviriyor, saf kas hafızasıyla hareketlerin üzerinden geçiyordu. Bana öğrettikten sonra bunu onun için kaç kez çalmıştım? Yüzlerce mi? Binlerce mi?

Son akor çaldı, vücudumdaki her kemikte yankılandı ve orada oturdum, sanki sihirli bir şekilde içimden geçmesine izin verdim.

her şeyi daha iyi hale getirir.

"Mozart mı?" Sutton sordu. "Beethoven," diye cevapladım.

"Tanrım, Weston." Reed'in sesi beni içinde bulunduğum trans halinden çıkardı ve başımı ona doğru salladım, parmaklarımı sanki beni yakmışlar gibi tuşlardan çektim. "Hâlâ çalabildiğini bilmiyordum." Merdivenin dibindeydi, yüzünün her çizgisine inançsızlığı kazanmıştı.

Olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalktım ve banktan uzaklaştım. Bana ne olmuştu böyle?

Ava ve Callie yemek masasının yanında durdular ve Ava gülümserken, Callie geniş gözlerle ve yüz hatlarını şekillendiren huşu gibi bir şeyle bana baktı.

Gözlerimi onunkilerden, hak etmediğim övgülerden ayırdım ve tekrar Reed'e baktım. "Piyanonun akordu bozuk."

Kaşları havaya kalktı. "Burayı satılmaktan kurtarmak ve tüm bu genişleme olayını başlatmakla biraz meşguldüm. Ayrıca, senden sonra kimsenin buraya dokunduğunu sanmıyorum."

"Bu onun piyanosu," ısırdım. "Al. Akort ettir. Akort ettir."

Gözleri kısıldı ama bu konuda benimle tartışmadı. Sadece başını salladı.

"Çok güzeldi," dedi Callie ona doğru yürürken. "Piyano çaldığını bilmiyordum."

". "Kelimeler kesik kesik çıktı.

Kaşları çatıldı ve hemen bir suçluluk duygusu hissettim. Burası içimdeki en kötü şeyi ortaya çıkarıyordu ve o bunu hak etmiyordu. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyiydi.

Ava boğazını temizledi. "Yemek hazır, eğer isterseniz." "Hadi şu işi bitirelim," diye mırıldandım.

Masaya oturduk, Ava ve Reed bir köşede, Callie de uçta, Sutton da aramızda. Reed'i babamın koltuğunda görmek çok tuhaftı ama neyse. Bu artık benim masam değildi.

Ava yemek yapmadığı için özür diledi ve patates dışında her şeyi tatil köyünden getirdiğini söyledi.

"İnan bana, Afganistan'da geçirdiğin birkaç Şükran Günü'nden sonra yemeğin nereden geldiği pek de umurunda olmuyor," dedim ve tabağıma patatesleri yığdıktan sonra Sutton'a yardım ettim.

Theo'nun teklifini kabul etmeliydim. Şüphesiz o, Jeanine, çocuklar, Maria ve Scott eğleniyorlardı, benlik için sessizce savaşmıyorlardı.

Bir daha asla gitmeyeceklerine yemin ettikleri yeri yakmamak için.

Callie ve Ava yemeğimizi yerken havadan sudan konuşuyorlardı, ben de yemeğe odaklanıp Sutton'ı da sohbe dahil etmek için elimden geleni yapıyordum. Daha az gerilimli ileri harekât üslerinde bulunmuştum ama bu beni yemek yemekten alıkoymadı.

Bakışlarımı boş raftan, babamın annemin çömleklerini sergilemek için yaptırdığı duvarın üstündeki raftan uzak tuttum. Sarhoş bir haldeyken neredeyse her parçasını kırıp döktüğü raf... Pislik.

"Evin bize ait olması güzeldi," dedi Ava. "Ama çok yakında dönecekler, bu yüzden burada mı yaşayacağımıza yoksa kendi başımıza bir yer mi bulacağımıza karar vermemiz gerekecek."

Bu da çok yakında babamla uğraşmak zorunda kalacağım anlamına . *Müthiş* bir şey. Boğazım düğümlendi ve son on yılda dikkatle inşa ettiğim kontrolün bir parçası daha yıprandı. Ayağımı masanın altına vurmaya başladım, bir tür çıkışa ihtiyacım vardı.

Callie küçük bir iç çekişle, "Çok güzel bir ev," dedi, bakışları benim hiç sahip olmadığım türden tarafsız bir gözle evi inceliyordu.

Reed açıklama olarak, "Bu annemizin," dedi. "Hemen hemen her şeyi annemin."

"Öyle olmayan her şey hariç." Bir içki aldım. "O kanepeden nefret ederdi." Annem her zaman rahatlığı şıklığa tercih etmişti. Her zaman. O şey sanki bir derginin sayfalarından fırlamış gibiydi.

Reed iç çekti. "Burayı bir anıt mezar olarak tutmalarını bekleyemezsiniz." "Beklemiyorum." Omuz silktilim. "Ama o annem değil."

"Biliyor musun, bütün eşyaların üst katta," diye denedi Ava. "Dolabında bir sürü büyük dağ kupası var."

Sutton'ın kocaman gözleri bana doğru kaydı. "Yarıştığını bilmiyordum!"

"Yapmadım. Pek sayılmaz." Ona yapabileceğim en yumuşak gülümsemeyi sundum ve bunun bir çirkin yaratık gibi görüldüğünden hâlâ emindim. "Annem hastalandığında yarışmayı bıraktım."

"Gerçekten harikaydın," dedi Reed, sesi hiç de hakkı olmayan bir gururla doluydu. "Bırakmamalıydın."

"Annem hastalandı." Omuz silktilim.

Kaşları çatıldı. "Yarışmaya devam etmek isteseydin bunu başarabilirdik."

Ona attığım bakış bu konuşmanın bitmesine neden oldu.

O kadar derin bir iç çekti ki evi temelinden oynatması gerekirdi ama yemeye devam etti.

Kahretsin, Crew'un burada olmasını isterdim ama bugün erken saatlerde Aspen'de olduğuna dair mesaj atmıştı. Onu tanıyorum, buraya en yakın olduğu yer orasıydı.

Reed, Ava'nın söylediği bir şeye güldü ve babamıza o kadar çok benziyordu ki çenem kilitlendi ve tansiyonum yükseldi. Bu yanlıştı. Burada oturup gülmek, dünyanın en işlevsiz ailesi değilmişiz gibi davranmak çok yanlıştı.

"Zaten oraya otursan da umurunda olmazdı," diye devam etti Reed ve ben de konuşmaya uyum sağlamak için elimden geleni yaptım. "Orası her zaman Crew'un koltuğu olmuştur."

"Bu beni daha iyi hissettirdi," diye cevap verdi, kahkahası kolaydı. Başımı salladım ve kanım kaynama noktasına yükseldi.

"Ve bu Crew'un umurunda değil, değil mi Weston?" Reed sordu.

"Crew üçüncü sınıfın Mart ayında geçirdiği kazada elini kırdığından beri orada oturmadığına göre, umursayacağını hiç sanmıyorum," diye tersledim ve çatal bıçağımı tabağa bıraktım.

"Ne?" Reed sanki suratına yumruk atmışım gibi geri çekildi.

"Mart. ilk yılında," diye açıkladım. "O düştü-" "Bunu biliyorum," diye karşı çıktı Reed.

"Elindeki altı kemiği kırdı," diye devam ettim. "Yemeğini kesemiyordu, zaten televizyonu bu taraftan daha iyi görebiliyorduk, o yüzden buraya taşındı," diyerek Sutton'ın koltuğunu işaret ettim. "Mezun olana kadar on beş ay boyunca burada oturdu."

Reed'in yüzü düştü. "Kendi yemeğini kesemiyor muydu?"

"Eli kırılmıştı. Ve eğer gerçekten *burada olsaydın* ne kadar kötü olduğunu bilirdin. Ama ikimiz de olmadığını biliyoruz, o yüzden buradaymışsın gibi davranmayı bırak."

Reed'in çenesi çözüldü.

Özür dilemedim ya da başka tarafa bakmadım, sadece bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğini söyleyen bir bakışla onu koltuğuna sabitledim.

Gerginlik kırılma noktasına kadar yükseldi.

Callie, "Sutton, neden yukarı Weston'ın odasına çıkmıyorsun," diye önerdi.

"Soldaki ikinci kapı," diye ekledi Ava.

"Ve kaç tane büyük dağ kupası olduğunu sayın," diye bitirdi Callie.

"Ama anne-"

"Şimdi."

Sutton'ın masadan uzaklaştığını duydum ve çevresel görüşümde onun merdivenlerden yukarı gördüm.

"Bunu böyle mi yapacağız?" Reed sesini alçaltarak sordu. "İki aydır evdesin ve şimdi bunu Şükran Günü masasında mı yapmak istiyorsun?"

Bana neyin uygun olduğunu düşündüğünü ve *herhangi bir* konuda ne yapmam gerektiğini söylemesinden bıkmıştım. "Bir ağabey gibi davranmayı bıraktığında beni bir ağabey gibi azarlama hakkını kaybettin."

"Pardon?"

"Öyle olmalısın!" Sutton duymasın diye sesimi alçaltarak tısladım. "Yarışmayı neden bıraktığımı bilmek ister misin? Çünkü sen her hafta sonu yarışmaya gidiyordun ve annem hastalanır hastalanmaz babam çekip gitti. Ona kim bakacaktı?"

"Burs almamın tek yolu yarışmaktı," dedi savunmacı bir tavırla, sanki kanımı almak için geldiğimi yeni fark etmiş gibi çatal bıçak takımını yere bırakarak.

"Oh, fark ettim. Sanki buralarda hayat hiç boktan değilmiş gibi toparlanıp doğu yakasına taşındınız."

"Babama kızgın olduğunu biliyordum ve bunu anladım, ama..." Gözlerini kırptırdı. "Bana bu yüzden mi bu kadar kızgınsın? Kendime bir hayat kurduğum için mi?"

"Lanet olsun Reed, her şey seninle ilgili değil!" Masadan uzaklaştım ve ayağa kalktım.

"!" diye karşılık verdi, ayağa kalkıp yüzüme baktı. "O öldüğünde on altı yaşındaydım."

"Haklısın." Çenesi büküldü. "O zamanlar çok gençtin. Ama mezun olduktan sonra ayrılmak için her türlü fırsata sahiptin, tıpkı benim gibi." Göğsüne vurdu. "Açıkçası, babamızdan ne kadar nefret ettiğin düşünüldüğünde, bunu yapmadığında çok şaşırmıştım."

"Peki Crew ne halt ederdi?"

Reed ağzını açtı ve sonra kapattı. "Sen mezun olduğunda araba kullanabiliyordu. Bakıma muhtaç, çaresiz bir bebek değildi."

"Kendini öldürtmemek için onu *kontrol* edecek birine ihtiyacı vardı. İzin kâğıtlarını imzalayacak birine ihtiyacı vardı. Okula gitmediğinde ya da Utah'taki half-pipe yarışına katılmaması gerektiğinde ofise mazeret bildirecek birine ihtiyacı vardı. Liseden mezun olması için ona rüşvet verecek birine ihtiyacı vardı."

okulu bırakmanın daha iyi bir plan olduğuna karar verdiğinde. Onu lisede tutan bendim, çünkü annemin istediği buydu. Onu yarışmalara sadece notları iyi olursa götüreceğimi söyleyen bendim. Babamın bunların hiçbirini yapmayacağını mı sanıyordun? Flaş haber, Reed. Annem öldükten sonra babam bizi hiç umursamadı. Kendini önce bir şişeye, sonra da tıpkı senin şu anda yaptığın gibi, tek bir düşünceye odaklanarak bu lanet tatil köyüne attı."

Ava'ya baktı. "Ben tek fikirli değilim."

"Hayır, Tanrı'ya şükür önceliklerini düzgün tutmak için sevdiğin bir kadın var, ama babam da öyleydi, ta ki öyle olmayana kadar." Reed'in nişanlısına baktım. "Alınma Ava. Onu mutlu etmene sevindim."

"Gerçekten mi?" Reed meydan okudu. "Çünkü herkesin senin kadar mutsuz olmasını istiyormuşsun gibi geliyor. Buraya geldiğinden beri kışında bir sopa var. Yaşadığımız cehennemden sonra mutlu olduğum için özür dilemeyeceğim-"

"Yaşadığımız cehennem mi?" Biraz daha yaklaşırsam yumruğumu suratına indirebileceğimden korkarak geri çekildim.

"Benim annem de öldü!"

"Ve sen burada değildin!" Parmağımı ona doğru salladım. "Elbette, tatillerde ortaya çıkmış olabilirsin, Noel'de nihayet huzura kavuştuğunda buradaydın, ama kötüleştğinde burada değildin ve daha da kötüye gittiğinde burada olmadığın kesin. Tatilde cehennemi ziyaret ettiniz ama burada yaşamadığınız kesin."

"Ne yapmamı istiyorsun, Weston? Zamanda geriye gidip farklı kararlar almamı mı?"

"Gerçekten *yapabilecektiğin* gibi davranmayı bırakmanı istiyorum." Ellerimi havaya kaldırıp ensemde birleştirdim ve burnumdan hava alıp ağzımdan vermeye çalışarak sakın kalmaya çalıştım ama başaramadım. "Her ne kadar aynı olduğunu hatırlasan da, senin ve benim çok farklı gençlik yıllarımız olduğunu kabul etmeni istiyorum."

"Elimden gelen her şeyi yaptım," diye savundu. "Para gönderdim. Evdeyken yiyecek aldım-"

"Fark yaratacak *tek* şeyi yapmadın ve çok gurur duyduğun ağabey rolünü gerçekten yapmak için etrafta kaldın," diye çıkıştım.

"Pislik gibi davranmayı bırak. Bu haldeyken seninle konuşmak imkânsız." Reed kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum."

benden ne istiyorsun?"

"*Benden* bir şeyler istemeyi bırakmanı istiyorum." Ellerim yanlarıma düştü. "Sen Titanik'ten inerken bazılarımızın da gemiyle birlikte battığını kabul etmeni istiyorum."

"Ve şimdi buradayım!" Etrafımızdaki evi işaret etti. "Lanet gemiyi düzeltiyorum!"

"Ve sen de bunu seninle düzeltmem için beni buraya dönmeye zorladın!" Reed bir adım geri çekildi. "Seni asla zorlamadım."

"Haklısın. Az önce bana *ihtiyacın* olduğunu söyledin." Konuşmayı hatırlayarak tavana baktım. "Ne demiştin? Üst düzey müşteri çekmek için bir yola *ihtiyacın vardı*. Yeni bir gelir kaynağına ihtiyacın vardı çünkü büyük paralar harcıyordun. Ne yapmamı bekliyordun ki? Başarısız olmana izin verip suçu bana mı atsaydım?"

"Başarısız olmaktan çok uzaktık. Size bir iş fırsatı sundum ve siz de kabul ettiniz, eğer kâr paylaşım planını doğru okuduysam oldukça yüklü bir finansal kazanç elde ettiniz. Burayı babamın yaptığı o berbat anlaşmadan kurtarmak isteseydim beni dava ederdin." Başını iki yana salladı. "Kardeşlerimle biraz zaman geçirmek, burayı annem ölmeden önceki yuvam haline getirmek isteseydim beni dava ederdin. Ailemi geri istiyorum Weston."

"Bizi bıraktığın yerde olacağımızı mı sanıyordun?" Elimini ön kapağıya doğru kaldırdım. "Verandada dururken mi?"

Dudakları düzleşti.

"Anlamıyorsunuz çünkü hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmadınız. Her zaman tam olarak istediğin şeyi tam olarak istediğin zaman yaptın. Ama ben herkes kendi geleceğine sahip olabilsin diye kendi geleceğimden vazgeçtim ve anlaşılan bu senin için yeterli olmamış. Beni aradın ve sevdiğim kariyerimden, uğruna canımı dişime taktığım terfimden, tüm hayatımı adadığım kariyerimden vazgeçmemi istediğini söyledin, ben de yaptım. Bu eve adım atma düşüncesine bile katlanamadığımı biliyorsun ama yine de işte buradayım, tam da istediğin gibi." Kollarımı açtım. "*Benden* başka ne istiyorsun, Reed? Crew'u arayıp ona geri dönmesini ve şöhretini genişlemeyi başarılı kılmak için de kullanmasını söylememi mi istiyorsun?"

Reed'in rengi soldu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Gözlerim parladı.

"Cevap vermedi ama onunla konuşmak istememin nedeni bu değil!" Reed kabardı.

Başımı salladım ve güldüm. "Vay . Gerçekten Crew'u aramamı istiyorsun. Sorun ne, ağabey? Küçük kardeş telefonlarına çıkmıyor mu?"

"Sanki o da sana cevap veriyor," diye tersledi Reed.

"*Ne zaman* arasam cevap veriyor." Yaralı bir köpek yavrusu gibi görünmesi umurumda bile değildi. "Sadece ölüm kalım meselesi olmadıkça onu aramamam gerektiğini biliyorum."

Sessizlik uzanıyordu, her türlü olumlu duyguyu boğacak kadar yoğun ve bir sonraki kelimelerin bizi her türlü tamir şansını aşacak kadar kırılgan olduğunu biliyordum.

"Kendine bir hayat kurmuşsun," dedim usulca. "Aferin sana. Hepimiz gurur duyuyoruz. Ama bazılarımızın bakması gereken küçük kardeşleri vardı. Bana pislik demek istiyorsan, öyle olsun. Sen ve babam beni nasıl yarattıysanız öyleyim. İkinizin yaptığı her seçim beni şekillendirdi ve bundan memnun olmalısınız çünkü şimdi buradayım. Çağırdığında geldim. Ama sen benim için aynı şeyi yapar mıydın?" Kelimelerim mücadelesini kaybetti. Callie'ye baktım. "Hava almam lazım."

Başını salladı, yüzü solgundu ve gözleri masadaki yemek tabaklarından daha genişti.

Ceketimi kaptığım gibi evden çıktım ve kapıyı düşündüğümde daha yumuşak bir şekilde kapattım. Sonra araba yolunun kenarına yaklaştım ve Madigan arazisine, aile dağılırken kurtarmayı başardığımız araziye baktım.

Kapı açılıp kapandı ve ben irkildim. "Biraz boşluğa ihtiyacım olacak, Reed."

"İyi ki Reed değilim." Callie ilk taneler düşmeye başladığında kollarını montunun içine soktu ve fermuarını çekerek bana doğru ilerledi. Elini koluma koydu ve başım öne eğildi.

"Çok özür dilerim," diye mırıldandım. "Buraya sadece Ava'yla Şükran Günü geçirebilmen için geldim ve sonra her şeyi mahvettim."

"Oldukça nükleer bir olaydı," diye şaka yaptı hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ama seni suçlamıyorum. Bir gün olacağı belliydi. Şimdi olmasa bile Noel'de ya da daha kötüsü düğünlerinde. Yani, bunun tüm seyircilerin önünde olacağını hayal edebiliyor musun?"

Onu kendime çektim ve kollarımı etrafına dolayarak çenemi başının üstüne yasladım. "Bunun olmasını istememiştim." Kontrolümü kaybettiğim için suçluluk duygusu midemi kemiriyordu ama küçük bir parçam bunu yaptığımı, en azından Reed'in nasıl hissettiğimi bildiğine memnun oldu.

"Biliyorum." Kollarını sırtıma doladı ve bana sıkıca sarıldı. "Sadece senin iyiliğin için bunu daha önce söylemiş olmanı dilerdim."

"Yani yemeği mahvetmedim mi?"

"Yani bunca yıl boyunca taşımadın." Başını yana çevirdi ve kulağını kalbime dayadı. "Ama şimdi seni biraz daha iyi anlıyorum. Sana ihtiyaç duyulduğunda neden ortaya çıktığını. Sen inanılmaz bir adamsın Weston."

"Orada olanlarla ilgili hiç de hoş şeyler yoktu." İçimi çektim. "Kendimi kaybettim."

"Kaybetmek ona vurmak olurdu."

"Peki ya istemek?" Yüzümü eğdim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum.

"Eğer dünya insanları gerçekte ne yaptıklarına göre değil de ne yapmak istediklerine göre yargılamaya başlarsa başımız belada demektir." Beni sıkıca kavradı ve uzaklaştı, ben de ona izin verdim. "Sutton'ı odandan çıkarıp eve gitmeye ne dersin?"

"Sen kalmalısın. Ben giderim." Gecesini mahvettiğim için kendimi bok gibi hissediyordum. Başını salladı. "Sen neredeysen ben de orada olmak istiyorum."

Bu sözler midemi yumrukladı ve bir şekilde kalbimi aynı anda hızlandırdı.

"Bana iki dakika ver." Geri çekildi ve sonra dönerek ön verandaya doğru yürüdü.

"Callie," diye seslendim.

Döndü, eli ön kapının üzerindeydi.

"Pastalarını çalın."

Yüzünde bir sırıtsı belirdi ve kalbim iki kat hızlandı.

Savunmamı geliştirmek için on beş yılımı harcamıştım, ama konu Callie olunca?

Kahretsin, o kadına aşık olabilirdim ve bu... düşünülemezdi.

Callie

ÇEKİMLER OLAĞANÜSTÜYDÜ. Güneş ışığının gelinin duvağını yakalayış şekli? Kesinlikle şahaneydi. Işıklandırma tam yerindeydi, renkler cennet gibiydi ve damadın gözlerindeki bakış göğsümün derinliklerine bir özlem sapladı.

Weston'ın bana bu şekilde bakmasını istedim.

Sanki dünyada isteyebileceği tek kadın benmişim gibi.

Bu ne zaman olmuştu? Geçen hafta ona aşık olduğumu biliyordum ve kendime karşı dürüst olursam, eğer olmasaydım onunla asla yatmazdım. Ortada bu kadar çok şey varken olmazdı.

Ama birkaç gece önce Reed'in önünde kendini parçalamasını izlemek beni hiç beklemediğim bir şekilde üzmüştü. Sesini yükseltmiş ama yine de öfkesini öyle bir kontrol etmişti ki, ailemle Şükran Gün'ne sürüklenmiş olsaydım bunu yapabileceğime emin değildim. Onlarla tekrar karşılaşacağımı düşünmek bile midemi bulandırıyor. Benim yapabileceğimden bir saat daha uzun süre dayanmıştı.

Yine de Weston burada Madigan'daydı, şeytanlarıyla yüzleşiyordu çünkü ailesi ona ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Bedelini biliyordu ve yine de ödedi.

Tıpkı Sutton'la kayak yaparken ve ben hasta olduğumda ya da aksiyon çekimlerinde yardıma ihtiyaç duyduğumda yaptığı gibi ortaya çıkmıştı.

Ve onu bunun için sevdim.

Ben, Calliope Thorne, Weston Madigan'a sırılsıklam aşkıttım, onun bağlanmaktan vebadan kaçır gibi kaçtığını, onu sevmenin eninde sonunda kalbimi kıracağını biliyordum. Ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu Gavin'e duyduğum tatlı, çocukluk aşkı da değildi. Hayır, bu aşk dağınık, uygunsuz ve daha da kötüsü karşılıksızdı.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve iç çekerek boynumu bükerek ayağa kalktım. Saat gece yarısıydı ve Sutton üst katta uyuyalı çok olmuştu ama Weston Theo'yla geçirdiği geceden henüz eve dönmemişti...

bu gece eve geliyor. Boğazımda bir düğüm oluştu ve onu silkip attım. Weston ve ben bir gece için anlaşıştık, bir ilişki için değil.

Gidip ona aşık olmam onun sorumluluğu değildi. Çekmeceden bir kaşık kaparak dondurucuyu açtım ve onun için aldığım portakallı dondurmalarından birini çıkardım. Sonra adanın ucuna zıpladım ve utanmadan içine daldım.

Tatlı ama abartısızdı, ekşi olmadan narenciyeydi. Weston'ın kendisi gibi. Dostum, o adamı dondurmayla kıyaslıyorsam çok kötü bir durumdayım.

Sanki aklımı okumuş gibi bir anahtar kilitte döndü ve ön kapı açıldı. Weston saçlarındaki karı silerek içeri girdi.

Kapıyı kapatırken beni gördü. "Hâlâ uyanık mısınız?" Botlarını tekmeledi ve ceketiyle birlikte koridordaki dolaba kaldırdı. Bu rutin beni gülümsetti.

"Bu sabah bir düğünden gelen ilk fotoğraf setini düzenlemeyi yeni bitirdim." Dondurmadan bir ısırık daha aldım.

"İlk set mi?" Koyu gri Henley'sinin kollarını yukarı iterek yanıma geldi. Tanrım, bunu yapmasına bayılıyordum. İnkâr edilemeyecek kadar seksi bir yanı vardı.

"Sadece üç yüz kırk resim kaldı." Gülümsemeye zorladım ve dondurmaya odaklandım. Dışarıdayken biriyle mi tanışmıştı? Başka bir kızla çıkmasını izlemek zorunda mı kalacaktım? Ya da eve birini getirmesini? Kıskançlık yüzde yüz saçmaydı ama yine de, tıpkı onu sevmek gibi, bunu da kontrol edemiyor gibiydim.

"İyi seçim." Dondurmamı işaret etti.

Bakışlarımı onunkilere diktim ve pervasızca bir ısırık daha alıp kaşığın arkasını yaladım. "Oldukça lezzetli." Gözleri karardı ve öne doğru ilerleyerek beni kollarının arasına aldı ama bana dokunmadı. "Dört numaralı kuralı tam olarak ihlal etmediğimi düşündüm çünkü istersen orada bir bardak daha var. Ayrıca, onları senin için alan bendim, yani..." Omuz silktim.

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "Onları benim için mi aldın?"

"Beğendiğini söylemiştin." Dondurmadan küçük bir ısırık aldım.

"İstiyorum." Öne doğru eğildi. "Sadece fark ettiğini fark etmedim. Paylaşmak ister misin?" Dudaklarını ayırdı.

Ona bir ısırık verdim ve ağzının kaşık üzerinde hareket edişiyle kalçalarım sıkıştı. O ağzı üzerimde hissetmişim, neler yapabileceğini çok iyi biliyordum.

yapmaktan. Mideme bir ağrı yerleşti. Bir gece yetmemişti. Her gece istiyordum.

Uzandı ve buzdolabından sözleşmemizi aldı. "Biliyor musun, sanırım bunların çoğunu zaten bozduk."

"Gerçekten mi?" Yaklaştığında nefesim kesildi, karnının gergin kasları çıplak dizlerime değiyordu. Belki biraz daha seksi giyinmeliydim -özellikle *başka bir* gece istiyorsam, ama bu şortlar kıcımlı zar zor örtüyor olsa bile beni ilk kez büyük boy pijama şortu ve kapüşonlu bir tişörtle görmüyordu. Burada muhtemelen iki kişilik yer vardı ama daha da önemlisi rahattı.

"Üst katta kimse yok," diye tekrarladı. "Sanırım bu hafta başında bunu aşttık." Bana attığı sırtış, elimdeki biranın tamamını eritecek kadar sıcaktı. "Ve hatırladığım kadarıyla -ki bu her bir saniye- pek de sessiz, *saygılı* bir misafir değildin."

"Bana çığlık attırman benim suçum değil." Ona kaşlarımı kaldırdım ve dondurmasından bir ısırık daha aldım.

Eğildi ve sözleşmeyi elinden alarak ona bir kaşık daha yedirdim. "Sutton'ın partisini denetledin, o yüzden sanırım tartışmalı." Dördüncü maddeyi atladım çünkü onu dondurmaya halletmiştik. "Beşinci kurala sadık kalacağız." Kaşlarım çatıldı. "Sen ve Sutton'ın onun büyük dağ takımına katılması için üzerime gelmeniz dışında. Dün tezgahın üzerindeki kayıt evraklarını görmediğimi sanmayın."

"Hepsi o." Gülümsemesi mahcup bir hal aldı. "Ama onun isteği üzerine çıktısını aldım."

"Hmm." Sutton yatıya kalmıştı, ev işlerini paylaşıyorduk ve ben kendimizden sonra ortalığı toplamak konusunda yüzde doksan beş civarındaydım, yine de o şimdiye kadar birlikte olduğum en temiz adamdı.

"Sutton'ın önünde seni asla sorgulamam ama bu konudaki gerekçen nedir? Yeterince iyi olduğunu ve onu çok aşırı bir şeye başlatmayacaklarını biliyorsan, neden takım için gitmesine izin vermiyorsun?"

"Hayatın sunduğu her şeyi deneyimlemesini istemediğimden değil. Sadece..." Beni helikopter anne gibi göstermeyecek doğru kelimeleri aradım. "Bize sadece bir beden verildi. Bir tane. Ve tıbbın iyileştiremeyeceği bazı yaralar vardır."

"Ahh." Yüzeyin ötesini görmeye, farkında olmadığım bir bulmacayı çözmeye çalışıyormuş gibi bana baktı. "Gavin."

Yutkundum, sonra yavaşça başımı salladım. "Sanırım. Sadece hayallerinin biraz daha güvenli olmasını isterdim. Ve tüm bu seçimler onun olmadan önce sadece birkaç yılım daha var. Babası sadece on sekiz yaşına kadar yaşayabildi. O zamanlar farkında değildim ama o hala bir çocuktü. İkimiz de öyleydik."

"Her rüya kırık bir kalp riski taşır, biliyorsun. Bu dünyada hiçbir şey tamamen güvenli değildir."

Bir ısırık daha aldım ve ona yedirdim. "Vücudunu onarılamayacak şekilde kırmaktansa kalbini bir düzine kez kırmasını ve tozunu almayı öğrenmesini tercih ederim."

"Hmm." Bana yine o bakışı attı, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi, sonra kaşlarını çatarak başka tarafa baktı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Önemli bir şey değil." Başını iki yana salladı.

"Bir şey değil," dedim usulca, kaşığı biranın içine sokarak alındaki endişeli çizgileri düzeltebildim. "Anlat bana." *Güven bana. Beni içeri al.*

"Gavin'in çocuk olduğunu söylemiştin," dedi yavaşça. "Ve bu bana Reed'in de çocuk olduğunu hatırlattı. On sekiz yaşındaydı." Bakışları benimkilere kaydı. "İki durum birbirine benzediğinden değil-"

"Ne demek istediğini anlıyorum." Elimi yanağına götürdüm ve tüylerinin avucuma verdiği hissin tadını çıkardım. "Ve evet, ikiniz de sadece... çocuktunuz, çok hızlı büyümek zorunda kalan sen olsan bile."

"Ama sen de öyleydin. O öldüğünde sadece on sekiz yaşındaydın, peki ne? Sutton doğduğunda on dokuz mu? Yine de sana dağıtılan kartlar yüzünden içinde bir damla bile öfke yok." İç çekti. "Ve bir de ben varım."

"Gavin'i kaybettiğim için, bunun sadece benim için değil Sutton için de ne kadar adaletsiz olduğu konusunda kesinlikle öfkeliydim." Parmaklarımı boynunun yan tarafına kaydırduğımda Weston'ın teni dokunulacak kadar sıcaktı. "Ama kadere ve sonra..." Doğru kelimeleri aradım. "Ailem hamileliğimi desteklemediği kalbim kırıldı. Beni evden attıklarında yıkılmıştım. Beni gördün. Berbat haldeydim."

Başını salladı, dudakları düzleşti.

"Ve gerçek şu ki hala kızgınım. Beni evden attıklarından beri ailemi görmedim, bu yüzden onlara patlamaya fırsatım olmadı. Bizi gerçekten istemiş olsalar bile, onları bir daha göreceğ güce ya da lütfä sahip olup olamayacağımı gerçekten bilmiyorum. Ama ben Sutton'ı seçtim ve hiç pişman değilim." Ne demek istediğimi anlaması için gözlerinin içine kaşlarım kalktı.

Ailesi hakkında karışık duygulara sahip olan tek kişi o değildi. "Bazen yetişkinlik dönemimizi çocukken bizi kesen şeyi iyileştirmeye çalışarak geçirdiğimizi düşünüyorum." Sakinleştirici bir nefes aldım. "Belki de hem senin hem de Reed'in Madigan'da yaptığınız şey budur. Sizi kesen şeyi iyileştirmeye çalışıyorsunuz."

Weston'ın bakışları dondu ve omuzlarının dikleşmesini, duvarlarını yeniden örmesini izlerken kalbim protesto için sıkıştı. Boğazını temizledi ve sözleşmemizi tezgâhın üzerine koyarak uzaklaştı. "Biliyorsun, işi kapıda bırakma konusunda kesinlikle başarısız olduk ama ayakkabıları kanepeden ve evcil hayvanları evden uzak tutma konusunda çok başarılı olduk."

"Tanrı seni bir hamstera bağlanmaktan korusun," diye mırıldandım.

Alaycı bir kaşını kaldırdı. "Yemeklerin çoğunu ben yapıyorum ama buraya taşındığım zamanki halinden çok daha iyisin."

"Bu benim için nitelikten çok nicelik meselesi," diye takıldım, bir ısırık daha almak için kaşığı biranın etrafında döndürdüm. "Ve sanırım on dört numaralı kuralı iyi uyguladım."

Sayfayı incelerken kaşlarını indirdi. "Kural on dört diye bir şey yok."

"Oh, sadece taslakta var. Onu son kopyadan çıkardım ki hassas duyguların." Kirpiklerimi sahte bir masumiyetle kırıştırdım. "Çubuğu Weston'ın kışından çıkarmamı söylüyor."

Güldü.

"Gördün mü?" Aramızdaki kaşığı kaldırdım. "Evin dışında hâlâ oldukça gerginsin, ama burada? Kesinlikle yapışkan değilsin."

"Öyle mi?" Gözleri çapkın bir ışıltıya büründü.

"Öyle." Kaşığı dudaklarında gezdirdim ve sonra geri alıp kendim için bir ısırık aldım. "Mmm." Gözlerimi abartılı bir şekilde yuvarladım. "Çok güzel."

Boynumun arkasını avuçladı ve saldırarak beni derinden öptü. Dondurmanın soğukluğu dilinin sıcaklığıyla eridi. Ellerim yanlarıma düştü, kaşığı ve bardağı tezgâhın üzerine bıraktım.

Ona daha iyi erişebilmek için başımı eğdim, sonra dizlerimi ayırdım, böylece ona yaklaşabildim. Daveti kabul etti ve ben de omuzlarına, boynuna, başının arkasına, elimi atabildiğim her yerine uzandım.

"Çok iyi," dedi ağzıma karşı ve beni kemiksiz bir arzu yığınının dönüştürürken her düşüncemi çalarak tekrar içeri girmeden önce gülümsemesini hissedebiliyordum.

Eli kapüşonumun altından göğüs kafesime doğru kayarak göğsümü avuçladı.

Nefesimi içime çektim, eline doğru eğildim. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum," diye itiraf etti sert bir fısıltıyla, ağzı boynuma doğru kayarken.

Parmaklarım omuzlarını ısırdı. "Bunu düşünmeden edemiyorum, seninle beni. Yatağı. Duş. Duvarı. Beynimde sürekli tekrar ediyor."

İnledi ve ağızlarımız bariz bir şekilde cinsel bir öpücükle buluştu. Bedenim ihtiyaçla uğulduyor, onun dokunuşuyla canlanıyordu. Kalçalarımı kavrayıp vücutlarımızı aynı hizaya getirdiğinde, öpücüğün onu da nasıl etkilediğini tam olarak hissettim.

"Sadece bir gece olmayacak." Parmakları üst baldırlarımda esnedi.

"Hayır, değil." Ellerim gömleğinden yukarı kayarak karın kaslarının sert çıkıntılarını okşadı.

"Seni istiyorum." Parmakları uyluğumun iç kısmını okşadı, yüceltilmiş boxer şortumun kumaşının altına daldı. Eli için fazlasıyla yer vardı ve tangamın altına girdi. "Aramızdaki her neyse onu istiyorum."

"Weston." İlk dokunuşta omzuna doğru inleyerek öne doğru sıçradım. İkincisinde eridim ve üçüncüsünde kalçalarım eline karşı sallandı. Beni nasıl tahrik edeceğini çok iyi biliyordu ve bu bilgisini beni ateşlemek için kullanıyordu. "Bekle. Dışarıdayken ne kadar içtin?" Öpücüğünde alkol tadı bile alamıyordum ama ayık Weston sadece bir kez birlikte olacağımızı söylediyse, sırf işime geldiği için sarhoş Weston'ı dinlemiyordum.

"Yaklaşık üç saat önce bir bira içtim," diye cevap verdi. "Aklım tamamen başımda, eğer kastettiğin buysa. Sarhoş olduğum tek şey sensin." Sonra beni öptü ve bunu yapmamamız için her bir nedeni unuttum. Alevler içinde kalsak ve işler garipleşse kimin umurundaydı? Ona ne kadar uzun süre sahip olabilirim o kadar risk almaya değirdi.

Olan olmuştu, zaten ona aşıkım, daha ne kadar düşebilirdim ki?

"Seni yukarı çıkarayım." Parmakları klitorisimi okşayıp okşarken önce çenemi, sonra ağzımın kenarını öptü.

Daha fazla beklersek ölecektim. "İşte. Şimdi. Hemen şimdi." Sertleşti.

"Sutton-"

"Uyuyor." Kot pantolonunun düğmesine uzandım ve açtım. "Ve eğer duyardık." Basit bir çekişle fermuarını açtım ve sonra elim onun etrafındaydı. Avucumun içinde sıcak ve kalındı ve çok ama çok sertti.

"Siktir, Callie." Arka cebinden cüzdanını çıkarıp tezgâhın üzerine koydu ve elini benden ayırıp bir prezervatif çıkardı.

Elinden aldım ve paketi yırtarak açtım. Sonra üzerine yuvarlarken gözlerinin içine baktım, elim dibine ulaşana kadar uzunluğunu okşadı, diğer elim kotunu ve iç çamaşırını kıcının hemen altına kadar çekti. Göğsünden gelen inilti beni daha da çılgına çevirdi.

"Emin misin?" Beni tezgâhın kenarına çekti ve şortumun ağzını yana doğru itti.

"Hiç bu kadar emin olmamıştım," diye fısıldadım.

Parmakları iç çamaşırımın kumaşını şortumla birlikte kenara çekti ve sonra içime girdi, başparmağı klitorisimi çalıştırırken pompaladı ve kıvrıldı. Dudaklarımı ayırdığımda, iniltilerimi ağzıyla yuttu, dili parmaklarıyla aynı ritimde ilerliyordu. "Benim için çok hazırsın."

"Sana ihtiyacım var," dedim, onun kontrolünü kıracağını bildiğim tek şey buydu.

"Calliope." Sonra parmakları kayboldu ve sert ve aceleci bir şekilde girişime geldi. Beni kendine çekerken aynı anda itti, bir eli belimdeyken diğeri enseme tutuyordu.

Her santimini alırken nefesim kesildi, içimde hareket ederken vücudum onun etrafında şekillendi.

Sert, derin vuruşlar beni inletti ve kalçalarım onun kalçalarının her hareketini karşılamak için sallanırken boynuna karşı sesi boğdum.

"Çok. Lanet. Sıcak." Fısıldadığı her kelimeyi bir hamleyle noktaladı.

"Daha fazla." Bacaklarımı beline sarıp ayak bileklerimi kilitlediğimde söyleyebildiğim tek kelime buydu. Beni her vuruşta içine çekerken omuzlarına tutundum, kalçalarımız tekrar tekrar buluştu.

İçimdeki gerilim daha da artmıştı ama kalçalarım titrese ve nefesim kesik kesik gelse bile dayanmaya çalıştım.

"Doğru. Sikeyim. İşte böyle." Aramıza uzandı ve parmaklarının sıkı küçük kıvrımları ve en muhteşem baskıyla beni kenardan okşadı.

Mutlak mutluluk dalgaları üzerimden geçerken, çığlıklarımın sesini boynu ve omzu arasında boğarak birbirimden ayrıldım. O da hemen peşimden geldi, bana karşı ürperirken iniltisi kısıktı.

Nefes alış verişimizi tekrar kontrol altına almamız birkaç dakikamızı aldı ve aşağı inerken beni nazikçe öptü, alt dudağımı emdi.

On bir yıl önce Sutton'ı doğurduğumdan beri yaptığım en pervasız şeydi ve kendimi kesinlikle harika hissediyordum.

Başparmağıyla dudaklarımı okşayarak gülümsedi. "Artık gerginliğimizi attığımıza göre, seni benimle yukarı gelmeye ikna edebilir miyim?"

Ben de ona gülümseyerek sessizce güldüm. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" "Evet. Sanırım yapıyoruz." Başını salladı.

"Sadece mi?"

"Yalnızca." Yanağımı okşadı ve dağınık topuzumdan düşen bir tutam saçımı geriye itti. "Başka kimse yok."

bir aşk ilanı değildi ama bir başlangıçtı.

"Peki ya sen?" Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi.

"Sadece sen." *Sadece sen.* Aptal kalbime susmasını söyledim. Sonra gözümü kırıştırdım ve burada söz konusu olanın sadece kalbim olmadığını fark ettim. "Sutton'a söyleyemeyiz. Bunun tam olarak ne olduğunu öğrenene kadar olmaz." Kalbimi kırmak bir şeydi. Onunkini kırmak kabul edilemezdi.

"Sen nasıl istersen," diye kabul etti.

Eğildim ve onu öptüm, dişlerimi alt dudağında onun sevdiği şekilde gezdirdim. "Beni yukarı çıkarmanı istiyorum."

Öyle yaptı. Sonunda kendi yatağıma döndüğümde neredeyse şafak sökmek üzereydi.

W eston

SALI GÜNLERİ BİZİM GÜNÜMÜZDÜ. Theo ve ben en yoğun rezervasyonların Perşembe ve Pazartesi günleri arasında olduğunu fark etmiştik, bu yüzden ne olursa olsun Salı günlerinin izin günümüz olacağını ilan ettik.

Ayrıca Callie'nin aldığı günlerden birine denk geliyordu, bu da Salı günlerinin bize ait olduğu anlamına geliyordu, özellikle Sutton okuldayken.

On numaralı kural, sessizlik zamanına saygı, pencereden uçup gitti ve istediğimiz kadar gürültü yaptık. Onu yatağıma ve onun yatağına aldım. O beni kanepeye oturttu. Onu yemek masasına yatırdım. Birlikte olduğumuz her an bir öncekinden daha iyiydi ve şimdi bile, yataktan çıkmamızdan sadece birkaç saat sonra, onu tekrar oraya götürmeyi tartışıyordum.

"Onu oraya koyma konusunda hâlâ emin değilim," dedi Callie, hafta sonu toplayıp süslediğimiz bir metre boyundaki Noel ağacına bakarak. "Hep şu duvara dayadık." Merdivenle birlikte yükselen oturma odası duvarını işaret etti.

"Ayrıca her zaman sehpaye sığan bir üç tekeriniz olmuştur." Arkasından yaklaştım ve boynunun yan tarafını öptüm.

"Çok kolay oldu." Bana yaslandı. "Ve Noel arifesinde Sutton'ın geldiğini duyarsam her zaman izimi kaybettirebilirdim." Büyük ağacımıza bakarken kesin bir bakış vardı. "Eğer odasından çıkarsa, ağaç oradayken yakalanırım. Sahanlıktan doğrudan görüş açısı var."

"O zaman ben de merdivenlerin tepesinde oturup senin için bekçilik yaparım," diye teklif ettim ve kollarımı ona doladım. Hayatım boyunca kendimi bu kadar mutlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Sutton'ın arkasından gizlice dolaşmak zor muydu? Elbette, ama Sutton'ın evde olduğu günlerde Callie'nin arkadaşım, geceleri ise sevgilim olması buna değerdi. Ve onun gerekçesini anlıyordum. Ben de kimseye bağlanmak istemiyordum ve en son isteyeceğim şey Sutton'ın beklentileri gerçekleşirse onu incitmekten sorumlu olmaktı.

buluşulabilir değildi. "Ve unutmayın, ben sekiz metrelik olanı istiyordum. Yani bu bir uzlaşma."

Alay etti.

Kapı zili çaldı.

"Git başımdan!" Yarı şaka, bağırdım. Bu öğleden sonra Callie için yaptığım planların kapıdaki herhangi biriyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Weston!" Callie başını bana doğru salladı ve gülerek kollarımdan kurtulup kapıya doğru yürüdü.

Kapıyı açtı ve gerildi.

"Hey, Callie." Reed hayatımda gördüğüm en sahte gülümsemeyi zorladı ve sonra onun üzerinden bana baktı. "Konuşabilir miyiz?"

Callie kaşlarını hafifçe kaldırarak bana baktı.

Eğer istediğim buysa kapıyı yüzüne kapatacağını biliyordum ve bu benim için her şey demekti. Soru sormadan benim tarafımı tutacağını bildiğim için göğsüm ısındı.

"Evet," diye isteksizce cevap verdim. "İçeri gel."

Callie Reed'in içeri girebilmesi için yoldan çekildi, sonra da kapıyı arkasından kapattı. "Ben... um... başka bir yere gidiyorum." Adamın arkasından *kibarca konuştuğundan* sonra üst kattaki odasına yöneldi.

Reed topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken küçük bir kutuyu tutuyordu.

Şükran Günü'nde ona patlamamın üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti ve o zamandan beri birbirimizden uzak durarak çok iyi bir iş çıkarmıştık. Ama bir noktada olanlarla yüzleşmek zorunda kalacaktık. *Bugün de olabilirdi.*

En azından sakinleşmek ve gerçekten düşünmek için zamanım olmuştu. "Kahve ister misin?" Ben teklif ettim.

"Yüzüme fırlatmayacağına söz verir misin?" Elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Hayır." Ağzımın bir köşesi kalktı.

"Yeterince adil." Yarı gülümsedi ama samimiydi. "Bak, Noel'e kadar bekleyecektim, ama Şükran Günü'nde işler böyle gittikten sonra..." Başını iki yana salladı. "Şey, şimdi sana vereyim dedim, benim vereceğimden değil. Senindir." Kutuyu uzattı ve ben de aldım.

"Bu benim mi?" Karton kutunun üstünü açarken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Sonra kalbim yere çakıldı. "Bu benim," diye fısıldadım, el yapımı seramik kupayı büyük bir özenle çıkardım. Avucumdaki ağırlığı aynı anda hem tanıdık hem de yabancıydı. Bu bir kalıntıydı

Başka bir zaman, anneleri tarafından üzerine titrenen üç Madigan çocuğu varken. Çizgileri eşsizdi, annemin elleriyle şekillenmişti ve dünyada buna benzer sadece iki tane daha vardı - biri Reed, diğeri Crew için - her birimiz için farklı bir renk. Onu tutmak boğazıma bir yumru oturttu. "Onları kırdığını sanmıştım."

"Ben de öyle düşünmüştüm ama Ava onları rastgele bir kutuda buldu." Ellerin ön ceplerine soktu. "İstersin diye düşündüm."

"Evet." Yavaşça başımı salladım. "Bunu istiyorum. Teşekkür ederim." Bir keder dalgasıyla savaşıırken gözlerim sıkıca kapandı. Aradan on beş yıl geçmişti ama hâlâ onun parfümünün kokusunu alabildiğime, kahkahalarını duyabildiğime yemin edebilirdim. Onunla ilgili her şeyi özlüyordum, ama en çok da zeki tavsiyelerini.

Reed'le olan ilişkimin geldiği noktadan nefret ederdi. Sinirlerime hakim olamadığım için beni hayal kırıklığına uğrattı.

Arkamı dönüp mutfağa yöneldim. "Botlarını çıkarma. Yürüyüşe çıkıyoruz."

"Dur bir dakika. Yani ben elini uzatıp ama burada şartları belirleyen sizsiniz?"

"Evet." Çocukluk kupamı tezgâha koydum ve iki paslanmaz çelik seyahat kupasına sade kahve hazırladım, sonra o kapının yanında beklerken botlarımı ve ceketimi giydim, bakışları Callie ile paylaştığım alanı taradı. "Hadi gidelim."

Uzattığım bardağı aldı ve Aralık ayının soğuk havasına doğru yürüdük. Birkaç gündür taze kar yağmamıştı ama bu gece yağması bekleniyordu.

"Rezervasyonlar nasıl?" diye sordu çıkmaz sokaktan çıkıp yamaçlara doğru uzanan yıpranmış patikaya doğru yürürken. Burada kar oldukça yoğundu ve Sutton'ın dün öğleden sonra kayarken bıraktığı bot izlerini bile seçebiliyordum.

"Yazılıma benimle aynı erişime sahipsin, bu yüzden harika gittiğimizi biliyorsun. Kuşun yaz ödemelerini yapmaya yetecek kadar para kazandık bile." Ona doğru baktım. "Gerçekten iş konuşmak istiyor musun?"

"Hayır." Başını salladı ve fermuarını yakasından boğazına kadar çekti. "Aslında işle ilgili olmadığını anlamam için evine geldim."

"Ve yine de..." Ona sert bir bakış attım ve çamların arasında yürürken sıcak kahvemden bir yudum aldım.

"Biliyor musun, tek çocuk olmanın iki yıllık mutluluğundan sonra hayatımın on altı yılını seninle geçirdiğime göre, şimdiye kadar seninle nasıl konuşacağımı bildiğimi sanırdın," diye mırıldandı.

"Kafanı karıştıran ilk on altı değil, sonraki on beşti." Bir çam dalının altına eğildim ve Reed de beni takip etti.

"Touché."

"Sadece söylemen gerekeni söyle, Reed. Hiçbir zaman havadan sudan konuşan biri olmadım." Kar botlarımın altında çıtırdıyor ve öğle güneşi ağaçların arasından süzülerek yolu kontrol ediyordu.

"Şükran Günü'nü mahvettiğin için sana çok kızmıştım."

Sesindeki şaşkınlığa güldüm. "Şimdi miydin?"

"Lanet olası öfke." Yanımda yürüdü ve bana doğru bir bakış fırlattı. "Ava bu konuda stresliydi, özellikle de annemle babamın evinde yaşadığımızdan beri-"

"Burası onun evi değil. Artık değil." Oraya gitmekle ilgili sorunun buydu.

"İyi. Babam ve Melody'nin evi, ama ne demek istediğini anladım." İç çekti. "Aramızdaki her şeyi geride bırakmamız için mükemmel bir zaman olacağını düşündüm. Döndüğünden beri benimle ilk kez yemek yemeyi kabul etmenden bahsetmiyorum bile."

"İlk hatan beklentilerini benim tepkilerime yüklemek oldu." Bir içki daha aldım ve öfkemin uykuda kalmasını diledim. Eğer Reed ilk hamleyi yapacak cesarete sahipse, o zaman en azından bağarmaktan kaçınabilirdim.

Reed gözlerini kırptırdı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Tamam, sanırım bu adil." "Öyle," diye onu temin ettim. "İlk hatam orada oturabileceğimi düşünmek oldu."

birkaç saat için ve kontrolden çıkmadan." Başımı çevirip göz göze gelene kadar bekledim. "Ava yemeğini mahvettiğim için en içten özürlerimi kabul etti. Callie ve Sutton'dan zaten özür diledim."

Reed'in ağzını bir gülümseme kapladı. "Neden bana bir özür teklif etmediğin hissine kapılıyorum?"

"Çünkü ben değilim." Omuz silktim. "Yaklaşık on beş yıldır tam bir konuşma yapmadığımızı bile bile, bir aile yemeğinin birlikte biraz kaliteli zaman geçirmemiz için en iyi yer olacağını düşündüğünü bana dürüstçe söyleyebilir misin?"

Reed çenesini sıktı ve düşünürken bakışları ağaçtan ağaca atladı. "Bunun bir risk olduğunu biliyordum. Umudum mantığımdan daha ağır basıyordu."

"Bu seni her seferinde yakalar." Patikanın sonuna vardık ve yamaca doğru açıldık. Asıl teleferiğe elli metre kadar uzaktaydık ama kayakçılar bu yolu neredeyse hiç kullanmıyordu ve teleferik boyunca uzanan küçük bir yükselti turistlerin çoğunu görüş alanımızdan gizliyor, teleferiğe binen kayakçıları görmezden gelirsek manzaramız pansiyona kadar bozulmadan kalıyordu. "Yine de akşam yemeğini mahvettiğim için üzgünüm. O kırılma noktasına ne kadar yakın olduğumu fark etseydim asla gitmezdim."

"Ama seni orada istedim." Reed yüzünü bana döndü. "Aramızdaki bu uçurumun daha da büyümesini istemiyorum. Belki buraya geri dönmek ya da sadece o evde olmak bile sorun olabilir ama kardeşimi geri istiyorum."

Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim, keşke şapkamı da getirseydim. "Bunu söylemenin çok zor olduğunu biliyorum Reed, ama birkaç kelime son on beş yılı değiştirmeyecek."

"Bunu biliyorum." İç çekerken bir buhar bulutu yükseldi. "Söylediğin şeyi düşündüm. Şükran Gün'ünden beri düşündüğüm *tek şey* bu."

"Ben de." Boştaki elimi cebime soktum ve asansörün hareketine odaklandım.

"Sizi kendi başınızın çaresine bakmak zorunda bıraktığım için çok üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Ne kadar kötü olduğunu biliyordum. Crew'in liseyi bırakmak istemesi kısmını değil ama geri kalanını... İyi bir fikrim vardı."

Ona doğru baktım ve hepsinin bu olamayacağını bilerek bekledim.

"Burada olmak çok acı veriyordu. Annem gitmişti, her şey berbattı ve insanların bana, bize bakışları?" Başını iki yana salladı. "Üniversitede Reed Madigan'dım ama Reed *Madigan* değildim."

"Bunu anlıyorum. Ben de temel eğitimden geçerken aynı şekilde hissediyordum."

"Lanet olası orduya katıldığına hâlâ inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Düştüğünüz ve atlayışa, uçuruma, serbest düşüşe geçtiğiniz o saniyeleri hep sevmişimdir. Sadece siz ve yerçekiminin olduğu an gibisi yoktur. Ordu bana uçuş okulunu ücretsiz olarak sundu, kendimden daha büyük bir şeye hizmet etme şansı verdi ve beni buradan kurtardı. Hiçbir pişmanlığım yok."

"Crew için kaldığını anlamam biraz zaman aldı," diye itiraf etti Reed. "Mezun olduktan sonra ne yapacağını bilmediğini ve bu yüzden burada takıldığını düşündüm. Üniversite konusunda sana baskı yapmak istemedim."

"Peki bunu sonra?"

Reed başka tarafa baktı. "Tam mezun olduğu zamanlardı, sen de ertesi hafta orduya gittin. O noktada yapabileceğim pek bir şey yoktu." Karı tekmeledi. "Çok ezikçe, biliyorum."

Güldüm. "Bu da onun için bir kelime." Kar güneş ışığında parlıyordu ve yamaçtan aşağı baktığımda midem bulanmadı. Kanım kaynamadı. Artık dünyayı tuzlama ihtiyacı hissetmiyordum. "Sonuç olarak biz çocuktuk." *Teşekkürler, Callie.*

"Değildim."

"Öyleydin." Bir yudum daha aldım, kahve biraz soğuduğu için daha kolay içiliyordu. "Hepimiz öyleydik. Bir hayatın olduğu ve istediğim her şeyi deneyimleyebildiğin için sana ne kadar kızsam da, gittiğin için seni suçlayamam."

"Sen asla gitmezdin." Ağırlığını kaydırdı. "Sen ." "Sen ve ben aynı değiliz," dedim elimden geldiğince nazıkçe. "Annem benim Bu dünyadaki en sevdiği insan, ben onun olmasam bile." "O severdi-"

"Evet, biliyorum. Beni severdi. Hepimizi severdi. Gördüğüm en inanılmaz anneydi ve dürüst olmak gerekirse, Callie ona karşı koyabildiğini gördüğüm tek kadın. Ama ikimiz de Crew'un annemin bebeği olduğunu biliyoruz."

Reed bir kahkaha attı. "Evet, neredeyse hiç yanlış yapmazdı." "Doğru.

Peki, onun bir kız olduğunu bile bile onu nasıl bırakacaktım?

Beni izlediğini? Benden onu okula götürmemi istediğini bilerek mi?" Başımı salladım. "Sadece babam alkolik, bencil bir pislik olduğu için ya da Crew'in onu hizaya sokacak birine ihtiyacı olduğu için kalmadım. Onun için kaldım." Boğazımdaki düğümü yuttum. "Ve bu karar bana ait, Reed. Senin değil. Seni suçlayarak ne kadar teselli bulmuş olursam olayım, bu benim seçimimdi. Kimse beni bir ağaca bağlamadı. Ben kendimi zincirledim." Bunu gerçekten anlamam için Callie'nin Sutton'ı seçmekle ilgili yorumları gerekmişti.

"Özür dilerim. Bunun son on beş yılı değiştirmedini biliyorum ama gerçekten üzgünüm." Elini omzuma koydu. "On altı yaşında bir çocuğa bırakılmayacak kadar büyük bir yükü."

"Teşekkürler." O gün için bu kadar duygu bana yetmişti. "Hadi geri dönelim, ellerim donuyor."

Reed başıyla onayladı ve geri dönerek eve doğru patikadan yürümeye başladık.

"Yani sen ve Callie..." Kaşlarını kaldırdı. "Seni ilgilendirmez." Kahvemi yudumladım. "İnkâr etmiyorum."

"Seni ilgilendirmez."

Güldü. "Evet, tamam. Demek istediğini anladım. Ama bilmelisin ki onu annemizle aynı seviyeye yükseltmeye başladığında, bu ölü bir işarettir."

"Neden? Callie harika bir anne. Kendini Sutton'a her yönden adanmış durumda. Burada onlar için bir hayat kurdu ve Sutton'ın iyiliğini düşünmeden verdiği tek bir karar bile yok." *Benimle birlikte olmak dışında.*

"Bana bu paragon hakkında daha çok şey anlat." Reed sırtıttı ve bir dalın altına eğildik.

"O seni ilgilendirmez." Callie'yi tarif etmenin binlerce yolu vardı. Mükemmel. Sevecen. Cehennem kadar sıcak. Nazik. Akıllı. Vahşi. Ama bunların hiçbirisi Reed'in bilmesi gereken şeyler değildi. "Ava'yla evleniyorsunuz, değil mi?" Kahretsin, yine havadan sudan konuşmaya başlamıştım.

"Gelecek Kasım. Açılıştan önceki hafta için plan yapıyoruz." "Güzel. Seni mutlu etmesine sevindim." Yolun sonuna yaklaşmıştık. "Peki seni ne mutlu ediyor Weston?"

"Beni mutlu eden şeylerden bahsetmiyorum," diye mırıldandım. "Duygusal olarak evrimleşmiş erkek böyle der," diye şaka yaptı.

Çıkmaz sokağa girdik ve garaj yoluna yöneldik. "Dinle..." diye başladı.

Yüzümü ona dönmek için eve sırtımı döndüm.

"Burada olmadığım için gerçekten üzgünüm. Bunu bilmeni istiyorum. Anlamamı istiyorum ki eğer geri dönebilseydim-"

"Yapma," diye araya girdim. "Geri dönüp değiştireceğini söyleme, çünkü olan oldu. Şunlara bir bakın." Çalışan dublekslerinden oluşan küçük daireyi işaret ettim. "Tamam, hâlâ tatil köyüne tepeden baktığınızı hayal edin, bu biraz daha etkileyici."

Reed homurdandı.

"Sen üniversiteye gitmeseydin bunların hiçbirisi şu anda bizim olmayacaktı. Babam burayı satardı. Madigan Dağı hâlâ bizim, çünkü sen iş okuluna gittin ve burayı işletecek uzmanlığa sahipsin. Bunun için üzgün olamam."

"Buradan nefret ettiğini sanıyordum?" Sırtışı benimkine biraz fazla benziyordu.

"İçimde büyüyor." Omuz silktilim. "Ve burası evim."

"İyi, çünkü bir şeyi değiştireceğimi söylemeyecektim," dedi nazikçe.

Şimdi kaşlarını kaldıran bendim.

"Burada kalsaydım Ava ile Vermont'ta asla tanışamazdım. Geçmişimiz söz konusu olduğunda ne kadar acı çekersek çekelim, onsuz yaşayamayacağım tek şey o. O olmasaydı ben de olmazdım. Beni ona getiren hiçbir şeyden pişmanlık duyamam."

Gülümsedim. "Güzel. Aşk böyle bir şey olmalı, değil mi? *Onun* zihniyetinden *başka hiçbir şeyin önemli olmadığı?*"

"Sanırım." Gözleri omzumun üzerinden geçti.

"Senin adına , gerçekten." Omzuna bir şaplak attım. "Ben de bu duyguda sana katılmayacağım... asla."

Reed'in yüzü düştü.

"Oh, hadi ama, sanki bu büyük bir sürpriz. Üzgünüm ama sen benden daha cesursun Reed. Sevdiğim tek kadın annemdi ve onu kaybetmek mi? Bunu bir daha asla hissetmeyeceğim. Nokta."

"Weston," diye tısladı Reed, bakışları omzumun üzerinden benimkilere sıçradı.

Neden endişelendiğini görmek için döndüm ve yerinden fırlayacak gibi oldu.

Callie verandamızda, duyma mesafesi içinde duruyordu ve yüzündeki ifade beni tam göğsümden vurdu. Bu tam bir yıkımdı. Ona doğru ilerledim ve gözlerini kırptırdı, geriye sadece sıcak bir gülümseme ve parlak gözler kaldı. Kalp kırıklığını gördüğüme neredeyse inanmayacaktım, ama oradaydı, beni kesecek kadar keskin.

"Yürüyüşün hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Ben de tam markete gitmeyi düşünüyordum." Anahtarlığını parmağının etrafında döndürdü.

Reed, "İkimiz de hayatta kaldık," dedi.

"Güzel." Başını salladı. "Mükemmel." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve eve doğru yürüdü.

Reed, "Onun markete gideceğini sanıyordum," diye mırıldandı.

"Sanırım değil." İçini görebiliyormuşum gibi ön kapımıza baktım.

"Tamam, kahve için teşekkürler." Reed seyahat kupasını boş elimi. "Ve sana iyi şanslar." "Neyle iyi şanslar?" Ona bir bakış attım.

"Yattığınız kadınlar genellikle dört harfli kelimeler konusunda asla onlara katılmayacağınızı ilan etmenizden hoşlanmazlar ve hayır, F ile başlayan eğlenceli kelimeyi kastetmiyorum." Sırtıma bir tokat attı.

"Sorun bu değil," diye mırıldandım. "Güven bana, Callie durumu biliyor." Ona en başından beri hacizlere karşı olduğumu söylemiştim, nokta. Ama yüzündeki ifade.

"Tamam." Bana el salladı ve arabasına bindi. "Sonra görüşürüz." Reed arabayı sürdü ve ben de içeri girdim. Callie ortalıkta görünmüyordu. Kışlık giysilerimi çıkardım, kaldırdım ve kahve fincanlarını lavaboya koydum. Bekleyebilirlerdi.

"Hey," dedi merdivenlerden sekerek inerken. Yanakları biraz lekeli görünüyordu ama gülümsüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Onu merdivenlerin dibinde karşıladım ve belini avuçladım.

"Her şey harika," diye söz verdi. "Özellikle de Sutton eve gelmeden önce iki saatimiz daha olduğu için." Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni öptü.

Düşüncelerim dağıldı.

Callie

NOEL GELDI VE GEÇTİ. Yılbaşı gecesini evde geçirdik ve kesinlikle *mükemmeldi*. Weston'la bir araya geldiğimizden beri geçen altı haftayı tanımlamanın tek yolu buydu.

Bana aşık olmayacağını açıkça belirtmesi ve benim ona her geçen gün daha çok aşık olmam dışında. O kısım berbattı.

Ama geri kalanı? Nefes almaktan daha kolaydı. Weston'ın üzerinde baskı yoktu. Mükemmel olmak zorunda değildim. Makyajımın taze olup olmadığını görmek için acele etmem gerekmiyordu. Onu görmek için kıyafetlerimi ayarlamam gerekmiyordu. Adam beni en kötü halimle görmüş ve gözünü bile kırpmamıştı.

Ayrıca beni her gün görüyordu.

Bu sabahki helikopterle kayak gezisinde çektiğim son fotoğraf grubunu düzenlemeyi bitirdim ve misafirlerin indirebilmesi için Madigan sitesinin Weston'a ait bölümüne yükledim. Yemek masasında daha fazla zaman geçirirsem kığım uyuşacaktı. İnsanların bir dağdan aşağı savrulurken, ağaçlardan kaçarken ve yirmi metrelik düşüşlerde boyunlarını riske atarken çekti oldukları fotoğraflar için en yüksek parayı ödeyecekleri ortaya çıktı. Reed bir fotoğrafçı daha tutarak ekibimizi üçe çıkarmıştı ve ben de son bir aydır sabahlarımın çoğunu helikopterde geçiriyordum. Dürüst olmak gerekirse, savrulma işini Weston yaptığında beni canlı canlı yemekle tehdit eden endişeyi bir kenara bıraktığımda, fotoğrafların oldukça güzel çıktığını kabul etmek zorundaydım.

Adamda hiç tedbir duygusu yoktu, en azından benim söyleyebileceğim kadarıyla yoktu ve Theo da aynı derecede kötüydü.

Theo'nun çektiğim son fotoğrafını açtım ve başımı salladım. Fotoğrafın kendisi muhteşemdi; büyük kayalıklardan birinden takla atıyordu ve ben de kendimi biraz yana ve onun altına konumlandırarak sadece bir çıkıntının sivri, açıkta kalan kayasını değil, Theo havada dönerken kristal mavisi gökyüzüne püsküren yeni karın bozulmamış düşüşünü de yakalamıştım. Muhteşem bir fotoğraf.

Pervasızca bir gösteri.

"Bu iyiydi," dedi Weston, omzumun üzerinden bakıp beni yanağımdan hızla öperek. Sutton yatağa gidene kadar öpücükler hiç yavaş olmazdı. O zaman bütün bahisler kapanırdı. Saçları nemliydi ve duştan yeni çıkmış gibi vücut yıkama suyu ve şampuan kokuyordu. "Sutton hâlâ pistlerde mi?" Saate bir göz attı.

Saat dördü biraz geçiyordu.

"Hayır. Bir proje için okuldan sonra kalması gerektiğini söyledi ama her an eve gelebilirmiş. Halley'den onu eve getirmesini istedi."

"Halley?"

"O, Ava ve Raven teyzelerine en yakın olanlar, bu yüzden onların yolundan uzak duruyorum. Şansım yaver giderse eve saçlarında pembe çizgilerle dönecek." Bu düşünceye sııttım. Sutton pembe çizgilerle oldukça vahşi görünürdü.

"O burada olmadığına göre..." Eğildi ve beni uzun, yavaş ve derinlemesine öptü. Damarlarımın her birini ısıtmaya yetmişti ve geri çekildiğinde neredeyse tatmin olmamıştım. "Bu dün müydü?" Dizüstü bilgisayarımın ekranını işaret etti.

Gözlerimi kırıştırdım ve başımı pantolonundan çıkarmaya çalıştım. Adamın ciddi yetenekleri vardı. "Birkaç gün önce." Dizimi göğsüme doğru çektim ve fotoğrafı inceledim. Bu, orada çektiğim ve hemen daha iyi yapabileceğim bir şey düşünmediğim ilk fotoğrafı. Galeriyeye göndermek için mükemmel bir fotoğrafı... bir kez daha reddedilme riskini göze alacak kadar cesur olduğumda.

"Gerçekten inanılmaz." Ayağa kalktı. "Bunu staj yarışmasına sokabilirsin, biliyorsun."

Başımı eğdim ve fotoğrafı gerçekten inceledim. Bu kadar büyük bir yarışmaya katılacak kadar iyi miydi? Ya öyleyse? Ya kazanırsam? Midem bulandı. İstedigimi yapmakla Sutton için en iyi olanı yapmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaktım.

Ve Sutton her zaman kazanırdı. Seçim yapıldı.

"Callie?" Weston elini omzuma koyarak sordu.

"Bunu düşüneceğim," diye cevap verdim. Belki gelecek yıl, belki ondan sonraki yıl ya da Sutton on sekiz yaşına bastığında.

"Kızımızın yeni fotoğraflarını çektin mi?" Buzdolabına doğru yürüdü ve iki spor içeceği çıkardı.

Kayak yapmasından bahsederken ona kızımız demesi çok hoşuma gidiyordu. Bu sadece ona koçluk yapan kişi olduğu içindi, bunu biliyordum ama bu kelime

Yine de kalbimi aldı ve bir beden daha büyüttü.

"Salı günü yaptım," diye cevap verdim, Sutton için sakladığım dosyayı açmak için klasörlerimi karıştırdım. Pembe şapkası ve eldivenleri karla her zaman eğlenceli bir kontrast oluşturunuyordu. Weston'la birlikte daha cesur davranıyor, daha büyük atlayışlar yapıyor, daha sert çizgiler seçiyordu. "Gittikçe..."

"İyi mi?" diye dalga geçerek şişelerden birinin kapağını kırdı ve önüme koydu. Bütün sabah fotoğraf çektikten ve öğleden sonra onları düzenledikten sonra ellerimin ağrıdığını bilmesi onu sevmek için bir başka nedendi.

Çok fazla sebep vardı.

"Pervasız," diye karşılık verdim. "Tıpkı senin gibi."

"Tüm övgüyü ben alıyorum." Güldü. "Eğitimi her zaman Theo'nun üstlenmesini sağlayabilirim."

Alay ettim ve resimlere tıkladım. "O da bir o kadar umursamaz. Sen ve en iyi arkadaşın cennette yapılmış bir eşleşme gibisiniz."

"Hey, yetenekliysen umursamaz değilsin bebeğim." Bana bir sırtış fırlattı.

Gözlerimi devirdim ama bu sevecenlik karşısında kızardım. Dağın tepesinden onun benim, benim de onun olduğumu haykırmak istiyordum ama Sutton'ı düşünmem. Weston'a tapıyordu, onun kendisine koçluk yapmasını da seviyordu ve aramızda bir şeyler ters giderse yıkılırdı.

Weston'ı sevmek, eninde sonunda kalbimin kırılacağını bilmek anlamına geliyordu ama Sutton için aynı kaderi kabul edemezdim.

"Becerisi şans değildir," diye mırıldandım ön kapı sertçe açılıp kapı tokmağına çarpınca.

Hem Weston hem ben baktık. *Bu da ne ?*

"Merhaba!" Sutton kucağında kocaman bir kafesle kapıdan içeri girdi.

"Ah, merhametli Tanrım," diye fısıldadım, ayağa kalkmak için masadan geriye doğru itildim, ama Weston ben daha ayaklarımı yere basmadan odanın öbür ucundaydı.

Bir koluyla plastik tabanlı kafesi kızın elinden aldı ve diğer koluyla da onu yakalayarak yüzüstü yere düşmekten kurtardı.

"Bu da ne?" Ciyak ciyak bağırdım, sesim opera tizine çıkıyordu.

Weston Sutton'ı sabitledi, sonra kafesi yemek masasına taşıdı ve yüzeye koydu. "Bir gerbile benziyor."

"Gine domuzu, aslında." Sutton ceketini ve botlarını çıkardı, sanki eve bir gine domuzu getirmiş olması önemli bir şey değilmiş gibi onları dolaba astı.

Kızıma iyi bir önlem için bir bakış gönderdim ve sonra tepkisini ölçmek için bakışlarım Weston'a uçtu.

Kafesten geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Adam bazen okunamaz olmakta ustaydı.

"Peki sevgili kızım, evimde neden bir kobay var?" diye sordum, sesim ben-iman-business tonuna düşerek.

"Adı Wilbur ve sınıfımızın evcil hayvanı." Bu sabahki Fransız örgüsünün kalıntılarını yüzünden fırçaladı.

"Soruma hâlâ bir cevap yok." Kendimi onunla *Wilbur*'un arasına soktum. "Bu on birinci kuralın doğrudan ihlali!" Buzdolabımızın üzerindeki sözleşmeyi işaret ederken kolumu salladım. Weston ve benim çoktan çiğnediğimiz kurallardan hiç bahsetmiyordum.

"Wilbur'u götürmek Piper'ın hafta sonuydu ama o hastalandı, ben de bizimle kalabileceğini söyledim," diye cevap verdi Sutton, çenesi çok iyi bildiğim bir şekilde kalkmıştı.

"Sormadın bile," diye karşılık verdim, soğukkanlılığımı korumaya çalışarak. "Burada sadece sen ve ben yokuz, evlat."

"Weston'ın umurunda olmaz." Sutton o iri gözlerini ona çevirdi. "Öyle değil mi? Yani, evcil hayvan yok dediğini biliyorum ama sadece hafta sonu ve onu odamda tutabilirim."

Weston'ın bakışları Sutton'la benim aramda sanki bu konuşma tenis maçındaki bir topmuş gibi gidip geliyordu. "Bu işe karışmayacağım." Ellerini havaya kaldırdı.

"Arayıp soramaz mıydın?" Buradaki çözüm neydi?

"Günün sonuna kadar fark etmedik ve uzun hafta sonu boyunca okulda yalnız kalmasını istemedim." Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı.

"Uzun hafta sonu." Doğru ya. Çünkü pazartesi gününün Martin Luther King Jr. Günü olduğunu unutmuşum.

Sutton başını salladı.

"Bunu dün mü öğrendin? Bu yüzden mi Halley'nin seni alıp alamayacağını sordun?" Gözlerimi ona diktim.

"Hayır!" Başını şiddetle salladı. "Yemin ederim. Bu sadece... şanstı." Omuz silkti.

"Çünkü hayır diyeceğimi biliyordun."

Sutton'ın bakışları yere kaydı ve yavaşça başını salladı. "Sadece onun yalnız kalmasını istemedim."

Domuz o an kutusunun içinde koşturmak için seçti ve yemek masasının her tarafına tahta talaşları saçtı. Weston eriyip gidecekti.

Ona baktığımda çoktan beni izlediğini gördüm. "Bu senin kuralın," dedim usulca. "Okul aile birliği listesindeki tüm velileri arayacağım ve hafta sonu için ona başka bir ev bulacağım."

"Anne!" Sutton sızlandı. "Sadece üç gün. Yani, üç buçuk. Lütfen beni üç gün boyunca kobay alamayan garip bir çocuk yapma."

Dikkatimi Weston'dan ayırmadım. Artık onun işaretlerini çok iyi biliyordum. Çenesinin yapısı mutlu olmadığını gösteriyordu ama gözlerinin kenarındaki küçük çizgilerde bir kahkaha dokunuşu vardı. "West?"

"Bu seninle Sutton arasında." Ağzının bir köşesi kalktı. "Beş numaralı kurala atıfta bulunuyorum." *Callie her şeyi yönetir.*

Başımı kızıma çevirdiğimde dudaklarımdan bıkkın bir iç çekiş koptu. "Onu kim besleyecek?"

"Ben! Onun yemeği benim çantamda ve programı biliyorum." Gözlerinde umut çiçekleri açtı.

"Peki ya kafesini temizlemek?"

"Ben! Benim de sırt çantamda bir torba talaş var." Ayak parmaklarının üzerinde zıpladı.

"Peki ya su?"

"Her sabah. Nasıl yapıldığını biliyorum. Okulda yapıyoruz."

Siyah-beyaz domuza baktım. "Güzel. Ama üç gün, Sutton. Beni duyuyor musun? Üç gün."

"Teşekkür !" Bana doğru fırladı, belime sarıldı ve sonra Weston'a da sarılmak için sıçradı.

"Bu ne için? Evet diyen ben değilim," dedi gülerek.

"Kafesini benim için yukarı taşımanı umuyorum. Bu *gerçekten* ağır." Ona sırtarak baktı.

"Bunu ." Devasa kafesi kollarına aldı ve Sutton merdivenlerden yukarı çıkarken onu takip etti.

İşte on bir numaralı kural gitti.

"NE YAPIYORUZ BİZ?" Pazar akşamı Weston beni kanepeye götürürken sordum. Akşam yemeği yenmiş, duşlar alınmış ve ben bitkin düşmüştüm. Bugünün tüm helikopter kayağı fotoğraflarını düzenlemeyi başarmıştım ama fotoğrafçı yardımcılarında Charles teleferiğin tepesinden çekilen grup fotoğraflarını ciddi şekilde yanlış ışıklandırmıştı ve muhtemelen geceyi sonlandırmadan önce bilgisayarımın başında iki saat daha geçirmem gerekecekti.

Weston kanepeyi işaret ederek, "Şuraya otur," dedi.

"Neler oluyor?" Oturdum, gözlerim hafifçe kısıldı.

"Sadece burada bekle," diye cevap verdi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Ve unutmayın ki ben burada sadece kolaylaştırıcıyım."

Şimdi merakım daha da arttı.

"Sutton, kalkmışsın!" Weston merdivenlerden yukarı seslendi.

Elbise pantolonu ve bluzuyla merdivenlerden sekerek indi, saçları mükemmel bir şekilde taranmış ve siyah bir saç bandıyla arkada toplanmıştı. "Hazırladın mı?" diye sordu tırazanın ucundan kayarak mutfığa doğru yürürken.

"Neredeyse," diye yanıtladı dizüstü bilgisayarını televizyona takarken.

Sutton'un sunumu düz ekranı doldurdu.

"Bu bir PowerPoint mi?" Kaşlarım çatıldı.

"Başardı." Sutton oturma odasına geri döndüğünde sehpadan küçük siyah bir kumanda aldı, elleri bir tepsiyi dengelerken doluydu. "Çikolatalı kurabiye ve süt," tepsiyi sehpanın üzerine koydu. sehpa. "Çünkü her iyi sunumun atıştırmalıkları vardır."

"Öyle mi?" Öne doğru eğildim ve kurabiyelerden birini kaptım. PowerPoint ya da değil, çikolatalı kurabiyeleri ziyan etmek için hiçbir neden yoktu.

"Öyle." Sutton Weston'a döndü ve o da kumandayı ona uzattı. "İyi şanslar, evlat." Benimkinin hemen yanındaki koltuğa oturdu ve ben de sırf dizimi ona yaslamak için bir bahanem olsun diye bacaklarımı altına aldım.

"Bu okul için mi?" PowerPoint'e baktım. "Benim üzerimde mi çalışıyorsun?"

"Olamaz." Sutton başını salladı ve televizyonun hemen yanında durdu. "Bu sadece senin için." Sinirle yutkunarak Weston'a baktı ve o da başını salladı.

İkisi ne haltlar karıştırıyordu?

"Bunu gördün mü?" Ona sordum.

"Hayır." Yerine yerleşti ve kolunu kanepenin arkasına, başımın hemen arkasına uzattı.

"Anne," diye başladı Sutton, duruşunu düzelterek. "Doğduğumdan beri beni burada, Madigan Dağı'nda büyüttün." Uzaktan kumandayı tıklattı ve bir sonraki slayt belirdi. Bebekliğinden kalma bir dizi resim vardı; bir tanesinde ilk doğum gününden sonra karda duruyordu, kar tulumu ondan daha büyüktü. İkincisinde ikimiz de görülüyorduk; ben fotoğrafçı parkamı giymiştim ve o da gölgelik bir gölgelik altında sırtıma bağlanmıştı.

Dostum, o günler çok zordu. Gününün bir kısmını tatil köyünün çocuk kulübünde geçirecek kadar büyüyene kadar onunla sırtımda, kucağımda ya da kayak pistinde yanımda çalışmışım.

"Yamaçlar benim ikinci evim." Bir sonraki slayta tıkladı. Başka bir fotoğraf koleksiyonuydu, bu kez üç yaşından dokuz yaşına kadar kayak takımlarıyla çekilmişti.

Kurabiyemden bir ısırık aldım ve şüphelerim artarak çiğnedim.

"Bildiğiniz gibi son iki aydır uzman bir dağ kayağı sporcusuyla antrenman yapıyorum." Tıkladı ve slayt Weston'la birlikte dağda çektiği fotoğraflara dönüştü. Bunlar çektiğim en sevdiğim yeni fotoğraflardan bazılarıydı.

Kızıma bir kaşımı kaldırdım, bunun nereye varacağını açıkça görüyordum.

Sinirle kıpırdandı ama tekrar tıkladı. Bu slaytta bir alıntı gösteriliyordu. Sutton, "Sutton Thorne, ham yetenek, kararlılık ve sağduyunun nadir bir kombinasyonuna sahip, son derece yetenekli genç bir kayakçı," diye okudu. "Alıntı Weston'dan."

Ona yavaşça, yandan bir bakış attım.

Aramıza bir göz attı. "Yani, sadece başvuru içindi."

"Bunu göz önünde bulundurarak"-tekrar tıkladı-"Annem olarak size, ilçenin büyük dağ takımına katılmam için aşağıdaki izin belgesini imzalamanızı öneriyorum." Aceleyle ilerledi ve fark etmediğim bir zarfı alıp elime tutuşturdu.

İçimi çektim ama dosyayı açtım. Başvurunun tamamı doldurulmuştu ve tabii ki Weston'ın kendi el yazısıyla yazdığı bir alıntı vardı. "Et tu Brute?" Biraz yan gözle fısıldadım.

"Hey, ben sadece işlerini yoluna koymasına yardım ettim. Başka bir şey değil." Kolu aşağı kaydı ve ben de arkama yaslandım, ön kolu boynumu destekliyordu.

"Teklifim çok iyi araştırıldı ve hayır demek için birkaç neden dışında hepsini ortadan kaldırdığıma inanıyorum." Tıkladı. Maliyet bir sonraki slayttaydı. Kusmak istedim. "İki ay sonra başlayacağım için, takımın koçu ücretimi çoktan bu çok daha yönetilebilir olana düşürdü." Yeni bir rakam belirdi.

Kızım ve benim yönetilebilirlik konusunda çok farklı görüşlerimiz vardı.

"Ayrıca" -ekrana baktı- "Madigan Dağı'nın Helikopterli Kayak Bölümü Müdürü ile de konuştum," diye televizyondan okudu, "Madigan Dağı'ndan tek büyük dağ kayakçısı olursam, bir sponsorluk alabileceğimi söyledi."

Çenem düştü. "Üst üste ördeler, ha?" "Peki uyarı neydi?" Weston sordu. Sutton'ın kaşları çatıldı.

"Koşullar," dedi. "Koşullar neydi?"

"Oh!" Bir sonraki slayt için kumandaya bastı. "Ben, Sutton Thorne, notlarımı yüksek tutacağım, ekipmanıma iyi bakacağım ve annemin iznini alacağım."

Dosyayı sehpanın üzerine bıraktım ve kurabiyenin geri kalanını ağzıma attım. Tadı yenilgi gibiydi.

"Endişeleriniz olduğunu biliyorum." Tekrar tıkladı ve ekranı bir uyarı bandı resmi doldurdu. "Babam ben onunla tanışmadan öldü, bu da seni hayatım boyunca güvenliğim konusunda endişelendirdi."

Kurabiyede boğuldum. Weston sırtıma vurdu ve bana bir bardak süt verdi. İki yutkunmadan sonra solunum yolum açılmıştı. "Bu oldukça uygunsuz, sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz." Omuz silkti. "O benim babamdı." Tıkladı ve istatistikler sayfaya kaydı. "Görüyorsunuz, geçen yıl Colorado'da sadece on bir kayakçı öldü ve hiçbirisi on dört yaşın altında değildi. Bu da ölüm olasılığını milyonda sekiz-dokuz yapıyor..." Yüzünde şaşkın bir ifadeyle Weston'a bakarken başını sallamaya başladı ve ben de Weston'ın başını şiddetle salladığını görmek için ona döndüm.

"Yardımcı olmuyor," diye mırıldandı.

Tamam, bu saçmaydı.

"Ah. Doğru." Tıkladı. "Burada gördüğünüz gibi, araba kazalarının oranı çok daha yüksek, bu yüzden yolda yaralanma veya ölme olasılığım çok daha yüksek."

pratik-"

"Yardımcı da olmuyor," diye mırıldandı.

"Yani *okula*, dağa gittiğimden daha fazla."

Kızımın istatistiklerin korkumun bir parçası olduğunu düşünmesi o kadar gülünçtü ki güldüm.

Bunu iyiye işaret olarak algıladı ve gülümseyerek tekrar tıkladı. "Weston fırsat buldukça öğleden sonraları benimle antrenman yaptığı için, bölge koçu haftada sadece bir kez gelmem gerektiğini söyledi."

Kaşlarım havaya kalktı. Bu ciddi bir endişeydi. Breckenridge kırk dakika uzaklıktaydı ve ben burada boş zaman içinde yüzmüyordum.

"Bir araç ayarlayarak bu sorunu çoktan çözdüm." Weston'a baktı.

Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

Omuz silkti. "O sordu. Ben de evet dedim. Haftada bir gün."

"Ve iş yarışmaya gelince" -uzaktan kumandaya bastı- "bu yıl katılmaya hak kazanabileceğim sadece iki yarışma var. Biri Breck'te, diğeri Steamboat'ta ve o da Mart sonuna kadar değil, yani o zamana kadar seçim yapmak için bolca veriye sahip olursun." Tıkladı. "Ve son noktam. Hoşuna gidip gitmediğini anlamak için her şeyi bir kez denemelisin." Gözleri bana dikildi. "Senden alıntı yapıyorum anne."

Pekala. Kahretsin.

Son bir kez daha tıkladı. Tabelada *lütfe*n yazıyordu.

İçimi çektim. Onu sadece onun için yarattığım küçük kar küresinde saklı ve güvende tuttuğum günler sona ermişti. Hayır diyebilirdim ama gelecek yıl yine isteyecekti. Ya da daha kötüsü, sormayı bırakıp yapmaya başlayacaktı.

"Bunu o kadar önemsiyorsun ki bir PowerPoint hazırladın?" diye sordum. Başını salladı. "Tek istediğim bu."

Dostum, bu duyguyu iyi bilirim.

Kanepeye yaslandım ve başımı Weston'ın omzuna yasladım. "Sence güvende olacak mı?"

"Güvenliğin göreceli bir terim olduğunu düşünüyorum," diye nazikçe cevap verdi.

Gözlerinin içine baktım ve yumuşadılar. Weston dağda onunla birlikteydi. Eğer onun güvende olmadığını düşünseydi, bana söylerdi.

"Tamam." Öne doğru eğildim ve kurabiye tepsisinin üzerine uygun bir şekilde yerleştirilmiş kalemi kaptım. "Sen kazandın." Otuz saniyeden daha kısa bir sürede

izin çizgisi boyunca imza.

"Teşekkür ederim!" Sutton dosyayı kaptı ve bana daha sıkı sarıldı, beni kanepeye geri devirdi. Sonra yukarı koştu, şüphesiz evrak işlerini halletmesi gerekiyordu.

"Çok inatçı," diye mırıldandım, umarım hayatımın en büyük hatasını yapmamışımdır.

Weston, "O sensin," dedi.

Başımı çevirdim ve onu öptüm, elimle ensesini kavradım.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve geri sıçradım ama artık çok geçti. Sutton çoktan tırabzanın etrafından uçmuş, bir füze gibi bize doğru geliyordu.

"Sutton," dedim usulca. Tanrım, çıldıracaktı. O-

"Sana teşekkür etmeyi unuttum!" diyerek Weston'a sarıldı.

Onu kolayca yakaladı ve hemen geri sıktı. Sırtını iki kez sıvazlamak yok. Gariplik yok. Kalbim eridi.

"Artık annemi öpmeye devam edebilirsin," dedi ve ayağa kalkıp dönerek merdivenlere doğru gitti.

"Sutton!" Ağzım açık kaldı.

"Ben de burada yaşıyorum! Çok belli ediyorsunuz." Merdivenleri koşarak çıktı.

Weston ve ben birkaç saniye şok içinde birbirimize baktık. Sonra o gülümsedi ve benimki de onu takip etti. "Belli mi? Gerçekten mi?"

"Sana bakmayı gerçekten seviyorum," diye belirtti. Sutton çığlık attı, sesi evi doldurdu. "oldu?" Elim ayağıma dolaştı ama ayaklarımı buldum.

Weston benden önce merdivenleri çıktı ve Sutton'ın odasına giden koridora girdi. Omzunun altından eğildim ve Sutton'ın Wilbur'un kafesine baktığını gördüm.

Wilbur'un boş kafesi.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı

Weston. "Dil!" Fısıldadım.

"Bu evde bir yerlerde kayıp bir gine domuzu var ve sen..." Durakladı, sonra Sutton'ın yatağının ucuna doğru hamle yaptı.

Wilbur ciyakladı ve ortadan kayboldu.

Weston yatağın yarısına kadar sürünürken bir kakhaha attım.

Wilbur diğer taraftan koşarak çıktı ve bu sefer dizlerimin üzerine çökerek hamle yapan ben oldum. Parmaklarım sert kürküne dokundu ama o yine gitmişti.

Weston ve ben yatağın altında göz göze geldik. "Çok özür dilerim," dedim. "En azından burası hiç sıkıcı değil," diye sırtarak cevap verdi. "Koridorun sonunda!" Sutton bağırdı, çoktan harekete geçmişti.

Yirmi dakika sonra onu oturma odasında bir çamaşır sepetinin altına hapsetmiştik ve gülmekten yanlarım ağrıyordu.

Weston kapı zili çaldığında, "Zafer ilan ediyorum," diye duyurdu.

"Ben bakarım," dedim ayağa kalkarak. "Sutton, onu kafesine geri koyup iyi olur." Ona sert bir bakış attım ama suratımı asmamak için kendimi zor tuttum.

"!" Weston'dan çamaşır sepetini kaptı.

Kapıyı açtım ve karnım yere çarptı. Onunla hiç doğrudan çalışmamıştım ama Madigan'da geçirdiğim on bir yıl kiminle karşı karşıya olduğumu çok iyi bildiğim anlamına geliyordu. Bu iş çok çabuk kötüye gidecekti.

"Weston," diye fısıldadım omzumun üzerinden.

Ön basamaklardaki adam elini tuzlu ve biberli saçlarında gezdirdi ve ağırlığını gergin bir şekilde kaydırıldı.

Weston arkamda belirdi, omzumun üzerinden bakarken tüm vücudu benimkine karşı kaskatı kesilmişti.

Weston'ın babası, "Reed bana döndüğünü söylediğinde kendim görmeliydim," dedi, endişesi yüzünün her çizgisine kazınmıştı. "Sen her zaman sözünün eri bir adam oldun Weston ve o gece benimle bir daha konuşmayacağına yemin , bu şansa sahip olacağımı hiç düşünmemiştim-"

Weston kapıyı suratına çarptı.

W eston

Telefonum çaldı, kamyonetimin bardak tutucusunda
vızıldıyordu.

Bir kez baktım ve reddetme düğmesine bastım.

Dağdan inip tatil köyüne doğru ilerlerken Callie bana doğru baktı ama tek kelime etmedi. Dört hafta önce babamın yüzüne kapıyı kapattığımdan beri bu konuda tek kelime etmemişti.

Onun bu yönünü *çok severdim*.

O kelimeye dikkat et.

"Telefonu açmamı önermeni bekliyorum," dedim sessizce, Sutton'ın arkada olduğunun farkındaydım. Çocukların ebeveynlerin berbat olma potansiyeline sahip olduğunu bilmelerine gerek yoktu... Sutton'ın ebeveyni olduğumdan değil.

Callie irkildi ve başını bana doğru çevirdi. "Bunu önerecek son kişi benim."

Konsolun karşısına uzandım ve parmaklarımı onunkilerle birleştirerek Sutton'ın okuluna kadar elini tuttum. Bu sabah Callie'nin yanımda olmaması çok kötüydü. Ben de iş zamanımı onunla geçirmeye biraz fazla alışmıştım.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Şu stajyerlik yarışmasını düşündün mü?" Ben sordum. "Fotoğraf yarışması mı?"

Bırakma sırasında ilerlerken gözleri benimkilere kaydı.

"Hazır hissetmiyorsan baskı yok. Son teslim tarihinin yarın olduğunu hatırladım." Güven verici olduğunu umduğum bir şekilde parmaklarını sıktım. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece eğer bu yıl istiyorsan bu fırsatı kaçırmayı istemedim."

Sutton arka koltuktan, "Fotoğraf çekimi için başvuru formu buzdolabının üzerinde," dedi. "Bunu yapmalısın anne! Hep *World Geographic* için çalışmak istemiştin."

"Ben... um... Bunu bu gece düşüneceğim, tamam mı?" Gülümsemesi telaşlıydı.

Kahretsin. Bu konuyu açarak ona baskı mı yapmıştım? "Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum," dedim okulun yazı tipine yanaşırken. "Sadece dünyanın senin ne kadar harika biri olduğunu bilmesi gerektiğini düşünüyorum."

"Ditto! Sonra görüşürüz çocuklar!" Sutton arabadan atladı, el salladı ve arkadaşlarına doğru koşmaya başladı. Arka koltuktaki neon-turuncu yemek kutusu dikkatimi çekince bir küfür mırıldandım.

Callie'ye "Yemek kutusu," dedim.

Camı açtı ve ben yana doğru eğilip tüm vücudumla o lanet şeye uzanırken Sutton'ın adını söyledi. "Aldım." Callie'ye uzattım.

Callie kutuyu pencereden sarkıtarak, "Matematik sınavında iyi şanslar," dedi.

"Teşekkürler!" Sutton aldı.

"Ve unutma, öğleden sonra antrenmanımız var, bu yüzden zilden hemen sonra buraya gelmelisin ki yetişebilelim." Öne doğru eğildim, Sutton'la göz göze geldim ve kaşlarımı kaldırdım. Geçen haftaki antrenmana on beş dakika geç kalmıştık, Sutton'ın ne kadar yetenekli olduğunu düşünse de bu koçun hoşuna gitmeyecekti.

"Bu sefer yapacağım, söz veriyorum!" Geriye doğru zıpladı. "Seni seviyorum!" "Seni seviyorum!" Callie karşılık verdi.

Kelimeler ikisine de çok kolay geldi.

Callie camı açtı ve ben de ikimizin de işe gidebilmesi için arabayı bırakma çizgisinden çıkarıp trafiğe geri çektim.

"Onu antrenman için Breck'e kadar götürdüğüne hâlâ inanamıyorum." Callie bana şaşkınlık ve etiketlemek istemediğim bir şefkat karışımıyla baktı.

"O iyi biri. Bir şansı hak ediyor." Omuz silktim. "Ayrıca, bugün kayakçılarım yok, sadece özel bir helikopter turu var ve saat ikide iniyoruz. Kuşu indirip buraya gelmek için bolca vaktimiz var ve bu sana da düzenlemelerini bitirmek için zaman kazandıracak." Şubat ortası durgunluğundaydık ama yakında bahar tatilcilerinin akınına uğrayacaktık.

"Neden, Weston Madigan, beni evcilleştirdiğine inanıyorum." Gülümsemesi göğsümün sıkışmasına ve aynı anda ısınmasına neden oldu.

Elini tuttum ve arkasından öptüm. "Sadece senin için." Kelimelerin gerçekliği tüylerimi diken diken etti ve bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedim.

"Daha da iyi."

Bir saat sonra, Theo kuşu koştururken ben bazı evrak işlerini tamamladım ve uçuş planımızın yapıldığından emin oldum.

"Malzeme konusunda iyi misin?" Theo'nun yanında getirdiği cipslerden birini kapıp ofise giren Maria'ya sordum. "Gelecek hafta bir sipariş vereceğim."

"Sağlam. Hızlıca bir envanter çıkarıp size haber vereceğim." Bana bir başparmak işareti yaptı ve hangarın içinde kayboldu.

Theo içeri girdiğinde Madigan Dağı işlemeli yeleğimin fermuarını çekiyordum.

"Senin adam kilitli ve dolu," dedi. "Arkadaş istemediğine emin misin?"

"Seline için bir toplantın var, değil mi?" Beyzbol şapkamı çekiştirerek taktım ve kenarını düzelttim.

"Doğru, ama seni atladığım için kendimi bok gibi hissediyorum."

"Ah, şimdi ciroların nedenini anlıyorum." Yanından geçerken omzuna bir şaplak attım. "Git. Çocuğunu üstün yeteneklilerle ilgili şeylere kaydettir. Sutton'ın antrenmanı için erken çıktığımda seni eken ben olacağım."

"Yuva kuracağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," dedi kıkırdarak.

Döndüm, gözlerim kısıldı. "Yerleştigimi kim söyledi?"

"Her yerinde West." Sırıttı. "İyi de görünüyor. Seni hiç bu kadar mutlu görmemişim."

Kaşlarım çatıldı. "Sanırım daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Bu kadar kendinden geçmiş görünme." Güldü. "O senin için iyi. İkisi de öyle. Şimdi dışarı çıksan iyi olur. Adam gerçekten sessiz bir tipe benziyor. Bilgilendirildi, bankta yerini aldı ve kulaklığı doğru frekansa ayarlandı. Git ve olabileceğin en iyi tur rehberi ol."

"Teşekkürler." Başımı salladım ve kuşa doğru yöneldim. *O senin için iyi. İkisi de öyle.* Haklıydı... her zamanki gibi. Son birkaç aydır üzerime çöken huzurun tek sebebi onlar olabilirdi. Değişiyordum, katı olduğumu düşündüğüm ama aslında öyle olmayan sınırları esnetiyordum. Sutton'ın ayakkabılarının yerde durmasına aldırmıyordum ve günün sonunda ihtiyaç duyduğum olağan sessizliğin yerini Callie'ye duyduğum doyumsuz istek almıştı. Çoğunlukla hala kendi yataklarımızda uyuyorduk ama evin "yanlış" tarafında uyuyakaldığımızda gizlice gidip gelmek yoktu. Ve belki de beni değiştiren onlar değildi, belki de Theo'nun dediği gibi ben *evrim* geçiriyordum, ama katalizörün kesinlikle kızlar olduğunu biliyordum.

Başımı eğerek dönen pervanelerin altından geçtim ve sürücü kapısını açarak kolaylıkla içeri tırmandım. Kulaklığı taktım ve omzumun üzerinden baktım. Bu garipti. Misafir Theo'nun dediği gibi banktaydı ama öne bakan kişi değildi. "Öne geçmek istemediğine emin misin?" Kulaklıktan sordum. "Orası daha iyi bir manzara."

"Hayır. Bu iyi." Misafirin sesi hırçındı.

"Tamam o zaman, işte gidiyoruz." Ellerim kumandada, ayaklarım pedallarda, havalandım ve masmavi gökyüzüne yükselirken yeryüzü kayboldu. "Uçmak için harika bir gün. Görünürde tek bir bulut yok."

Adam homurdandı.

Theo sessiz tip yorumu konusunda şaka yapmıyordu.

Yeterli bir tur olmasını umduğum tura başladım, tesisi, orijinal teleferiği ve Reed'in kışını yırtarak yaptığı yeni genişletmeyi gösterdim. Adamın adını bile sormadığımı fark edene kadar Madigan zirvesini aşmıştık.

Harika bir helikopter pilotu mu? Evet.

Harika kayakçı mı? Kesinlikle.

Ama bu manzaralı helikopter turu saçmalığı için biçilmiş kaftan değildim.

"Çok özür dilerim ama adınızı duyamadım," dedim kulaklığa, dağın arka tarafına doğru kayarken. Tam olarak yakalayamadığım bir mırıldanma oldu.

Bizi vadiden geçirdim ve genellikle taşra turları için kullandığımız sırtlara kadar uçurdum. Eğer adam fotoğraf çektiirmek istiyorsa, bundan daha iyi bir yer olamazdı. Kızakları sert zemine indirdim. Üç gündür yeni toz almamıştık. "Fotoğraf çektiirmek için yer değiştirmekten çekinmeyin. Durduğumuz sürece tamamen güvenlidir."

"Çok iyi bir pilotsun, değil mi?" diye sordu, kulaklıktan gelen sesi gün gibi açtı.

Hayatta olmaz.

Adam ön doğru ilerlerken tamamen hareketsiz kaldım, yanıldığımı umuyordum.

"Keşke bunu daha önce fark etseydim," dedi. "Keşke pek çok şeyi daha önce fark etseydim."

"Bunu burada yapmayacağız." Öfke ve inançsızlık kafamın içinde birbirine karıştı, ta ki bu duyguları birbirinden ayıramayana kadar.

"Bunu yapman için seni çivileyebileceğim tek yer orası."

Babam takkesini çıkarıp ceketinin fermuarını burnuna kadar çektiği yerden açarken omzumun üzerinden bakarak döndüm. "Sana söyleyeceğim şeyleri, eğer söylemek *isteseydim* bile, bir helikopterin içinde, ben onu uçururken söylememeliydim."

"Görünüşe göre şu anda uçmuyorsun." Babam omuz silkti, bu hareket benimkine o kadar benziyordu ki çenem kilitlendi.

"Yürüyüp gidebileceğimi biliyorsun, değil mi? Gerekirse daha sonra kuş için geri dönebilirim." Ben de bunu yapacak kadar inatçıydım.

Babam koltuk arkılığına yaslandı. "Reed'in bana söylediğine göre, bu helikopter senin bebeğin. Rüzgârlı bir tepede onu terk edeceğini sanmıyorum. Ayrıca, sana tur için para ödüyorum, yani oturduğum yerden, önümüzdeki otuz sekiz dakika boyunca benimsin" -saatine baktı- "otuz sekiz dakika."

Siktir et onu.

"Söyle bana Weston. Olgun bir iş adamı mısın? Yoksa on bir yıl önce bir veda bile etmeden çekip giden asi bir genç misin? Çünkü ben sadece özür dilemek için bir şansa ihtiyacı olan yıpranmış, yaşlanmış bir babayım, eğer bana bu şansı verirsen."

İyi, lafın gelişi, bu iyi bir laftı. Ayrıca, hakkını vermeliyim, sırf beni yalnız bırakabilmek için saçma sapan bir miktar para harcadı. *Ve eğer onu burada ölüme terk edersen, hayatının geri kalanını Callie'nin yatağı yerine hapiste geçirirsin.*

Mantık kazandı.

"Bu konuşmayı seninle arkada şoförmüşüm gibi yapmayacağım." Yardımcı pilot koltuğunu işaret ettim.

"Gerçekten sana bu kadar yakın olmamı mı istiyorsun?" Gümüşü kaşları çatıldı. "Burada olursan seni havada itmek daha kolay olur," diye kestirip attım.

"Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum. Seninle ilgili en zor kısım hep buydu, ne düşündüğünü anlayamamak."

"Sanırım şansını denemek zorundasın." Seçimi ona bırakarak ileriye doğru baktım.

"Lanet olsun," diye mırıldandı ama kemerini çözdü ve koltuklarımızın arasına geçerek yardımcı pilotun pozisyonunu aldı.

"hiçbirine dokunmayın," diye uyardım.

"Yoksa ne olur?" Kemerini kurcaladı ama bağlandı.

"Ya da ikimizi de öldürme riskini göze alırsın ve sen kendi hayatını bitirmiş olabilirsin ama ben hayatımı daha yeni sevmeye başlıyorum." Dışarıya baktım

ve Callie'nin gülümsemesini, ellerini, kahkahasını düşündüm - beni yanımda sürüklenen geçmişe değil geleceğime odaklayacak her şeyi.

"kız, değil mi?" diye sordu. "İyi bir kadının aşkı bunu senin için yapar."

"Birinci kural. O tartışmaya açık değil." Callie beni sevmiyordu. Bundan daha iyisini bilmeliydi.

"Tamam." Tutukluymuş gibi ellerini havaya kaldırdı. "Lanet olsun. Reed senin huysuz olduğunu söylemişti."

"Otuz iki dakikaya indi." Ve her birini tek tek sayacaktım.

"Bir yıldır içki içmedim," dedi. "Güzel."

Öyleydi. Bunu inkar edemezdim.

"Bir şekilde iyi bir kadının sevgisini korumayı başardım," devam etti. "O senin annen değil ama... onu seviyorum."

"İyi." Tek kelimelik cevaplara bağlı kalmak kolaydı. "Ve dönüştüğün bu adamla gurur duyuyorum."

Bunun üzerine başımı ona doğru çevirdim. "Dönüştüğüm adamla senin hiçbir ilgin yok."

"Bu yüzden seninle daha da gurur duyuyorum." Gülümsemesi kapalı dudaklı ve hüzünlüydü. "Eve bir kupa ya da anneni gülümsettiğinde hep gurur duydum. Ama on yılını ülkenin hizmet ederek geçirdiğini bilmek, bu helikopteri bir arabadan daha karmaşık bir şey değilmiş gibi uçurmanı izlemek... nutkum tutuldu."

Çenem kilitlendi ve açıldı, sonra bu işlem tekrarlandı.

"Bırak da alayım Weston." Elleri paltosunun ceplerine soktu. "Ne söylemen gerekiyorsa, sadece söyle."

"Sana bir şey söylememe gerek yok. Telefonlarına çıkmayarak bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum. Bu" -aramızı işaret ettim- "onarabileceğin bir ilişki değil. Ve benim de kapatmam gereken bir şey değil. Sen benim için uzun zaman önce öldün."

"Reed'i affettin." Gözlerindeki yalvarış, öfkemle olan bağımı gevşetmekten başka bir işe yaramadı.

"Reed bir *çocuktu*. İsteddiği her şeyi yapabilmesine çok mu içerlemiştim? Bir hayatı olmasına? Kesinlikle. Ama o bir *çocuktu*. *Sen* yetişkindin." Parmağımı ona doğru salladım.

"Biliyorum ve özür dilerim." Yüzü düştü.

"O hastalandığında ayrılmıştın!" Tersledim. "Korkmuştun, kafası karıştı ve ölüyordu ve sen bir şişenin dibinin onun yanında olmaktan daha iyi bir yer olduğuna karar verdin."

Hatıralar bana saldırdı ve beni cesedi için kazılan donmuş toprağın görüntüsüne geri çekti. Crew'un saklayamadığı gözyaşları. Reed'in gözlerindeki mutlak dehşet. Herkesin ihtiyaçlarının ağırlığı omuzlarıma çökmüştü çünkü her şeyin üstesinden gelebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum. Çünkü annemin her şeyi halletmem için bana ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Biliyorum ve özür dilerim." Utanç yüz hatlarını kapladı.

"Bizi terk ettin. Kendini o lanet tatil köyüne attın ve Crew ile beni *terk ettin*. Bizi kendi kendimizi yetiştirmemiz için bıraktın. O öldüğünde ben on altı yaşındaydım, seni pislik. *On altı*. Reed ve ben cenazeyi planlamaya çalışırken sen sarhoştun. Onu gömdüğümüzde de sarhoştun. Oğullarının dünyalarının parçalanması umurunda bile değildi. Sen sadece kendini düşündün, seni bencil pislik." Kelimelerin tadı acıydı ama yine de ağızımdan uçup gitmelerine engel olamıyordum ve her gerçek, her şeyin ne kadar berbat olduğunu fark etmemi sağlıyordu.

Çünkü Callie'ye bir şey olsaydı, Sutton'ın iyi olduğundan emin olmak isterdim. Bu düşünce göğsümü acıyla sıktı ama doğruydı. Sutton'ı asla babamın bizi kendi kederimizle baş başa bıraktığı gibi kendi kederiyle baş başa bırakmazdım.

"Biliyorum ve özür dilerim," dedi, bu kez daha yumuşak bir sesle.

"Şunu söylemeyi kes!" Başımı salladım. "Yıllarca o evdeki yetişkin bendim baba. Sen şoku atlatana kadar günler ya da kederini atlatana kadar haftalar değil. Yıllarca. Lise mezuniyetime gelmedin. Doktorlar Crew'ın elini düzeltmek zorunda kaldığında acil servise gitmeye zahmet edemedin. Onu yarışırken izlemediğin gibi, yarışmayı *bıraktığımda* da umursamadın."

"Biliyorum. Ve özür dilerim." Omuzları düştü.

"Tüm söyleyeceğin bu mu? On bir yıl ve tek *söyleyebileceğin biliyorum ve üzgünüm mü?*" Yeterli değildi ama hiçbir şeyin yeterli olacağından emin değildim.

"Hiçbir bahane uydurmayacağım, Weston." Başını iki yana salladı. "Annemi kaybettiğimiz gün baban gibi davranmayı bıraktım ve bu affedilemez."

"Ondan önce bırakmıştın." Çenemdeki kaslar gerildi. "Ve belki sadece ben olsaydım, hatta ihmal ettiğin Crew olsaydı, bunu atlatabilirdim. Ama hastalandığında onu terk ettiğini?" Boğazım . I

Elimi sıkıldığını, hangi gün olduğunu anlayamadığı için gözlerinin şaşkınlıktan bulutlandığını hâlâ hissedebiliyordum. "Bunun için seni asla affetmeyeceğim."

"Senden bunu istemiyorum." Gözlerini kaçırdı. "Kendimi asla affetmeyeceğim. Burada olduğun için mutluyum Weston. Reed aradığında geldiğin için minnettarım. Yaptıklarına, bu kadar kısa sürede işinde ne kadar başarılı olduğuna hayranım."

Sessizlik aramızda bir iki dakika boyunca uzadı, o kadar gergindi ki her nefes bir mücadeleyleydi.

"Kendimle nasıl yaşayacağımı öğrenmem uzun zaman aldı," dedi yavaşça. "Siz büyüdükten çok sonra oldu. Sanırım sizden istediğim de bu."

Bakışlarım onunkilerle çarpıştı.

"Senden asla af dilemeyeceğim ama benim etrafımda yaşamayı öğrenmeni isteyeceğim." Sefalet yüzünü kaplamıştı ama gözlerinde umut parlıyordu. "Burası küçük bir dağ Weston. Birbirimizi görmek zorundayız."

Ona, evde olduğu son iki hafta boyunca birbirimizi görmemeyi gayet iyi idare ettiğimizi söylemek dilimin ucundaydı.

"Sadece hayatında olma şansını istiyorum. Bu sana nasıl görünürse görünsün, benim için sorun değil. Sadece... bir şans."

Hâlâ içimde yaşayan on altı yaşındaki öfkeli çocuk ona siktirip gitmesini söylemek istiyordu. Ama on beş yaşındaki? Evet demeye meyilliydi. "Zaman doldu."

Babam başını salladı, sırtı yenilgiyle koltuğa yaslandı.

Havalandım ve kafamı helikopter pistine geri dönecek kadar açık tutmayı başardım. Hayatımın en uzun uçuşuydu ve daha önce de havada vurulmaktan .

Babam rotorların tamamen durmasını beklerken ben sessizce kuşu indirdim.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geldi ama sonunda yaptılar.

"Uçuş için teşekkürler. Her kuruşuna değdi." Kola uzandı.

"Neden?" diye sordum, peşini bırakamıyordum. "Neden şimdi? Aşık olmayı başardığın ve Melody seni değiştirdiği için mi? Reed araya girip tesisi kurtardığı için mi? Artık evde olduğum ve özür dilemek için dünyanın öbür ucunda peşime düşmek zorunda olmadığın için mi?" Lamine edilmiş kontrol listesini sıkıca kavradım. "Neden. Şimdi."

Bir an için gözlerini kapadı ve sonra bana doğru baktı. "Çünkü nihayet aradığın bahanelerin hiçbiri olmadan özür dileyebileceğim bir yerdeyim ve çünkü göstermememe rağmen seni her zaman sevdim Weston. Her zaman da seveceğim." Helikopterden indi ve beni pistte oturur vaziyette bıraktı.

CALLIE o gece Sutton uyuduktan çok sonra benimle birlikte yatağa tırmandı.

Başını göğsüme yaslayarak, "Bu gece yoktun," dedi.

"Özür dilerim." Elim atletinin üzerinden sırtını aşağı yukarı okşadı.

"Özür dileyecek bir şey yok." Yuvarlandı, parmaklarını göğsümün üzerinde birleştirdi ve çenesini dayadı. "Kaba ya da kısa değildin. Sadece...

kapalı."

Başka bir kadın olsaydı kalkıp . Gezegendeki herhangi başka bir insan olsa, konuşmayı bırakıp giderdim. Yine de daha önce hiçbir kadın için böyle hissetmemiştim. Bu saygı ve arkadaşlıktan daha fazlasıydı. Onunla birlikte olduğum anlar için yaşıyordum. Ne kadar korkutucu olsa da, ona tapıyordum.

"Bugün babamla kavga ettik." Sırtında küçük daireler çizmeye devam ettim, ona dokunuyordum çünkü bu beni rahatlatıyordu.

Kaşları havaya kalktı.

Ona olanları özetle anlattım ve o da sessizce dinledi.

"Ve sonra beni sevdiğini söyledi." Alay ettim. "Sanki bu kelime onun eylemleriyle uzaktan bile eşleşebilirmiş gibi. Sanki o kelime son on beş yılı silebilirmiş gibi."

"Çok özür dilerim," dedi usulca, gözleri pencereden giren ay ışığında parlıyordu.

"Gavin öldü." Elim sırtının küçük kısmına kaydı. "Ama yine de yıkılmadın. Sutton'la ilgilendin."

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. "Beni dağıldığım gecelerden birinde gördün. O yılın çoğunda tam bir enkaz gibiydim. Beni bu durumdan kurtaran şey Sutton oldu. Bana bir amaç verdi, yaşamak için bir sebep. Her

gölümsemediğinde onu görürdüm." Başka tarafa bakmadı. Hissettiği her şeyi çekinmeden görmeme izin verdi. "Bazen hala öyle hissediyorum."

Elim hareketsiz kaldı. "Onu hâlâ seviyorsun."

"Evet." Başını öne eğdi. "Ama zamanla geçti. Artık eskisi gibi acıtmıyor da. Artık onu düşündüğümde dalgalar beni altına çekmiyor. Öldüğü için daha az kızgınlım ve onunla o yılları geçirdiğim için daha çok şükrediyorum." Gülümsemesi aydınlandı. "Ve bana Sutton'ı verdiği için sonsuz minnettarım."

"Sen inanılmaz bir annesin Calliope." Gülümsemeye zorladım ama gülümsemem kaydı. "Benim annem de seni çok severdi."

"Ve eminim ki onu çok severdim."

Tavana baktım. "Onun yaptığını asla yapmazdı. Bizi bu kadar sevimsiz kılan neydi, anlamıyorum." Başımı salladım. "Biz çocuktuk. İyi, ergen ve asi çocuklardık ama yine de... sadece çocuktuk."

"Hiçbir şey." Dizlerinin üzerine oturdu ve yüzümü avuçladı. "Weston, sende sevilmeyecek hiçbir şey yok. Ne şimdi, ne de eminim o zaman."

Alaycı bir kahkaha attı. "Sıralayabileceğim milyonlarca şey var."

Eğildi, yakınımda durdu ve görüş alanımı doldurdu. "Ve sıralayabileceğim milyonlarca şey var, çünkü seni seviyorum."

Kalbim durdu. "Yapamazsın." Bu imkânsızdı... ama yine de duygusal açıdan tanıdığım en pervasız insandı. *Her şeye* kalbini koyardı.

"Yapabilirim ve yapıyorum." Başını salladı, tekrar gülümsemeden önce yüzü buruştu. "Etrafındaki herkesle ilgilenmene bayılıyorum. Sutton'la seni izlemeyi seviyorum. Bir helikopteri nasıl idare ettiğini seviyorum. Beni konfor alanımın sınırlarına doğru zorlamayı seviyorum. Her şeyi yerli yerinde sevmeni seviyorum ve benim için, bizim için istisnalar yaratmanı seviyorum." Başparmaklarıyla yanaklarımı okşadı. "Arkadaşların için endişelenmeni seviyorum. Ellerini benden uzak tutamamana bayılıyorum. Bana dokunmanı, bana kollarından daha güvenli bir yer yokmuş gibi hissettirmeni seviyorum."

"Callie," diye fısıldadım. Kalbim gümbür gümbür atıyor, panik damarlarımda dolaşıyordu. Bu duyguya karşılık verebilecek durumda değildim ve bu onu mahvedecekti. Onu yok edebilirdim. "Beni sevme. Lütfen, beni sevme. Hiçbir yerde yeterince iyi değilim." Onu aynı şiddetle sevebilecek birini hak ediyordu.

Her kimse ondan zaten nefret ediyordum.

"Çok geç." Omuz silkti. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum Weston Madigan, kuralların ve sessizliğinle beni çileden zamanlarda bile. Seni seviyorum."

"Siktir." Kavrayışım beline doğru kaydı ve dizini üzerime kaydırarak kucağıma oturdu.

"Seni seviyorum." Alnımdan öptü. "Ben de seni seviyorum." Yanağımdan. "Seni seviyorum." Çenemi. "Ve bunu inanman gerektiği kadar çok söyleyeceğim." Dudaklarım.

Onu itmeli, daha fazla zarar vermeden serbest bırakmalıyım ama bunun yerine onu geri öptüm. Hayatımda ilk kez yalnızlıktan çok birine ihtiyacım vardı. Callie'ye ihtiyacım vardı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı her öpücükte. Her dokunuşta. İçine girdiğimde ve boşaldığında bunu söyledi. Ve bu sadece onun sözleri değildi. Elleriyle, gözleriyle, tüm vücuduyla söyledi.

Bu sözler ruhuma kazınmış bir şekilde uykuya daldım.

Beni seviyordu ve ben bunu hak etmiyordum çünkü onu sevmek riskini asla göze alamazdım ama gitmesine de izin veremezdim.

Sanırım şimdi bencil bir pislik oldum.

Onu alnından öptükten sonra yataktan kalktığımda şafak söküyordu.

Eğer gitmesine izin vermeyeceksem, o zaman beni sevmesine degecek bir yol bulmalıyım.

Merdivenlerden indiğimde Sutton mutfaktaydı. "Erken kalkmışsın," dedim.

İrkildi ve mutfak adasından uzaklaştı. "Ben sadece... susamıştım." Buzdolabına gitti ve bir kutu portakal suyu çıkardı.

"Tamam." Tuhaftan da öteydi ama on bir yaşındaki kızların sabahın erken saatlerinde içki içme alışkanlıkları hakkında gerçekten ne biliyordum ki? Tezgâhın köşesinde Callie için bıraktığım staj başvurusunun üzerindeki flash bellek dikkatimi çekti. Seçtiği fotoğraf her neyse o olmalıydı. "Yarışmaya mı katılacak?" Gurur beni kulaktan kulağa gülümsetti.

Sutton dolaptan bir bardak çıkararak, "Öyle görünüyor," dedi.

Başvuruyu ters çevirdim ve başparmağımı fotoğraflı ibraname için gerekli imzanın üzerinde gezdirdim. "İmzaladığına göre öyledir herhalde." Ama adındaki E harfinde bir gariplik vardı.

Sutton, meyve suyunu küçük bardağa doldururken başını sallayarak, "Dereceye girecek, hatta belki amatör kümeyi bile kazanacak," dedi. "Biz

ikisi de bunu biliyor. O çok iyi ve bunu saklamamalı." Endişe omurgamdan aşağı kaydı. "Sutton, bunu imzaladın mı?" Portakal suyu kutusunu yerine koydu.

"Sutton?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Bana doğru baktı ve Callie'nin bir konuda karar verdiğinde yaptığı gibi çenesini eğdi.

"Bu büyük bir mesele," dedim yavaşça. "Buzdolabımızın üzerindeki sahte bir sözleşme ya da seni okulda beladan kurtaracak bir not değil." *Kahretsin*. Bununla ne yapmam gerekiyordu?

Sutton, "Onun için girmelisin," diye fısıldadı. "Her şey imzalandı. Resim tam şurada. Ve son teslim tarihi birkaç saat içinde."

"Katılmak istemiyorsa, onu zorlayamayız." Bu onun kişisel portföyünü patlatacak olsa bile. Eğer ilk yirmi beşe girmeyi başarırsa, ulusal çapta dikkat çekecekti, hak ettiği türden, gözünü diktiği yerel galeriye girmesini sağlayacak türden... eğer kendi yolundan çekilirse.

"Tamam." Sutton gerildi. "Eğer sen yapmazsan, ben yaparım." Başvuruya uzandı, ben de geri çektim.

"Bu yüzden mi bu kadar erken kalktın? Onun için mi girdin?"

"Eğer senin annen olsaydı, tüm dünyanın onun ne kadar özel olduğunu bilmesini istemez miydin?"

Ahh. Tam on ikiden vurdu.

"Ben küçük bir çocuk değilim. *On bir* yaşındayım. Beni tek başına büyütmenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Buna sahip olmalı." Tereddüt ettiğimi görmüş olmalı ki bana doğru geldi, yalvarışı gözlerinden okunuyordu. "Lütfen bunu almasına izin ver."

"Eğer istemiyorsa, onu zorlayamayız," diye karşı çıktım. Sutton'la aynı fikirde olsam bile, ki öyleydim, bunu imzalayan Callie olmasaydı ve bunu onun arkasından yapamazdım.

"O *benim* annem. Onu tanıyorum. Söylemez ama üniversiteyi bitirememesinin nedeni ben olduğum gibi, okula girememesinin nedeni de benim. Her zaman benimle ilgilenmekle meşgul oldu."

Başımı salladım. "Hayır. Sutton, bunun için kendini suçlayamazsın."

"Yerleştirmezse, asla bilmek zorunda kalmayacak," diye karşı çıktı, beni ezip geçerek. "Peki ya kazanırsa? Finale kalırsa ya da kazanırsa? Herkes onun fotoğraflarını görecektir." Yine çenesini eğme hareketini yaptı. "Ve ben de ona katılacağım."

Callie bunu kendi isteği dışında yapsaydı Sutton'a çok kızardı... ama fotoğrafı seçilirse ne kadar mutlu olurdu? Ne kadar iyi olduğu onaylanırsa? Ama burada yetişkin olan bendim. Sutton'ın suçu üstlenmesine izin veremezdim.

Callie'nin benim iznim olsa da olmasa da yapacağı belli olan bir şey için Sutton'a kızması ya da bana kızması arasında bir seçim yapmak gerekirse, o zaman hiç düşünmeye gerek yoktu.

Callie de bu şansı hak ediyordu. Parlamayı hak ediyordu, öyle olduğunu düşünmese bile. Belki ona istediği sözleri veremezdim, dün gece bana verdiği sözleri, ama ona bunu verebilirdim.

"Ben yaparım." İmzalı ibranameyi ve Theo'nun fotoğrafını USB bellekten yükledim.

Dünya, inanılmaz Calliope Thorne ile tanış.

Callie

Emlakçım Shannon telefonda, "Henüz satışa çıkmadı, ama sanırım MLS'ye bile girmeden önce onu görmek için içeri girebiliriz," dedi.

"Gerçekten mi?" Steamboat'taki mekâna girdiğimizde sürücü koltuğundaki Weston'a baktım. Kahretsin, emlakçıyla potansiyel evim hakkında konuşurken neden ilk içgüdüm Weston'a bakmak olmuştu?

Çünkü onu seviyorsun.

Evet, ona o bombayı *atmamın* üzerinden bir ay geçmişti ve ilk gece onu sevmediğimi söylemem dışında, silah atışı düzeyinde bir yanıt bile almamıştım. Ona o sözleri sırf cevabını duymak için söylememiştim ama bu iyi olurdu. *Mükemmel* olurdu.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Shannon sordu.

"İki yatak odası mı? İki banyosu var mı?" Bana verdiği detayları tekrarladım.

Weston bana doğru baktı ama park yeri bulurken yüz ifadesi okunamıyordu.

"Evet. Şu yeni sitede. Bir apartman dairesi olduğunu biliyorum, bu yüzden tam olarak istek listenize uymayacaktır, ancak fiyat aralığınızdadır."

Fiyat aralığının en üstündeydi ama yine de bir daire *benim* olacaktı. Sutton ve benim kendimize ait diyebileceğimiz bir yer olacaktı. "Git ve yarın girebilir miyiz bir bak."

"ayarladınız, değil mi?"

"Evet." Midem bulandı. Birikimimi silip süpürecekti ama birikimimi bunun için yapmamış mıydım?

"Güzel. Ayrıntıları sana mesaj atarım." Weston kamyoneti park ederken Shannon ve ben telefonu kapattık.

"İyi haber mi?" diye sordu.

"Shannon bakmamı istediği başka bir yer buldu." Son aramadan bu yana haftalar geçmişti. "Piyasaya çıkmak üzere olan bir apartman dairesi ve benim fiyat aralığım içinde."

"Bu iyi... değil mi?" Gözlerinde bir panik titreşimi var mıydı? Belki de sadece öyle olmasını *istedim*. Belki de bana birlikte bir şeyler arayacağımızı, bizim için işçi evi dışında bir gelecek gördüğünü söylemesini istedim.

Belki de sadece muhtaçlık yapıyordum.

"Evet, bu harika. Hadi şu gösteriyi başlatalım." Zorla gülümsedim ve hepimiz çeşitli hazırlık durumlarında kamyonlardan dışarı yığıldık. Sutton'ın kabinde kar pantolonunu giymesine yardım ettim ve sonra kıpırdanarak ön koltukta kendi pantolonumu giydim. Buraya gelmiştik. En iyi kararıma rağmen, yarışmasına izin vermeyi kabul etmişim. Sezonun son yarışmasıydı ve koçu hazır olduğuna dair bana söz vermişti.

"Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum!" Weston ekipmanlarını arkadan alırken Sutton heyecan içindeydi. Neredeyse gergin ve neşeli bir enerjiyle dolup taşıyordu.

"İnan buna, evlat." Şapkasının tepesini karıştırdı. "Odaklanma şapkanı takmanın zamanı geldi, yoksa annen daha da gerilebilir ve rızasını geri çekebilir."

"Ha." *Steamboat IFSA Extreme Freeride Qualifier'a Hoş Geldiniz* pankartının altındaki kayıt masasına doğru yürürken gözlerimi deviriyordum. "Peki tam olarak ne için eleme yapıyoruz?"

Sutton, "Bazı çocuklar ulusal yarışmalara katılmaya çalışıyor," diye yanıtladı. "Ben sadece girmeyi umuyorum. Merak etme anne, ben sadece U12 ."

"Tamam." Sıra ilerlerken elimdeki salınımı kavradım. ve tekrar okuyunuz. *İmza Sahibi, Faaliyete katılmanın TEHLİKELİ OLABİLECEĞİNİ VE FİZİKSEL YARALANMA VE/VEYA ÖLÜM RİSKİ İÇERDİĞİNİ ANLAMAKTADIR.*

Weston kolunu omuzlarıma dolayarak, "O iyi olacak," diye beni temin etti.

"Bunlardan birini daha önce imzaladığınız için mi?" Kaşlarımı kaldırdım Onu.

"Aslında evet. Crew'un vasiliğini üstlendim ve benim de payım var." Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Ama gergin olmanı tamamen anlıyorum."

Gerginlik, kalbimde istenmeyen bir at sürüsü gibi dörtnele koşan duygu cümbüşünü açıklamaya yetmiyordu.

"İsim?" sordu kayıt memuru.

"Sutton Thorne. Summit Takımı." Sutton gülümsedi ve sinirlerim yatıştı. Eğer onun mutlulukla parlamasını sağlayan şey buysa, o zaman ben de

kaygıyla yaşamayı öğrenmek.

"Al bakalım." Kayıt memuru üzerinde numara olan bir önlük uzattı. "Feragatname?"

Weston'ın onun yeteneklerini bildiğine ve koçunun onu hazır olmadığı bir yarışmaya güvenmek zorundaydım. İçim burkularak kâğıdı uzattım.

Ekibin geri kalanıyla buluştuk, sonra gondol yolculuğu için ayrıldık. Sutton diğer kızlardan birkaçıyla konuşurken Weston parmaklarımı onunkilerle birleştirdi ve başparmağını elimin arkasına sürttü.

"O eğitilmiş," dedi alçak sesle, böylece sadece ben duyabilecektim. "Parkurların en kolayı olacak, şurada gördüğün uç noktalar değil." Parkurun düz bir uçuşu gibi görüldüğü yukarıdaki sırtı işaret etti. "Ve o akıllı, Callie. İyi bir çizgi seçecektir."

"Dikkatimi dağıt."

Elimi sıktı. "Daireyi almaya ne dersin?"

Gondol istikrarlı tırmanışını sürdürürken ona baktım. "Nasıl olur da daireyi almam konusunda ne hissediyorsun?"

"Seni ne mutlu edecekse onu istiyorum." Ağzı gerildi. "Ama seni her gün görmeyi özlemeyeceğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Her zaman seninle olmaya o kadar alıştım ki, gerçekten seninle *olmamayı* hayal bile edemiyorum."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Her zaman gelip bakabilirsin Ben."

Gözleri parladı ve yüzünün çizgilerinde gördüğüm mücadele göğsümü ağrıttı. O hazır değildi. Weston fiziksel risk söz konusu olduğunda gözüpek biri olabilirdi ama duygusal açıdan bir kaplumbağanın hızıyla hareket ederdi. Bu yönden birbirimize zıt kutuplar gibiydik.

"Ama buna mecbur değilsin," diye ona güvence verdim. "Sutton ve benim taşınacak olmamız hâlâ birlikte olmayacağımız anlamına gelmiyor."

"Sadece farklı evlerde." Kaşları çatıldı.

"Flört denen bir şey var. Biz bu işe biraz tersinden girdik." Ona doğru eğildim. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum." Alnımdan öptü. "Ve senin için çıldırdığımı biliyorsun."

"Biliyorum." Sırıttım. Vahşi aşk değildi ama kabul ederdim.

On dakika sonra, yarışma alanının dibindeydik; araziye incelerken bana vahşi bir taşradan başka bir şey gibi görünmüyordu

sırtın.

"Ne düşünüyorsun?" Weston, araziye incelerken Sutton'a sordu.

Sutton tepreyi işaret ederek, "Şu oldukça uysal görünüyor," dedi.

Soldaki kayalık uçurumlar ve dramatik şelalelerle karşılaştırıldığında haklıydı.

"Şuradaki anahtar deliğinden içeri girebilirim." Yolu incelerken gözleri kısıldı. "Ve birkaç iyi damla var. Şuradaki sekiz metrelik gibi görünüyor."

"Sağlam seçim." Adam yumruğunu uzattı ve kadın vurdu. "Kafanı kullan." "Thorne!" diye seslendi koçu.

"Güle güle anne!" Bana çabucak sarıldı ve ekibiyle birlikte koşularının zirvesine tırmanmak için yola koyuldu.

"İtiraf etmeliyim ki, düşündüğüm kadar kötü değilmiş," dedim Weston'a, küçük seyirci kalabalığının arasından yolumuzu açarken. "Buranın onların bölgesi olduğunu sanıyordum." Sağ tarafa doğru işaret ettim.

Weston güldü. "On iki yaş altı mı? İmkânı yok."

Grup tırmanırken onun neon-pembe şapkasını izledim. "Açıkla bana. Kendi yolunu mu seçiyor?"

Başını salladı. "Bir nevi ayarlanmışlar. Seçtiği hat için ne kadar dik olduğuna, kar koşullarına, maruziyete ve havaya bağlı olarak bir puan var."

"Hava." Gözlerimi Sutton'dan ayırmadım.

"Küçük sıçramalar." Elini sırtıma sürttü. "Küçük uçurumlar."

Güldü. "O zaman o çizgide nasıl kaydığına bağlı olarak üç puana kadar daha fazla kazanabilir. Ne kadar akıcı olduğu, tekniği, stili, kontrolü."

Spiker portatif hoparlörden bir isim seslendi ve ben de nefesimi tutarak yarışmacılardan birinin aşağı inişini izledim. O aşağıya inmeyi başardığında kalabalık alkışladı.

Bir düzine daha onun peşinden gitti, hepsi farklı çizgiler seçti.

Bir kız, kırık olduğu belli olan bir kolunu hastalıklı bir açıyla tutarak ağlayarak uzaklaştı.

Ne düşünüyordum ki ben?

"Summit Takımından, sekiz sekiz iki numara, Sutton Thorne," dedi spiker.

Fotoğraf makinemi boynumdaki askıdan çıkardım ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atarken yakınlaştırdım. Sutton'ın pembe şapkası göründü,

Ve sonra onun geri kalanı çizginin kenarında göründü. "Akıllı düşün evlat," diye fısıldadı Weston.

Sutton sıraya girdi. İlk atlayışını yaparken kontrollü ve kendinden emin görünüyordu, ancak fotoğraf üstüne fotoğraf çekerken değerlendirme yapacak en deneyimli göze sahip değildim. Atlayışı yaptı ve bir sonraki atlayışa geçmeden önce bir oluktan ileri geri geçerek aşağı inmeye devam etti.

"İndir onu, indir onu" diye yalvardım. O da indirdi.

Sonra bacaklarını son ve en büyük uçurumun üzerine sıkıştırdı, kayaklarını çaprazladı...

Ve indi.

Kalabalık alkışladı ve ben ilk nefesimi aldım. Jürinin onun koşusu hakkında ne düşündüğü umurumda bile değildi. Bana göre, o başarmıştı.

Kalabalığın içinde bizi bulması birkaç dakika daha sürdü. "Beni gördünüz mü?"

"Tabii ki yaptım!" Annenizin sizi herkesin içinde boğmasının hoş bir şey olup olmadığını umursamadan onu kucakladım. "Harikaydın!"

"Sağlam koşu! !" Weston elini havaya kaldırdı ve Sutton ona beşlik .

Ekibinin geri kalanı koşularını yaparken o da bizimle birlikte oturdu ve omuzlarımdaki gerginlik sonunda kayboldu. Feragatnameyi imzalamıştım. Koşuyu o yapmıştı. Her şey yolunda gitmişti. Ve daha da iyisi? Gelecek sezona kadar bu stresle bir daha uğraşmak zorunda kalmayacaktım ve yarının sorunlarını ödünç alacak değildim.

"İkinci tura kaldınız!" Sutton'ın koçu bundan yarım saat sonra bize bir kağıt sallayarak bunu söyledi.

"Bekle." Başımı Weston'a doğru çevirdim. "İki mermi mi var?"

Bir saat sonra, boğazımdaki kayayı yerinden oynatmaya çalışarak son su şişemi de boşalttım.

Sutton, toplam on iki finalistle birlikte yarışma alanının en tepesindeydi ve ilk turda en düşük puanı aldığı için ilk sıradaydı.

O iyi olacak. Sana bunu yapabileceğini gösterdi.

Ama sonra pembe şapkası en son başladığı yerin biraz solunda belirdi.

"Ne yapıyorsun evlat?" Weston fısıldadı, gözleri kısılmıştı. "O ne yapıyor?" Parmaklarını mengene gibi kavramıştım.

"Aynı çizgide değil," diye mırıldandı. "Daha yüksek koşu skoru istiyor." Başını salladı ve Sutton içeri girdi.

Daha yüksek koşu skoru, zorluğunu arttırdığı anlamına geliyordu.

İlk atlayışta olduğu gibi duruşu kendinden emin, hareketleri kontrollüydü ve bu da ilk atlayışta tansiyonumu düşürmeye yardımcı oldu. Dizlerini büktü, daha önce son atlayışta yaptığı gibi kayaklarını çaprazladı, ancak inmeden önce onları zar zor altına aldı ve yalpaladı.

", Sutton," diye fısıldadı Weston. "Akıllıca düşün."

Dik oluktan aşağı inerken önce sola, sonra sağa kaydı ve atlayıştan hemen önce patinaj yaptı. Aynı manevrayı yaptı, stil puanı olduğunu tahmin ettiğim şey için kayaklarını çaprazladı.

Geriye doğru devrildi.

Kayaklarının arkası araziye çarptığında kalbim dondu. Bir tanesi uçtu.

Kıçı vurdu. Sırtı vurdu. Kafası zıpladı.

Çılgılığımı elimin tersiyle bastırdım.

En yüksek atlayışın kenarından kaydı... ve düştü... ve düştü.

Çarpışmayı duyamayacak kadar uzaktaydık ama koşunun geri kalanında gevşek bir bebek gibi, kolları başının üzerinde, ekipmanları her yerde aşağıya kaydı.

Weston elimi bıraktı ve karda koşarken seyircilerden kaçarak fırladı. Peşinden gittim ama sessiz kalabalığın arasından hızla ilerlerken uzun bacaklarıyla boy ölçüşemezdim.

Halatların ötesine geçtiğimizde açık arazide kalbimin sesini dinledim. *İyi ol. Sadece iyi ol.* Kayak devriyesi çoktan oradaydı, onun üzerinde geziniyordu, kar motosikletleri yokuşun sonunda hemen yan tarafa park etmişti.

Weston onu görebilecek kadar yakın, ama görünmeyecek kadar uzakta duruyordu.
yol.

Böyle bir şey . Bu . Ona olmazdı.

"Bizi duyabiliyor musun?" diye sordu kayak devriyelerinden biri. "Adı ne?"

"Sutton," diye cevap verdi Weston, sesi hiç duymadığım kadar gergindi. oraya vardığımda ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım çılgık atıyordu.

"O iyi mi?" Weston'ı iterek geçtim. "Ben onun annesiyim."

Kendini dağdan aşağı atmasına izin veren bendim.

"Onu kontrol ediyoruz." Kayak devriyelerinden biri bana bakarken diğeri Sutton'ın göz kapaklarını araladı.

"Orada mısın, Sutton?"

İnledi ve ben gevşedim. Yaşıyordu. Weston'ın kolları bana dolandı ve beni dik tuttu.

"Bacaklarını oynatabiliyor musun?" diye sordu adam. Kız acı içinde inledi.

Diğer devriye üyesi "Onu sedyeye almalıyız," dedi. Dört kişi hemen harekete geçerek Sutton'ın boynuna tasma taktı ve onu bir sırt tahtasına yerleştirdi. "Onu tahtanın üzerinde dağdan aşağı indirebiliriz ya da helikopteri çağırabiliriz."

Vızıltılar kulaklarımı doldurdu. Onu bir tahtaya bağlamışlardı.

"Callie, her şey sana bağlı," dedi Weston ama sesi kilometrelerce öteden geliyordu. "Onu bordaya çekip gondolla aşağı indirebilirler ya da helikopteri çağırabilirler."

Tek bir beden. Sadece bir bedeni vardı. "En hızlısı neyse." "Kuşu çağır."

"HEY." Weston elinde iki fincan kahveyle Sutton'ın hastane odasının kapısını iterek açtı. "Biraz kafeine ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler." Bir fincan aldım ve cep telefonumun yanına, son dokuz saattir oturduğum sandalyenin yanındaki tekerlekli masaya koydum. Weston duvara yaslanmıştı - buraya geldiğinden beri çoğunlukla aynı pozisyondaydı - ama ona bakamıyordum.

Tomografi ve röntgen sonuçları geldikten sonra korku azalmıştı ama öfke midemde kök salmış ve düşünemeyecek hale gelene kadar yayılmıştı.

"Bu sefer onu nereye götürdüler?" diye sordu.

"Kolunu atellemek için." Kucağımdaki bir yığın taburcu evrakına boş gözlerle baktım.

"Boynundan daha iyi," dedi usulca.

"Boynundan daha iyi," diye kabul ettim, ses tonumda bir ısırik vardı. Beyin sarsıntısı ve kırık kol en kötüsüydü.

"Benimle konuşacak mısın?" diye sordu. "Buraya geldiğimden beri sessizsin."

Sutton'la uçmuştum. Weston, Steamboat şehir merkezine gitmişti.

"Ne söylememi istiyorsun?" Bakışlarımı onunkilerle buluşturmayı başardım ama uzun süre tutamadım.

"Neye ihtiyacın varsa." Tanrım, sesi o kadar güven verici, o kadar rahatlatıcıydı ki. Ona güvendiğim, bana iyi olacağını söylediğinde onu dinlediğim için aşk acısı çeken bir aptal olmuştum.

"Onun o tahtadaki görüntüsünü asla unutmayacağım." Kâğıtları sıkıca kavradım ve kırıarak yol verdi. "Bunu mu söylememi istiyorsun?"

"Evet." Duvarı itti. "Bana bağırmanı istiyorum." Başımı salladım.

"Bağır bana." Önümde, Sutton'ın yatağının olduğu yere çömeldi. "Çünkü bunun için beni suçladığın çok açık."

"Sen olmasaydın asla o dağa çıkamazdı." İrkildi.

"Bana hazır olduğunu söylemiştin. Bana iyi olacağını söylemiştin!"

"Korkutucu olduğunu biliyorum ama sadece kırık bir kol ve beyin sarsıntısı," dedi yumuşak bir sesle.

"Boynunu kırabilirdi!" Tersledim. "Boynunu kırdığını sandılar!"

"Tedbirli ." Çok sakın. Çok kontrollü. Yani...Weston.

"Seni asla dinlememeliydim!" Kağıtları kaldırdım. "Bunların ne yazdığını biliyor musun?"

"Neden bana söylemiyorsun?" Gözlerini başka tarafa çevirmedi.

"Bu hastane ağa dahil olsa da helikopter ambulansın olmadığını söylüyorlar." Güldüm, sesim acı ve sertti. "Ne kadar ironik değil mi? Neredeyse her günümü senin helikopterinle uçarak, adrenalın uğruna bedenlerini riske atan aptal, umursamaz insanların fotoğraflarını çekerek geçiriyorum ve Sutton'ı hastaneye götürmek için helikoptere ihtiyacım olduğunda, hayatı tehlikede olmadığı için karşılanmıyor."

"Tam olarak ne ?" Weston'ın çenesi titredi.

"Fatura departmanındaki adam bana helikopter yolculuğunu karşılayıp karşılamayacaklarına sigortamın karar vereceğini ve hayati tehlike olmadığı için otuz bin dolarlık bir faturaya hazırlıklı olmam gerektiğini söyledi." Titrek bir nefes aldım. "Otuz. Bin. Dolar." Fatura departmanı bana söylediğinde rakamı anlamıştım, ancak tüm sonuçları şimdi kafama dank ediyordu. "Beni yanlış anlamayın. Yine olsa yine yapardım. Orada onun başında durmak, o düşüşün boynunu kırıp kırmadığını bilmemek.

ya da iç kanamaya neden olsaydı, yine aynı kararı verirdim. Sutton benim için her şeye değer."

"Öyle olduğunu biliyorum." Dizime uzandı, ben de oturduğum yerde dönerek elini savuşturdum.

"Artık peşinatım yok," diye fısıldadım. Yüzü kızardı.

"Kahretsin. Callie, ben ödeyeceğim."

"Çocuğumun hastane masraflarını ödemeyeceksin." Ayağa kalktım, biraz için ondan uzaklaştım. "Neden seni dinledim ki? Neden mi? Daha iyisini biliyordum. Onu gereksiz yere riske attığımı biliyordum ama sana olan sevgim, sana olan güvenim gözümü o kadar kör etmişti ki içimdeki her içgüdüyü görmezden geldim!"

"Yaralandığı için çok üzgünüm. Eğer bunu değiştirmek için bir şey yapabilseydim, yapardım," dedi yumuşak bir sesle.

Cep telefonum çaldı ve Ava ya da Raven'dan yeni bir mesaj görmeyi umarak Weston'ın yanından geçip masadan aldım. Onun yerine bir e-posta uyarısı geldi.

BU YILIN KAZANANI OLARAK SEÇİLDİNİZ-

"Ne oluyor be?" Bildirime dokundum ve gelen kutum ekranı doldurdu. Okunmamış ilk e-postaya dokundum. "Tebrikler Calliope Thorne, fotoğrafınız *World Geographic* amatör fotoğrafçılık bölümünün bu yılki kazananı olarak seçildi," diye yüksek sesle okudum. Gözlerimi kırptırdım, beynimin hesaplama yapmasını sağlamaya çalıştım. "Makalemiz yarın ilerleyen saatlerde yayınlanacak ve stajınızın ayrıntılarıyla ilgili olarak size ulaşacağım."

"Vay anasını!" Weston sıırttı ve beni kendine doğru çekti, beni sıkıca tuttu ve kollarımı aramıza sıkıştırdı. "Seninle çok gurur duyuyorum!"

E-postayı tekrar okudum. "Ama ben yarışmaya katılmadım." Ellerimi kullanarak Weston'ın kollarından kurtuldum ve yüzündeki sevinci görebilecek kadar geri çekildim. "Weston, ben yarışmaya katılmadım," diye tekrarlardım.

Kazanamazdım. Bu imkansızdı. Bir hata olmalıydı.

Yüzü düştü ve ellerini kot pantolonunun ön ceplerine soktu. "Fotoğrafi ve bülteni yükledim."

"Sen ne?" Tüm vücudum uyuştı, sanki tüm hislerim içimden çekilmişti.

"Seni yarışmaya sokan bendim." Yutkundu ve onunla tanıştığımdan beri ilk kez kararsız görünüyordu. Kararsız.

Aman Tanrım. Kazanmıştım. Bu gerçektir.

Ben. KAZANDIM. Zihnim döndü ve saf, katıksız bir sevinç sarsıntısı bir kalp atışı boyunca içimden aktı. Gerçeklik beni hızla dünyaya geri çekti. Sutton'ı bir yıl boyunca terk edemezdim ve onu yanımda götürmek de bir seçenek değildi. Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Stajyerliği reddetmek zorunda kalacaktım.

Hayal kurmama asla izin vermemek bir şeydi, ama ona dokunmak, parmak uçlarımı istediğim her şeyin üzerinde gezdirmek, sadece uzaklaşmak zorunda kalmak, işkencenin akut bir biçimiydi. Öfke beni ele geçirirken yanaklarım kızardı.

"Sana bunu düşündüğümü söylemiştim!" Weston'a bağırdım. "Buna hakkın yoktu!"

"Ne kadar iyi olduğunu bilmeni istedim," dedi, aramızdaki mesafeyi aşmak ister gibi öne doğru eğilerek ama daha iyi biliyordu. "Ve öylesin. Callie, sen kazandın! Çalışmalarının alacağı onca teşhiri düşünsene. Galeri fotoğraflar için sana yalvaracak! Sana söylemeden yaptığım için üzgünüm ama sen kazandın! Onlarla staj yaparsın ya da yapmazsın... Bu artık senin seçimin." Gözleri benimkileri aradı ve ben bunu gördüm, yaptığı şeyin benim iyiliğim için olduğundan emindim.

"Ben asla *seçim* yapmak istemedim!" Telefonumu arka cebime sokarak tersledim. "Anlamıyor musun? Katılmak istemedim ve bunun nedeni seçilmeyeceğimden korkmam değil, korkmamdı! Ben bekar bir anneyim. Bir yıl boyunca dünyanın dört bir yanına koşma lüksüm yok! Şimdi ne yapmam gerekiyor, Weston?" Panik öfkeyle savaşıyordu. Kaçındığım her şey buydu.

Ağzını açtı ve sonra kapattı.

"Bunu yapmaya hakkın yoktu." Ellerim yumruk şeklinde kıvrıldı. "Beni hayallerim ve Sutton arasında seçim yapmaya zorlamaya hakkın yok. Buna hakkın yok!" Oh Tanrım. Sutton. "Ve sakın Sutton'a stajdan bahsetmeye cüret etme."

"Ne?" Gözleri parladı. "Bunu ondan saklayacak mısın? Seçeneklerinin ne olduğunu bile sormadan geri mi çevireceksin?"

Başımı salladım. "Kazandığımı ve reddetmek zorunda kaldığımı öğrenirse kendini suçlar.

Bu onu mahvederdi. Neden hiç girmek istemediğimi sanıyorsun?"

"Yapamazsın-"

"Yapabilirim, Weston. O *benim kızım*. Kızım için kararları ben veririm. Sen değil." Hastane odasında etrafıma bakındım. "İçgüdülerime karşı geldiğimde ne hale geldiğimize bir bak."

Sanki maskesini indirmiş gibi yüzü karardı. Onu tanımaya başlamadan önce, birlikte yaşadığımız o ilk haftadaki gibi görünüyordu.

Bir yabancıya benziyordu. Sevdiğim ama asla karşılık veremeyeceğim bir yabancı.

"Bu konuda ona bir şey söylemeyeceğine söz ver." Gözlerimi ona diktim.

"Birlikte yaşamaya başladığımızda bana söylediğin gibi, Callie her şeyi yönetir."

Callie

"Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" Sutton'a sordum, ertesi akşam onu yatağına yatırırken saçlarını alnından geriye doğru düzelttim, atel takılı kolunu yükselttiğime emin oldum. Umarım şişlik yarın onu alçıya alacak kadar inerdi.

"Ben iyiyim anne." dedi, gözleri çoktan kapanmıştı. Ağrı kesicilerin etkisini gösterdiğine şüphe yoktu.

"Tamam. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen yeter." Eğildim ve alnından öptüm, sonra sessizce kapıyı kapatarak odasından çıktım.

Merdivenlerden inip boş oturma odasına girdim. Weston henüz işten gelmemişti ama her an gelebilirdi ve *World Geographic*'in aramasına tam beş dakika vardı.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak on bir yıldan daha uzun bir süre önce çerçevelettiğim resimlere baktım. Cep telefonum cebimde saatli bir bomba gibi duruyordu. Ama her zaman istediğim şey buydu, değil mi? En iyi fotoğrafçılardan bir şeyler öğrenme şansı, tam da sevdiğim işi yaparak kendime bir isim yapma fırsatı.

Ama Sutton'ı daha çok seviyordum. Yapacak bir seçim yoktu.

Evim buradaydı. Evimiz buradaydı. Gavin'in ailesinin on iki ay boyunca onun üzerine titreyeceğini bilsem bile onu bir yıl boyunca bırakamazdım. Bunu ona asla yapamayacağım gibi, onsuz yıkılmadan önce birkaç hafta bile dayanabileceğimden emin değildim. Doğduğundan beri bir günden fazla ayrı kalmamıştık.

Peki ya Weston? Fotoğrafımı gönderdiği için ne kadar kızgın olsam da onu hâlâ seviyordum ve bir yıl boyunca ondan uzak kalmayı hayal bile edemezdim. Elbette, bir kavga içindeydik. Oldukça büyük bir kavga. Ama her şeye rağmen bu sadece bir kavgaydı ve onun kalbinin doğru yerde olduğunu biliyordum.

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve saati kontrol ettim.

Üç dakika. Reddetmeden önce bu kadar zamanım vardı.
Parmak uçlarım hayallerimden kaymadan önce.

O üç dakika boyunca Serengeti'nin gün batımı fotoğraflarına ve Madagaskar'daki lemurların havada zıplama görüntülerine baktım ve her şeyi içime çektim. Bir staj kazanmıştım. Başka bir hayatta, hayatımı bir sırt çantasına sığdırmak için koşuştururken gözlerim sevinçten diken diken olurdu.

Ama seçtiğim hayat buydu.

Sutton yapmamıştı ve önemli olan oydu.

Telefonum çaldı ve açmak için kaydırdım. "Alo?"

"Bayan Thorne?" dedi kadınsı bir ses hattan.

"Bu o." Kalbim sıkışmıştı. Gerçekten de hayatımın fırsatını geri mi çevirecektim?

"Merhaba! Ben *World Geographic*'ten Maggie Brettwell ve stajınız hakkında konuşmak için çok heyecanlıyım!"

Boğazım düğümlenirken gözlerim kayarak kapandı. "Maggie, bu konuyu fazla uzatmadan, çok üzgünüm ama reddetmek zorundayım." Bir şekilde kelimeleri ağızımdan çıkarabildim.

"Oh?" Sesi, bunu duyunca benim söylemek zorunda kaldığım kadar şaşırılmış gibiydi.

"I-" Ne diyebilirdim ki? Erkek arkadaşımın arkamdan iş çevirdiğini mi? "On bir yaşında bir kızım var. Ve her ne kadar sizin inanılmaz stajlarınızdan birine seçilmeyi hayal etmiş olsam da, onu bırakamam. Bir yıl boyunca olmaz." Bu fikir bile dayanılmazdı.

"Oh!" Güldü. "Bir an için beni endişelendirdin. Bu bir sorun değil, Calliope. İş modelimiz birkaç yıl önce değişti ve artık çocuk dostu bir şirketz. Sadece onu da yanında getir!"

Çenem yere çarptı. "Özür dilerim mi?" Az önce düşündüğüm şeyi mi söyledi?

Yap

tın "Kızınızı da getirebilirsiniz."

mi? "Öyle miyim?" Zihnim dönmeye başladı ve birkaç adım geri çekilerek duvara yaslandım.

Denge için kanep.

"Kesinlikle." Sesi sanki bu normal bir olaymış gibi geliyordu. Belki de öyleydi. Belki de başından beri bu konuda yanılmıştım.

Ön kapı açıldı ve Weston soğuk bir hava eşliğinde içeri girdi. Sıcağa rağmen en sevdiği beyzbol şapkasını takmıştı ve siperliğin altından bana meraklı bir bakış fırlattı.

World Geographic, diye mırıldandım, telefonu göstererek.

Başıyla onayladı ve kışlık giysilerini çıkarıp dolaba yerleştirmeye başladı.

"Şunu doğru anlamama izin verin," dedim telefonda, hayallerimi gerçekleştirme olasılığı karşısında nabzım hızla yükseliyordu. "On bir yaşındaki kızımı bir yıl boyunca dünya çapında staj yapması için yanımda getirmemde bir sakınca görmüyor musun?"

Weston başını kaldırdı ve kocaman gözleri benimkilerle buluştu.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Tam kadro foto muhabirlerimizle birlikte olacaksınız ve birkaç kişi de çocuklarıyla birlikte seyahat edecek. Elbette gelecek yılın yayınlarını şimdiden planladık, bu yüzden tam olarak nerede olacağınızı biliyoruz ve bence bu güzergah şimdiye kadarki en iyilerimizden biri."

"Ama okul..." Kaşlarım çatıldı.

"Evde eğitim almanız gerekecek," dedi Maggie. "Ama diğer fotoğrafçıların size anlatabileceği bazı harika çevrimiçi programlar var ve çocukların geri kalmaması için üslerimizde Wi-Fi olduğundan emin oluyoruz. Ama bir şey daha var."

"Bir bit yeniği olması gerektiğini düşündüm," diye cevap verdim hafif paniklemiş bir kahkahayla.

"Şirket tüm masraflarınızı karşılıyor olsa da - ve tabii ki ücretli bir staj - aile üyelerini karşılamıyoruz, bu da çekinizi yiyebilir."

Gözlerimi kırpıttım. "Yani bu mı? Yani bu kadar para alamayacak mıyım?"

Maggie kıkırdadı. "Özellikle iki çocukla seyahat edenler için çekinizin *büyük* bir kısmını kaplayabilir ama tabii ki çalışanlarımız stajyerlerimizden biraz daha fazla maaş alıyor."

World Geographic foto muhabirleri *para* kazandı.

"Ama daha az maaş ve bir yıl boyunca evde eğitim sizin için sorun değilse -ya da daha uzun süre, yılın nasıl geçtiğine bağlı olarak serbest ya da hatta personel olarak kalmayı seçerseniz- o zaman kızınıza kapımız sonuna kadar açık. Duyduğuma göre çocuklar seyahat etmeyi çok seviyorlarmış."

Sutton benimle gelebilir. Vay anasını. Sigorta helikopter ambulansını karşılamasa bile tasarruf hesabımda yeterince para vardı. Ev için yeniden para biriktirmemiz gerekcekti ve bir yıllığına gidecektik ama göreceği şeyler? Sahip olacağımız fırsatlar?

Bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim ama şimdi mümkün- "Callie?" Maggie sordu.

"Özür dilerim." Düşüncelerimi toparlamak için başımı salladım. "Sadece biraz şaşırdım. Ne zaman ayrılmamız gerekiyor?"

Telefondan bir fare tıklaması sesi geldi. "Sizi birkaç gün gibi kısa bir sürede ekiple tanıştırebiliriz ya da gerekirse her şeyi yoluna koymanız için size bir ay kadar süre verebiliriz. Stajyerlerimizin çoğunun birkaç haftaya ihtiyacı var. Colorado'dasınız, değil mi?"

"Evet." Birkaç *gün* mü?

"Ekip şu anda Paraguay'da ve birkaç hafta daha bir sonraki yere geçmeleri planlanmıyor, dolayısıyla bu gerçekten size bağlı."

Paraguay. Paraguay'da olabiliriz.

Weston'la göz göze geldik ve midem bulandı. Her zamanki gibi anlaşılmazdı. "Karar vermek için ne kadar zamanım var?"

"Makale bu gece yayına giriyor," dedi sessizce. "Ve eğer ilgilenmediğinizi biliyorsanız, stajı ikinci sırada bitiren kişiye teklif edeceğiz. Ama yine de kazanan sen olacaksın elbette. Karar vermek için ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben..." Ne kadar süreye ihtiyacım *vardı*?

"Ne durumda olduğunuzu öğrenmek için yarın sizi aramama ne dersiniz? Sizi çocuklarıyla seyahat eden diğer çalışanlardan biriyle görüştürebilirim, böylece evde eğitim ve seyahat masrafları hakkında daha bilinçli bir karar verebilirsiniz."

"Kulağa harika geliyor."

Telefonu kapattık ve telefonumu cebime attım, gözlerim bana doğru gelen Weston'ın gözlerinden hiç ayrılmadı. "Sutton'ı alabilirim. Staj için. *World Geographic* için. Onu götürebilirim."

"Ben de öyle anladım." Gülümsedi ama bu gerçek bir gülümseme değildi. "Ne zaman gidiyorsun?"

"Muhtemelen birkaç hafta sürer... ama bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım, kalbim aklımla savaş halindeydi.

"Elbette yapabilirsin." Yüzümü kavradı ve başparmağıyla yanağımı okşadı. "Ve yapmalısın da."

Başımı salladım. "Muhtemelen birikimlerimi yer bitirir. Sutton'ın seyahat masraflarını da ödemem gerekecek ve bunun ne kadar tutacağını yarına kadar bilemeyeceğim."

"de yap." Ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi ve her zaman gibi içime bir sıcaklık doldu. Yumuşaktı, uzun sürdü ve hatta ben

Parmak uçlarımda yükseldim, öpücüğü derinleştirmedim. Başını kaldırdı ve gözlerinde düşüncelerimi çelmeleyen bir kararlılık vardı.

"Biz gidemeyiz. Sutton'ın kolu kırık-"

"Ve eminim gittiğin yerde doktorlar vardır." Bakışları sanki ezberlemesi gerekiyormuş gibi yüz hatlarımda üzerinde gezindi.

"Ama heli-ski fotoğrafçılığını yeni yeni öğrenmeye başladım ve gerçekten çok seviyorum." Gitmemek için her türlü bahane beynime üşüştü ama en büyüğünü kabul etmeyi reddettim.

"Döndüğünüzde burada olacak. Eğer geri dönmeyi seçersen." Eli yüzümden kaydı ve uzaklaştı, bana sırtını dönerek mutfığa doğru ilerledi.

"Ona evde eğitim vermem gerekecek." Onu takip ettim, göğsümü dolduran korku giderek büyüyordu.

"Online okulda gayet başarılı olur." Dolaptan bir bardak aldı ve buzdolabına doğru ilerledi.

"Gerçekten gitmem gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?" Bu bir suçlama gibi geldi.

"İstiyorum." Buzdolabından portakal suyunu aldı ve bardağa doldurdu, elleri ve sözleri sabitti.

"Bir yıllığına gitmiş olurum Weston!"

Meyve suyunu yerine koydu ve buzdolabını kapattı. "Şartlar hep böyleydi, değil mi?"

"Bir yıllığına gitmiş olmam umurunda değil mi?"

Tezgâha yaslandı ve cevap vermeden önce meyve suyunu yudumladı.

"Bu senin rüyan Callie. Ben buna dahil değilim." Omuz silkti.

Omuz silkti.

"Sen..." Başımı salladım, kelimeleri bulmakta zorlanıyordum.

"Sana girerek seni hayallerinle Sutton arasında bir seçim yapmaya zorladığım için kızgındın." Kaşlarını kaldırdı. "Artık seçim yapmak zorunda değilsin."

"Ama *seni* terk etmiş olurum." Bu düşünce kalbimi sızlattı. Ona ihtiyacım vardı. Onun da bana ihtiyacı yok muydu? Onun da beni önemseyen bir parçası yok muydu?

"Mantıklı sonuç bu olurdu, evet." Bir içki daha aldı ve bardağı tezgâhın üzerine koydu.

Kaburgalarımın altında bir çatlak açıldı. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Bence bu fırsatın kaçmasına izin verirsen aptallık edersin, çünkü bir daha böyle bir fırsat yakalayamazsın. Böylesini değil. Tek istediğin buydu." Yüz hatları dümdüzdü. Duvarları yükselmmişti. Beni tamamen dışlayacağı hissine kapıldım.

"Seni terk etmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Bundan emin misin?" Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü dün, eminmişsin gibi görünüyordu."

Yanaklarını kızardı. "Sutton'ın yaralanmasına çok kızmıştım ve kendimi kaybettim. Senin hatan olmadığını biliyorum."

"Elbette öyleydi. Ona öğreten bendim. Onu oraya koyan benim." Gözlerini kaçırıp, çenesi gerilmişti. "Aramızda olduğunu düşündüğün şeye dayanarak böyle bir karar veremezsin."

Onun soğukkanlı, muhteşem yüzüne baktım ve ciğerlerimi nefes almaya zorladım. "Tabii ki bizi düşünmek zorundayım Weston. Seni seviyorum!"

İrkildi, bakışları önündeki adaya sabitlemişti. "Ve dün bana aşkın seni kör ettiğini söylemiştin. Bu aşk Sutton'ı incitti, değil mi? Bana olan güveninin boşa çıktığını söyledin, öyleyse bugün benim fikrimi neden önemsiyorsun?"

Çünkü sonsuza dek birlikte olacağımızı sanmıştım.

"Zaten aramızdaki ilişki hiçbir zaman yürümeyecekti," diye devam etti. "Benim sana veremeyeceğim şeyleri istiyorsun."

Aşk gibi.

"Bana vermeyeceğin şeyler," diye tersledim.

"Aynı şey." Tekrar omuz silkti. "Bunu yapabilecek durumda değilim."

Onu bu şekilde görmek omurgamdan aşağı buz damlamasına neden oldu. Reed'le böyle konuşuyordu. En azından *eskiden* Reed'le böyle konuşurdu.

"Gitmek için her türlü nedenin var, Callie." Sonunda bakışlarını benimkilere dikti ve bir an için orada bir acı parıltısı olduğunu sandım ama hemen kayboldu. "Ve ben sana kalman için bir neden veremem."

"Beni önemsiyorsun," diye karşı çıktım, kendimi onun önüne koyarak.

"Biliyorum"

Beni önemsiyorsun!"

Yan çizdi. "Bak, eğleneliydi ve sen harika bir " "Siktir et!" Kalbim çığlık attı, acıyla birlikte içime pompalandı. her vuruşta. "Seni seviyorum, Weston. Sana aşığım! Bunun için savaşmaya değer!"

Bakışları benimkilerle buluştu. "Ama *sana* aşık olduğumu hiç söylemedim, değil mi?"

Sertçe nefes aldım. O soğuk kahverengi gözlerde yalan yoktu. "Hayır," diye fısıldadım, kelime dilimde asit gibiydi. "Bunu asla söylemedin." Gerçekten bu kadar kör olabilir miydim? Bu adama, dokunuşlarına, tavırlarına, düşüncelerine olması gerekenden daha fazla önem verecek kadar derinden aşık mıydım? "Reed'e beni *asla* sevmeyeceğini açıkça belirttin. Fikrini değiştirebileceğimi, kalbini kazanabileceğimi düşünmekle çok aptallık ettim. Ama sen böylesin işte. Hayatını her zaman riske atmakta bir sakınca görmüyorsun ama sınırı kalbinde çiziyorsun."

Bir kez başını salladı. "Tamam. Bir çanta hazırlayıp birkaç günlüğüne dışarı çıkacağım. Umarım döndüğümde burada olmazsın." Uzaklaşmadan önce bir yanıt beklemedi bile.

"Peki ya hala buradaysam? Ya gitmezsem?" Kalmasını nasıl sağlayacağımı biliyordum. Tek söylemem gereken ona ihtiyacım olduğuydu ve o asla gitmeyecekti. Ama eğer bana ihtiyacı yoksa, tüm bunların anlamı neydi?

"O zaman kalacak başka bir yer bulurum," dedi omzunun üzerinden.

"Ama başka hiçbir yer yok," diye tersledim. "Hatırladın mı? İkimiz de bu yüzden buradayız zaten."

"Hâlâ Reed ve Ava'yla bir odam var." Merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Vay anasını. Adam benimle olmaksansa nefret ettiği bir evde yaşamayı mı tercih ediyordu? Yirmi dört saat içinde işler nasıl bu kadar ters gitmişti?

Sutton'ın kazası için onu suçladın.

Hayır. Bu değildi. Weston pes eden biri değildi. Kalmak, bizim için savaşmak isteseydi, kalırdı.

On beş dakika sonra gitmişti.

"İhtiyacın olan her şeye sahip olduğuna emin misin?" Ava sordu, sesi telefonun içinden neredeyse sempati ile damlıyordu.

"Evet," diye cevap verdim, kutudan bir Pop-Tart çıkarıp yırtarak açtım. Esmer şeker ve tarçın varken sağlıklı kahvaltıya kimin ihtiyacı vardı ki? "Şehir merkezindeki açık hava mağazasından birkaç sırt çantası aldım ve kişisel her şey depolanmak üzere neredeyse kutulandı."

Geri kalanını Weston'a bırakmıştım, o da sözünde durmuş ve üç gündür eve gelmemişti.

"Nasıl hissediyorsun? En azından biraz heyecanlı?"

Kalbi kırık. Kızgın. İhanete uğramış. Kafası karışık. Tekrar kalbim kırıldı. Her birkaç saatte bir aynı yolu izliyor gibiydim. Kalp kırıklığı kazanıyordu.

"Gerçekten bilmiyorum." Omuzlarım çöktü ve Pop-Tart'ı ambalajıyla birlikte tezgâhın üzerine bıraktım. Sutton'la ayrılmamıza bir hafta vardı ama yine de Weston'ın veda etmek istemeyeceğini biliyordum. İşi bittiğinde bitmişti ve benimle de işinin çok açıktı.

"Gelmemi istemediğine emin misin? Birkaç dakika içinde orada olabilirim. Sana söylemem gereken bir şey var."

"Hayır. Sen çok meşgulsün." Başımı salladım. "Sadece şimdi söyle."

"Sanırım Weston... gitti. Reed ona gidebileceğini söyledi," diye fısıldadı Ava.

"Ne?" Dik durdum.

"Bir şey söylememeliyim ama bu sabah Reed'i telefonda duydum. Weston'a dağdan uzaklaştığı için memnun olduğunu, eğer istediği buysa helikopterle kayak operasyonunu yürütecek başka birini bulacağını . Onu tekrar kalması için zorlamayacakmış."

"Weston gitti mi? Reed ona bir çıkış mı verdi?" Kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Sanırım vedalar konusunda haklıymışım. Weston sadece Reed ona ihtiyacı olduğunu söylediği için buradaydı ve eğer bu ihtiyaç ortadan kalktıysa...

"Evet. Weston'ın onları yerden kaldırdığını ve hangarına zincirlenmiş gibi hissetmemesi gerektiğini söyledi."

"Ve çoktan gitti mi?" Ben sordum.

"I..." Derin bir nefes aldı. "Helikopterli kayak departmanı için başka bir rehberin yeni işe alım formlarını gördüm. Bugün işe başladı. Ama henüz Reed'e bunu sorma fırsatım olmadı. Bütün gün toplantıdaydı, o yüzden kesin olarak bilmiyorum."

Weston'ın buzdolabının üzerine bıraktığı sözleşmeye baktım. Eğer Reed ona her şeyi açıkladıysa, sonunda özgürdü.

Midem bulandı. Weston buradan nefret ediyordu. Ona annesini ve hâlâ mücadele ettiği kederini hatırlatmasından nefret ediyordu. Bir kez daha ailesini kurtarmak zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Babasının tekrar hayatına girmeye çalışmasından nefret ediyordu... ve babası söz konusu olduğunda öfkesinin bir kısmından kurtulması gerekebileceğinden nefret ediyordu. Hepsinden nefret ediyordu.

"Belki de hangarı aramalısın. Eğer Reed olsaydı, kesin olarak bilmek isterdim."

"Reed seni seviyor." Gözlerim yandı. "Ve ikimiz de Weston'ın beni sevmediğini biliyoruz. Tanrım, benim neyim var Ava? Aşık olduğum ilk adamın kocaman bir kalbi var ama bedeni hayatta kalamıyor, ikincisinin ise pes etmeyen bir bedeni ve gerçekten yaşamayı reddeden bir kalbi var."

"Anne! Bu kutuyu bantlayamıyorum!" Sutton üst kattan bağırdı. Ona gideceğimizi söylediğimden beri son birkaç gündür enerji patlaması yaşıyordu.

"Bir saniye içinde orada olacağım!" Merdivenlerden yukarı çıktım. "Sutton'a yardım etmem gerek," dedim Ava'ya. "Sonra konuşuruz?"

"Emin olabilirsin," diye söz verdi.

Telefonu kapattık ve ben telefonuma baktım. Gerçekten gitmiş olmasına imkân yoktu, değil mi? Hangarın numarasını tuşladım.

İki kez çaldı.

"Mountain Madigan Heli-skiing, ben Simon. Yardımcı olabilir miyim?" diye cevap verdi bir adam.

Yeni işe alınan.

"Merhaba. Ben de Weston'ı arıyordum." Sesim titriyordu.

"Oh, o gitti, ama eğer bir kayak gezisi arıyorsanız, size rezervasyon yapmaktan mutluluk duyarım."

Yutkundum. "Hayır. Ama teşekkür ." Aramayı sonlandırdım. O gitmişti.

Sutton'ın son kutularını bitirmesine yardım etmek için üst kata çıktım, parlak turuncu rengi tuhaf bir şekilde renksiz odada göze çarpıyordu. Güzel perdelerini paketlemiş ve sanat eserlerini indirmiştik, hayatımızın son on bir yılını kutulamış ve çantalarımız için sadece en gerekli eşyaları seçmiştik.

Gelecek yıl göçebe olacaktık.

"Bunu yapmak istediğine emin misin, şekerim?" Ona sordum. "Hâlâ kalmayı seçebiliriz."

Kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Asla olmaz. Biz gidiyoruz. Ve üzülme anne. Sadece bir yıl. Döndüğümüzde her şey burada olacak."

Weston hariç her şey.

"Biraz erken ayrılmaya ne dersin?" Çenemi başının üstüne yaslayarak sordum.

"Gerçekten mi?" Bana gülümsedi. "Gerçekten."

Bir arama yaptım.

W eston

Pazartesi günü saat 14:00'te hangara girdiğimde yirmi yaşlarında bir çocuğun ayaklarını masama dayadığını gördüm. "Sen de kimsin be?"

"Simon Matthews," diye alay etti çocuk. "Sen de kimsin lan?"

"Lanet olası Weston-Madigan." Bir kaşımı kaldırdım.

Çocuğun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Şimdi ayaklarını lanet masamdan çek."

O kadar hızlı hareket etti ki sandalye altından çıktı ve yere yuvarlandı.

Bu, ben son dört gündür Amerika Ordu Havacılık Birliği konferansındayken Reed'in yerimi doldurması için tuttuğu uzman taşra rehberiydi. Beni arayıp son dakikada bir konuşmacının yerini doldurmamı istediklerinde neredeyse hayır diyecektim ama konu askeriyeden sivil havacılık kariyerine geçiş üzerineydi ve açıkçası birkaç günlüğüne Penny Ridge'den uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Kendimi Callie'nin kapısına atıp yalan söylediğim, ona ne kadar değer verdiğimi söylemediğim ve onu istemediğimi düşünmesine izin verdiğim için beni affetmesi için yalvarmamı engelleyecek herhangi bir şey. Sutton yaralandığından beri, ona stajı kabul etmesini söylediğimden beri bir haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve ben cehennemdeydim.

Ama sana aşık olduğumu hiç söylemedim, değil mi? Hay sikeyim. Bu kelimeleri aklımdan asla çıkaramayacaktım.

Simon ayağa kalkmak için acele etti. "Özür dilerim, sen olduğunu bilmiyordum."

"Belli ki." Paltomu çıkardım ve askıya astım. "Bugünkü tur nasıldı?"

"İyiydiler. Kansas'tan gelen ve yokuşun bakımlı bölgelerinde biraz daha fazla zaman geçirmesi gereken bir grup takım elbiseli, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Gözlerini devirdi.

"Ne yazık ki ne demek istediğinizi çok iyi anlıyorum." Etrafından dolaşıp yerime geçtim ve bilgisayarı çalıştırdım. "Kaç sen?" "Yirmi bir," diye yanıtladı. "Buraya yaklaşık üç yıl önce taşındım. Sen de buralarda bir tür efsane."

"Teşekkürler ama sanırım kardeşim Crew'dan bahsediyorsun." Yirmi bir yaşında mı? Çocuk bebek gibi görünüyordu. Dostum, yaşılanıyordum. Giriş yaptım ve hemen rezervasyonlarımızı kontrol ettim. Mayıs'ın üçüncü haftasına kadar oldukça sağlamdık. Ondan sonra sadece hâlâ açıksak rezervasyon alıyorduk. Normalde Anma Günü'nde kapalıydık ama yeni alan biraz daha yüksekte olduğu için sezonun uzama ihtimali vardı.

"Hayır. O oldukça harika biri. Aslında onu bir kez canlı izlemiştim. Ama ben senin serbest kayak becerilerinden bahsediyordum. Kasabalılardan bazıları senin bu dağların her yerinde kaydığını söylüyor."

"Hemen hemen," diye dürüstçe cevap verdim.

Hangarın iç kapısı patlayarak açıldı ve Theo kollarını iki yana açtı. "Halk konuşmacısı geri döndü!"

Alay ettim.

"En sevdiğim kısım, savaşa asker taşımakla şımarık zenginleri dağa kayak yapmaya götürmek arasında bir benzerlik kurmaya çalıştığın zamandı." Parlak beyaz dişlerini bana göstererek sırıttı.

"İzliyor muydun?" Mali durumumuzu görmek için tıkladım. Kahretsin, sağlamdık.

"İnternette tabii ki. Sanki kaçıracaktım gibi." Arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya vurdu. "Ayrıca neredeyse tüm su bardağını devirdiğin bölüm de hoşuma gitti."

"Topluluk önünde konuşmak bana göre değil." Ona ters ters baktım.

"Neden ayaklarını masanın üzerine koyabiliyor?" Simon sızlandı. "Çünkü o benim iş ortağım ve en iyi arkadaşım."

"İkimiz de oraya konuşmak için gitmediğini biliyoruz zaten." Theo tenis topunu havaya atıp yakalamaya başladı. "Sen kaçıyordun."

"Ne?" Simon sordu.

En iyi arkadaşıma karşı hırıltımı bastırdım. "Çocuk kendini tutabildi mi?" Theo Simon'a baktı. "O kadar da kötü değildi."

Onaylayarak homurdandım. "Neden eve gitmiyorsun, Simon. Sana ihtiyacımız olursa ararız. Eğer ilgilenirsen."

"Kesinlikle ilgileniyorum!" Ceketini askıdan aldı ve benimkini yere düşürdü. "Ah, pardon." Tekrar astı. "Şans verdiğiniz için teşekkürler!" Kapıdan çıkarken el salladı.

"Bana o sakar hödüğün kendi başının çaresine baktığını mı söylüyorsun?" Theo'ya sordum.

"Ona sağlam bir sekiz verirdim." Theo topu havaya fırlattı ve yakaladı. "Söyle bakalım, kaçmak senin için nasıl bir şeydi?"

Ona bu konuyu kapatmasını söyleyen bir bakış attım.

Dik oturdu ve tek bir bakışla beni sabitledi. "Çünkü pek iyi gitmediğini düşünüyorum."

"Burada olamazdım." Ellerimi yüzüme sürdüm. Kahretsin, çok yorgundum. Meğer Callie olmadan gece boyunca nasıl uyuyacağımı unutmuşum. "Ona gitmesini söyledikten sonra olmaz. Ona bir kez baksam pes ederdim. Kalması için ona yalvarırdım ve hayallerini kaçırmasına neden olursam lanetlenirdim." Benimkini kaybetmenin kalbimi nasıl kırdığını tam olarak bildiğim halde değil.

Ben de saygı duyulacak tek şeyi yaptım ve aramızdaki bağı kopardım. Tanrım, umarım gitmeyi seçmiştir, yoksa tüm bu acılar boşa gidecekti.

Konferans için ayrıldığım gün Reed bana Callie'nin bir hafta sonra gideceğini söylemişti, bu da ondan sadece üç gün uzak durmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Ciddi misin West? Onunla bu şekilde mi ayrılmak istiyorsun?" Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Gerçek bir karar vermesi için gereken tüm bilgileri vermediğin için onu bir seçim yapmaya zorladığın bir saçmalıkla mı?" Başını iki yana salladı. "Sen bundan daha iyisin."

"Ne yapmam gerekiyor, Theo? Gitmemesini mi isteyeyim?"

Alay etti. "Jeanine'in her görevde yaptığı şeyi yap ve ona bekleyeceğini söyle. Döndüğünde burada olacağını söyle. Bir yıl berbat bir şey, ama bunun yanında hiçbir şey."

"Gitmek üzere olmasa bile - ki umarım öyledir - bu inanılmaz staj için onun hak ettiği kişi olamam, dostum. Onun için bir yıl beklemeyeceğimden değil, çünkü beklerdim. Benden ne kadar isterse o kadar beklerim ama ona istediğini veremem." Bunu ne kadar erken fark ederse o kadar iyi.

"Peki bu tam olarak nedir?"

"Onu sevmemi istiyor." İtiraf huysuzca geldi. "Peki sorun ne?"

"İnsanları sevdiğinizde ne olur biliyor musunuz? Ayrırlar. Öölürler. Onları kaybetmek sizi perişan eder ve bunu asla atlatamazsınız. Bunu kim ister ki?"

Saf bir öfkeyle bana baktı. "Ne?"

"Sen bir aptalsın." Homurdandı.

"Öözür dilerim mi?"

"Onu sevmeni istiyor. Kahretsin, yani, bu oldukça ağır bir talep. Sonra bir bakmışsın, ona sadık olmanı ve her gece eve gelmeni istiyor. O zaman gerçekten bir sorunun olacak." Topu fırlattı ve tekrar yakaladı.

"Ben zaten sadık biriyim ve zaten her gece eve geliyorum." Yüzümü buruşturdum. "En azından ilişkimizi bitirmeden önce ööyleydim." İlişkimizi bitirmeden önce.

"Ve sen zaten ona aşıksın, bu yüzden sanırım anlatmaya çalıştığın şeyi anlamıyorum."

Ona baktım.

"Lütfen." Başını iki yana salladı. "Sanki bunu zaten bilmiyormuşsun gibi. Derinlerde bir yerde biliyorsun. Onu izlediğin gibi birine baktığını hiç görmemiştim. Hiç bu kadar gülümsediğini görmemiştim. Bir kadın için aklını kaçırdığını da hiç görmemiştim." Topu yakaladı ve gözlerimin içine baktı. "Bir şeyin doğru olması için onu kabul etmen gerekmez."

Sikeyim.

"Ben biraz dolaşacağım." Masadan kalktım ve kapıdan çıkarken ceketimi aldım.

"Belki de evinin önünden geçmelisin, böylece uyumayı bırakabilirsin," diye seslendi arkamdan. "Gidiyor olsa bile, senin nasıl hissettiğini bilmeli. Evrimleş West!"

Kamyonetime tırmanıp kontağı çevirdiğimde göğsümde bir hırıltı yükseldi. Koşmak, gidebildiğim kadar uzağa ve hızlı gitmek istiyordum. Geçen aya ya da ondan önceki aya geri dönmek ve Sutton'a yarışamayacağını söylemek istedim. Mutfaktaki o kavgaya geri dönmek ve ona o kadar bağlandığımı, onsuz bir gelecek göremediğimi söylemek istedim.

Lanet olsun. Onun gitmesini, hayallerini gerçekleştirme şansını yakalamasını her şeyden çok istiyordum. Ama onu kaybetmeye dayanabileceğimden emin değildim.

Kendimi dubleks evde buldum.

Sadece Callie ile konuşmak istedim.

Suçluluk duygusu midemi kemiriyordu. Ona nasıl hissettiğimi söylersem ve o da kalmayı seçerse, kendimi asla affetmeyecektim. Ama yalan da doğru değildi. Theo haklıydı. Callie tüm bilgileri hak ediyordu. Bekleyeceğimi bilmeyi hak ediyordu. Onu ne kadar çok istediğimi bilmeyi hak ediyordu.

Bu bilgilerle ne isterse yapabilirdi.

Mümkün olan en derin nefesi alarak kamyonetten indim ve küçük verandanın merdivenlerinden yukarı çıktım. Sonra anahtarımı kilide soktum ve kapıyı açtım.

Bir terslik vardı.

Ev portakal gibi kokmuyordu ve duvarlardaki sanat eserleri de yoktu. Midem bulandı ve Callie'nin merdivenlerini koşarak çıkıp yatak odasının kapısını açtım. Mobilyaları oradaydı ama diğer her şey gitmişti. Yatağı soyulmuştu, pencereleri çıplaktı ve... boştu.

Telefonumu çıkardım ve neler olup bittiğini bilebilecek tek kişiyi aradım.

"Selam Weston," diye cevap verdi Ava, sesini hüzün kaplamıştı.

"Callie nerede?"

"Yeni mi döndün?"

"Evet, yaklaşık bir saat önce. Callie nerede?"

İç çekti. "Lütfen benden nefret etmeyin ama bir hata yaptım." "Ne hakkında?"

"Reed'in sana dağdan ayrıldığın için memnun olduğunu söylediğini duydum ve Callie'ye de söyledim."

"Tamam mı? Konferans hakkında konuşurken kulak misafiri oldun. Önemli bir şey değil." Bu Callie'nin odasının neden boş olduğunu açıklamıyordu.

"Doğru, konuşmanın bu kısmından senin *gittiğin* anlaşılıyordu...gittiğin. Reed eve geldiğinde uyuyordum, bu yüzden ertesi sabaha kadar onunla konuşamadım ve o zaman bana sadece birkaç günlüğüne gittiğini ve Callie'yle yaşadıklarınızdan dolayı ara vermenize sevindiğini söyledi, ama Callie'yi aramaya çalıştığımda telefonu kapalıydı."

"Nerede. Nerede. Callie nerede?"

"Staj için üç gün önce ayrıldı, Weston. Çok üzgünüm." Kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça oldu.

W eston

ÜÇ AY SONRA

SEVGİLİ WESTON,

Şu anda Ekvador'dayız. Hava sıcak ama çiçekler çok güzel ve okyanusa bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyor. Annemin çekim yapmadığı günlerde sahile gidebiliyorum. Ama çok çekim yapıyor. Dün bütün günü ormanın küçük bir alanında geçirdik ve o çiçeklerin fotoğraflarını çekti. Sanırım batırdık. O mutlu değil. Düşündüğüm gibi değil. Cevap yazamayacağını biliyorum. Adını söylediğimde annem üzülüyor ama buraya geldiğimizi ve birkaç hafta burada kalacağımızı bilmeni istedim. Gelecek ay Panama'ya gittiğimizde Carmen'den bana gizlice bir mektup daha göndermesini isteyeceğim.

Sevgil
er,
Sutton

ZATEN ona aşıksın. Theo'nun sözleri ve Sutton'ın aylık mektupları boş evdeki tek yoldaşlarımdı.

Gitmişlerdi. Ev hiçbir şey gibi kokmuyordu, bu yüzden orada olmaya dayanamıyordum. Yanımda o olmadan uyandığım saniyeden, arkamda bağlı olmadığı zaman uçarak geçirdiğim sabahlara, akşam yemeğinde kahkahaların olmadığı gecelere kadar günümün her bölümünden nefret ediyordum. Sutton şaka yapmıyordu. Callie ödevine yardım etmiyordu.

Hayatımdaki her şey boştu ve boş olmayan her şey sadece acı veriyordu.
Sen zaten ona aşıksın.

"Beni dinliyor musun?" Şehir merkezinde yürürken, cadde boyunca sıralanmış dükkânlara girip çıkan Haziran başı turistlerinden kaçarken Reed sordu.

"Genişleme, falan filan. Kâr, falan filan. Bütün bir demografiyi kaçırmak, falan filan." Pahalı kahvemi bitirdim ve fincanı Hudson ve Main'in köşesindeki çöpe attım.

"Bu senin de aile işin, biliyorsun." Reed bana ters ters baktı.

"Farkındayım." Yaya geçidi sembolünün yanmasını dileyerek ışığa baktım. Babamın sınırlarıma saygı duyması, çeşitli sorumluluklarımızla ilgili kararları Reed ve bana bırakması, buna *aile* işi demeye istekli olmamın tek nedeniydi.

Reed'le ilişkimiz mükemmel değildi ama dokuz ay önce eve döndüğümünden çok daha iyiydi.

"Gidebilirsin, bunu bilmen gerek," dedi yumuşak bir sesle.

Yüzümü ona döndüm. "Bunu son üç ayda iki kez söyledin."

"Evet, ama bu sefer hafta sonu için demiyorum." Nefesini dışarı üfledi. "Burada mutsuzsun Weston. Bir süre için mutlu olduğunu düşünmüştüm ama..."

Callie olmadan perişan haldeydim. Bunu ikimiz de biliyorduk. Hâlâ nefes almayı nasıl başardığımdan, ciğerlerime hava almaya nasıl devam ettiğimden emin değildim.

"Sadece diyorum ki, eğer bir çıkışa ihtiyacın varsa, sana bir çıkış veriyorum. Sana ihtiyacım olduğu için geri döndüğünü biliyorum."

"Ve artık bana ihtiyacın yok mu?" Omzunun üzerinden baktım ve Bayan Rupert'in bir blok ötede devrilmiş bir ağaç dalıyla mücadele ettiğini gördüm. İlkbaharın sonlarında yağan karlar en kötüsüydü ve geçen haftaki yağış ağaçları ve birkaç elektrik hattını deviren türdendi.

"Mutlu olmana ihtiyacım var. Mutsuzluğuna sebep olmamalıyım."

Sen zaten ona aşıksın.

Ve yine de, eğer bu acının o duyguyla bir ilgisi varsa, neden herkesin bunu hissetmeye bu kadar kararlı olduğunu anlayamıyordum. Sutton'a göre Callie bile üzgündü ve o dışarıda hayallerini yaşıyordu.

Kahretsin, üzgün olmasından nefret ediyordum. Mutlu olması gerekiyordu. Tüm bu lanetli durumun tek kurtarıcı lütfu buydu. Gelişmesi gerekiyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Belki de vardı.

Mutlu olması için gitmesine izin verirdim ama eğer mutlu olmazsa, o zaman her şey biterdi.

"Benim mutsuzluğumun sebebi siz değilsiniz." Gözlerim Mrs. Rupert. Kahretsin, mücadele ediyordu. Ona doğru yürümeye başladım.

"Onu arayabilirsin. Eminim uluslararası servisi vardır." İç çekti. "Cidden şu anda çekip gidiyor musun?"

Vine Caddesi'ne doğru yokuşu omzumun üzerinden "Bana bir saniye ver," diye seslendim. "Hey, Bayan Rupert. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Yaşlı kadın şu anda bir kavak ağacının gövdesine benzeyen bir şeyle savaş halindeydi.

"Edward Baker her yıl dallarının bahçemize düşmesine izin veriyor ve ben de her yıl onları çekip çıkarmak zorunda kalıyorum." Homurdandı.

"Seni yakaladım." Kalın dalı iki elimle kavradım ve o da
Git

"Seni buralarda görmeyeli birkaç yıl oldu, Weston Madigan."

"Evet, hanımefendi." Onu caddeye taşımak için hızlı bir çalışma yaptım. diğer uzuvlar toplanmak üzere bir araya getirildi.

"Yemin ederim, bu tür bir bakım için çok yaşılanıyorum. Geçen yıldan beri kocamdan evi küçültmesini istiyorum ama Airbnb'de tatil evi kiralayanlara satmayı reddediyor." Başını salladı, gümüş rengi bukleleri sallanıyordu.

"Ama buralı birine satarsın?" Boğazımın dibinde bir düğüm oluşma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Callie'nin burada olmaması ne anlama geliyordu? Ama dokuz ay içinde geri dönecekti... Tabii Madigan'a dönmeyi seçerse.

Göğsüm daraldı. Onu görmeden, ona gerçeği söylemeden o kadar uzun süre dayanamazdım. Ve eğer stajını bitirburaya dönmesini sağlamak için gereken şey duygusal şahdamarımı açığa çıkarmaksa...

"Belki." Lavanta rengi şapkasının altından kaşlarını kaldırdı. "İlgilenebilecek birini tanıyor musun?"

Başımı salladım.

Beş dakika sonra Reed'in beklediği yere geri döndüm.

"Bayan Rupert nasıl?" sordu, caddenin karşısına doğru yürümeye başladığımızda.

"O iyi." Gülümsemem kulaktan kulağa yayıldı.

"Gülümsediğinde beni korkutuyorsun."

Güldüm.

"Bu çok korkunç." Yan gözle bana baktı.

"O çok endişelendiğin demografiye nasıl girdiğimizi biliyorum," dedim telefonumu çıkararak.

"Tamam. ."

Alaycı olup olmadığını anlamak için ona baktım ama değildi. Dürüstçe fikrimi almak istedi. "Dünya standartlarında bir half-pipe ile yeni bir arazi parkına ihtiyacımız var."

"Bunun için eve gelmeyecek."

"Hayır, ama tasarımına yardım edebilecek birini tanıyordur." Kaşlarımı kaldırdım. "Ayrıca, onu aramak için tek neden bu değil, değil mi?"

Kaşları kalktı. "Soracak mısın?"

"Evet." Numarayı çevirdim ve telefonumu kulağıma götürdüm. Hat çalmaya devam ederken Reed'e, "Bu arada biraz izne ihtiyacım olacak," dedim. "Yarından itibaren. Sadece doğal turlar için yer ayırttık ve Theo uçabiliyor, yani geçici bir görevliye falan ihtiyacım yok."

"Gitmen gereken bir yer mi var?" diye sordu.

"Aslında evet," diye yanıtladım telefonu nihayet açtığında.

"Ölüyor musun?" Crew'in sesi soluğu kesilmişti ve nerede olduğunu, yılın bu zamanında kimin kar yağdığını merak ettim. Şili'de mi? Arjantin'de mi? Söz konusu o olduğunda asla bilemezdim.

"Hayır."

"Reed ölüyor mu?" "Hayır."

"Tamam, şimdi merakımı uyandırdın. Ne var ne yok?"

"Bir iyiliğe ihtiyacım var. Reed'in bir iyiliğe ihtiyacı var." Reed'in bakışlarını yakaladım. "Tamam, ikimizin de bir iyiliğe ihtiyacı var."

"Ne oldu?"

"Eve dönüş programınız nasıl?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Neredeyse gözlerini devirdiğini görebiliyordum.

Burada.

"Hayır. Reed evleniyor."

C allie

ve Sutton'ın birkaç çocukla birlikte sörfte koşarken çekilmiş bu fotoğrafını yakaladım. Öğleden sonra bu saatlerde ışık muhteşemdi.

Yine de Ekvador'la ilgili her şey muhteşemdi.

Paraguay, Brezilya ve Peru da aynıydı. Nefes kesici manzaralar.

Nadir vahşi yaşam. Enfes çiçekler.

"Hiç ara vermiyor musun?" Carmen dudaklarında hafif bir gülümseme, bir elinde sandaletleri, diğer elinde bir dosya ile sudaki çocuklarımızı izlerken sordu.

"Bulunduğun yere mola vererek mi geldin?" Bir kare daha çekerek sordum.

Carmen olmak istediğim her şeydi. Yani, on sekiz yaşındaki benim olmak istediğim her şey. *World Geographic*'in tam zamanlı kadrosunda yer alan son derece başarılı bir fotoğrafçıydı ve kırk dört yıl boyunca hayatımda gördüğüm en iyi manzara fotoğraflarından bazılarını çekmişti.

Colorado'da duvarıma astığım lemur resmi de dahil.

"O zamanlar Milo yoktu," dedi Sutton'ın yanında koşan oğluna el sallayarak.

"Sadece ikisini de dengelemem gerekiyor." Omuz silktim, daha iyi bir açı yakalamak için kuma çömelip bir dizi fotoğraf daha çektim. "Bu fırsata sahip olacağımı hiç düşünmemiştim, bu yüzden en iyi şekilde değerlendirmeliyim." Bu deneyim, birikim hesabımdan Madigan'daki işime kadar kumar oynadığımız her şeye değmeliydi.

Ve Weston'ı kaybetmek.

Göğsüm sıkıştı. Eğer burada olsaydı, Sutton'la birlikte suya girer, onu okyanusa atar, dalgalarla oynarken ben çok uzakta oldukları için itirazlarımı yutardım.

Weston burada olsaydı, Sutton sırtıyor olurdu, sadece gülümsemekle kalmazdı. Onun sınırları zorlamasını severdi çünkü itiraf etmekten nefret etsem de

O da tıpkı onun gibiydi. Her zaman zip hattını, yürüyüş yapmak için daha zor bir rotayı, sörf yapmak için en büyük dalgaları arıyordu.

"Aksiyon çekimlerinde çok iyisin," dedi Carmen, ben tekrar ayağa kalkıp uçmasın diye güneş şapkamı tutarken. "Kamptayken fark ettiğim bir şey bu."

Kamp şu anda *World Geographic*'in derginin ihtiyaç duyduğu çekimleri yapmak için seyahat eden yirmi kişi için kiraladığı bir dizi evdi.

"Teşekkür ederim." Bir kare daha çekmek için objektifimi kaldırdım, sonra indirdim, fotoğraf makinemin boyun askısından sarkmasına izin verdim, böylece Sutton'ı aramızda objektif olmadan birkaç dakika izleyebilecektim. "Aslında çekmeyi en çok sevdiklerimden bazıları bunlar."

"Bunu görebiliyorum." Bakışlarını oğluna önce bir saniye beni inceledi. "Son birkaç ayda dikkat çekici bir şekilde büyüdün."

"Teşekkür ederim," dedim tekrar. Ondan gelen bu iltifat paha biçilemezdi.

"Ama manzaralarınızda eksik olan bir unsur var. Onlardan hoşlanmıyorsun, değil mi? Fotoğraflardan? Doğa fotoğrafları?" Sesinde hiçbir yargılama yoktu.

"I..." Bana akıl hocalığı yapan kadına söyleyeceğim doğru şey neydi? "Aksiyon çekimlerini tercih ederim," diye itiraf ettim. "Bir daha yaşanmayacak bir anı yakalamanın sürükleyici bir yanı var."

Başını salladı. "Dürüst olmana sevindim. Burada aksiyon çekimleri konusunda sana öğretecek pek bir şeyim olmadığını biliyorsun. Biz öncelikle doğa fotoğrafçılığına odaklanıyoruz. Ve dürüst olmak gerekirse, kazandığın çekime bakılırsa, öğrenmen gereken pek bir şey yok. Sen doğuştan yeteneklisin."

"Teşekkür ederim." Tanrım, neden söyleyecek başka bir şey bulamadım?

"George, Peru'daki bazı çekimleriniz için birkaç ibraname imzalamanızı istiyor.

Eylül sayısı için." Bana bir dosya uzattı.

"Sorun değil. Orada yayınlamaya değer bazı kareler olduğu için onur duyuyorum." Dosyayı aldım ve rüzgârda açılmaması için üstündeki bağı bükтім.

Güneş gözlüklerinin üzerinden bana bakarak, "Düşündüğün gibi mi?" diye sordu. "Dergi için çalışmak mı?"

Sürekli seyahat etmeyi, güzel yerleri ve düşündüğüm kadar ilgimi çekmeyen görevleri düşündüm. Elbette, Brezilya'da bir yamaç nefes kesiciydi, ama ben bunu daha çok

İnsanları ve hayvanları... hareket eden her şeyi fotoğraflamak için ödüllendiriliyordum. "Tam da hayalini kurduğum şey," dedim sessizce.

Ve tüm bunlar Weston fotoğrafı gönderdiği için oluyordu. Kameramı elime aldım ve Sutton'ın bir fotoğrafını daha çektim.

Sutton bana gülümsedi ama Paraguay'a vardktan yaklaşık bir hafta sonra gözlerindeki ışık sönmüştü. İlk ay neredeyse büyüğü geçmişti.

Ama sonra yeniliğin tadı kaçtı. Peru'da alçısını çıkarmak bile onu mutlu etmemişti, ancak sürekli kaşıntıdan şikayet etmeyi bırakmıştı. Alçidayken nem korkunçtu ve ormanda yaptığımız yürüyüşler de yardımcı olmamıştı.

O kadar çok farklı yere gitmiştik ki artık saymayı bırakmıştım. Sutton beşinci sınıfı çevrimiçi programla bitirmiş olsa da notları düşmüştü. Kızımın yüz yüze öğrenen biri olduğu ortaya çıktı. Ama bu önemli değildi, değil mi? Sadece bir yıldız ve Amerika'ya döndüğümüzde tam olarak kavrayamadığı her şeyi telafi edebilirdik.

Carmen, "O gerçekten çok güzel," dedi.

"Evet, öyle." Sutton'a el salladım, o da jeste karşılık vererek suya geri döndü.

"O da mutsuz." Carmen güneş gözlüklerini başının üstüne kaldırdı ve Sutton'ı izlerken alnını buruşturdu.

"Biliyorum." Fotoğraf makinemi indirdim, böylece onu objektif yerine kendi gözlerimle görebilecektim.

Sutton deniz kabuğu avlıyordu. Bunun için günün yanlış zamanıydı ama son birkaç haftadır onu gördüğüm ilk huzurlu anı bölmek istemedim.

"Evini mi özleyiyor?" Carmen sordu. "Bazı çocuklar için alışmak zor olabiliyor. Bu yüzden çoğumuz her seferinde sadece bir yıl seyahat ediyoruz. Herkes bu tür bir yaşam için biçilmiş kaftan değil."

"Sanırım Colorado'yu özleyiyor." Tuzlu, oksijenli havayı ciğerlerime çektim ve karın keskin, keskin kokusuna karşı bir özlem hissettim. Belki de Colorado'yu ve küçük dağ kasabamızı özleyen bendim.

İkimizin de Weston'ı özlediğini biliyordum.

Sutton ilk başlarda birkaç günde bir onu soruyordu ve ben de ona nazikçe yetişkinlerin çocukların olmadığı sorunları olduğunu hatırlatıyordum.

Onu önemsemediğini biliyordu ve eminim o da onu en az onun kadar özliyordu. Sorguları yavaş yavaş haftada bire düştü.

Onun için her gün kendimi toparlıyordum ama gece olduğunda her şey bitiyordu. Sayamayacağım kadar çok kez ağlayarak uyudum. Birlikte olmamamız için sayısız neden sıralamamın bir önemi yoktu. O fotoğrafı göndererek güvenimi ihlal ettiğinin farkındaydım ve yine de kızgındım. Kalbi dışında her şeyini pervasızca kullandığını biliyordum. Hatta beni sevecek kadar bana izin verme olasılığının sıfır ile eksi bir arasında bir yerde olduğunu bile biliyordum.

Ama aynı zamanda hayatımın ve kariyerimin kontrolünü elime almamda onun katalizör olduğunu da biliyordum. Farkında olmadan bu anı mümkün kılmıştı. Sutton'ın özgüveninin tavan yapmasının ve sözleşmeli fotoğrafçılık işi için en az bir düzine teklif almamın nedeni oydu. Penny Ridge'deki yerel galerinin küratörünün *World Geographic* için kazandığım ödülü gördükten sonra sergilenmek üzere dört fotoğraf istemesinin nedeni oydu. Sadece o an bile stajyerliği kazanmaktan daha iyiydi.

Weston benim konfor alanımı tamamen değiştirmiş ve beni daha iyi biri yapmıştı. Aynı şeyi onun için yapmayı başaramamıştım.

Tanrım, onu özledim.

Carmen, "On sekiz yaşından beri bu programın hayalini kurduğunu söylemiştin," dedi.

Paraguay'daki ilk buluşmamızda ağzımdan kaçırdığım onlarca şey arasında bu da vardı. "Evet. Tek istediğim buydu."

Başını salladı, oğlunu izliyordu. "On sekiz yaşındayken savaş muhabiri olmak istiyordum."

"Sen ne?" Bakışlarım ona doğru kaydı. Carmen doğa fotoğrafçılığıyla tanınırdı, nokta.

"Biliyorum, değil mi?" Güldü, gözlerinin etrafındaki deri kırıştı. "Ama on sekiz yaşındayken dram ve trajedi istiyordum. Acı ve ıstırap dolu anları çekmek istedim ki herkes birbirimize karşı ne kadar zalim olduğumuzu görsün."

"Ne değişti?" İki farklı uzmanlık alanı birbirinden dünyalar kadar farklıydı.

"Ben." Omuz silkti. "Birkaç yıl boyunca sefaleti belgeledikten sonra, bunun yerine dünyadaki güzellikleri sergilemek istediğimi fark ettim." Bakışları benimkileri buldu. "On sekiz yaşında kurduğumuz hayallerle kırk yaşında, otuz yaşında" -kaşlarını çattı- "ya da yirmi dokuz yaşında kurduğumuz hayaller aynı değil. Biz değişiriz. Gelişiriz. Eğer değişmeseydik hayatlarımızın ne kadar sıkıcı olacağını bir düşünün."

"Rüyan değiştiğinde ne yaptın?" Carmen'e sordum.

"Yeni hedefime doğru rotamı düzelttim." Bana bilmiş bir gülümseme sundu. "Hayallerin değiştiğini, planların değiştiğini, zevklerimizin değiştiğini kabul etmekte yanlış bir şey yok. Yanlış olan tek şey bunu kabul *etmememizdir*. Bunu söylüyorum çünkü sen mükemmel ve yetenekli bir fotoğrafçı olsan da Callie, mutsuz olan tek kişi kızın değil."

Paraguay'daki ilk haftamızdan beri boğazımda düğümlenen yumruyu yuttum. Mantıken bu doğru bir seçimdi. Doğa fotoğrafçılığını bu işin en iyilerinden öğrenmek için hayatta bir kez karşıma çıkacak bir fırsattı.

Ama bir yanımda tüm bunların yanlış olduğunu içten içe haykırmaktan da geri durmuyordu. Yavaş yavaş doğa fotoğrafçısı *olmak* istemediğimi fark ediyordum. Bunu itiraf etmeme izin vermeden önce Carmen bunu fotoğraflarımda görmüştü.

Sadece Weston'la değil, Madigan'daki ekstrem sporcuların fotoğraflarını çekerken de mutluydum. Titremeyi bıraktığımda, mükemmel kareyi yakalamak için helikopterin kenarından sarkmayı sevmiştim. Sanki o yamaçtaki benmişim gibi objektiften izlemenin heyecanını sevmiştim.

Dürüst olmak gerekirse, Peru'dan hangi doğa fotoğraflarının yayınlanacak kadar iyi olduğunu hayal bile edemiyordum. O fotoğraflarda hiç tutku yoktu, kalp durduran görüntüler yoktu. Dosyayı tutarak sırtımı rüzgara karşı döndüm ve hangi fotoğraflardan bahsedildiğini not ederek kağıtları dışarı kaydardım.

Carmen, "Yanlışlıkla tüm dosyanı aldım, o yüzden uçup gitmesine izin verme," dedi. "Sadece en üsttekileri imzala ve kampa döndüğünde hepsini George'a bırak."

Başımı salladım ve yayın yığınınına göz gezdirdim. Sonuncusu gözüme çarptı. Bu benim yarışmaya katılım formumdu.

Göğsüm sıkıştı. Bu Weston'ın el yazısı değildi. Ve imza...

Suya doğru döndüm ve bültenleri dosyaya geri koydum. Neden bunu daha önce sormayı akıl edememişim? İbranamenin o daktilo edilmiş kayıtlardan biri olduğunu düşünmüştüm -onur imzalarınızdan biri, ama öyle değildi. Adım formun üzerine tanıdık bir eğimle karalanmıştı.

Sutton koşarak sudan çıktı ve ben de çantadan bir plaj havlusu alıp onu kurulamak için etrafına sardım.

"Eğleniyor musun?" Sorularımın geri kalanını dişlerimin arkasında tutarak ona sordum. Eğer bir nedeni varsa, bunu bana kendisinin söylemesini istiyordum.

"Okyanusu severim." Gülümsedi ama zoraki bir gülümsemeydi, sanki benim için bir gösteri yapıyordu. "Yani, dağlar kadar harika değil ama seviyorum. Artık eve dönebilir miyiz?"

Kızımın gözlerinin içine baktım ve başımı salladım. "Elbette. Eve geri dönebiliriz."

Oraya ev demiyordu ve ben de onu suçlayamazdım. Ev binlerce mil uzaktaydı.

"EVE GITMEK İSTİYORUM."

"Özür dilerim?" Bakışlarım birkaç gün sonra ahşap mutfak masasının üzerinden Sutton'a kaydı ve şurup şişesini biraz fazla sıkarak kreplerine gereğinden fazla şeker doldurdum. Waffle istemişti ama çantamızda waffle makinesi taşıyacak halimiz yoktu ya. Yine de bu sabah uyandığından beri huysuzdu, muhtemelen yarın tekrar toplanıp bu kez iç bölgelere taşınacağımız için.

Bu evi, ikisi çocuklarını da getirmiş olan üç fotoğrafçıyla paylaşıyorduk, ama henüz kimse yoktu, bu yüzden en azından bunu nispeten mahremiyet içinde halledebilirdim.

"Eve gitmek istiyorum," diye tekrarladı.

Ben ona baktım, o da bana baktı ve çenesini bir santim kaldırdı. Kızımın başının üzerinde kara bir bulut da asılı olabilirdi.

Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi çatalını yumrukladı.

"Arkadaş edinmekte zorlanıyor musun?" Bana sadece Weston'ı hatırlatan bir bardak portakal suyunu ona doğru ittim. Lanet olası *her şey* bana Weston'ı hatırlatıyordu. "Milo'yla iyi anlaştığınızı sanıyordum."

"Arkadaş edinmek istemiyorum." Çatal tabağa çarptı.

"Tamam." Madigan Dağı kapüşonumun kollarını ön kollarıma kadar ittim. Birkaç saat içinde çok sıcak olacaktı ama yine de en sevdiğim kıyafetimdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Arkadaş edinmek istemiyorum çünkü burada kalmak istemiyorum." Saçlarını yüzüne doğru itti. "Ve benimle gelmek zorunda değilsin anne. Bunun senin hayalindeki iş olduğunu biliyorum ama ben eve gitmek istiyorum. Evimize, arkadaşlarıma ve sevdiğim her şeye geri dönmek istiyorum."

Son kısmı kişisel almamaya çalıştım.

"O kadar mı mutsuzsun?" Ağırılığımı taburenin üzerinde kaydurdum, pijama şortum beyaz döşemeye takıldı.

"Arkadaşlarımı özledim," diye itiraf etti, bakışları benimkilerden ayrıldı. "Ve dağları özleyorum. Ve kendimi çok kötü hissediyorum çünkü bu senin istediğin her şey ve buna sahip olmamanın nedeni olmak istemiyorum."

"Ah, Sutton." Başımı salladım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzandım ama benden kaçtı.

"Beni geri gönderebilirsin," diye yalvardı, gözlerinde o kadar büyük bir sefalet vardı ki göğsüm sıkıştı. "Halley ya da Ava'yla, hatta Weston'la bile yaşayabilirim. Sen eve dönene kadar benimle ilgileneceğini biliyorum."

"Şekerim, seni göndermeyeceğim. Ne yaparsak yapalım, birlikte yapacağız." Ama bu kadar çaresizse, kalmak gibi bir seçenek var mıydı?

Kalmak istiyor muydum ki?

Callie, mutsuz olan tek kişi kızın değil. Carmen haklıydı ve Sutton da fark etmişti.

"O zaman eve gidelim," diye fısıldadı. "Senin de benim kadar mutsuz olduğunu biliyorum. Geceleri ağladığını duyuyorum."

Karnım yere düştü. Eve. Weston olmadan da böyle mi hissedecektim? Penny Ridge'e, Weston'ın memleketine dönüp de onunla nasıl *birlikte* olmayabilirdim? Onu görmeden ve ona dokunamadan hayatta kalmam mümkün değildi.

"Her şeyi bir kez deneyeceğimiz konusunda anlaşmıştık anne ve denedik. Artık fotoğraf çektirirken bile gülümsemiyorsun, zaten bütün mesele de bu değil miydi?"

Gitmek için burada çok fazla şey öğrendiğimi iddia etmek dilimin ucundaydı, ancak ayrıldıktan sonra kullanmak istediğim hiçbir şey öğrenmiyordum.

Bu artık benim hayalim değildi. On sekiz yaşındaki Callie bunun her saniyesinden zevk alırdı ama ben artık o kız değildim.

"Hadi eve gidelim." Sutton tabureden indi ve Zirve Takımı tişörtünü aşağı çekti. Ona büyük gelmişti ama çok hoşuna gitmişti.

"O kadar basit değil," dedim sessizce.

"Neden?" Yüzü buruştu. "Weston'a çok kızdığın ve artık onunla yaşayamayacağımız için mi?"

Ağzım açık kaldı. "Bu... biz buraya taşınmadan önce oldu. O çoktan gitmişti, hatırladın mı?"

"Çünkü bir kavgaya karıştın." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Çünkü yetişkinlerin, çocukların endişelenmesine gerek olmayan sorunları vardır." "Benim yüzümden oldu, değil mi?" Gözlerindeki endişe beni öldürdü.

"Hayır. Asla. Weston sana tapıyor. Bunu biliyorsun." Parmaklarımı birbirine geçirip sıkıca kavradım.

"Demek istediğim bu değil. Yaralandığım için kavga ettiniz! Çünkü ben daha zor olanı seçtim ve kaza yaptım." Başını salladı. "Bu onun hatası değildi anne. Benden diğerini seçmemi istedi. Bu benim hatamdı!"

"Sutton," diye fısıldadım, ayağa kalktım, keşke onu kollarıma alıp sarılabilsedim, ama şu anda istediği, ihtiyacı olan şey bu değildi. Bağırmaya, çığlık atmaya, içini dökmeye ihtiyacı vardı.

"Bir daha yarışmayacağıma söz veririm eve gidebilir miyiz?" Alt dudağı titredi.

Onun önünde dizlerime vurdum. "Sorun o değil. Sebep sen değilsin. Bazen insanlar çok farklı oldukları ya da farklı şeyler istedikleri için aralarındaki ilişki yürümez."

"Sanki resim yarışmasına katılmak istememişsin gibi."

"Bu doğru." Yetişkinlere özgü ağır duyguları on bir yaşındaki çocuğuma yüklemeyecek olmam, ona yalan söyleyeceğim anlamına da gelmiyordu. "Ben girmek istemedim. Ve bazen birisi sizin için bir seçim yaptığında, bu yanlış bir seçim olabilir." Kaşlarımı ona doğru kaldırdım.

"Bunun için onu suçlama!" Başını salladı, panik ağzını sıkıca bastırıyordu.

"Bu endişelenmen gereken bir şey değil şekerim."

"Girmeni isteyen ben olduğum halde Weston'ı suçlayamazsın!"

"Feragatnameyi bu yüzden mi imzaladın?" Sesimi alçaltarak sessizce sordum.

Mümkün olduğunca sakın olmalıydım ki olay büyümesin. "Weston senden yardım istedi mi?" Bu düşünce dünden beri kafamın içindeydi ve zehir gibi yayılıyordu.

Kolları iki yanına düştü.

"Sutton, sorun yok. Sadece bana gerçeği söyle. Feragatnameyi zaten gördüm. İmzaladığını biliyorum. İyisin evlat, ama o kadar da iyi değilsin."

"Bendim," diye fısıldadı. "İmzaladım ve yükleyecektim ama Weston beni yakaladı."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Ona eğer o yapmazsa benim yapacağımı söyledim." Bakışları yere çarptı. "Eğer onun annesi olsaydın, senin de özel olduğunu herkesin bilmesini isterdi dedim."

"Oh Tanrım." Elimle ağzımı kapattım. Weston'ın annesini sevmek şekli... Bu onu çok etkilemiş olmalıydı. "Bana şaka yaptığını söyle. Bunu gerçekten söylemediğini söyle."

"Yaptım." Başını salladı, alt dudağı titriyordu. "Ve ona yıllar önce bunu yapmaya çalışmamanın sebebinin ben olduğumu bildiğimi söyledim. Ve hayallerini tekrar kaybetmenin nedeni olmak istemedim."

Ona bir-iki yumruk atmış, her iki tetik noktasını da vurmuştu.

Lanet olsun. Zavallı Weston.

Ve Sutton... Onun hayatımdaki en büyük nimetten başka bir şey olduğunu asla hissetmemesi için o kadar çok çalışmışım ki, işte buradaydık. Midem kurşun gibi oldu. "Sutton, beni dinle. Hayatımdaki hiçbir kötü şeyin nedeni sen olmadın. Sen hayatımın en güzel yanısın."

İki derin nefes aldı ve gözlerimin içine baktı. "Sana ben olduğumu söylemedi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım başımı sallayarak. "Ama bunu yapamazdın. Başvuruyla birlikte gönderecek bir resmim yoktu."

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece kartınızı tarayacak ve sonra kırpacaktım. Ben beş yaşında değilim anne." Dudakları ince bir çizgi halinde kıvrıldı ve omuzları çöktü. "Peki, eve gidebilir miyiz?"

Öne uzandım ve elimin tersiyle yanağına dokundum. "Weston'la aranızdaki her şeyin senin düşmanla ya da yarışmayla ilgili olmadığını bilmelisin. Bunların hiçbirisi senin suçun değil, Sutton. Hiçbiri." Sevdiğim ama beni asla sevmeyecek bir adamla kalırsam hak ettiğinden daha azını kabul etmemeyi ona nasıl öğretecektim?

Ama ikimizin de mutsuz olduğu ortadayken onu nasıl burada tutabilirdim?

Kapı çalındı. Muhtemelen yarınki taşınmaya hazırlanmak için ekipmanlarımızı sökmeye başlamanın zamanı gelmişti.

"Bir kısmı öyle," diye mırıldandı.

"Bunların hiçbirisi sizin suçunuz değil. Kararları yetişkinler verir, çocuklar değil." Ayağa kalktım, düşüncelerimi tutarlı bir düzene sokmak için mücadele ederken

ön kapı. Weston bana Sutton'ı başvuruyla yakaladığını . Söylemezse Sutton'ın yükleyeceğini de söylememişti.

Onu korumuştı.

Yine kesinlikle yanlış bir karar vermişti ama

On

u. Oturma odasına geçtim ve kapıyı açtım. Sonra nefes almayı bıraktım.

Weston ön basamaklarda durdu.

W_{eston}

CALLIE KAPIYI AÇTI ve neredeyse bir ay sonra ilk kez derin bir nefes aldım. Saçları dağınık bir şekilde ensesinde toplanmıştı, bu da bana sadece bir ya da iki saattir uyanık olduğunu söylüyordu ve üzerinde Madigan kapüşonlu tişörtü, yıpranmış paçalı olanı ve pijama altı vardı.

Bana hiç bu kadar iyi görünmemişti.

Orada öylece dururken kalp atışları geçti, gözlerimiz kilitlendi, ikimiz de tek kelime etmedik. Onun görüntüsünü içime çektim ve kalbim çarpmaya başladı.

Bunca yolu uçakla gelmiş, araba kiralamış ve bu ücra küçük köye arabayla gitmişim ve şimdi burada dururken, uçakta planladığım her şey... saçma . Ellerimi şortumun ön ceplerine soktum ve ağzımı açtım. *Bir şeyler söylemeliydin.*

"Weston!" Sutton Callie'nin kolunun altından sıyrıldı ve bana doğru atıldı. "Hey, evlat." Onu kolayca yakaladım ve sıkıca sarıldım, ayaklarını kaldırdım.

yere bıraktım. Kiraz şampuanının kokusu ciğerlerime doldu ve derin bir nefes alarak onu hafifçe salladım. "Ben de seni özledim." Bu yılın en yetersiz cümlesiydi.

"Bizi buldun!" Geri çekildi ve gömleğine bakıp sırtarak onu ayağa kaldırdım. Sanırım kızları Colorado'dan çıkarabilirsin, ama yine de malların içinde uyurlar.

"Biraz yardım aldım." Arka cebimden yıpranmış zarfı çıkardım ve onun kaleme aldığı iade adresini işaret ettim.

"Sutton, neden bize bir dakika izin vermiyorsun?" Callie söyledi.

Sutton annesine doğru döndü ve yüzündeki ifade Callie'nin kaşlarını kaldırmasına neden oldu.

"Şimdi." Callie evin içini işaret etti.

Sutton içini çekerek içeri girdi, benim duyamadığım ama Callie'nin yanından geçerken başını salladığı bir şeyler mırıldandı.

Sonra kapının eşiğinde sadece biz vardık.

"Weston," diye fısıldadı ve yüzünde o kadar çok duygu sızdırdı ki hepsini yakalayamadım.

"Calliope." Boğazımı temizledim. Her nasılsa uçağa binmek, kelimeleri ağzımdan çıkarmaktan daha kolay olmuştu.

"İçeri gelmek ister misin?" Geri adım attı ve kapıyı açık tuttu.

"Elbette." Arkasından içeri girdim, yakındaki bir masanın üzerindeki kullanışlı mobilyalara ve fotoğraf ekipmanlarına dikkat ettim.

"Henüz kimse kalkmadı, genelde geç saatlere kadar uyuduğumuz için bu da bir şey ifade ediyor." Kapıyı kapatırken garip bir şekilde güldü ve kapıya yaslanırken ben de arkamı döndüm.

Aramızdaki mesafeyi kapatmak, bedenimi onunkine bastırmak ve neden birbirimiz için doğru kişi olduğumuzu hatırlayana kadar onu öpmek istedim. Onu mağara adamı tarzında omzuma atmak ve ait olduğu yere, Colorado'ya geri götürmek istedim. Ama o da aynısını istemedikten sonra benim ne istediğimin bir önemi yoktu.

Güçlendirici bir nefes aldım. "Muhtemelen neden burada olduğumu merak ediyorsunuzdur." "Evet, ama neden Sutton'ı korudun?" Ellerini kapüşonunun cebine soktu, o kadar tanıdık bir hareketti ki neredeyse nerede olduğumuzu ve o anda ne *olmadığımızı* unutuyordum. "Bilmek zorundayım."

"Ne demek istiyorsun?" Zarfı tekrar cebime soktum. "Görünüşe göre sana mektup yazıyor olması dışında rekabet serbestisini imzaladı. Ben gördüm." Kaşları hafifçe kalktı. "Hani şu Steamboat'ta sana bağırdığım."

"Ah. Bu feragat." İçimi çektim ve buz gibi bir korku omurgamdan aşağı kaydı. Belki de fotoğrafını gönderme şeklim onun affedemeyeceği kadar büyük bir sorundu, bunu aşmamız gerekiyordu.

"Eğer yapmazsan onu yarışmaya sokacağını söylemişti." Bir kahkaha attı. "Aslında sen kapıyı çaldığında bu konuyu konuşuyorduk."

"Benden mi bahsediyordun?" Gülümsedim.

"Weston." Kaşlarını kaldırdı.

"Doğru. Serbest bırakma. Sutton oldukça kararlıydı ama yükleyen ve enter tuşuna basan bendim. Eğer suçlayacak birini arıyorsan, o benim." Omuzlarımı dikleştirdim, beni dışarı atmasına hazırdım.

"Neden bana çoktan imzaladığını söylemedin? Neden bana göndereceğini söylemedin?" Kaşlarının arasında iki çizgi kırıştı.

"Bir fark yaratır mıydı?" Omuz silktim. "O anda, o koşullar altında, gerçekten bir şey değişir miydi?"

"Belki!" Omuzları yükseldi. "Bilmiyorum."

"Sutton'la aranızda drama yaratmanın bir anlamı yoktu. Onu gönderen bendim. Yetişkin olan benim. Bir çocuğu suçlayacak değilim ve ikinizin arasına girecek hiçbir şey yapmayacağımdan da eminim."

"İnanılmaz derecede sinir bozucusun." Kapıya yaslandı ve bana ters ters baktı.

"Bunu bana söyleyen ilk kişi değilsin." Elimi saçlarımın üzerinde gezdirdim. "Ve buraya seninle kavga etmeye gelmedim."

"O zaman neden buradasın?" diye tersledi. Göğsüme yerleşmiş olan aynı acı onun gözlerinde de parlıyordu.

"Buradayım çünkü sana aşığım!" İşte. Düşünmeme, kabul etmeme bile izin vermediğim sözcükler ortaya çıkmıştı ve ne isterse yapabilecekti.

Dudakları aralandı ve gözleri

parladı. Bir nefes geçti, sonra iki.

"Sana aşık olduğumu söyledim," diye tekrarlardım. "Bunca yolu sırf bunu söylemek için geldim."

"Seni duydum," diye fısıldadı ama gözlerinde inançsızlık vardı.

"Sensiz nefes alamıyorum, Callie. Belki de bu hissin sebebi budur diye düşündüm." Göğsümün ortasına dokundum. "Bağımlılık. Bağımlılık. Ve seninle geçirdiğim her günle birlikte büyüdü, beni yavaş yavaş tüketti. Bu yüzden onu ittim ve kendime seni istememin, tüm zamanımı seninle geçirmemin, sana ihtiyacım olmadığı sürece sürekli seni düşünmemin sorun olmadığını söyledim." Bu son sözler bir fısıltı olarak çıktı. "Çünkü birine ihtiyaç duyduğunda ve o seni terk ettiğinde, işte o zaman boku yersin."

"Weston," diye fısıldadı, yüzü düşmüştü.

"Tüm yetişkinlik hayatımı bağlanmaktan kaçınarak geçirdim. Saçmalıklarına katlanan harika arkadaşlarım var, ama hepsi bu. Sonra senin yanına taşındım ve aniden tezgahın üzerinde dondurma yemeye ve sabah merdivenlerden indiğinde orada olabilmek için erkenden kalkmaya başladım. Sana dokunmak, senin etrafında olmak için her türlü bahaneyi buluyorum ve bu his..." Başımı salladım. "Benim adıma kararlar vermeye başladı. Ve gerçek şu ki, sen yanımda olmayana kadar sana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim bile. Paraguay'a erken gittiğin için eve geldiğimde bomboş bir evle karşılaşana kadar."

"Ava bana gittiğini, Reed'in sana Madigan'dan ayrılıp kendi hayatını yaşaman için izin verdiğini söylediğinde, belki de en iyisinin bu olduğunu düşündüm. Sen her zaman insanların ihtiyaç duyduğu şeyleri yaptın Weston, kendi istediklerini değil." Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde bastırdı.

"Ava olanları yanlış duymuş. Reed bana bir havacılık konferansı için birkaç gün izin alabileceğimi söyledi. Biraz alana ihtiyacım vardı... dizlerimin üzerine çöküp gitmemen için sana yalvarmayacağım bir tür fiziksel engele ihtiyacım vardı, ben de konferansa gittim. Ve evet, Reed bana Madigan'dan ayrılabilceğimi, istersem kalıp operasyonu yürütmek zorunda olmadığımı söyledi ama bu sadece birkaç gün önceydi ve eminim ki bunun tek nedeni sensiz ne kadar mutsuz olduğumu görmesiydi." Ayaklarımı oldukları yerde tutmak için her şeyimi harcadım, ama ellerimin avuçları yanaklarının yumuşak tenini, saçlarının ipeksi tellerini hissetmek için kaşınsa da bunu yaptım.

Gözlerini kırıştırdı. "Bekle... Yani gitmedin mi?"

"Düşündüğün gibi değil. Dört günlüğüne gitmiştim ve ben döndüğümde sen Paraguay'a gitmiştin."

Mavi gözleri kocaman açılmıştı. "Madigan'dan ayrılmıyor musun?"

"Hayır." Başımı salladım. "Tam tersi. Eğer beni hâlâ istiyorsan, orada olacağımı ve seni bekleyeceğimi bilmeni istiyorum."

"Eğer ben hala..." Titrek bir nefes çekti. "Weston, gidip yeni hayalin her neyse onu bulmayı hak ediyorsun. Madigan'da olmaktan nefret ediyorsun."

"Madigan'da *sensiz* olmaktan nefret ediyorum," diye düzelttim onu. "Ve geçen sezonun bir yerinde, çocukken hayal ettiğim her şeye sahip olduğumu fark ettim. Her gün taşrada kayak yapıyorum ve helikopter uçuruyorum. Bundan daha iyisi olamaz. Ve rüya gördüğümde, Calliope Thorne, *seni* görüyorum. Sutton bana yazıp mutsuz olduğunu söylediğinde-"

"Hain," diye mırıldandı, yanakları kızarmıştı.

Gülümsedim. "O senin iyiliğini düşünüyor."

"Eve gitmek istiyor ve ona ne diyeceğimi bilemedim." Alt dudağını ısırırdı. "Çünkü haftalardır böyle hissettiğimi itiraf edemezdim ama..."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini yukarı kaldırırken aramızda sadece birkaç santim bırakarak hareket ettim. "Ama ne?"

"Ama benim olmasaydın orada nasıl yaşayacağımı, orada nasıl çalışacağımı ve seni her gün nasıl göreceğimi bilmiyordum." Gözleri yaşardı. "Ve eğer gitmiş olsaydın, senin hayaletinle yaşamayı da kaldıramazdım. Ve kendime dedim ki

Beni asla geri sevmeyeceğini ve burada bir gelecek kurabileceğimi, istediğimi düşündüğüm kariyeri yapabileceğimi düşündüm, ama ikimiz de çok mutsuzuz. Ve sıkıldım, Weston. Çok sıkıldım. Mümkün olan her açıdan kaç çiçek fotoğrafladığım hakkında bir fikrin var mı?"

"Sıkıldın mı?" Kaşlarım havaya kalktı.

"Çok. Çok. Çiçek." Başını salladı. "Ve tepeler, ağaçlar ve manzaralar. Arada sırada vahşi yaşam aklımı başımda tutuyor ama seninle yaptığım işe hiç benzemiyor. Adrenalin yok, nefesimi tuttuğum bir an yok. Ve bunun artık benim hayalim olmadığını anlamam aylarımı aldı." Zorla gülümsedi. "Meğer on bir yıl insanı gerçekten değiştirebiliyormuş."

Madigan'a yağmurdan sıırıslıklam olmuş ve hıçkırarak ağlayarak geldiği geceyi düşündüm. "Evet. Öyle. Peki ne istiyorsun Calliope?" İstedğim her neyse, ona vermek için elimden geleni yapacaktım.

"Rockies'teki en iyi ekstrem spor fotoğrafçısı olmak istiyorum." Bunu öyle bir özgüvenle söyledi ki sıırıttım. "Ve ben de seni istiyorum."

"Ben varım." Benden ne isterse alabilirdi.

"Eğer ciddi değilsen böyle söyleme Weston." Çenesini daha da yukarı kaldırdı. "Ve bana onca yolu uçarak geldiğini ve bunun bunu kanıtlaması gerektiğini söyleme, çünkü Sutton sana yazıp diş macununa ihtiyacı olduğunu söyleseydi, ilk uçakla geleceğini biliyorum-"

"Benim her parçam sende var. Seni seviyorum." Alnımı onunkine yasladım ve kalbim yavaşlayıp sabitlendi. "Bunun aşk olduğunu biliyorum çünkü seni sadece istemiyorum. Sana ihtiyacım var Callie. Sana havadan, uçmaktan, kayak yapmaktan ya da beni ben yapan her şeyden daha çok ihtiyacım var. Hayatta kalmak için sana *ihtiyacım* var ama yine de istediğin buysa çekip giderim. Seni ne mutlu edecekse onu yapacağım." Elini kaldırdım ve göğsüme koydum. "Sadece bunun senin olduğunu bilmelisin. Bunu istemek, buna ihtiyaç duymak ya da bunu kabul etmek zorunda değilsin. Ne olursa olsun bu sana ait."

Nefesini içine çekti ve parmakları hareket ederek gömleğimi kavradı ve beni kendine çekti. "Beni seviyorsun."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum." Elim boynunun arkasında kıvrıldı. "Ve senin de beni hâlâ sevmen için dua ediyorum. Çünkü yemin ederim, eğer seviyorsan -benim sana ihtiyaç duyduğum gibi sen de bana ihtiyaç duyuyorsan- benim için ne ifade ettiğini sana söylemediğim bir günün daha geçmesine asla izin vermeyeceğim."

"Sana ihtiyacım olduğunu söylemeyeceğim, çünkü böyle bir zorunluluk hissetmeni asla istemem. Ama seni istiyorum. Tanrım, seni istiyorum." Sırıttı. "Seni seviyorum Weston. Durmak imkansız gibi bir şey."

Onu öptüm ve dünya tekrar yerine oturdu. Bu basitti. Her şeyin anlam kazandığı, geleceğimi gördüğüm yer burasıydı - Callie ile... Bu da bana şunu hatırlattı.

"Sana bir ev aldım," dedim ağzına karşı.

"Ne?" Geri çekildi, gözleri şokla irileşmişti ve kapıyı geçip geri çekilemeyeceği için ona alan açmak için başımı kaldırdım.

"Teknik olarak, bir ev için sözleşme imzaladım." Sırıttım. "Belki biliyorsundur. Hudson ve Vine'ın köşesinde küçük, şirin bir Viktorya dönemi evi."

Ağzı açık kaldı.

"Şu anda sözleşme sadece benim adıma, çünkü Sutton senin imzanı taklit etmek için buralarda değildi, ama istediğin anda seni de ekleyeceğiz. Ya da tüm sözleşmeyi sana devredeceğim ve yaşayacak başka bir yer bulacağım. Sen mutlu olduğun ve ihtiyacın olanı aldığın sürece umurumda değil. Sen ve Sutton orada benimle yaşamadıktan sonra buranın sahibi olmak hiçbir şey ifade etmez." Elimini kaydardım ve başparmağımla çenesini okşadım.

Ona dokunmayı asla bırakmayacaktım. Asla.

"Rupert'ın yeri mi?" diye fısıldadı.

"İşte o." Ağzımın kenarları bir gülümsemeye dönüştü. "Birisi bana hayalindeki evin bu olduğunu söyledi ve Rupert'ların buralı birine satmaktan çok mutlu oldukları ortaya çıktı."

"Ben buralı değilim." Kolunu boynuma doladı.

"Orada on yıldan fazla yaşadın-" Sırıttım. "Güney Amerika'da küçük bir tatil ile birlikte. Güven bana, yeterince buralısın." Yavaşça eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ne dersin, Calliope?"

O da beni öptü ve alt dudağımı ısırdı. "Bizi eve götür derim, Weston."

EPILOG

Callie

BEŞ AY SONRA.

Reed ve Ava'nın düğünü için pembeler ve çiçeklerle süslenmiş olan LODGE MUHTEŞEMDİ. Aile ve arkadaşlar balo salonundaki sandalyeleri doldurarak içeri girdiler. Düğünü yapmak için tesisin açılmasından bir hafta öncesini seçmişlerdi ve kar bile işbirliği yapmış, herkesin buraya gelebilmesi için yolları açık bırakmıştı.

Fotoğrafçılığı ne kadar sevsem de, bugün fotoğrafçı olmak yerine nedime olduğum için minnettarım. Bazen hayat objektifin dışında daha da güzeldi. Reed'in bize hediye ettiği piyanonun yanındaki masaya tünemiş olan fotoğraf makinemi evde bırakmayı düşünmüştüm ama Ava'nın bazı özel çekimler istemesi ihtimaline karşı yanımda getirmiştım. Reed, hayalimizdeki eve yerleştiğimiz gün piyanoyu ailesinin evinden getirtmişti.

Weston birkaç hafta içinde akort etmişti ve hatta onu bir iki kez çalarken yakalamıştım.

Evimiz tam da hayal ettiğim gibiydi. Benim için biraz fazla düzenli, Weston içinse biraz fazla dağınıktı. Ve hiçbir zaman uymamış olsak da, ev arkadaşı sözleşmemiz mutfaktaki duvarda çerçevelenmişti. Ayrıca, kira kontratını yeni imzaladığım stüdyo alanından sadece bir blok ötedeydi.

Hâlâ Madigan Dağı için serbest çalışıyordum ve kış günlerimin çoğunu Weston'la geçirmeyi planlıyordum ama artık başka ekstrem müşteriler de alabilecektim ve *World Geographic* yarışmasının yarattığı tanıtım sayesinde ilk yarım düzine rezervasyonumu yapmıştım bile.

Kapı aralığına doğru eğildim ve Sutton'ın Weston'ın üvey annesi Melody'nin yanına oturduğunu fark ettim. Weston ile babası arasındaki ilişki hâlâ oldukça sallantılıydı ama en azından hepimiz aynı odada bir araya gelebiliyorduk, özellikle de böyle bir günde. Bunun zaman alacağını biliyordum ama zaman artık sahip olduğumuz bir şeydi.

Elbisemin hatlarını düzelterek geri çekildim, sonra da Ava'nın en az on altı kez düzelttiği yeminlerin son rötuşlarını yaptığı gelin odasına döndüm. Elbette mükemmellerdi.

Karanlık koridorda sert bir göğse çarptım ve kalçalarımı sabitleyen eller beni gülümsetti. O kokuyu, o vücudu nerede olsa tanırdım. "Reed'i mihraba sürüklüyor olman gerekiyordu."

"Güven bana, Reed sabırsızlanıyor." Weston başını eğdi ve boynumu öptü. "Saatin dördü çalmasını bekliyoruz. Burada ne yapıyorsun?"

Dudaklarını tenimde hissettiğimde ürperdim. "Sutton'ın olması gereken yerde olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum." Kaşlarım çatıldı. "Koridorlarda dolaşırken kardeşine çok benzeyen birini gördüğüme de eminim."

"Üst katta üstünü değiştiriyor." Dudakları çenemi sıyırırken gülümsediğini hissettim. "Onun burada olması harika."

"Eminim öyledir." Ağzı kulağıma doğru ilerlediğinde kollarında sallandım. "Beni buruşturacaksın, Weston Madigan."

"Kulağa iyi bir zaman gibi geliyor." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirdi.

"Ruj," diye uyardım onu. Beni bu şekilde boyamak bir profesyonelin bir saatini almıştı ve eğer fotoğraflardan önce bana ruj sürerse Ava kendini kaybedecekti.

"Ağzını öptüğümü kim söyledi?" Dudakları havada asılı kaldı ve ellerimle omuzlarını kavrayarak ona doğru eğildim.

Dudaklarımın köşesini, çenemi ve boynumun kenarını öperken nabzım hızlandı. "Koridorda iki genç gibi öpüşemeyiz," diye itiraz ettim ama ellerim onu daha da yaklaştırdı. Hiçbir zaman yeterince yakın olmamıştı.

"Bu elbisenin içinde inanılmaz hissediyorsun." Elleri kıçımın üzerinde gezindi. "Bunu daha sonra üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum. Ya da belki sadece tatlı için etek ucunu kaldırırım. Pastaya hiç bu kadar düşkün olmamıştım."

İnledim ve tenim kızardı. Onunla her zaman böyleydi. Aramızdaki elektrik hiç kesilmedi, sadece daha da güçlendi. Adam bir bakışıyla bile beni tahrik edebiliyordu. Bazen buna bile gerek kalmıyordu.

Parmak uçlarımı öpmek için başını eğdi, sonra elimi tutup ağzına götürdü. Bileğimin iç kısmını öptü, sonra avucumu, sonra

Bugün için içime döndüğüm elmas. "Hâlâ evet dediğine memnun musun?"

"Her gün." Sırıttım.

"Sadece iki gün oldu." Kıkırdadı.

Bizi tesisin arkasındaki tepeye uçurduktan sonra evlenme teklif etmişti, sözleri de en az yükseklik kadar etkili bir şekilde nefesimi kesmişti. Tek dizinin üzerindeki görüntüsü asla unutamayacağım bir şeydi.

Aynı zamanda önümüzdeki birkaç hafta boyunca kendimize sakladığımız bir şeydi, böylece Reed ve Ava spot ışığına sahip olabilirdi.

"Gelecek hafta, ondan sonraki hafta ve ondan sonraki yıl mutlu olacağım," diye söz verdim, mutluluk vücudumdaki her hücreyi dolduruyordu.

"Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadı ve bu itiraf beni ilk seferinde olduğu gibi etkiledi, ayak parmaklarıma kadar alçaltırken aynı zamanda bir sonraki fırsatta ona tırmanmak istememe neden oldu. Bunu söylediğini duymaktan asla bıkmayacaktım.

"İyi ki, çünkü ben de seni seviyorum."

Başparmağını elmasın üzerinde gezdirdi. "En azından Sutton'a yakında söyleyemez miyiz?"

"Evet. Yakında." Başımı salladım.

Başını kaldırdı ve dudaklarımız buluştu.

Gelin odasının kapısı açıldı ve Ava'nın kafası dışarı baktı. "Hayır, yapamazsın Weston. Fotoğraflardan sonrasına kadar onu bulaştırmak yok!"

"Geliyorum," dedim Ava'ya. "Reed seni görmeden içeri gir!" Kapıyı kapatarak gözden kayboldu.

"Gitsen iyi olur," dedi Weston, elleri elbisemin sateninde gezinirken.

"Birkaç dakika sonra görüşürüz." Parmaklarımı çenesinde gezdirdim.

"Koridorun sonunda, evlenen adamın yanındaki ben olacağım," diye alay etti, başını çevirip parmaklarımı öptü.

Geriye doğru bir adım attım ama ben tamamen arkamı dönmeden bileğimi yakaladı. Gözlerini görebilmem için yeterli ışık vardı ve orada gördüğüm duygular karşısında kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bu adam. Bu zor, inatçı, umursamaz adam hayallerimin merkez üssü haline gelmişti. Önümüzdeki yıllarda çok şeyin değişebileceğini ama bunun asla değişmeyeceğini biliyordum. Ailemizi, hayatımızı birbirimizin etrafında kuracaktık ve ben onun her bir hayalinin gerçekleşmesini sağlayacaktım.

"Sırada biz varız Calliope," diye fısıldadı, parmakları benimkilerin arasından geçerken.

"Evet, öyle." Ve ben bekleyemedim.

OKUDUĞUNUZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİZ! Sarina/Devney/Rebecca yazar üçlüsünden daha fazlasını mı istiyorsunuz? O zaman Hush Note serisini [BURADAN](#) alın!

DAHA FAZLA Colorado aşkı ve macerası mı istiyorsunuz? O zaman Ignite'ı ÜCRETSİZ olarak [BURADAN](#) alın!

Kitaplarımı TARTIŞMAK ve gizlice özel bakışlar almak için... [BURADAKİ](#) okuyucu grubuma katılın!

TEŞEKKÜRLER

İlk olarak ve en önemlisi, beni en çılgın hayallerimin ötesinde kutsadığı için Cennetteki Babama teşekkür ederim.

Kocam Jason'a teşekkür ederim. Sen her zaman diğerlerinin üzerinde seçtiğim ve her gün seçtiğim adam oldun. Bu hayatta daha iyi bir ortak isteyemezdim. Beni her gün diken üstünde tutan ve güldüren çocuklarıma teşekkür ederim. Sizler bana hayat hakkında benim size öğretmeyi umduğumdan çok daha fazlasını öğretiyorsunuz.

Devney Perry ve Sarina Bowen'a yeni bir işbirliği için bir araya geldikleri için teşekkür ederiz. Böylesine yetenekli, çalışkan kadınlarla çalışmak benim için bir onur. İkiniz de bana çok şey öğrettiniz!

Karen Grove'a benim sincap beynimle uğraştığı için teşekkür ederim. Düzeltmelerle arkamdan geldiğini bildiğimde asla endişelenmiyorum. Her şeyi bırakıp redaksiyona gelen Jenn Wood'a ve nefis kapak için Sarah Hansen'a. Sadece arkamda durarak hayatımı kolaylaştıran olağanüstü menajerim Louise Fury'ye.

Eşlerime, kutsal olmayan üçlümüze, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e, her zaman telefonu açtıkları için teşekkür ederim. Jay Crownover'a güvenli yerim ve tavşanımın kurdu olduğu için. Tek boynuzlu at beynime katlandıkları için Shelby ve Cassie'ye. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okuyucuya. Okur grubum Flygirls'e, internetin vahşi batısında bana güvenli bir alan sağladıkları için.

Son olarak, benim başlangıcım ve sonum olduğunuz için Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Senin sevgin ve desteğin olmadan bunların hiçbirisi mümkün olmazdı. Yazdığım her kahramanda senden bir parça var.

Madigan Dağı Serisi

BİRİNCİ KİTAP: BİRAZ ÇOK

GEÇSARINA BOWEN'DAN

İKİNCİ KİTAP: BİRAZ FAZLA YAKIN

YAZAN REBECCA YARROS

ÜÇÜNCÜ KİTAP: A LITTLE TOO WILD

BY DEVNEY PERRY

---

*Devam et
Madigan Dağı Serisi'nin
Birinci ve Üçüncü ilk
bölümlerinin tadını çıkarın!*

BIRAZ GEÇ

TARAFINDAN SARINA BOWEN

Birinci Bölüm: Neşeli Dağ Keçileri REED

~~Colorado'da yerde kar var. Taze olmalı, çünkü hala beyaz ve kabarık ve yolun kenarındaki her çam dalını kaplıyor.~~

Bir süredir kar görmemiştim. Ben *bu* yolda on yıldır kar görmemiştim.

"Reed?" diye soruyor asistanımın sesi. "Hâlâ orada mısın?"

"Evet, üzgünüm. Devam et. Dinliyorum." *Sayılır.*

"Stanford'daki arkadaşlarla yarınki öğle yemeği konusunda ne yapmamı istiyorsun?" Kiraladığım SUV iki şeritli otoyolda ilerlerken Sheila soruyor.

"Sadece ertele." Bunca zaman sonra bile yolun kıvrımı çok tanıdık. Tuhaf.

"Öğle yemeğini zaten ertelemiştin," diye belirtiyor. "Bu yüzden onlara sensiz devam etmelerini söyleyeceğim. Four Palms'daki rezervasyon boşa gitmemeli."

"O zaman neden bana sorma zahmetine girdin?"

"Sana doğru şeyi yapman için bir şans vereyim dedim."

Gözlerimi deviriyorum. Sheila tam bir baş belası ama gelecek yıl MBA için geri döndüğünde ben de kaybolacağım.

O da bunu biliyor, ki bu sorunlu bir durum.

"Sırada Prashant'ın Deever's'ın bu yeni finansman turu için evrakları imzalamamış olmasından duyduğu endişe var."

"Deever's imzalayacak. Düşünceli bir adam. Büyük kararlar verirken biraz oturmayı sever. Dürtmeden önce ona birkaç gün daha verin."

"Pekâlâ. Son bir şey daha," diye cıvıldıyor Sheila, ben son dönüşü bekleyerek yavaşlarken. "Harper'a Cuma günkü yemeği iptal etmen gerektiğini söylemeyeceğim. Onu kendin aramalısın."

Sikeyim. "Akşam yemeğini unutmuşum. Sadece..."

"Reed Madigan!" Sheila bağıyor. "O cümleyi bitirme bile. Erkek ol ve onu ara. Ve eğer unutursan, döndükten sonra iki hafta boyunca Starbucks'a yürüyerek gideceğini bil."

"İki hafta, ha? Bu çok zor." Dürüst olmak gerekirse, Sheila'yı kovabilir ve ihtiyacım olan her şeyi robot gibi yapacak bir asistan bulabilirdim. Ama yapmayacağım ve bunu ikimiz de biliyoruz. "Harper'ı arayacağım," diye homurdandım.

"Tamam patron. Senden tek istediğim bu. Colorado'da ne yapıyorsun? Bu çok gizli bir yatırım mı?"

"Hayır. Sadece halletmem gereken bazı kişisel işler var."

"Kişisel şeyler mi?" diye soruyor, genç sesi inançsızlıkla yükseliyor. "Özel bir hayatın mı var?"

"Kapa
çeneni."
Gülüyor.

"Babam aile şirketini satmaya karar verdi." Sinirimi sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama bu kolay değil. Ailede MBA yapmış tek kişi benim. Ama babam bana danıştı mı? Mümkün değil. Dün gelen kutuma bir e-posta bombası bıraktı. Dört satırlık bir metinle, iki erkek kardeşime ve bana A) yeniden ve B) birkaç nesildir ailemize ait olan dağ mülkünü satmayı bildirdi.

Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Ne tür bir aile şirketi?" Sheila soruyor. "Bir kayak merkezi."

Sheila bir an hiçbir şey söylemiyor ve ben de acaba telefon kesildi mi diye merak ediyorum. Dağlarda bu çok olur. Ama sonra nefesi kesiliyor. "Bekle, gerçekten mi? Madigan Dağı'nı mı kastediyorsun?"

"İşte bu. Adını bizden aldığı için bu sizi Sherlock Holmes yapmaz."

"*Tanrım*, sen bir ucubesin," diyor Sheila aniden. "Sınırlar hakkında konuşmamış mıydık?"

"Oh, lütfen. Sınırlara saygı duymak diye bir şey var. Bir de sen varsın. İki yıldır takviminizi tutuyorum ve ailenizin ülkedeki en havalı butik kayak dağına sahip olduğundan hiç bahsetmediniz. Bu sabahdan önce sana Colorado'ya bir uçuş bile ayarlamamıştım. Oralı olduğunu bile bilmiyordum."

Tartışmaya çalışmıyorum, çünkü o haklı - eve hiç gitmemem ve burayı düşünmek için çok fazla zaman harcamamam garip. Ama annem öldükten sonra buranın nasıl bir cehenneme dönüştüğünü bilseydi, beni anlardı.

"Geçen yıl *Whistler*'da kayak yapmaya gitmiştin. Kiraladığın dairenin geceliği iki bin dolardı, Reed. *Neden?*"

"Karışık bir durum," diye . "Ne?"

Ayrılıyorsunuz."

"Bu çok *karışık*! Beni bir saniye içinde kaybedeceksin." Dar dağ yolu iki yüksek kaya çıkıntısının arasından geçiyor.

"Ben... duyuyorum... hiç. AMA HARPER'I ARA LANET OLSUN!"

Telefon, aramanın kesildiğini bildiren o iki tiz bip sesini çıkarıyor. Sheila doğal olarak son sözü söyledi. Tabii ki o söyledi.

Sinyal lambamı yaktım ve Eski Maden Yolu'na dönmeye hazırlandım. İşte o zaman tabelayı gördüm. *Madigan Dağı'na İki Mil*. Ama bu eskiden yol kenarında duran alçak profilli, oymalı ahşap tabela değil. Bu yeni, parlak ve eskisinden yaklaşık üç kat daha büyük.

Ve gördüğümde nefret ediyorum.

Arkamdaki bir araba kornaya basıyor ve trafiği durdurduğumu fark ediyorum. Böylece ailemin tatil köyüne giden dik ve virajlı yola doğru son ve tanıdık dönüşü yapıyorum. Tırmanmaya başladığımda SUV vites küçültüyor. Her iki tarafta da uzun çam ağaçlarıyla dönüşümlü olarak kayalık çıkıntılar var. Henüz Kasım ayındayız ama ormanın zemini karla bembeyaz olmuş.

Kahretsin, bu yol hala kendi elim kadar tanıdık. Gördüğümde göğsümün tam ortasına bir ağırlık saplanıyor. Mide ekşimesi gibi, sanırım- rahatsız edici ama nihayetinde atlatılabilir.

Aniden Colorado'ya uçmak ve geçmişimle yüzleşmek için tüm hayatımı yeniden planlamayı planlamamıştım ve araba yükseldikçe bu fikir daha da kötüleşiyor. SUV'un camları sonuna kadar açılmış olsa da, çam kokusunu aldığımı yemin edebilirim ve bu ormanda yürürken iğnelerin ayak altında çıkardığı şakırtıyı duyuyorum.

Neredeyse yüz yıl önce, büyük büyükbabam zorlu eski bir tomruk yolunun sonundaki bu yeri satın almış. Burayı Rockies'teki ilk kayak merkezlerinden birini inşa eden büyükbabama devretmiş.

Yine de konum bir meydan okumadır. Kar yağdığında yolun sürülmesi zorlaşıyor. Hafta sonu trafiğinde, birisi çok hızlı bir dönüş yapar ve savrulursa, ortaya çıkan çamurluk çarpması, çekici talihsiz kurbanı götürme işini yaparken araç akışını saatlerce durdurabilir.

Bu yüzden Madigan Dağı hiçbir zaman Aspen veya Whistler gibi genişleyen uluslararası bir destinasyon haline gelmedi. Sanırım bizim havamız

daha küçük, aile kayak dağı. Müşterilerimiz böyle olmasını seviyor. Müdavimlerimiz genellikle daha tesisten ayrılmadan gelecek yılki tatilleri için rezervasyon yaptırıyorlar.

Annemin onları mutlu bir gülümsemeyle uğurladığını hayal etmek yürek parçalayıcı derecede kolay. "Seneye görüşürüz!"

Bu kısa anı bile canımı yakıyor. Gideli on yıldan fazla oldu ve bu beni hala incitıyor. Bu yüzden kardeşlerim ve ben buradan uzak duruyoruz.

Babam da üç oğluna ziyaret için iyi bir sebep vermedi. Annemin ölümünden sonra huysuz bir dönüştü. Hepimiz kaçtık. Kimsenin onun acımasızlığına ayıracak vakti yok.

Ama yine de buradayım. Babam iyi bir otelci olabilir ama huysuz kıcını ısırsa bile finansman sözleşmesini bilmez. Ben onun dolandırılmadığından emin olmak için buradayım.

Babamın mali durumunun beni iddia edebilirsiniz. Ne de olsa ben zaten kendi servetimi yaptım. Ama iki küçük kardeşim var. Weston askeri bir pilot, Crew ise ünlü olmakla meşgul. Gözüpek kıcı şu anda herhangi bir kıtada olabilir, yeter ki orada kar olsun. Kontrol etmeyi ya da cevap vermeyi sevmiyor. Babamın çılgın e-postasını *görüp görmediğini* kim bilebilir?

Her zaman iyi bir kardeş olamadım. Annem öldükten sonra Weston ve Crew'un yanında kalmadım. Vermont'taki Middlebury Koleji'ne geri döndüm. Mezun olduktan sonra Silikon Vadisi'ne yerleştim ve burada Stanford MBA ve büyük bir hırsla kendime bir kariyer yaptım.

Yani onlar gelemediği için ben geliyorum. Ya da gelmeyecekler, Crew'un durumunda. Babamın ne düşündüğünü duymam gerek. Bunca zamandır ailemize ait olan bir mülkü satma konusunda ciddi olup olmadığını bilmem gerek.

Aynı zamanda annemin gömülü olduğu yer. Hiç değilse mezarına son bir kez çiçek koyabilirim.

Yol son bir dönüş yapıyor ve tatil köyü ortaya çıkıyor. İyice bakmak için kendimi yavaşlarken buluyorum.

Geniş tatil köyünün kapladığı alan on yıllardır pek değişmemiş. Büyükbabamın ellili yıllarda inşa ettiği taş kulübe, sonradan eklenen üç katlı bir otelle bağlantılı. Orijinal locada otelin lobisi, restoranlar ve ofisler bulunuyor. Otelde de elli oda var.

Tatil köyü yarım ay şeklindedir ve binaların çoğu dağa bakmaktadır. Eğimli, geç öğleden sonra güneş ışığı karlı tepeleri altın rengine boyuyor. Yokuşun aşağısında büyükbabamın bir yıl önce inşa ettiği büyük ahşap kayak evi var.

Seksenler. Gündüz kayakçıların kayaklarını kiralamak, ders almak ya da bir kase acı biber almak için gittikleri yerdir.

Diğer yönde ise - otelin arkasında ve şu anki görüş alanının ötesinde - bir spa, ısıtılmalı bir havuz ve birkaç jakuzi var. Sıcak aylarda düğünlerin yapıldığı bir açık hava pavyonu var.

Tüm binaların sivri çatıları ve Heritage Red adı verilen bir renge boyanmış yaklaşık bir milyon panjurları vardı. Sekizinci sınıftan sonraki yaz, o lanet panjurların bir kısmını kendim boyadım. Haftalarca ellerim ve ayakkabılarım Miras Kırmızısı ile boyandı. Ama insan bir şekilde para kazanmak zorunda ve sahip olmam gereken tatlı bir çift Rossignol kayak vardı.

Tesisin geri kalanı dağın etekleri boyunca uzanıyor. Dağ etekleri, ailemin doksanlı yıllarda sattığı elli kadar apartman dairesiyle dolu. Onların da kırmızı panjurları var, bu da her şeye birleşik bir görünüm veriyor.

Her şeyin bu kadar muhteşem olması beni biraz şaşırttı. Açıkçası engebeli dağ silsilesinin mavi gökyüzüne karşı ne kadar çarpıcı görüldüğünü unutmuşum. Tesis de oldukça bakımlı görünüyor. Kepenkler her zamanki gibi taze. Çakıl park yeri iyi tesviye edilmiş ve özenle sürülmüş.

Annem öldükten sonra babam öyle bir enkaz haline gelmişti ki ne bekleyeceğimden emin değildim. Eğer ev yerle bir olsaydı, şok olmazdım.

Yine de ufulanma belirtisi yok. İki yeni tabela ziyaretçileri Kayakçı Otoparkı ya da Otel Girişine yönlendiriyor. Her iki tabelada da neşeli bir dağ keçisi yer alıyor; ilkinde keçi, üzerinde kayak takımları olan bir SUV kullanıyor, diğerinde ise kulübeye doğru bir sırt çantası taşıyor.

Bu tabelalara gereğinden uzun süre bakıyorum, çünkü sanatta belli belirsiz tanıdık gelen bir şeyler var. Nedenini tam olarak kestiremiyorum.

Ama buraya turistik yerleri görmeye gelmedim, o yüzden otelin önüne çekiyorum. Genç bir adam beni karşılamak için aceleyle dışarı çıktı. Şık tasarımı bir Madigan Mountain ceketini giyiyor. Bu da yeni.

"Giriş mi yapıyorsunuz, efendim?" diye soruyor.

"Ah, evet." Bu gece nerede uyuyacağımı pek düşünmedim. Ailenizin bir kayak merkezi varsa, önceden plan yapmak zorunda değilsiniz. Daha Kasım ayındayız, yani buranın dolu olmasına imkan yok.

Sanırım mecbur kalırsam eski yatak odamda uyuyabilirim. Gerçi babam bir yabancıyla yeniden evlendi, bu yüzden bunun en iyi seçeneğim olup olmadığını bilmiyorum.

"Adınız nedir efendim?" diye soruyor genç adam. Kiralık arabamın anahtarı için elini uzatıyor.

Bir homurdanma çıkardım ve anahtarı ona fırlattım. "Adım Reed Madigan. Sağ ol dostum."

Yüzündeki şaşkın ifadeye rağmen yakalamayı başarıyor. "Vay canına, gerçekten mi?"

Ama ben çoktan arkamı döndüm ve kulübenin kapısına yöneldim. Babam ofisinde olsa iyi olur. Konuşmamız gereken var.

* * *

Ava

Broken Prong'da trivia gecesine ne dersin? Kız arkadaşlarıma mesaj atarım.

Diğer masaları ağılatmamızın üzerinden birkaç hafta geçti.

Callie, ***bebek bakıcım yok*** diye cevap veriyor. ***Benim evimde bir şeyler içebilir miyiz? Frosé yaparım.***

Tabii, hemen cevap veriyorum.

Özür dilerim! Callie diyor ki. ***Dağdan inmenin daha eğlenceli olduğunu biliyorum!***

Haksız değil. Bu mülkte çok fazla saat geçiriyorum. Yıllardır gerçek bir tatil yapmadım. Madigan Dağı'nın satışı gerçekleştiğinde yapacağım ilk şey bu olacak - bir yerlere seyahat rezervasyonu yapmak ve iki haftalık tatilimi takvime koymak. Neresi olduğu önemli değil, yeter ki bir boru patladığında tesisatçıyı aramaktan ya da tüm spa randevuları dolduğunda titiz bir misafiri yatıştırmaktan sorumlu olmayayım.

Bu arada, Salı gecesini her zaman kızlar gecesidir, istisnasız. Ve Callie olmadan aynı olmaz. ***Endişelenme***, onu temin ederim. ***Her zaman eğleniriz. Ne getirebilirim?***

Brownie'ye ne dersin? Callie öneriyor.

Sonra arkadaşımız Raven devreye giriyor. ***Ava'nın keklerine bayılıyorum! Kalçalarım da öyle. Callie'nin yerinde donmuş pembe şaraba varım.***

"Ava!" diye sesleniyor patronum iç ofisten. "Anahtarlarımın şarkı söylemesini sağlayabilir misin? Onları bulamıyorum!"

"Evet!" diye bağıriyorum. "." Bilgisayarımı açtım ve Mark Madigan'ı düzenli tutmak için kullandığım uygulamayı açtım. Ekranın üstündeki büyük turuncu düğmeye basıyorum.

ve bir an sonra diğerk odadaki otelcinin anahtarlarının sesini duyuyorum.

"Onları buldum!" diye bağııyor.

Tabii ki o yaptı. Sıcak ikolata kupamı elime aldım ve öğleden sonra ikramımın sonuncusunu da içtim. Mesaj dizisinde Raven bize akvaryumdan şarap içen bir kadının komik bir gifini göndermişti. Telefonuma sırtarak bakarken derinden gelen bir ses şöyle diyor. "Affedersiniz, içeride mi?"

Daha başımı kaldıramadan kalbim küt küt atmaya başladı. *O ses.* Geçmişimden geliyor. Onu kapıda bulmak için başımı çevirdiğimde, çoktan titremeye başlamıştım.

Vay anasını.

Vay

canın

a.

Lanet

olsun.

Reed Madigan orada duruyor. Masamın önündeki halının üzerinde. O kadar irkiliyorum ki sıcak çikolata bardağım elimden kayıyor. Masamın üzerindeki kayrak altlığa sertçe ve kötü bir açıyla çarpıyor. Ve sonra en sevdiğim kupam - *uğurlu* kupam - tam önümde iki parçaya ayrılmadan önce kutsal olmayan bir çatlama sesi çıkartıyor.

Aman Tanrım. Şimdi nereye bakacağımı bile bilmiyorum - klavyeme doğru yayılan çikolata sızıntısına mı? Ya da sevdiğim tek adamın irkilmiş gözlerine.

"*Ava?*" Reed yavaşça söylüyor. Sanki o da gözlerine inanamıyormuş gibi. "Burada ne *halt* ediyorsun?"

BURADAN alın!

BIRAZ FAZLA VAHŞI

TARAFINDAN DEVNEY PERRY

Bölüm 1

CREW

"Uçak düşüyor. Gitmem gerek."

"Mürettebat." Telefon konuşmamızın diğer ucunda Sydney'nin gözlerinin yuvarlandığını duyabiliyordum. "Aşırı dramatik olmayı bırak."

"Ya gerçekten çöküyorsa? Ve bana söylediğin son sözler bir hakaretse?"

"Uçakta bile değilsin," diye bağırdı, tekerleklerimin otoyolun kaldırımında çıkardığı ses arka planda uğuldarken. "Odaklan."

Hayır, odaklanmak istemiyordum. Beş dakika önce başladığı dersi atlamak, sonra da asker yeşili G-Wagon'umu geri çevirip Utah'a geri dönmek istiyordum.

"GNU ile fotoğraf çekimi için Pazartesi günü Park City'de olman gerekiyor."

"Biliyorum." Bu bana o fotoğraf çekimini beşinci kez hatırlatıştıydı. "Zamanında döneceğim."

"Geç kalamazsınız. Washington'dan sadece bu çekim için geliyorlar."

Ayrıca bana beş kez söylediği bir şey vardı. "Merak etme. Ben orada olacağım. Güven bana." Bu hafta sonu dünyada olmak istediğim son yer Colorado'ydu.

"Bu yolculuk daha kötü bir zamana denk gelemezdi." Sydney içini çekti. "Bu sponsorluk çok önemli. Bunu mahvedecek bir şey olması riskini istemiyorum."

"Sakin ol, Syd. Her şey yoluna. Pazartesi orada olacağım." "Bu yolculuk yüzde yüz gerekli mi?"

"Ne yapmamı istiyorsun? Kardeşimin düğününü atlamamı mı?"

"Evet."

Kıkırdadım. "Çok acımasısın."

"İşte bu yüzden beni seviyorsun." "Doğru."

Sydney son üç yıldır benim menajerimdi ve beni, yani Crew Madigan'ı Amerika'da snowboardun yüzü haline getirmeyi hayattaki kişisel misyonu haline getirmişti. Şimdiye kadar da çok iyi iş çıkardı.

Onun acımasızlığı benim banka hesabımı doldurdu. Kendi hesabını da.

Bu Mercedes, son sponsorluk anlaşmalarım sayesinde satın aldığım son modeldi. Syd komisyonunu aynı modele harcamıştı ama siyah renklisine.

"Pazartesi görüşürüz." Colorado'da oyalanma şansım yoktu. Tek yükümlülüğüm bu geceki gerçek düğündü ve yarın sabah ilk iş yola çıkacaktım.

Sydney, "Pazartesi sabahı bir telefon bekleyin," dedi. "Erken saatte. Alarmını kuracağına güvenmiyorum."

"Bir kere, Syd. Bir fotoğraf çekimine geç kalmıştım."

Fotoğrafçı gün doğumu çekimi istediği için sabah altıya ayarlamıştı ve ben bir gece önce otelin alarmını kurduğumda yanlışlıkla sabahı değil akşamı seçmiştim.

Syd bunu yüzüme vurmayı sevse de, çekimin kendisi iyi sonuçlanmıştı. Fotoğrafçı iyiydi ve sabah çekimi için endişelenmek yerine günü birlikte Montana'daki Big Sky yamaçlarında serbest stil yaparak geçirmiştik.

Sahte ya da yapmacık hiçbir şey olmadan çektiği fotoğraflar destansı olmuştu. Bir uçurumdan inerken ve bir şeyi yakalamak için eğilirken, arkamda sıradağlar ve uzakta bulutlar olan öğleden sonra gökyüzünün resmini çekmişti.

O fotoğraf *Snowboarder Dergisi*'nin kapağında yer almıştı.

"Zamanında gel, Crew."

"Yemin ederim."

"Ve beni hayal kırıklığına uğrattıysan ölmeyi umuyorum."

Neden her telefon görüşmesinin sonunda Sydney'i selamlıyormuşum gibi hissediyordum? "Görüşürüz."

Veda etmeden telefonu kapattı.

İçimi çektim ve direksiyonu kavrayışımı değiştirdim. Park City'den yola çıkmalı yedi saat olmuştu ve her geçen dakika şakaklarımın arkasındaki zonklama daha da şiddetleniyordu. Son yüz mil boyunca kıvranmaya başlamıştım.

Her ne kadar rahatsız edici olsa da, en azından Sydney'in çağrısı kemiklerimi sızlatacık endişeden kısa bir süreliğine uzaklaşmamı sağlamıştı. Haftalardır düğümler içindeydim,

Bu yolculuktan korkuyorum.

Reed neden Hawaii ya da Cabo'da evlenmedi?

Penny Ridge'in dış mahallelerine yaklaşırken midem çalkalanıyordu. On iki yıl boyunca memleketime dönmekten kaçınmışım. On yıldan fazla. Bunca zaman sonra, bunun daha kolay olması gerekmez miydi? Kurduğum hayat ve kariyerden sonra, on iki yılın evimin acı hatıralarını köreltmesi gerekmez miydi?

Artık hayatındaki her şeyden ve her şeyden kaçan on sekiz yaşındaki çocuk değildim. Hız sınırı düşüp kasaba görünmeye başladığında, geçmişe fırlatılmış gibi hissettim.

Ayrıldığımda orada olmayan oklu bir tabelaya yaklaşırken kalbim çok hızlı atıyordu.

Madigan Dağı

Ailemin kayak merkezine yeni bir giriş noktası. Ömrümün sonuna kadar mutlulukla uzak duracağım bir yerin girişi.

Kasabanın sapağı yaklaşıyordu, ben de yavaşladım, sinyalimi verdim ve otoyoldan ana caddeye çıktım. Kırmızı tuğlalı binalar yolun her iki yanında duvar ya da hapishane parmaklıkları gibi yükseliyordu.

Bir başka tabela daha görüldü, bu tanıdıktı ve yolun ortasına yerleştirilmişti.

Penny Ridge'e Hoş Geldiniz

Denver'dan yetmiş mil uzakta, Keystone sırtlarında yer alan Penny Ridge, nesillerdir ailemin eviydi. Ama kasabadan ayrıldığım gün bir daha arkama bakmadım. Arkadaşlarım için değil. Ailem için bile.

Profesyonel bir snowboardcu olarak, ünlü kayak pistleri ve tesisleriyle Colorado'dan tamamen uzak durmam mümkün değildi. Ancak eyalette geçirdiğim zamanı sınırlandırdım ve büyük kısmını alternatif dağlarda geçirdim.

Park City artık evimiz olmuştu. Montana favori tatil yerlerinden biriydi. Kanada, Yeni Zelanda ve Japonya da öyle. Dünyanın herhangi bir yerine seyahat edebilirdim, özellikle de Penny Ridge'den uzaklaşmak anlamına geliyorsa.

Belki de kardeşimin düğününe gitmemeliydim. Ama Reed'i yıllardır görmemiştim. Nişanlısıyla bile tanışmamıştım. Weston ve ben de son zamanlarda görüşmemiştik ve nişanlısı Callie'yi sadece FaceTime üzerinden görmüştüm.

İki kardeşim de düğün için arayıp gelmemi istediklerinde, gelmemek için bahane bulmakta zorlanmışım.

Arka koltukta ütülenmiş ve bu akşamki tören ve resepsiyon için hazır bir takım elbise vardı. Gece çantamda tek bir kıyafet değişikliği, sınırlı sayıda banyo malzemesi ve başka bir şey yoktu. Bu düğüne katılacak, ortalıkta görünecek, sonra da Penny Ridge'den bir on yıl daha kaybolacaktım. Belki de iki.

Main'den aşağı inerken, bloklar arasında ilerlerken değişiklikleri fark ettim. Flip's Gold and Silver artık Black Diamond Coffee'ydi. Dive Bar gitmiş, yerine bir bira fabrikası gelmişti. Annemin en sevdiği kitapçı Helly Hansen bayisi olmuştu.

Kahve dükkanı ve bira fabrikasını çok severdi. Kitapçısının ölümü, o kadar da değil.

Onun hayaleti bu kaldırımlarda yürüdü. Annem bu kasabaya, bu sokaklara musallat oldu.

Yarın. Sadece yarına kadar dayanmam gerekiyordu. Sonra Penny Ridge'den kurtulacaktım.

İnsanlar kaldırımlarda dolaşıyordu. Park yerlerinin yarısı doluydu. Bu öğleden sonra oldukça sessizdi, tatil köyü önümüzdeki hafta sonu sezonu açtığında bu durumun değişeceğinden şüpheleniyordum. O zaman şehir merkezi turistlerle dolup taşacaktı.

Her ne kadar otoyola çekilmek istesem de, dolambaçlı Eski Maden Yolu'na yöneldim ve dağa doğru tırmanmaya başladım.

Tırmanırken ve yüksek yaprak dökmeyen ağaçların yanından geçerken kulaklarım patladı. Yeni erişim noktasıyla birlikte, bu eski yolun geçmiş yıllarda olduğu kadar trafik aldığından şüpheliydim. Muhtemelen iyi bir şeydi. Düzenli servisler için çok dardı ve buzlu günlerde aşağı inmek tehlikeli olabilirdi.

Annem kışın bu yoldan hep nefret etmişti, keskin inişler yüzünden. Reed'in daha güvenli bir yol yapmasına bayılırdı.

En büyük ağabeyim son iki yıldır Madigan Dağı'nı genişletmek için çok çalışıyordu. Yeni erişim yolu. Daha fazla arazi. Yeni konutlar ve ticari mülkler. Bunların hiçbirini ilk elden görmedim ama Weston bana buranın üst düzey bir tatil köyü haline gelmekte olduğunu söylemişti. Hatta geçen yıl Reed'e yardım etmek için evine taşınmış ve bir heliski operasyonu başlatmıştı.

Bazılarını paylaştıkları başka planları da vardı ama dağ için ne planladıkları benim sorunum değildi. Sadece ve sadece bir gece için buradaydım.

Son bir köşeyi döndüğümde pansiyon ve otel göründü. Dağ, arkasında uzun ve gururlu bir şekilde duruyordu.

Aynı görünüyordu. Farklı görünüyordu.

Ev gibiydi. Ama değildi.

Otoparkların geçerken "Burada olmak istemiyorum," diye mırıldandım.

Tabelalar yeniydi, dağ keçileriyle markalanmıştı. Otelin ötesinde, dağın eteklerini saran bir apartman inşaatı vardı. Yeni telesiyej zirveye doğru uzanıyor ve ağaçların arasından bembeyaz kıvrılan yeni pistlere yol açıyordu. Kulübenin ötesinde, orman açıklığında bir helikopter pisti vardı. Weston'ın helikopteri muhtemelen bitişikteki hangarda duruyordu.

Otelin dışında bir park yerine yanaştım ve dışarı atladım, bacaklarımı uzatırken dağ havasını içime çektim. Çocukluğum gibi kokuyordu, kar, çam ve güneş ışığı. Güzel anılar gibi kokuyordu. Ve kötü.

Çantamı bir omzuma, takım elbisemi de bir koluma asarak otelin taş girişine doğru yürüdüm. Büyükbabam bu ahşap A-çerçevesini ellili yıllarda orijinal kayak kulübesi olarak inşa etmişti. Yıllar sonra yeni bir inşa edilmiş ve burası üç katlı otelin lobisi haline gelmişti.

Reed son zamanlarda yaptığı tüm değişikliklere rağmen en azından pencerelerdeki kırmızı panjurları bırakmıştı. Annem o panjurları çok severdi.

Gözlerimi kaldırıma indirdim. Ne kadar az şey alırsam o kadar iyiydi. Etrafıma baktıkça annemi daha çok görüyordum.

"İyi günler, efendim." Görevli kapıyı açtı ve beni içeri buyur etti. Lobi vanilya ve sedir gibi kokuyordu. Uzak duvar boyunca uzanan uzun, pırıl pırıl pencereler konuklara geniş bir dağ manzarası sunuyordu. Çocukken, fazla misafirin olmadığı ve ailemin meşgul olduğu yaz aylarında kardeşlerim beni lobide kovalardı. Uzun zamandır çalışan Mona, ne zaman çok gürültü yapsak bize çıkışırdı. Ama annem her seferinde gülüp geçer, ona sadece akustiği test ettiğimizi söyler, sonra da

oynamak için bizi dışarı atıyordu.

Daha fazla anı.

"Affedersiniz."

Bir adam yanımdan geçerek beni sersemliğimden kurtardı. Ayaklarımı yerden kesip resepsiyona doğru yürüdüm ve bardan çıkan bir çiftin yanından geçtim. Kadın siyah bir elbise giymişti. Adamın üzerinde gri bir takım vardı. İkisinin de elinde birer kokteyl vardı.

Büyük ihtimalle düğüne gidiyorlardı. Babamın elinde en sevdiği viskiden bir bardakla barda olma ihtimali yüksekti.

Yeniden bir araya gelmeyi mümkün olduğunca erteleyerek resepsiyona yöneldim.

"İyi günler, efendim." Tezgâhtar gülümsedi, gözleri hafifçe parlıyordu. Genç bir kadındı. Güzeldi. Sarı saçlı, iri ela gözlü. Burası başka bir tatil köyü, başka bir dağ olsaydı, belki flört etmesine izin verirdim. Belki odam için fazladan bir anahtar alır ve onu bir davetiyeyle birlikte verirdim.

Ancak sabah erkenden yola çıkıyordum ve kardeşlerimin çalışanlarıyla oynayacak vaktim yoktu.

"Mürettebat Madigan," dedim. "Giriş yapıyorum."

"Madigan. Ah, tabii ki." Boyu uzadı, bilgisayarın ekranına odaklanırken yanaklarında bir kızarıklık belirdi. "Bir süüttesiniz, iki gece kalacaksınız."

"Hayır, sadece bir tane." Kotumun cebinden cüzdanımı çıkardım ve bir kredi kartı çıkardım.

"Suçlama yok, Bay Madigan." Reed'in yaptığına şüphe yok. "Üçüncü kattasınız. Oda 312. Vista Süiti. Kaç anahtar istersiniz?"

"Ayrıca sadece bir tane." Bu yolculuk bir zevk değildi. İş değildi. O bir aileydi.

Bana anahtar kartımı vermek için hızlıca çalıştı ve tezgahın üzerinden kaydırды. "Başka bir konuda yardımcı olabilir miyim?"

"Hayır, teşekkürler." Başımı sallayarak oradan uzaklaştım, doğruca asansörlere ve üçüncü kata yöneldim.

Koridor beni taze boya, temiz halılar ve çamaşır sabunu karşıladı. Bu koridorlar eskiden bizim için yarış pistiydi. Reed, Weston ve ben, bir saat boyunca bir depo dolabında saklanana kadar otel boyunca saklambaç oynamıştık. Weston beni bulduğunda, tüm çalışanlar ve ailem panik içindeydi.

Bu, babamın çocuklarının nerede olduğunu gerçekten önemseydiği zamanlardı. Üç oğlunun annelerini yeni kaybettiğini unutan soğuk, kalpsiz bir duldandan daha fazlası olduğu zamanlardı.

Süitimin kapısını açtım, oturma odasına girip eşyalarımı deri koltuğa yerleştirirken kapının arkamdan kapanmasına izin verdim.

Koridordaki güncellemeler odalara kadar uzanıyor ve rustik kayak merkezi havasıyla güncel bir his veriyordu. Şömineli ve geniş dağ manzaralı güzel bir odaydı. Bir gece ve sadece bir gece için mükemmeldi.

Çantamın fermuarını açtım, düğün bir saat içinde başlamadan önce yol yorgunluğunu atmak için hızlı bir duş almak istiyordum. Ama tuvalet çantamı banyoya koyduğum anda kapı çalındı.

Muhtemelen soyadı Madigan olan biri. Umarım bir kardeştir, baba değil. Gözetleme deliğini kontrol ettim, diğer taraftaki siyah takım elbiseli adama sırtarak baktım.

"Hey," dedim kapıyı açarak.

"Merhaba." Weston gülümseyerek beni kucakladı ve sırtıma bir tokat attı.

"Tam zamanında geldin. Gelmeyeceğinden endişelenmeye başlamıştım."

"Çok cazipti ama kışıma tekme basacağını düşündüm, işte

." "Nasılsın?" diye sordu içeri girerken.

Omuz silktim. ". Seni gördüğüme sevindim."

"Evet." Elini omzuma koydu. "Senin de."

Weston benden iki yaş büyüktü ve annemin ölümünden sonra ailemiz dağıldığında, en karanlık günlerimde bana göz kulak olan kişi o olmuştu. Kendi hayatını kurmak için taşınmak yerine, ben liseden mezun olana kadar Penny Ridge'de kalmıştı. On dört yaşındaki bir çocuğun kederinde boğulmamasını sağlamıştı.

Babamın yapması gerekeni yapmıştı.

O dört yıl için ona borcumu ödeyemezdim. Yaptığı her şey için. Reed aradığı için burada değildim, onun düğünü olmasına rağmen.

Weston istediği gelmiştim.

Reed'i sevmediğimden değil. Ama ilişkimiz farklıydı. Annemden sonra üniversiteye gitmişti. Bizi geride bırakmıştı. İlk birkaç yıl, bizi terk ettiği için Reed'i suçlamıştım. Ama zamanla bu kızgınlık azaldı.

Hepimiz yıkılmıştık. Hepimizin kaçmaya ihtiyacı vardı.

Ama kardeşlerimin aksine benim eve dönmeye hiç niyetim yoktu.

Oturma odasına geçtiğimizde Weston'a "İyi görünüyorsun," dedim, her ikimiz de dağa bakan pencerelerin yanındaki oturma alanına birer sandalye çektik.

Daha hafif görünüyordu. Mutluydu. Kahverengi gözlerinde bir pırıltı vardı. "Ben iyiyim," dedi. "Burada olmana . Seninle yüz yüze konuşmak güzeldi.

bir değişiklik için yüz."

Yıllar boyunca aramızdaki sohbet sınırlı olmuştu. Ordudaki kariyeriyle meşguldü. Ben de profesyonel işimle meşguldüm.

Spor.

Çoğunlukla sesli mesaj yoluyla konuşurduk. Onu yüz yüze en son üç yıl önce görmüştüm. Seyahat programlarımız çakışmış ve Seattle havaalanında akşam yemeği için buluşmuştuk.

"Burada yaşamayı nasıl buluyorsun?" diye sordum.

"İyi geçti. Emekliliğe alışmak biraz zaman aldı ama kendimi beladan uzak tutmayı başardım."

"Gelirken bir helikopter pisti gördüm."

Sırıttı. "Bu genişleme inanılmaz oldu. Yeni arazi inanılmaz. Şimdiden iyi bir karımız da var. Taban sağlam. Yarın yukarı çıkmak istersen-"

"Yapamam." Beni ikna edemeden sözünü kestim. "Park City'ye geri dönmeliyim. Bir toplantı için bir sponsor gelecek."

"Oh." Gülümsemesi duraksadı. "Seni en azından birkaç günlüğüne alabileceğimizi düşünmüştüm."

"Bu sefer olmaz." *Hiçbir zaman değil.* "Ayrıca, yanımda tahta getirmedim," diye yalan söyledim.

Kışın snowboard'um olmadan hiçbir yere gitmezdim, burada binmek için can atmazdım. Anılar . . .

Otel, pansiyon, kasaba yeterince kötüydü. Dağda olmayı kaldırabileceğimden emin değildim.

"Burada snowboardlarımız var," dedi Weston. "Aslında bir kiralık dükkan dolusu var."

"Bir dahaki sefere." Bir dahaki sefer olmayacaktı.

Weston yüzümü inceledi, şüphesiz yalanı fark etmişti. Bir zamanlar hem ağabey hem de bekçi olmuştu. Bir partiye gitmek ya da ata binmek için okulu asmak gibi aptalca bir şey yapmak için saçma bir yalan söylediğimde, bu yalanlar babama değil Weston'a giderdi.

Ayağa kalkmadan önce elindekini yere bırakırken hayal kırıklığı bakışlarını gölgeledi. "Hazırlanmana izin versem iyi olacak. Benim de gidip Callie ve Sutton'ı almam gerekiyor."

"Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Evet." Yüzü yumuşadı. "Onlar da seninle tanışacakları için heyecanlılar. Seni uyarayım, Sutton senden imza isteyecek. Şehir merkezindeki bir dükkânda senin eski Olimpiyat posterlerinden birini bulmuş. Gelecek hafta arkadaşlarına göstermek için okula götürmek istiyor."

"Ne isterse imzalarım."

"Minnettarım." Weston tekrar omzuma vurdu, bu da onun sarılma versiyonuydu. "Birazdan görüşür müyüz? Sana bir koltuk ayırayım."

"Kulağa harika geliyor." Bir gülümseme daha zorladım ve banyoya dönüp aynaya uzun uzun bakmadan önce onun gitmesini bekledim.

Kahretsin, burada olmak istemiyordum. Ama sadece bir geceydi.

Reed'i tebrik eder ve Ava ile tanıştırdım. Weston'ın nişanlısı Callie ve kızı Sutton'la tanıştırdım. Babamı ve yeni karısı Melody'yi görmezden gelirdim. Sonra şafak sökecekti.

"Bu dağdan defolup gidiyorum."

Hızlı bir duşun ardından saçımı şekillendirdim ve siyah takım elbisemi giydim. Omuzlarımı dikleştirerek ana kata yöneldim ve lobideki insan selini takip ettim.

"Mürettebat."

İsmimi duyunca döndüm. Reed smokin giymiş ve kulaktan kulağa sırtarak alanı geçti. "Selam."

"Burada olduğun için teşekkürler." Aramızdaki mesafeyi kapattı, beni kucakladı ve öyle sıkı sarıldı ki hazırlıksız yakalandım.

"Tebrikler."

"Teşekkürler." Yutkundu, sonra yakasına ilıştırılmış yaka çiçeğiyle uğraştı.

"Gergin misin?" Ben sordum.

"Evet. Hayır. Sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum. Ama Ava'yı karım yapmaya fazlasıyla hazırım. Ve burada olmana sevindim."

"Ben de." Az da olsa doğruydı. Reed için burada olmaktan memnundum. "Gitsen iyi olur. Ben daha sonra burada olacağım. Arayı kapatırız. Bir şeyler içeriz."

"çok şey var." Güldü. "Bu yüzden seni içki için tutacağım."

Yanımdan geçip balo salonlarının girişine doğru yürüdü, yürürken insanları selamladı.

Acele etmeden takip ettim. Diğer konuklarla aynı hizaya girdim, balo salonlarına doğru ilerledim ve değişiklikleri daha yakından inceledim. Otel yapısal olarak tam da hatırladığım gibiydi. Ancak yenilenmiş dekoru ve tarzıyla daha büyük, daha gösterişli Colorado tatil köylerine rakipti.

Yeni bir kristal avize balo salonları arasındaki fuayeyi aydınlatıyordu. Eski endüstriyel karolar kaldırılmış ve yerine pelüş bordo bir halı serilmişti. Geyik ve geyik montajları duvar sanatı ile değiştirilmişti.

Sıra çift kapıdan geçerek çiçeklerle ve parıldayan ışıklarla donatılmış bir odaya süzüldü. Beyaz sandalyelerden oluşan iki bölümün çevrelediği bir koridor, yeşillik ve güllerle süslenmiş kemerli bir sunağa açılıyordu.

Reed, ortaokul dansında kızıyla öpüştüğüm için beni on üç yaşında yakalayan Papaz Jennings ile sohbet ediyordu.

Her yönden tanıdık yüzler fırladı, bunlardan biri benimkinden çok da farklı değildi.

Babam Reed'in çok yakınında durmuş, kolundaki kadınla birlikte gülüyordu.

Uzun boylu ve zayıftı. Güzeldi, kocaman bir gülümsemesi ve kırılan sarı saçları vardı.

Burada olması adil değildi. Annem en büyük oğlunun düğün gününde burada olmalıydı.

Bir el sırtıma vururken dişlerimi sıktım, azı dişlerim gıcırdadı. "Hey, dostum."

"River." Anında rahatladım ve liseden en iyi arkadaşımın beni hızla kucaklamasına izin verdim. "Nasılsın?"

"Şikayet edemem."

River, Penny Ridge'de yıllar boyunca iletişimde kaldığım birkaç kişiden biriydi. Çoğunlukla mesajlaşma konusunda iyi olduğu ve benimle birkaç kez ata binmek için buluştuğu için.

İkimiz de profesyonel snowboard hayalleriyle büyümüştük. Ben dünya şampiyonu olurken, onun kariyeri sönük geçti. Ama onu da davet ettiğim geziler olmuştu. River zor anları neşelendirmekte ve Sydney ile menajerimin sinirlerini bozmakta her zaman iyiydi.

"Ne var ne yok?" Ben sordum.

"Fazla bir şey değil. Yeni bir sezon için sabırsızlanıyorum. Sanırım bu benim yılım olacak."

Değildi. Ama River'a yeterince iyi olmadığını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. Belki olabilirdi ama yeteneğini geliştirecek ve bir sonraki seviyeye taşıyacak disipline sahip değildi.

"Eminim öyledir," diye yalan söyledim. "mi geldin?"

"Hayır. Kız kardeşimle geldim."

"Raven burada mı?"

"Evet." River kalabalığı araştırdı. "Buralarda bir yerde." Ama onu bulamadan yanımda başka bir adam belirdi.

"Mürettebat."

Lanet olsun. Kaçınma buraya kadarmış. "Baba."

"Nasılsın evlat? Seni gördüğüme sevindim."

Başımı salladım, bir bakışlarını tuttum. Farklı görünüyordu. Belki de standart kaşlarını çatmadığı içindir.

"Oh, merhaba!" Daha önce birlikte durduğu kadın onun yanından geçip doğruca sarılmak için benim alanıma geldi. "Crew, ben Melody. Sonunda seninle tanışmak çok güzel."

"Uh . . ." Önce ona, sonra da yeni karısına gülümseyen babama baktım.

"Bizimle oturmalısınız," dedi Melody. "Ön sıra aileler içindir."

Aile. Bu kelime, gerçek ailem parçalandığında yanımda olmayan bir kadın tarafından söylenmiş ve omurgama saplanmış bir bıçak gibi hissettirdi.

"Aslında ben River'la oturuyorum." Arkadaşımın dirseğini tuttum ve onu neredeyse sıranın dışına ittim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Melody'nin gülümsemesi durakladı.

Babam kolunu onun omuzlarına doladı ve onu kendi yanına çekti. Kulağına bir şeyler mırıldanmak için eğildi ama ben orada kalmadım.

River'ı damatlar bölümünün ortasına doğru ittim. "Sanırım son zamanlarda babanla konuşmadın?" River sordu. "Hayır." Ve bu gece bunu değiştirmeyi planlamıyordum.

"Seni tuttum. Araya gireceğim."

"Minnettarım."

River lisede olanlar hakkında her şeyi biliyordu. O zaman da arkamı kollamıştı, şimdi de kollamaya devam ediyor.

Koridorun yanında, tören başlamadan önce sohbet eden insan kümelerinin arasında durduk.

Siyah bir saç teli gözüme çarptı. İki kez baktım ve ciğerlerimdeki hava çekildi.

Raven.

River'ın kız kardeşi her zaman güzeldi. Ben buradan ayrıldığımda, ikinci sınıftaydı. On iki yıl sonra, güzel olmayan bir kadına dönüşmüştü.

Yıkıcıydı.

Uzun, ipeksi saçları neredeyse beline kadar dökülüyordu. Burnunda bir avuç çil vardı. Yumuşak dudakları boğucu bir kırmızıya boyanmıştı. Kolsuz, siyah bir elbise kıvrak vücudunu sarıyordu.

Elbisenin gövdesini çevreleyen deri parçası elbiseye seksi bir hava katıyordu. Bu ve kalçasına kadar uzanan yarık. Kilometrelerce uzunlukta bacakları vardı.

bir çift askılı topuklu ayakkabı ile vurgulanmıştır.

Lanet olsun. Büyüleyiciydi.

Yine de her zaman dikkatimi çekmiştir.

River'ın benim hakkımda bilmediği pek bir şey yoktu. Çoğunlukla uzun süredir arkadaş olduğumuz için, ama aynı zamanda lisede sırdaşım olduğu için.

Ama bir kez olsun kız kardeşine ne kadar aşık olduğumu belli etmemiştim. "Raven." Çenesini kaldırarak ona el salladı.

"Oh, işte buradasın." Ona gülümsedi, sonra bana döndü ve isli kirpiklerinin çerçevelediği o kutup mavisi gözlerini bana çevirdi. "Oh." Gülümsemesi düştü. "Hey, Crew."

"Hey, Raven."

"Ben gidip bir koltuk bulacağım," dedi

River'a. "Tamam. Crew ile oturacağım."

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı ve odanın gelin tarafındaki sandalyeye oturdu.

On iki yıl ve tek aldığım bir *Hey, Crew*.

Bu beni neden şaşırttı? Raven hiç ilgileniyormuş gibi görünmemişti. Penny Ridge Lisesi'nde istediğim tek kız, daha az umursamayan tek kızdı. Ben bir dünya şampiyonuydum, bir olimpiyatçıydım ve o hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Belki buralarda bazı şeyler değişmişti. Ama yeterince değil.

Madigan Dağı'ndan siktir olup gitmem gerekiyordu.

[BURADAN](#) alın!

REBECCA YARROS TARAFINDAN DA

Standalones

Son Mektup

Büyük ve Değerli Şeyler

Yarım Bıraktığımız Şeyler

Muses & Melodies

Uçuş ve Zafer Serisi Tam

Ölçüleri

Gözler Gökyüzüne Çevrildi

Verilenin Ötesinde Kutsal

Toprak

Her Şeyin Gerçekliği

Miras Serisi

Başlangıç Noktası

Ateşleme

İnanmak için Sebep

Hainler Serisi

Wilder

Nova

Asi

In Luv Düet

Aşık Aşık

OğlanKız

YAZAR HAKKINDA

Rebecca Yarros umutsuz bir romantik ve iflah olmaz bir kahve bağımlısıdır. *The Last Letter* ve *The Things We Leave Unfinished* de dahil olmak üzere ondan fazla romanın *Wall Street Journal* ve *USA Today* çoksatan yazarıdır. Ayrıca *Flight and Glory* serisinden *Eyes Turned Skyward* ile Colorado Romance Writer's Award of Excellence ödülünün de sahibidir.

Rebecca askeri kahramanları seviyor ve on sekiz yıldır kendi kahramanıyla mutlu bir evlilik sürdürüyor. Altı çocuk annesi ve şu anda hokey oynayan dört oğlundan ikisiyle ergenlik yıllarını atlatıyor. Yazmadığı zamanlarda onu hokey pistinde ya da gitar çalarken bulabilirsiniz. Colorado'da ailesi, İngiliz buldogları, Maine Coon kedisi ve yukarıda bahsi geçen buldogları kovalamayı seven alıngan çinçillalarıyla birlikte yaşıyor. En küçük kızlarını evlat edinen Rebecca, kar amacı gütmeyen One October adlı kuruluşu aracılığıyla koruyucu aile sistemindeki çocuklara yardım etme konusunda tutkulu.

Rebecca'nın bir sonraki sürümünden haberdar olmak ister misiniz? Onun posta listesine katılın! Ya da www.rebeccayarros.com adresinden çevrimiçi olarak kontrol edin.

İçindekiler

[Kapak](#)

[Tam Sayfa Resim](#)

[Telif Hakkı İthafı](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür](#)

[Madigan Dağı Serisi Biraz Çok](#)

[Geç](#)

[Biraz Fazla Vahşi](#)

[Rebecca Yarros tarafından da](#)

Yazar Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

